

Шърли Бъзби

**СРЕДНОЩЕН
МАСКАРАД**

ШЪРЛИ БЪЗБИ СРЕДНОЩЕН МАСКАРАД

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Младата и привлекателна Мелиса Сеймур е изправена пред финансови трудности. Тя упорито отказва да ги разреши чрез сключване на брак и решава, че най-уместно може да избягва предложенията за женитба, като се маскира в непривлекателна стара мома. Но поредица от недоразумения и желанието да запази дома си и попечителството над младия си брат я изпращат директно в ръцете на Доминик Слейд, който е принуден да се ожени за нея и да свали всичките ѝ маски.

ПЪРВА ЧАСТ

МАСКАРАД

*Не ни е дадено,
когато пожелаем,
да разпалим огъня,
пламтящ в сърцето.*

„Морал“,
Станси I
Матю
Арнолд

ГЛАВА ПЪРВА

Библиотеката в Уилоуглен — макар овехтяла и мръсна — беше обичайното убежище на Мелиса Сеймур, ала не можа да ѝ помогне в онази много особена слънчева утрин през пролетта на 1814 година. Вместо да почерпи от познатата обстановка спокойствието и вътрешното съсредоточаване, които ѝ бяха необходими, за да застане лице в лице с разгневения си чичо, тя се оказа в центъра на една от онези неприятни сцени, които винаги се беше стремела да избягва. От друга страна, би трябвало да знае, че няма да се отърве толкова леко от милия си чичо — щом започнеш да се изказва, Джош Манчестър не спираше, докато не излее всичко, насъбрало се на езика му.

Беглият поглед, който девойката хвърли към застаналия в другия край на помещението мъж, беше придружен с дълбока въздишка. Всъщност, тя много обичаше чичо си Джош. Двамата с по-младия ѝ брат Закари се радваха на посещенията му и обичаха нежно съпругата му леля Сали, единствената сестра на починалия им баща, но от известно време насам...

— Е, Лиса? — заговори строго Джош. — Какво чувам? — Без да изчака отговора на Мелиса, той продължи: — Сигурно си представяш колко се изненадах, когато тази сутрин един от най-старите ми и най-верни приятели — между другото, един от най-богатите и уважавани плантатори в цяла северна Луизиана — спомена пред мен, че отново си отказала на сина му. — В сините очи на Джош се четяха разочарование и искрено объркване, тонът на гласа му беше изпълнен с неверие и в същото време с примирение: — Приемам, че е станало някакво недоразумение... Не е възможно да си отхвърлила такова блестящо предложение за женитба!

Темата за женитбата на Мелиса, или по-скоро за отказа ѝ да се омъжи, не беше нова. В началото Джош се шегуваше с нея и не преставаха да я дразни, макар и добродушно, че ако кара така, ще си остане стара мома. За съжаление от доста време насам отношението му беше променено и това правеше Мелиса много нещастна.

Упоритият ѝ отказ да мине под венчило щеше да се сблъска с неразбирането на Джош дори при много по-благоприятни обстоятелства: нима женитбата в съответствие със заеманото обществено положение не беше най-съкровено желание на всяка почтена девица? Нима бракът не беше единственото оправдание за съществуването ѝ — това и задачата да ражда деца и да се харесва на съпруга си? Нима собствените му три дъщери не бяха очаквали с нетърпение деня на сватбата си? И нима не бяха изпълнили дълга си и не бяха взели послушно онези мъже, които беше избрал добрият им баща? Защо тази красива и жизнена племенница не проявяваше същото послушание? Особено сега, когато женитбата ѝ щеше да бъде от полза на цялото семейство?

Мелиса отново въздъхна и за кой ли път си пожела отдавна починалият ѝ дядо да не беше свързал достъпа до управляваното под попечителство имущество с такива смешни условия. Или пък тази глупава война с Англия да не беше повлияла толкова неблагоприятно върху капиталовложенията на чичо ѝ, както се счете задължена да прибави.

Избухналата през 1812 година война между Англия и Съединените щати беше сложила край на бързо развиващата се между двете страни търговия. Твърдеше се, че поводът за избухването на войната бил насилственото набиране на американски матроси за английската флота, но не по-малко важна причина беше завладяването на Канада, извършено от решителни американски заселници. Войната продължаваше вече втора година и се ползваше със същата малка популярност, както и в началото — североизточните щати твърдо отказваха да предоставят войските си, а доста търговци от Нова Англия открито търгуваха с британците в Канада. Досега американската армия беше постигнала твърде малко победи, най-вече по море. Ала Мелиса отдели твърде малко време да размишлява над недомислията и перипетиите на войната. Мислите ѝ бяха заети със съвсем други неща, преди всичко с неприятния факт, че дядо ѝ беше сметнал за нужно да обвърже наследството на леля Сали с дяловете на двамата си внуци.

Когато Джефри Сеймур, дядото на Мелиса, напусна този свят преди около петнадесет години, оплакван от всички свои близки и приятели, значителното богатство, което вложи в попечителски фонд,

който да го управлява в полза на Сали, Мелиса и Закари, не представляваше особен интерес за никой от наследниците. Мелиса и Закари бяха деца, а Сали щастлива съпруга на заможния Джош Манчестър. Никой от тях не се нуждаеше от сигурно вложените от Джефри пари.

За съжаление това беше преди петнадесет години. Сали все още живееше щастливо със своя Джош, но все пак нещата се бяха променили твърде много. В мислите на Мелиса се прокрадна горчивина. Самата тя наскоро бе навършила двадесет и една година, а Закари беше на деветнайсет и също не беше дете — въпреки честите си ядни избухвания. Ала най-голямата промяна беше застигнала Уилоуглен, обширната, плодородна плантация, разположена на полегат хълм край Мисисипи недалеч от град Батън Руж. Основите на имота бяха положени от пращадото на Мелиса през 1763 година.

Кой можеше да предположи, че обичният им баща Хю Сеймур ще се прояви като безразсъден прахосник? Толкова безразсъден, че след смъртта му преди година и половина вместо цъфтящата, носеща значителни печалби плантация, децата му наследиха западнал имот, обременен с непосилни дългове. И кой можеше да си представи, че съзнателният, винаги разумен Джош ще се впусне в разни рисковани предприятия, които заедно с две поредни лоши реколти поставиха семейство Манчестър в изключително трудно положение? Нищо чудно, че вложените под попечителство средства внезапно се оказаха голямо изкушение за всички! Колкото и да ѝ беше неприятно, Мелиса трябваше да го признае.

Едновременно с това тя не можеше да скрие, че самата тя би имала голяма полза от парите. Само дето не беше склонна да плати изискващата се цена. Постара се да си вдъхне смелост, като си припомни, че не тя е виновна за лошото финансово положение на семейство Манчестър. Освен това моментните им затруднения изобщо не можеха да се сравнят с разрухата, пред която бяха изправени тя и Закари. Вярно, леля Сали отдавна си мечтаеше да обнови салона в Оук Холоу, обаче Закари и Мелиса бяха изправени пред постоянната заплаха да уволнят малкото останали им верни служители. Ако няколкото хектара засети площи не дадяха добра реколта, добитъкът им щеше да умре от гладна смърт. А що се отнася до лукаса... Мелиса изкриви устни в иронична усмивка. Двамата със Закари имаха късмет,

че им оставиха поне покрива над главата. Голямата част от дълговете на баща им беше изплатена, ала малкото останали кредитори вече губеха търпение въпреки честните, но твърде недостатъчни частични вноски, които се стараеше да осигури Мелиса.

Продължителното мълчание на Мелиса накара Джош да смръщи чело. Обикновено ведрото му лице помрачня застрашително.

— Нямах ли какво да ми кажеш? Не смяташ ли, че ми дължиш обяснение?

Златнокафявите очи на Мелиса засвяткаха непокорно. Все пак тя преглътна напирещата на езика ѝ острота и се застави да прояви сдържаност.

— Вече много пъти сме разговаряли по тази тема, чичо Джош. Достатъчно ясно ти заявих, че нямам желание да се омъжа! — Ръцете ѝ неволно се свиха в юмруци, когато добави: — И със сигурност няма да го сторя, само за да направя услуга на теб и леля Сали!

Джош притежаваше достатъчно почтеност да се изчерви. Той беше разбран човек и определението „тиранин“ никак не подходеше на добродушния му и толерантен нрав. Но все пак... Въздишката му издаваше смущение. Положението, в което беше изпаднал, му беше извънредно неприятно. Той обичаше племенницата си и нямаше никакво намерение да ѝ чете морал. През целия си досегашен живот беше разполагал с предостатъчно пари, с които глезеше преданата си съпруга и децата, а сега, когато навърши шестдесет години, финансовото му положение изведнъж стана извънредно нестабилно. Болеше го, че отказа на жена си ново обзавеждане за салона, чувстваше се ужасно неловко, че не можеше да купи на сина си така горещо желан ловен жребец, че не може да глези омъжените си дъщери със скъпи подаръци. И всичко това можеше да се промени само с една-единствена крачка... стига само Мелиса да се съгласеше да се омъжи!

В сърцето му отново нахлу гняв и той я изгледа сърдито през просторната библиотека. Никой не можеше да оспори, че Мелиса е извънредно привлекателна млада жена. Особено тази дълга огнена коса, която се спускаше на гъсти вълни по съвършено оформените рамене... Блестящи очи с цвят на благороден топаз, засенчени от гъсти черни мигли, тънки, извити вежди, които още повече подчертаваха дълбочината на очите. Гордо извито носле и пълна, чаровно

изрисувана уста допълваха общата картина и никой не се чудеше, че въпреки царящата в плантацията разруха синовете на най-богатите местни семейства се надпреварваха да я ухаждат. Разбира се, Джош знаеше, че очакваното наследство също играе значителна роля в домогванията им. Ала и без него Мелиса беше неоспоримата красавица на окръга.

Висока и стройна, младата девойка се движеше с естествена грация и гъвкавост, а когато се усмихваше, в големите ѝ очи започваха да танцуват огнени искри и привлекателната уста се извиваше, сякаш приканваше да я целунеш. Нищо чудно, че всички мъжки сърца забиваха ускорено. Обградена сякаш от златно сияние, жизнена и смела, това беше най-краткото и сполучливо описание на племенницата му и Джош беше първият, готов да потвърди, че гордата и хаплива Мелиса е просто неустоима.

В момента обаче младата жена не беше нито горда, нито имаше настроение да се шегува. Гневният поглед, който се стрелна към Джош, беше в състояние да изкара из нерви и най-смелия мъж. Собствените му дъщери винаги проявяваха сдържаност и той знаеше как да постъпва с тях. Но Мелиса... Въздишката на Джош издаваше искрена загриженост. И за всичко беше виновен баща ѝ! Ако след смъртта на майката Хю беше проявил малко повече строгост, сега всичко щеше да бъде различно. Мелиса щеше да знае какво се очаква от нея и нямаше нито за миг да забрави дълга си. А Хю ѝ отпусна юздите и я остави да расте на воля като някое циганче! Той винаги се възхищаваше на лудите, никога непредвидими номера на обичаната си щерка. Защо не я отвикна от това проклето безгрижие! Да, греховете на Хю бяха безброй и настроението на Джош се понижаваше все повече. Все едно дали му харесваше или не, Мелиса си беше Мелиса и вече беше твърде късно да направят от нея истинска лейди. Но също така непоколебима беше волята му да ѝ втълпи, че неин дълг е да се омъжи. Не само той и Сали щяха да имат полза от женитбата ѝ, не, самата тя и Закари щяха да оберат плодовете на тази не толкова страшна стъпка. Освен това хората скоро ще почнат да я смятат за стара мома, каза си тържествуващо Джош и в душата му се промъкна нещо като злобно удовлетворение, необичайно за него. И трите му дъщери бяха застанали пред олтара, преди да навършат двадесет години, а това беше най-доброто доказателство, че никое нормално

женско същество не може да се стреми да остане неомъжено след тази възраст.

Джош беше готов отново да даде воля на гнева си, когато вратата на библиотеката се отвори с трясък и го застави да се обърне стреснато. Смелостта веднага го напусна. Точно сега ли трябваше да се появи младият Закари! Буреносният му поглед не предвещаваше нищо добро.

Приликата между брата и сестрата беше изумителна. С изключение на черната си коса, Закари представляваше мъжка версия на Мелиса. Деветнадесетгодишният младеж беше вече истински мъж с широките си рамене и загорелите от слънцето мускулести ръце, подаващи се изпод навитите ръкави на ризата. Решителната извивка на устата и огнените искри в златнокафявите очи не предвещаваха нищо добро. Закари беше твърдо решен да опази сестра си както от заплахите, така и от увещанията на чичо си.

Застанал на вратата, младият Сеймур изглеждаше толкова първичен и земен — и готов да се хвърли в атака. Загарът му издаваше упорит труд под открито небе, а сламките по панталоните му свидетелстваха, че се връща от оборите.

— Ако си дошъл да укоряваш Лиса, че е отказала да се омъжи за онзи глупак, младия Джон Ньюкомб, съветвам те веднага да изчезваш оттук, скъпи ми чичо. Няма да допусна грубо отношение към сестра си.

Джош изгледа мрачно племенника си.

— Както виждам, и двамата не сте в настроение за разумен разговор. Затова ще дойда утре и се надявам, че ще се държите като пораснали хора с човека, който ви мисли само доброто.

От гърлото на Закари се изтръгна горчив смях. Мелиса, която изпитваше едновременно съжаление и облекчение, проследи с очи чичо си, който се обърна и обидено се запъти към изхода. Ах, как мразеше подобни сцени! Искрената ѝ обич към Джош правеше нещата още по-трудни. Сърце не ѝ даваше да застане открито срещу него, освен това съзнаваше, че искането му ще донесе полза и за самата нея.

Закари, който се беше отпуснал уморено в многократно кърпеното кожено кресло, все още не можеше да се успокои.

— Защо ли дядо не е завещал част от парите си направо на леля Сали? И защо не ти е предоставил да се разпореждаш свободно с

твоята част, когато навършиш двадесет и една години?

— Защото не е искал парите да изтекат между пръстите ни още преди ти да си навършил двадесет и една — гласеше краткият коментар на сестра му.

Закари я изгледа подигравателно.

— По-скоро ми се струва, че е искал да те види задомена за почтен мъж, сестричке — настави засмяно той.

Мелиса изкриви лице.

— Прав си, но глупавото е, че ако чичо Джош не беше се впуснал в онова рисковано начинание, двамата с теб можехме да изчакаме съвсем спокойно двадесет и първия ти рожден ден. Е, и ако татко беше положил поне малко усилия, за да запази плантацията...

Настроението им се понижи значително. Две години може и да не бяха дълъг срок, но когато всеки ден трябваше да треперят от страх, че ще загубят покрива над главите си, те им се струваха цяла вечност.

— Смяташ ли, че трябва да се омъжа за Джон Ньюкомб? — попита съкрушена Мелиса.

— За онзи празноглавец? Никога! — изрева ядно Закари. — Щом не го искаш, нямаш никакви причини да го направиш свой съпруг... Пък и нищо не разбира от коне!

Мелиса едва не се изсмя с глас. Милият Зак! Поне той беше на нейна страна. Все пак от време на време тя се питаше дали брат ѝ някъде дълбоко в себе си не желае сестра му да се омъжи и да направи живота им малко по-лесен и поносим. Най-важното беше, че щяха да изплатят веднага останалите дългове и да спят спокойно в любимия си Уилоуглен. А къщата и стопанските сгради щяха да бъдат приведени в пълен порядък...

Тя се извърна и се загледа през прозореца. Оттук много добре се виждаха западналите обори, макар и прикрити зад мощните стари дъбове. Между стопанските сгради и господарския дом имаше обширна морава. Щом им позволяха да се разпореждат свободно с дядовото богатство, щяха да построят нови обори, да заградят обширни ливади за конете, а Фоли, прекрасният кафяв жребец, гордостта на конюшнията им, най-последно можеше да се движи в подобаващата му рамка. Нима Фоли не беше последната преграда между тях и пълната разруха? Та нали само наградите, спечелени от него на конните състезания във Вирджиния и Мериленд, им бяха дали

възможност да отърват Уилоуглен от безбройните задължения! Само преди месец жребецът беше спечелил значителна сума в Ню Орлиънс! Предстояха му още много състезания, още много награди. Невероятната бързина на Фоли, съчетана с изключителна издръжливост, си беше спечелила заслужена слава между най-известните познавачи на коне в Северна Америка.

Мелиса се усмихна меланхолично, припомнила си онова съдбоносно пътуване на баща ѝ до Англия, помогнало им да се сдобият с Фоли. През 1809 година, напук на добрите съвети на познатите си, Хю Сеймур реши да замине за Англия, за да купи коне. Придружаваха го шест от най-добрите му кобили за разплод, които възнамеряваше да представи на известните английски специалисти. Мечтата му беше да възстанови семейното богатство, изхарчено от него, като отгледа няколко първокласни състезателни жребци. Както повечето от плановете му, и този се оказа погрешен.

Хазартните салони на Лондон го омагьосаха. Скоро всички донесени пари се стопиха на игралната маса. При завръщането му пече не ставаше дума за първокласните коне, които беше възнамерявал да доведе, дори напротив, от собствените му кобили беше останала само една, която всъщност беше собственост на Мелиса и се казваше Лунен прашец, заплодена от Хембълтониън, спечелил през 1795 година в Сен Лижие и внук на известния Еклипс, един от най-прекрасните расови жребци на своето време.

Мелиса и Закари, които споделяха мечтите на баща си и очакваха с нетърпение новородени жребчета, останаха горчиво излъгани. Трябваше да се задоволят с едно-единствено конче — сина на Лунен прашец. Имаха късмет, че Фоли се отличаваше с бързината и издръжливостта на баща си. Мечтата им обещаваше да стане действителност.

Мелиса въздъхна и по лицето ѝ пробяга тъмна сянка. Закари не изпускаше нито една подробност от изражението на лицето ѝ. Гласът му прозвуча развълнувано:

— Какво ти е, Лиса? Защо си толкова нещастна? Не позволявай малката сцена с чичо Джош да ти развали настроението!

Мелиса се извърна към брат си.

— Не е това. Просто си спомних за татко. Много ми се иска да беше доживял да види успехите на Фоли. Колко ли щеше да се радва

на първия си кон-победител...

Закари, който не се отличаваеше с подобна сантименталност, отвърна подигравателно:

— Радвай се, че старият ти завеща малкото останали коне и говеда, сестричке! Я си представи, че бяха разпродали на търг и последната ни надежда за спасяване на Уилоуглен!

Потънала в мислите си, Мелиса попита:

— Тревожи ли те това, Зак? Може би смяташ, че Фоли и останалите коне трябва да са твои, както земята и къщата?

— Ти да не си се побъркала? Ако татко не беше оставил добитъка на теб, сега нямаше да седим в старата библиотека. Той искаше да бъде сигурен, че няма да продадат кобилите като част от личната му собственост, за да покрийт дълговете. Това е голямо облекчение за мен! — Закари се усмихна с обичайната си очарователна непосредственост. — Поне един път в живота си баща ни да знае как да постъпи: Уилоуглен е моето наследство, но Фоли и говедата принадлежат на теб. Пък и не е можел да не знае, че нито ти, нито аз ще помислим да разделим наследството си, каквото и да е то. Нали не смяташ, че ти завиждам заради конете и говедата? Нали досега всичко ни беше общо? — Гласът му предрезгавя от вълнение. — Или си решила да се разделим? Може би искаш да си вземеш своето и да се махнеш от Уилоуглен? — Устните му се сгърчиха в тъжна усмивка. — Разбирам те, повярвай! Тук не може да се постигне почти нищо...

Уплашена от хода на мислите му, Мелиса се втурна към него и го заключи в прегръдките си.

— Никога вече не говори такива неща, Зак! Нали се заклехме да осъществим мечтата на баща ни! Защо смяташ, че съм готова да престъпя клетвата си?

Закари се отдръпна и по лицето му се изписа облекчение.

— Ами... Дано само кредиторите не ни притиснат до стената!

Мелиса вирна брадичка и отвърна:

— Няма да посмеят! Изпълняваме всичките им изисквания, нали? Успях да умилостивя останалите, поне за известно време, като им изпратих малки суми.

— Ами англичанинът? — попита сухо Зак. Мелиса се изчерви и поклати глава.

— Не! Нали знаеш, че не можем да съберем такава голяма сума! Имаме късмет, че не настоява... Само като си помисля, че срокът отдавна е изтекъл и ме обзема страх.

Освен Фоли, от онова съдбоносно пътуване до Англия им остана още едно наследство: разписка за дълг от двадесет и пет хиляди долара, подписана от баща им след огромна загуба на карти. Узнаха за това няколко месеца след смъртта му. Ударът беше почти непосилен за крехките им рамене, обременени от десетки други грижи. Закари беше много по-тежко засегнат от сестра си, тъй като фактът, че изплатените досега дългове се дължат единствено на успехите на Фоли, беше като отворена рана в душата му. Как мразеше положението, в което бяха изпаднали! Засрамен, че е засегнал забранената тема, той обърна гръб на Мелиса.

— Само да имаше някакъв начин да си вземем наследството, преди да си пожертвала свободата си в стремежа да спасиш Уилоуглен за мен!

Мелиса, която отлично съзнаваше колко чувствителен и горд е брат ѝ, побърза да прикрие усмивката си и се постара да отговори делово:

— Е, бихме могли да помислим за продажба... Но ще бъде жалко, защото Уилоуглен е чудесно място за развъждане на коне. Освен това съм на мнение, че сме длъжни да запазим фамилното имение. — Гласът ѝ звучеше съвсем невинно: — Нали се разбрахме, че парите от Фоли ще бъдат използвани за поддръжка на плантацията, докато си получим наследството от дядо. Казахме, че сме партньори и делим оскъдните си средства, така ли беше?

Без да иска, Закари се засмя.

— В твоите уста всичко звучи толкова разумно... и толкова просто. Да не мислиш, че един ден ще мога да ти заплатя всичко? Дали някога ще възвърнем на Уилоуглен старата му слава?

— Нима се съмняваш? Досега всичко върви добре!

— Вярно е, но ми е много неприятно, че залагаш на карта бъдещето си заради мен. Не искам да се караш с чичо Джош, но и той не е нрав в стремежа си на всяка цена да те омъжи! — Внезапно пробудилото се любопитство го подтикна да зададе въпроса: — Всъщност, ти почувствала ли си поне веднъж желание да се омъжиш?

Мога да разбере, че отказа на Джон Ньюкомб, но наоколо живеят още доста мъже, които с радост биха те направили своя съпруга.

Мелиса реагира с нетърпелив жест.

— Откъде да знам... Вероятно се дължи на това, че досега не съм срещнала мъж, в когото бих могла да се влюбя. А ти знаеш, че съм решена да се омъжа по любов. Няма да се оставя на някакво неопределено чувство, което ще се изчерпа само след няколко месеца... Сигурно говоря глупости, но ти ще ме разбереш.

Закари я прегърна с обич.

— Е, надявам се, че ще проявиш достатъчно разум и ще се влюбиш в някой богаташ! — Като забеляза борбените искри в очите ѝ, той се усмихна още по-широко. — Няма нищо, миличка! Просто се пошегувах. Поне успях да разсея меланхолията ти, нали? А сега на работа, скъпа сестричке! А ако искаш да попречиш тълпата отблъснати обожатели да се увеличи до безкрайност, трябва да промениш из основи външността си, защото дори аз съм принуден да призная, че си извънредно привлекателна млада дама.

Мелиса, която беше възвърнала жизнеността си благодарение на дружеските му задевки, се засмя и тръгна към вратата. Много покъсно, докато търкаше блестящата козина на Фоли, тя си припомни отново сутрешната сцена. Сгуши глава в гъстата грива на жребеца и тихо попита:

— Не съм ли глупава да копнея за истинска, вярна любов?

Фоли, който усещаше всяка промяна в настроението на господарката си, изцвили тихо и меко я побутна по рамото, за да я изтръгне от нерадостните размишления.

Мелиса отстъпи крачка назад и огледа гордо любимото си животно, Фоли беше великолепен кон, свършен от красиво оформената интелигентна глава до дългите, крехки на вид крака. Червено-кафявата му козина, която блестеше като махагон, беше в ярък контраст с черните крака, грива и опашка. Усетил възхищението ѝ, жребецът отметна глава назад и гордо се изправи. Мелиса избухна в смях.

— Ах ти, горделивецо! — укори го нежно тя и Фоли самодоволно разтърси гъстата си грива.

Между Мелиса и жребеца съществуваше много тясна връзка. Тя беше присъствала на раждането му, на първите му несигурни опити да

ходи, тя беше тази, която го обяди. Фоли се подчиняваше на всяка нейна дума и проявяваше учудващ стремеж да ѝ се хареса, да ѝ достави радост, докато в отношението си към останалите беше по-скоро сдържан. От своя страна, Мелиса му отговаряше с искрена привързаност и от време на време се питаше дали пък не обича коня си повече, отколкото някои хора. Едно поне беше сигурно: Фоли беше много по-интересен от обожателите ѝ.

Тя помилва коприената му козина и бръчки прорязаха челото ѝ. Често я обземаше страх, че не е съвсем нормална. Защо не почувства нищо, когато Джон Ньюкомб и няколко други мъже от съседните плантации ѝ се заклеха във вечна любов? Защо нито един мъж не успя да накара сърцето ѝ да забие по-бързо? Защо дъхът ѝ никога не се ускоряваше от мъжката ръка върху рамото ѝ?

Като си припомни разговорите с омъжените си братовчедки, които ѝ бяха описали надълго и нашироко удоволствията на ухажването, тайните прегръдки в сянката... и като се сети за гордите им лица след завръщането от сватбеното пътешествие, Мелиса въздъхна натъжено. Дали и тя щеше да изпита някога такива чувства? Дали един ден щеше да погледне някой мъж и сърцето ѝ да се изпълни с нещо повече от обикновена симпатия?

Понякога я мъчеха неприятни съмнения. Не, че не ѝ се искаше да преживее онова, което бяха изпитали братовчедките ѝ, но просто не беше срещнала човек, който да събуди в сърцето ѝ по-дълбоки чувства. Учтивото ухажване на Джон Ньюкомб ѝ харесваше, но нито за миг не усети потребност да го насърчи... А това се отнасяше и за другите ѝ обожатели.

Може би причината беше в тревогите около Уилоуглен, които я държаха в постоянно напрежение? Нима можеше да си губи времето с ухажори, когато трябваше да изплаща дълговете на баща си?

Мелиса все още не беше решила иска ли съпруг, който да я притежава напълно. Не можеше да си представи, че друг човек ще разполага с тялото и живота ѝ. Съпругът имаше права не само по отношение на личността ѝ, но и върху имуществото ѝ. Ако се омъжеше, щеше да загуби цялата си свобода, да се подчини на мъжа си.

Всъщност, представата да принадлежи на друг човек не ѝ беше неприятна... макар че го признаваше с неохота. Разбира се, мъжът

също трябваше да принадлежи само на нея.

Лицето ѝ грейна в усмивка. Дали някога щеше да срещне мъж, когото би могла да обикне? Мъж, който да се влюби в нея с цялото си сърце и да съумее да пробуди страстта ѝ?

Е, засега не съм срещнала такъв, призна горчиво тя. Но в никакъв случай нямаше да позволи на чичо Джош и леля Сали да ѝ наложат женитба с нелюбим човек. Дори достъпът до поставеното под попечителство богатство не беше достатъчно основателна причина да го стори. Ами ако никога не срещне мъж, достоен да го дари с любовта си? Е, това не беше чак толкова лошо. Мелиса беше доволна от досегашния си начин на живот и не виждаше причини да го променя. А що се отнася до любовта, в сърцето ѝ отдавна се таеше подозрението, че хората просто преувеличават! Но все пак бракът без любов щеше да бъде същински ад!

ГЛАВА ВТОРА

Доминик Слейд, който беше на посещение в прелестното „Шато Сен Андре“, разположено на няколко мили южно от Ню Орлиънс имение на брат му Морган, щеше от все сърце да се съгласи с определението на Мелиса за любовта. „Преувеличено“ беше най-мекото и снизходително обяснение, което можеше да си позволи. А що се отнасяше до брака — в никакъв случай! Бракът беше капан, в който той никога нямаше да се улови, все едно колко привлекателна беше стръвта.

Е, не че Доминик беше толкова върл противник на брака. Съпротивата му беше насочена преди всичко срещу собственото му обвързване. Вече беше навършил тридесет и две години, следователно притежаваше остър поглед за оня особен блясък в очите на майките, които горяха от желание да видят дъщерите си под венчило. За съжаление не само майките бяха решили да хванат на въдицата си възхитителния и според мнението на някои хора прекалено красив Доминик Слейд. Дори в собственото му семейство се случваше жените да му представят млади дами с особен израз в очите, който веднага събуждаше недоверието му.

Обаче фактът, че собственият му брат Морган, когото толкова обичаше и на когото се възхищаваше безрезервно, също беше прибягнал до този дребен трик, беше равносилен на предателство. Трябваше да му поиска сметка веднага, щом се представеше удобен случай.

В сивите му очи блестеше подигравка, пълните устни се обтегнаха в иронична усмивка.

— Морган, и ти ли започваш да играеш ролята на сватовник? Или зад поканата ти да обръщам нотите на мис Лейс се крие нещо друго?

Двамата мъже се намираха в работната стая на Морган, която беше разположена в едно от двете нови крила, пристроени към къщата след женитбата на Морган Слейд за Леони Сен Андре преди девет години. Морган тъкмо наливаше бренди, когато Доминик му зададе

този остър въпрос. Той хвърли полувиновен-полуразвеселен поглед към по-младия си брат и промърмори:

— А аз си мислех, че съм съумял да се прикрия! — Той подаде кристалната чаша на Доминик и прибави небрежно: — Казах на Леони, че веднага ще разгадаеш намеренията ми, но тя беше убедена, че изобщо няма да се досетиш.

Доминик пое чашата и отвърна примирено:

— Трябваше да се сетя, че е станало по нейно настояване. Всички знаем, че е безсрамно щастлива с теб, но това още не е основание да вярва, че всеки стар ерген се разкъсва от желание да встъпи в брак. — В гласа му зазвучаха метални нотки: — Ако поискам жена, ще си я намеря сам, повярвай ми!

— Без съмнение, това е най-доброто — призна Морган. — Но още не си я намерил, нали?

— Всемогъщи Боже! Не вярвам на ушите си! Наистина ли си преминал във вражеския лагер? Май вече не съм сигурен дори под твоя покрив...

Морган избухна в смях.

— Недей да бягаш, братко! Нямам намерение да те подхвърля за храна на вълците. Всъщност, би трябвало да възприемеш интереса на Леони като комплимент. Разбери, тя просто е загрижена от присъствието на толкова много... дами в твоя живот. Тя е на мнение, че е крайно време да заживееш в свой дом, със свое семейство. Увери ме тържествено, че само една истинска съпруга е в състояние да те направи щастлив.

— Виж ти, а аз изобщо не осъзнавах, че съм нещастен — въздъхна театрално Доминик. — Наистина ли ти изглеждам такъв?

Не, брат му не изглеждаше ни най-малко нещастен, както развеселено установи Морган. Мускулестите крака на Доминик, стегнати в тесни черни панталони от най-фин кашмир, бяха небрежно протегнати под масата. Широките рамене, опънали ушития от първокласен шивач платнен сюртук, се облягаха гъвкаво на меката кожена тапицерия, а лицето над дантеленото жабо на ризата изразяваше жизненост и добро настроение. Доминик изглеждаше напълно доволен от себе си и от живота, който водеше. Ръката му леко полюляваше чашата старо бренди, за да вдъхне по-дълбоко аромата му.

Морган трябваше да признае, че Доминик е изключително красив мъж, притежаващ и значително очарование. Като се прибавеше и огромното му богатство, не беше чудно, че дамите се тълпяха около него, а роднините правеха всичко възможно да сложат край на дългото му ергенуване.

Имотите на богатото семейство Слейд се простираха от Боньор до Начез на север, по продължение на река Мисисипи, та чак до плантацията на Леони, която беше станала дом на Морган. Семейството беше не само заможно, но и много голямо. Освен Морган и Доминик към него се числяха още Робърт, четиридесетгодишен, и една по-голяма сестра, която живееше в Тенеси. Двамата изтърсаци, близнаците Александър и Камий, бяха само на двадесет и една. Всички вече имаха семейства с изключение на Доминик и Александър. Братята и сестрите се обичаха много. Не, че Морган не проявяваше разбиране към нежеланието на брат си да се обвърже в брак — нима самият той не се чувстваше така, преди Леони да влезе в живота му? И имаше основателни причини, както с неохота признаваше. Първата му жена го бе напуснала заради друг и бе взела със себе си малкото им дете. Тя, любовникът ѝ и детето бяха станали жертва на бандити, които ги бяха издебнали на шосето за Начез, за да ги ограбят. Мина много време, преди Морган да се възстанови от тежкия удар на съдбата. Едва когато в живота му се появи Леони, той проумя, че не всички жени са лъжкини и предателки.

За разлика от брат си, Доминик нямаше зад гърба си този горчив опит. Всъщност, той нямаше нищо против жените, но се отвърщаваше от брака! Доминик обичаше жените, но Леони беше казала следното:

— Той още не е намерил истинската.

Разбира се, една почтена съпруга не можеше да одобри многобройните леки момичета и дамите със съмнителна слава, които се въртяха около девера ѝ през изминалите години.

Доминик прекъсна мислите на брат си, като неочаквано заяви:

— Ще ти кажа само едно — Леони иска да бъде сигурна, че ще се ожени за жена, която ѝ харесва и която е одобрена от нея! Помниш ли как накара Робърт да се ожени за Ивет?

Без да отрича склонността на жена си към сватосване, Морган отговори с подозрителна мекота:

— Трябва да признаеш, че Робърт се нуждаеше от един... съвсем лек тласък. Той се влюби от пръв поглед в Ивет и само колебанията на малката отложиха сватбата за неопределено време.

Като си припомни времето, когато Робърт се топеше от копнеж по красивата приятелка на Леони, Доминик се съгласи с преценката на брат си. Робърт беше влюбен в Ивет още от самото начало, независимо от неприятното положение, в което бяха изпаднали през лятото на 1806 година. Самият той също беше изгубил ума си по красавицата, макар и само за кратко време. Припомни си събитията от онова горещо лято и на устните му се появи усмивка. По онова време Морган не беше толкова горещ привърженик на брака като сега и упорито отричаше, че е познавал Леони Сен Андре, която внезапно се бе появила в Начез и бе заявила, че Морган се е оженил за нея преди шест години в Ню Орлиънс и че синът ѝ Джъстин е негово дете.

Сивите очи заблестяха подигравателно. Не беше лошо да подразни малко милия си брат.

— Е, аз много добре помня как по онова време ти дори не признаваше, че си женен...

Морган отговори на усмивката му и братята заприличаха един на друг като две капки вода. И двамата имаха гъста черна коса, тъмни вежди, дълбоко разположени очи и остро изсечени брадички, наследство от баща им. Тъмният тен на кожата идваше от майката-креолка. От нея бяха наследили също темперамента и семейната гордост.

Все още усмихнат, Морган отвърна:

— Така е, но сега говорим за твоята женитба.

— А трябва ли? — въздъхна драматично Доминик. — Защо целият свят се е втурнал да ме ожени?

— Защото ще бъдеш чудесен съпруг — отговори саркастично Морган. Допълнението обаче прозвуча сериозно: — Аз също се питам защо не се жениш. Ако не друго, поне си длъжен да имаш наследник.

— Ти наистина си преминал във вражеския лагер! — извика с добре изиграно възмущение Доминик.

Морган, който едва сдържаше смеха си, побърза да го поправи:

— Не си прав, братко, и ти обещавам, че никога вече няма да засегна тази тема. Леони ще трябва да се примири с твърдата ти решимост да останеш самотен стар ерген.

— Самотен? С цял куп племенници и племеннички, за които съм благодарен на братята и сестрите си? Като му дойде времето, ще имам богат избор кого да провъзглася за свой наследник. Е, приключихме ли най-сетне с този проблем? Започва да ми става скучно.

Морган побърза да промени темата и времето отлетя незабелязано. Накрая той попита с искрен интерес:

— Докъде стигна с развъждането на коне, Доминик? — Морган знаеше, че брат му е много запален по расовите жребци.

— Ами, продължавам да търся добри екземпляри. — Доминик остави чашата си и по лицето му се изписа подигравателна усмивка. — Както виждаш, мисля за бъдещето си. Леони има право, поне доколкото се отнася до окончателното ми установяване на едно място. Открай време обичам конете, а и трябва да признаеш, че доста разбирам от тях. Ако не бяхме във война, щях да замина за Англия и да се огледам за някой първокласен жребец, но сега... — Той помисли малко и продължи сериозно: — Смяташ ли, че британското предложение за преговори ще даде резултат?

Морган вдигна рамене.

— Президентът Медисън е приел предложението, но се боя, че съществен напредък ще бъде постигнат едва през следващата година. А какви ще бъдат последствията...

Доминик кимна. Тъй като имаше приятели и от двете страни, войната му се струваше особено неприятна. Макар да беше наясно на коя страна ще застане, ако се окажеше лично замесен в конфликта. Избухването на войната го изненада в Лондон, но без да се поколебае, той взе първия кораб за Америка, макар че Слейдови имаха здрави връзки с Англия — барон Тревилиън беше брат на баща им. Всички бяха прекарвали известно време при него, а Доминик беше останал най-дълго. Лондон му беше станал втори роден дом за цели три години и сигурно щеше да продължи престоя си там, ако не беше избухнала войната.

Всъщност, тъкмо по това време безделието беше започнало да му омръзва и той се върна с радост в Америка. Не беше в характера му да пилее времето си по балове, в игрални салони и спални на красиви жени. Макар че в началото се наслаждаваше на свободата си. Тъй като беше по-млад син, не беше задължен да поеме управлението на голямата семейна плантация Боньор. Не му се налагаше и да спечели

свое собствено имущество, защото когато навърши двадесет и една година, получи от баща си не само значителна сума пари, но и няколко хектара плодородна земя във Флорида, област, която сега се наричаше Уест Фелисиана и принадлежеше към Луизиана. Изглежда, успехът беше неизменен спътник на Доминик — реколтите бяха винаги добри, добитъкът му беше от най-добро качество, умелите му капиталовложения носеха печалба. През десетте години, изминали след получаването на наследството, капиталът му се беше утроил.

Общо взето, съдбата се отнасяше благосклонно към Доминик Слейд. Беше едър мъж, с пропорционална фигура и извънредно красиво лице, притежаваше и неотразим чар. Благодарение на тези си качества, на богатото си семейство и на собствените си пари Доминик постигаше всичко, което поискаше. Беше любимец на родителите си, обожаван брат и роднина, скъп и високо ценен другар. Не, че беше разглезен, но притежаваше вродена дързост и умееше да налага волята си. Досега винаги беше успявал да наклони везните в своя полза.

След завръщането си от Англия преди две години той живееше обичайния си живот и се задоволяваше с него. Радваше се, че се е върнал при семейството си и се срещаше често със старите си приятели. И все пак...

От известно време насам Доминик усещаше все по-ясно някаква празнота в живота си. Към нея се прибавяше странно неспокойство и нарастващо недоволство от лекотата, с която му се удаваше всичко. Леони твърдеше, че му липсва съпруга, но не беше права. Трябваше му цел, истинска цел в живота. Затова беше взел решение да развъжда коне — и то не какви да е, а първокласни!

Доминик се надигна и си наля още малко бренди, преди да заговори отново:

— Е, докато тази проклета война не почука на вратата ми, няма да си блъскам главата зарад нея. А сега ми разкажи за кафявия жребец, който е направил толкова силно впечатление на Джейсън.

Още преди Морган да успее да отговори, вратата се отвори и Леони се втурна като вихър в кабинета на мъжа си.

— О, mon amour! — прошепна подкупващо тя. — Нима ще прекараш цялата вечер затворен в тази задушна дупка?

Лицето на Морган се разведри — а това ставаше винаги, когато жена му беше наблизо.

— Разбира се, че не — отвърна той и скочи от стола си. — Особено след като си дошла лично да ме повикаш.

Макар че наскоро бе навършила тридесет и една година, Леони приличаше на момиченце. Тъмнорусата ѝ коса, завита на кок на тила, блестеше също както по времето, когато Морган я видя за първи път. Не бяха изчезнали и дяволитите искри в бадемовидните очи. Само налетите ѝ форми показваха, че са минали години. Леони беше дребна на ръст, с тънки кости, но след четири деца стройната ѝ фигура беше станала приятно закръглена.

Доминик стана от креслото си и проговори с усмивка:

— Крайно време е да се оттегля и да ви дам възможност да се позабавлявате семейно.

Леони го удостои с гневен поглед.

— Не знаеш ли, че съм ти много сърдита? Покани ли мадмоазел Лей да излезете на езда?

Доминик обви с ръка талията ѝ и залепи братска целувка на бузата ѝ.

— Скъпа моя, знам, че си много загрижена за мен, но нямам ни най-малко желание да задълбоча познанството си с младата дама.

— Какво? — извика невярващо Леони. — Тя е красива като картинка, кротка като агне, а баща ѝ е богат като Крез. Нима не ти хареса поне малко?

Доминик се усмихна подигравателно и пошепна в ухото ѝ:

— Напротив, но не ми се вярва, че ще се съгласи с предложението, което съм готов да ѝ направя.

— Лъжеш се... — започна сърдито Леони, но млъкна, разбрала, че зет ѝ е решил да я дразни. — Пфу! Искаш да кажеш, че ще ѝ предложиш не ръката, а компанията си?

— Точно така, скъпа моя — отговори раздразнено Доминик.

Леони дори не погледна Морган, който избухна в смях, а присви очи, опря малките си юмручета на хълбоците и заговори полугласно, но твърдо и отчетливо:

— Доминик, най-съкровено ми желание е един ден да те видя влюбен до уши в някое момиче, което да те развърти на малкия си пръст, докато те подлуди от любов. Крайно време е някой да натрие носа на моя надменен девер! — Тя вдигна пророчески показалец и

заклучи: — Помни какво съм ти казала! Един ден ще изпиташ всички мъчения на любовта.

Доминик избухна в смях и приятелски я смушка в ребрата.

— Ти да не ме проклинаш? Само си представи колко ужасно ще се почувстваш, когато някоя дама сломи бедното ми сърце.

— Добре ще ти се отрази — отвърна с измамна мекота Леони.

Доминик хвърли бърз поглед към брат си и продължи да се оплаква:

— Морган, много си отпуснал юздите на жена си. Нима не знаеш, че съпругата се нуждае от здрава ръка, особено ако има остър език като твоята!

Морган привлече към себе си възмутената Леони и заяви:

— Аз имам свой изпитан метод да я укротявам и ако искаш да си спестиш неловкото положение, излез оттук, защото имам намерение да я целуна продължително и страстно.

Доминик се ухили.

— Какво безсрамие! И това ми било солидна семейна двойка! — И той излезе и затвори вратата след себе си... обзет от странна завист, докато вървеше към главното крило на къщата. Сигурно беше чудесно да обичаш като Леони и Морган! Осъзна се и разтърси глава, за да прогони неканената мисъл. Всемогъщи Боже, дали не беше полудял?

На следващата сутрин този полъх на завист — ако изобщо го имаше — беше отлетял надалеч и Доминик се разхождаше в най-добро настроение по верандата, която опасваше предната фасада на къщата. Въпреки ранния час, Морган вече беше станал и пиеше последната си чаша кафе, преди да се заеме с обичайните си задължения.

Галерията беше много приятно място, обичано от всички членове на семейството. Широката Мисисипи едва се виждаше, закрыта от короните на дърветата, затова пък наситено зелените морави, осеяни с прастари дъбове и разцъфтели в бяло магнолии, предлагаха изключително приятна гледка.

Доминик си наля кафе от сребърната кана и взе едно топло хлебче. След първия поздрав между братята се възцари дружелюбно мълчание. Доминик изпи кафето си, остави празната чаша на масата и заговори:

— Впрочем, какво казва Джейсън за жребца, който ми спомена вчера?

— Каза ми само, че е един от най-добрите и най-бързи коне, които някога е виждал.

Доминик изсвири през зъби.

— Сигурно е великолепен екземпляр, щом Джейсън го е удостоил с такава похвала!

— Точно така. Победил с лекота някакво младо конче, според Джейсън многообещаващо. — Усмивката му беше замислена. — Знаеш, че Джейсън никак не обича да губи.

Баджанакът на Джейсън, Адам Сейнт Клер, беше добър приятел на Доминик, а Джейсън и Морган бяха приятели от годините на учение в Англия. Доминик отлично си представяше разочарованието на Джейсън. Интересът му се събуди.

— Знаеш ли още нещо за коня? — попита той. — Чия собственост е, къде е конюшната му?

Морган изгледа проникателно младия си брат.

— Да не си решил да го купиш?

— Може би — вдигна рамене Доминик. — Ако наистина е толкова добър.

— Сигурен съм, че е най-добрият. Виждал съм го да се състезава. Ако наистина си решил да се заемеш сериозно с развъждане на състезателни коне, имаш нужда тъкмо от такъв жребец за разплод.

— Ето че стигаме до същинската цел на посещението ми — отвърна непринудено Доминик. — Разбира се, на първо място беше желанието да видя теб, Леони и хлапетата ви — засмя се той, но като забеляза изпитателния поглед на брат си, заговори направо: — Ще се съгласиш ли да ми продадеш къщата в Таузънд Оукс и малко земя около нея? Ще ти платя каквато цена поискаш.

Морган замръзна на мястото си. Красивите черти на лицето му се вцепениха в ледена маска. Таузънд Оукс беше плантацията, която баща им му приписа след първия му брак със Стефани. Намираше се на половината път между Начез и Батън Руж в девствената зелена пустош по брега на Мисисипи. В онези години Морган мечтаеше да превърне Таузънд Оукс в истински бисер, който да се мери по великолепию с Боньор, и беше вложил много сили и време в осъществяването на мечтата си... а през това време любимата му жена си беше намерила друг.

Нещастиято със Стефани и детето помрачи завинаги спомена на Морган за Таузънд Оукс и през всичките тези години той не бе стъпил нито веднъж в плантацията. Беше се постарал да я прогони завинаги от съзнанието си и цялото семейство се стараеше да не я споменава в негово присъствие... до днес.

Морган хвърли бърз поглед към брат си и забеляза смущението му. В гласа му прозвуча тъга:

— Не се бой, братко, вече не се вълнувам толкова от споменаването на Таузънд Оукс. — Все пак усмивката му беше половинчата. — Но нямам никакво намерение да продавам плантацията. Давам ти я цялата, давам ти и благословията си да правиш с нея, каквото искаш.

— И дума не може да става! — ядоса се Доминик. — Ще ми я продадеш, и то на цена, която не засяга гордостта ми.

Двамата продължиха да спорят още известно време, но не можаха да стигнат до някакво разрешение на въпроса. Продължиха да се карат през цялото пребиваване на Доминик в Шато Сен Андре. Той остана цял месец при Морган и семейството му, но успя да уговори приемливи условия за продажбата едва преди заминаването си.

Поговори и с Джейсън Севидж и узна, че жребецът Фоли принадлежи на някакво семейство северно от Батън Руж. Джейсън не знаеше името на собственика, но беше сигурен, че Доминик ще го научи много лесно — кон като този не може да остане незабелязан!

Последната вечер Морган и Доминик отново бяха седнали на чаша бренди в галерията, този път на лунна светлина, чиито лъчи посребряваха короните на дъбовете. Вдигнал крака на парапета, Доминик проговори приглушено:

— Надявам се, че горчивите спомени от Таузънд Оукс няма да ти попречат да ме посещаваш в новия ми дом.

Морган се усмихна многозначително.

— Не, разбира се, че няма да ми попречат. Раната отдавна се е затворила, а откакто в живота ми влезе Леони, се интересувам единствено от нейното щастие. — По лицето му пробяга тъмна сянка, в гласа му прозвуча горчивина: — Мъчно ми е единствено за малкия Фелипе. Понякога поглеждам Джъстин и се питам как ли щеше да изглежда Фелипе на неговите години... Що се отнася до Стефани,

изневярата ѝ ме засегна много болезнено, но времето успя да ме излекува.

Доминик неволно си припомни как изглеждаше брат му, когато се върна от Начез с вестта за смъртта на жена си и момченцето си. Тежки дни преживяха тогава... Семейството се стараяше да бъде винаги до Морган, да му съчувства в голямата мъка, която остави следи в сърцата на всички братя и сестри. Доминик, който обожаваше по-големия си брат, изживя трагедията особено тежко. Припомнил си болката на Морган и собствените си преживявания преди три години в Лондон, когато беше повярвал, че се е влюбил в очарователната Дебора, Доминик сгърчи лице. Горчивият спомен го подтикна към полугласното изявление:

— Жените са възхитителни същества, но когато се влюбиш в тях, стават наистина опасни!

ГЛАВА ТРЕТА

Докато Доминик водеше този разговор с брат си недалеч от Ню Орлиънс, Мелиса лежеше будна в леглото си в Уилоуглен и си блъскаше главата как да се отърве от нежеланото внимание на упорития Джон Нюкомб, който продължаваше да ѝ натрапва ухажването си.

Тя въздъхна дълбоко. Джон беше много мил, но тя не го обичаше. Затова трябваше да намери начин да го обезкуражи, и то ефективен, но без да нарани чувствата му. Мелиса беше една от малкото жени, лишени от суетност, но все пак осъзнаваше физическите си преимущества и очарованието, което се излъчваше от нея и я правеше неустоима за мъжете. Защо ли не беше дошла на бял свят кривогледа и гърбава! Положението беше наистина отчайващо. Внезапно я осени чудесна идея и тя веднага започна да обмисля подробностите. Може би все пак имаше възможност да промени нещата в своя полза... На устните ѝ изгря дяволита усмивка.

На следващата сутрин тя стоеше насред спалнята си, потънала в мисли, огряна от топлото майско слънце. Лицето ѝ се мръщеше сериозно, докато се опитваше да огледа отражението си в старото въртящо се огледало. Все още не беше съвсем доволна от образа, който ѝ се предлагаше, и опъна пълните си, красиво оформени устни в тънка, сърдита линия. Да, точно това искаше да постигне! Тя потисна смеха си и хвърли последен поглед в огледалото. Ама че беше грозна!

Хукна бързо навън, за да намери Закари, който се бе излегал на стария диван на верандата и се наслаждаваше на топлата сутрин. Застана пред него и направи дълбок поклон. После се завъртя на токовете си и полите ѝ прошумяха.

— Е, какво ще кажеш? — попита тя. — Изглеждам ужасно, нали? — Тъй като брат ѝ реагира с изумено мълчание, Мелиса се разтревожи. — Кажи нещо, Зак! Направих всичко, за да скрия истинската си външност. Ако и това не е достатъчно, вече не знам какво да правя.

— Скъпа моя, ти си надминала себе си! — успя най-после да проговори Закари, който беше загубил ума и дума. — Изглеждаш... — Той явно не намираше думи. — Ами, изглеждаш...

— Отвратително, нали? — помогна му през смях Мелиса, защото брат ѝ очевидно беше толкова сличан от вида на сестра си, че бе загубил дар слово.

„Отвратително“ беше може би твърде силно казано, но беше факт, че Мелиса никак не приличаше на очарователната млада жена, която преди около шест седмици потропваше гневно с краче срещу чичо си в библиотеката. С изключение на дяволитите искри в златнокафявите очи, никой не можеше да познае в нея красивата племенница на Джош Манчестър. Изчезнала беше гъстата къдрава грива, увита в строг и колкото се може по-грозен кок на тила. Медноцветните кичури бяха строго пригладени назад и очите, които наистина приличаха на котешки, сега бяха косо разположени. Строгата фризура подчертаваше фините черти на лицето ѝ, но този ефект се разрушаваше напълно от старите очила с телени рамки, които беше открила в един куфар на тавана.

Очилата бяха истински подарък от Господа. Те отклоняваха вниманието на наблюдателя от красиво оформената брадичка и пълните, чувствени устни и я принуждаваха непрекъснато да примигва, за да може да гледа през малките, четириъгълни стъкла. За да си придаде завършен вид, тя беше облякла най-старата и грозна рокля, която можа да намери на тавана, права и провиснала, в мътен сивозелен цвят, който правеше тена на лицето ѝ синкав и нездрав. А когато опъна сърдито устни, заприлича на истинска стара мома — постоянно кисела, вече започнала да се сбръчква.

За съжаление не ѝ беше възможно постоянно да държи устата си опъната, а когато избухна в смях, под гъстите мигли затанцуваха весели искри и образът на старата дева се разруши с един замах. Все пак Мелиса беше доволна. Новата външност и моментното ѝ финансово положение бяха в състояние да отблъснат и най-упоритите ухажори.

— Е, как е? — попита отново тя. — Смяташ ли, че Джон Ньюкомб най-после ще престане да ни посещава?

— Със сигурност! — отговори през смях Закари, който никога не ласкаеше сестра си. — Само като те погледне, и ще хукне да бяга! — В

гласа му прозвуча злоба: — Много повече ме интересува как ще реагира чичо Джош!

Мелиса кимна доволно.

— Сигурно ще го удари гръм. Е, поне ще престане да ме тормози. Как не разбра, че никога няма да приема предложението на Джон!

— Надявам се да е така — отговори с измамна кротост Закари. — Вечното му мърморене започва да ми досажда. Откак се върнахме от Вирджиния, двамата постоянно се карате. Вече ми проглушихте ушите!

— А кой се разкреця вчера като някое улично хлапе и едва не изхвърли чичо Джош през вратата? — попита сухо сестра му.

Закари се смути за миг.

— Не ми е приятно, когато се държи така с теб — защити се мрачно той. — Имаш право да откажеш на всеки обожател, който не ти харесва и аз няма да допусна да извършиш каквото и да било по принуда. Затова остави Джош да си мърмори и да се гневи и прави, каквото искаш. — В гласа му се промъкна страх: — Той не може да ме прогони от Уилоуглен, нали? Искам да кажа... нали не ми е настойник?

Веселото настроение на Мелиса се изпари в миг. Тонът ѝ издаде обзелата я тревога:

— Нямам представа... В завещанието на татко пише, че за попечители сме определени двамата с Джош. Но той може да поиска от съда ти да живееш под неговия покрив, за да бъдеш постоянно пред очите му. Разбира се, аз ще се съпротивлявам с всички сили, но...

И двамата добиха вид, сякаш цялата смелост ги беше напуснала. Знаеха, че ако Джош поиска да стане единствен настойник на Закари, той ще постигне своето. Нали беше близък приятел със съдията, а пък и Уилоуглен не можеше да се сравнява с комфорта и блясъка на Оук Холоу.

Мелиса преглътна мъчително. Чичо Джош винаги се беше отнасял добре с тях, още когато бяха малки деца. Двамата с леля Сали не забравяха нито един рожден ден, за разлика от собствения им баща. Чичо Джош беше човекът, който научи Мелиса да язди малкото си пони, той утешаваше Зак, когато малкият си счупи крака, и пак той им предложи утеха и подкрепа след смъртта на баща им, стараяйки се

покрусените деца да не усетят размера на катастрофата, която беше постигнала Уилоуглен.

Джош Манчестър беше добър човек и със сигурност искаше само най-доброто за Мелиса и брат ѝ. Затова им беше толкова трудно да застанат срещу него. Ако беше лош и зъл, всичко щеше да бъде много по-лесно, каза си огорчено Мелиса. А така я осъждаше да страда от угризения на съвестта, че не е отговорила на очакванията му. Дали чичо ѝ не беше решил да изиграе и последния си коз? Можеше ли да я притисне до стената със заплахата да ѝ отнеме настойничеството над Закари? Трябваше ли да приеме предложението на Нюкомб, за да разреши веднъж завинаги този мъчителен въпрос? В очите ѝ запариха сълзи. Чичо ѝ беше доказал още веднъж добротата си, като през всичките тези месеци караници не беше споменал с нито една дума настойничеството и. Но сега...

Като си припомни смутеното му изражение при последния им сблъсък, Мелиса се почувства раздвоена. Знаеше, че никак не му е било приятно да я заплаши с отнемане на настойничеството. А и напрежението, което бе възникнало между него и брата и сестрата Сеймур от няколко месеца насам, изобщо не му харесваше. Едновременно с това девойката осъзнаваше, че чичо ѝ е съвсем искрен, като не вижда друг изход от положението освен женитбата ѝ. За кой ли път бе подчертал, че не само семейство Манчестър ще има полза от наследството на дядото...

Радостта на Мелиса от успешния маскарад отлетя някъде много далеч. Обезкуражена, тя обърна гръб на Закари. Дали наистина беше такава егоистка, за каквата я мислеше Джош? Самата тя не беше на това мнение, защото финансовото положение на семейство Манчестър не беше чак толкова лошо въпреки оплаквания и обвинения на чичо ѝ. На всеки се случваше лоша реколта, нали? Това беше и причината Мелиса да се опълчи решително срещу волята му. Ако семейството на чичо ѝ беше изпаднало в нищета, ако ги заплашваше загуба на плантацията, тя щеше без колебание да се жертва, за да им помогне. Разбира се, че щеше да се омъжи за Джон Нюкомб. Ако обаче след година или дори след месец един от корабите на Джош успееше да се промъкне през британската блокада, Манчестърви щяха да си възвърнат богатството и жертвата ѝ щеше да се окаже напразна. Освен това целият свят знаеше, че братовчед ѝ Ройс е много заможен и никога

не би допуснал семейството му да тъне в бедност. Защо Джош не преодолее гордостта си и не се обърне за помощ към най-големия си син?

Прегръдката на Закари я изтръгна от горчивия размисъл. Момъкът я притисна с обич до себе си и заговори загрижено:

— Искан ми се чичо Джош да беше някое чудовище, тогава всичко щеше да бъде по-леко. А сега след всяка караница се чувствам ужасно неловко. — Направи кратка пауза и замислено продължи: — Странното е, че след няколко години сигурно ще си припомним със смях вчерашната сцена, макар че Джош беше побеснял от гняв.

Мелиса кимна с уморена усмивка.

— Трябва винаги да помним, че действаме така и в негов интерес! Съдбата винаги е била благосклонна към нашия чичо Джош, необходимо му е поне малко предизвикателство.

— А ти имаш всички основания да му го дадеш, скъпа моя — засмя се Закари, възвърнал в миг обичайната си веселост.

Мелиса го смушка доста силничко в ребрата.

— И ти не си някое кротко агънце!

Закари се ухили още по-широко и я изгледа отвисоко.

— Знаем, но ако искаме да се справим по най-елегантния начин с този труден проблем, трябва да гледаме на него като на една голяма шега, която ще ни достави истинско удоволствие... — Той изкриви уста. — ...когато мине малко повече време.

Откъм вратата проехтя смях. Дълбок глас със силен френски акцент извика:

— И каква ще е тази шега, *mes enfants*? Сигурно пак някоя от онези, които ми погаждахте като деца!

— Етиен! — извикаха в един глас братът и сестрата и се втурнаха към дребния, елегантен французин, застанал на прага.

Останала без дъх, с нетърпеливо святкащи очи, Мелиса попита:

— Ти се върна? Е, постигна ли нещо? Доведе ли ги? Къде са?

Етиен направи величествен жест с ръка.

— Прекалено много въпроси наведнъж! — Той забеляза странния вид на Мелиса и зяпна от изненада. — *Mon Dieu!* Какво е станало по време на отсъствието ми? Защо изглеждаш толкова... толкова...

— Той присви очи и кимна знаещо. — Ах, да... Чичо ти е виновен, че си се превърнала в стара мома. Oui?

— Oui! — отговори твърдо Мелиса. Бързата схватливост на Етиен не преставаше да я възхищава. Нищо не убягваше от острите му очи.

Откак се помнеше, Етиен Мартион беше част от живота им. Ако Джош беше човекът, вдигнал я за първи път на гърба на понито, то Етиен беше този, който я вдигна, когато за първи път падна от кончето си. После отново и отново я вдигаше на седлото, докато в обора не остана нето един кон, който Мелиса да не можеше да язди.

Дребен на ръст, с фини кости, Етиен беше най-умелият ездач, който Мелиса бе виждала някога. В слабото тяло се криеше неизчерпаема сила. Той беше един от малкото, които умееха без усилия да се справят със своенравния Фоли. Братът и сестрата не знаеха нито на колко години е Етиен, нито откъде е дошъл и Мелиса често се питаше дали французинът е споделил нещо с баща ѝ, когато се я появил в Уилоуглен преди около четиридесет години — млад мъж с държание и език на благородник. Толкова разбирал от коне, че Джефри Сеймур веднага го назначил за главен коняр, а синът му Хю винаги се допитвал до него, когато ставало въпрос за развъждането на расовите му коне.

Мелиса също търсеше съвета на тъмнокосия и тъмноок мъж по всички въпроси, отнасящи се до конюшната. Въпреки възрастта му, тримата се държаха като връстници. Когато им предложи да използват част от последната награда на Фоли за закупуване на няколко млади кобили за разплод, вместо за изплащане на дълговете, братът и сестрата Сеймур не се поколебаха да го послушат. Именно по тази причина Етиен беше останал във Вирджиния и след като те се бяха върнали вкъщи.

Оттогава бяха минали почти две седмици и двамата чакаха с нетърпение завръщането му.

— Надявам се, че ни носиш добри новини.

Етиен се усмихна с обич.

— Petite, смяташ ли, че ще те изоставя на произвола на съдбата?

— Той вдигна показалец и продължи назидателно: — Не всички мъже са като баща ти. — Искаше да ѝ припомни с какво нетърпение

беше очаквала завръщането на Хю от Англия и колко горчиво беше разочарована.

Мелиса направи гримаса. Нямахше смисъл да подемаг отново стария спор. Тя свали очилата си и отговори сериозно:

— Не се опитвай да сменяш темата. Кога ще ни позволиш да видим за какво си дал парите ни? Надявам се, че си постъпил както винаги умно.

Етиен избухна в смях.

— Ти си непоносима, малката ми, но никой не може да ти устои! Е, хайде, елате да видите какво съм ви довел.

Нямахше нужда от повече думи. Мелиса и Закари се втурнаха в галоп към обора, следвани от засмения Етиен, горящи от нетърпение да зърнат кобилите, които щяха да положат началото на собствената им конюшня.

Толкова по-смаяни бяха, когато завариха обора празен.

— Къде са кобилите? Защо не си ги довел? — провикна се сърдито Мелиса и се извърна към настигащия ги Етиен.

Французинът се засмя и я потупа по рамото.

— По всичко личи, че една от дамите се е разбързала да се запознае с бъдещия си съпруг. Повлякла е след себе си и другите и сега са навън, в ограденото място. Доколкото чувам, нашият жребец е въодушевен от присъствието им. Цяло чудо е, че все още не сте доловили триумфалното му цвилене!

Мелиса и Закари избухнаха в смях и тримата продължиха пътя си в най-добро настроение. Ограденото пасище беше точно зад обора. Облегнаха се на оградата и се загледаха очаровани в петте коня, които мирно пасяха сочната трева.

Фоли лесно се различаваше сред новодошлите. Големината му — беше висок поне шестнадесет педи — и мощните мускули създаваха чудесен контраст със стройните и крехки тела на кобилите. Мелиса почти не забеляза своя любимец, заета да преценява с критично око новото попълнение на конюшнята си. Две кафяви, една дореста и една черна. Всички имаха голяма част арабска кръв, както показваха малките, фино оформени глави и дългите, невероятно стройни крака. Великолепни животни, точно такива, каквито бяха очаквали със Зак.

Тя въздъхна облекчено и се обърна към Етиен:

— Прекрасни са! Ще ни разкажеш ли къде ги намери и как успя да купиш цели четири кобили с малкото пари, които ти дадох? Не очаквах, че ще купиш повече от две.

— Забравяш, че съм французин, а французите са известни със своята изтънченост. Обиколих всички места, където можеха да се открият първокласни кобили, пуснах в ход чара си и успях да купя една от кафявите и дорестата много изгодно. За другите две платих малко повечко, но съм уверен, че си струваше. Не съм ли чудесен?

Скромността беше добродетел, която липсваше на Етиен, затова самохвалството му не беше нищо ново за брата и сестрата Сеймур. Но той беше наистина забележителен и всички му прощаваха този дребен недостатък. Тримата постояха още малко до оградата, разменяйки впечатления от кобилите, след което се запътиха доволно към къщата.

Чувството на задоволство не напусна Мелиса през целия ден. Едва когато дойде сряда, тя се облече грижливо в една от най-старите и най-забележими рокли, които беше открила на тавана, и изпадна отново в мрачното си униние. Опита се да си внуши, че това е естествена реакция на приповдигнатия дух от вчера, както и на грозните дрехи и прическа, но дълбоко в себе си знаеше, че проблемите ѝ са много по-сложни от неприветливия вид и завръщането към всекидневието.

Въпреки това тя имаше известни основания да бъде доволна, както трябваше да признае, приседнала на купата сено край вратата на обора. Наградите, спечелени от Фоли, не само им позволиха да купят расови кобили за разплод, но известна част от тях остана за домакинството на Уилоуглен и за изплащането на дълговете.

От само себе си се разбираше, че парите, отделени за Уилоуглен, бяха вложени в ремонта на обора, защото тя не искаше да се срамува, когато се появеше първият купувач. Да, през последните седмици можеше да диша по-леко, но въпреки това бъдещето не изглежда особено розово, каза си горчиво Мелиса, дъвчейки замислено една сламка.

Фактът, че дължаха пари на един-единствен кредитор, беше наистина окуражаващ. За съжаление този последен дълг на баща им беше най-голям и в известни отношения най-заплашителен. Този дълг беше направен в Англия, а сега трябваше да го погасят децата му. През изминалите години притежателят на разписката беше написал няколко

учтиви писма, за да изиска връщането на двадесет и петте хиляди долара, но баща им ги беше оставил без отговор. Единственото утешение беше, че мистър Робърт Уедърби живееше далеч отук, в Англия, и решителни мерки можеха да се очакват едва след края на войната.

Двамата със Закари се успокояваха с това след смъртта на баща им. Въпреки военните действия, Мелиса веднага писа в Лондон и уведоми мистър Уедърби за смъртта на Хю Сеймур. В писмото си тя го молеше най-учтиво за отсрочка. Толкова по-голямо беше стъписването ѝ, когато преди половин година адвокатът на англичанина я уведоми, че клиентът му вече не е между живите. Наследникът му, мистър Джулиъс Лейтимър, в момента не бил в Англия. Симпатията, която изпитвал към американците, го подтикнала да предприеме пътуване из новосъздадената държава и смятал да остане там, докато свърши войната. В момента пребивавал някъде в северната част на Съединените щати. Разписката за дълга била у него, тъй като възнамерявал лично да поиска полагащата му се сума...

Това се случи миналата есен и оттогава Мелиса и Закари живееха в постоянен страх, че един ден мистър Лейтимър ще застане пред вратата им с разписка в ръка и ще настоя за незабавно изплащане на дълга. Той, разбира се, беше в правото си. Малко преди да заминат за Вирджиния, се случи точно това. За щастие опасенията им не се сбъднаха — или поне не изцяло. В началото Мелиса изпита истинско облекчение.

Мистър Лейтимър беше преизпълнен с учтивост и разбиране. Истински, неподправен английски джентълмен. Голямо беше смайването ѝ, когато непознатият се оказа много по-млад, отколкото беше очаквала. Едва беше минал тридесетте. Освен това беше красив, истински златокос Адонис, както се беше провикнала една възхитена дама от съседите, след като ѝ го представиха. Сестра му, която го придружаваше, не направи толкова добро впечатление на Мелиса, но като цяло двамата Лейтимърови ѝ станаха симпатични. Особено когато Джулиъс ѝ заяви, че е склонен да ѝ даде отсрочка.

Свършено изрязаните му уста се бяха разтеглили в очарователна усмивка, когато ѝ обясни:

— Скъпа мис Сеймур, вуйчо ми трябваше да чака доста годинки за парите си, защо и аз да не ви почакам още малко?

Невероятно облекчена от факта, че Лейтимър не беше настоял веднага да получи огромната сума, Мелиса изобщо не се замисли за евентуалните му задни мисли. Едва миналата седмица ѝ направи впечатление, че бе започнала да се чувства неловко в компанията му, че не ѝ харесва погледът, който се впиваше в устата и гърдите ѝ, както и особената усмивка, с която я уверяваше:

— Не бива да се тревожите заради задължението си, скъпа Мелиса. Сигурен съм, че ще намерим приятен и за двама ни начин за заплащането му.

Сами по себе си, думите не бяха заплашителни, но начинът, по който ги произнасяше...

Мелиса се потърси. Май виждаше проблеми там, където ги нямаше, при все че си имаше достатъчно свои грижи. Трябваше да насочи мислите си към същинските проблеми на имението.

Въпреки прогреса, постигнат от април насам, им предстоеше още безкрайно много работа, докато Уилоуглен започнеше отново да носи печалба. Наградите, спечелени от Фоли, се стопяваха застрашително бързо и само малка част от тях можеха да бъдат използвани за отстраняване на последствията от упадъка и от ексцентричния, лекомислен начин на живот на баща им.

Мелиса, която иначе не беше склонна към меланхолия, сега не беше в състояние да овладее потиснатостта си. Радостта от завръщането на Етиен избледня и съзнанието, че нищо в положението им не се е променило, беше повече от мъчително. Уилоуглен беше все така западнал, и къщата, и стопанските сгради се нуждаеха от основен ремонт, който обаче изискваше огромни средства. Единственият извор на пари бяха наградите на Фоли и Мелиса живееше в постоянен страх, че със жребеца може да се случи нещо лошо, което да сложи край на кариерата му. Допълнителна причина за тревога бяха и напрегнатите отношения между нея и Джош.

Девојката въздъхна. Дали щеше да доживее деня, когато ще се освободи от всичките си грижи? Засега това беше изключено. Пътят ѝ беше осеян с препятствия, всяко от които можеше да причини истинска катастрофа. Това важеше и за Закари.

— А, трябваше веднага да се сетя, че си тук! — Остър глас я изтръгна от мрачните мисли. — Вместо да се мотаеш из обора, по-добре помогни на Марта да оплеви градината!

Без да се тревожи от режещия тон, с който бяха произнесени тези думи, Мелиса вдигна поглед към влязлата в обора жена.

— Тъй вярно — отговори покорно тя, без да сваля очи от крехката фигура с живи очи и посивяла коса.

Старата госпожа не се размекна нито от усмивката, нито от изпълнения с обич поглед на Мелиса. Кафявите ѝ очи засвяткаха развеселено, когато отговори:

— И не си мисли, че ще ме измамиш с тази привидна покорност. Познавам те от самото ти раждане, също както и брат ти, и не се хващам на нито един от номерата ви.

Ако Етиен беше пълновластен господар на оборите, царството на англичанката бяха къщата и градината, Франсиз Осбърн беше пристигнала от Англия с майката на Мелиса, още преди да е навършила двадесет години, и след смъртта на господарката си беше отгледала двете ѝ деца като свои. Освен това водеше домакинството на овдовелия Хю Сеймур.

Франсиз, която беше останала при децата на скъпата си господарка въпреки царящата в Уилоуглен мизерия, управляваше домакинството с желязна ръка. Мелиса ѝ беше много задължена и се подчиняваше безпрекословно на нарежданията ѝ, също както сега, когато, макар и с въздишка, скочи от купчината сено и се постара да прогони неприятните мисли. Тръгна след икономката към къщата, обмисляйки какво още ѝ остава да свърши през деня.

Марта вече се трудеше усърдно в градинката зад кухнята. Мелиса получи от чернокожото момиче едно гребло и се нахвърли ожесточено върху избуялите плевели. Работещата до нея Марта дълго време я поглеждаше неодобрително, а накрая не издържа и се развика:

— Ако продължавате така, скоро ще припаднете, мис! Не усещате ли колко горещо е днес?

Мелиса се изправи и избухна в смях. Марта беше едра, пълна осемнадесетгодишна девойка с кръгло, вечно усмихнато лице. Тя и семейството ѝ бяха единствените роби, които не бяха продадени след смъртта на Хю. Освен Марта в къщата живееха родителите ѝ Мартин и Ада, по-големият ѝ брат Стенли, сестра ѝ Сара и двете момчета Джоузеф и Харлан. Ада беше отлична готвачка, Мартин беше служил като камериер на баща ѝ. Всички членове на семейството работеха усърдно и помагаша с цялото си сърце на Мелиса и Закари.

Двете момичета продължиха да работят рамо до рамо, без да разговарят, докато Ада ги повика да обядват. Облекчена, Мелиса захвърли греблото и хукна към къщата.

Закари вече се беше разположил край масата, когато Мелиса връхлетя като вихър в трапезарията. Тя му махна с ръка и побърза да грабне чашата му с лимонада. Отпи голяма глътка и доволно възкликна:

— Великолепно! Цяла сутрин работя в градината и едва не умрях от жажда. — За миг изражението ѝ се помрачи и тя промълви гневно: — Мразя това проклето плевене.

— Не очаквай от мен съчувствие — отговори твърдо Закари. — През това време аз почиствах оборите. Знай, че с удоволствие бих се сменил с теб.

Лицето на Мелиса се разведри. Все пак беше добре, че все още имаха обор, който да почистват, и градина, която да плевят.

— Колко сме неблагодарни! — промърмори унило тя. — Нали Уилоуглен си е още наш! — Обърна се настрана, за да не вижда мокрото петно на тавана и старите, избелели от слънцето пердета. — Имаме и Фоли! — прибави по-високо тя, желаейки да окуражи самата себе си.

Как ли щеше да се почувства, ако можеше да знае, че някой си Доминик Слейд в този миг влиза в Батън Руж с твърдото намерение да купи един определен червенокафяв жребец.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

След пристигането си в разположеното на стръмния ляв бряг на Мисисипи градче Батън Руж Доминик отседна в малка, но много комфортна гостилница и веднага се зае да събира сведения за собственика на прехваления жребец. Гостилничарят Джеръми Денъм го насочи по правилната следа.

— Най-добре се обърнете към Джош Манчестър — посъветва го той и постави на масата халба пенлива бира. — Той води семейните дела. Ще го намерите в Оук Холоу, на около три мили северно от града, по поречието на Ривър Роуд.

Получената информация зарадва Доминик, но го и учуди. Странно как така Ройс Манчестър не е споменал нито веднъж, че баща му отглежда коне, рече си той. Без да губи време, младият мъж написа една бележка, в която обясняваше причините за идването си в града и молеше мистър Манчестър за среща. Том, най-младият син на Денъм се погрижи писъмцето да попадне още същия ден в ръцете на получателя.

Подробният и извънредно окуражителен отговор на мистър Манчестър зарадва Доминик и късно вечерта той се оттегли в стаята си с приятното очакване още на следващия ден да види коня, заслужил похвалите на толкова признати експерти. Още повече го вълнуваше представата, че само след един ден Фоли може да стане негова собственост...

Джош обаче знаеше много добре, че това желание е неизпълнимо. Най-голямото препятствие беше фактът, че той нямаше никакви права върху Фоли. Може и да беше настойник на Закари, но не си правеше никакви илюзии за авторитета, с който разполагаше пред Мелиса — а тя никога нямаше да се съгласи да продаде жребеца. Защо тогава беше заблудил Доминик с отговора си?

Името Слейд не беше непознато за Джош. Синът му Ройс често споменаваше приятеля си Доминик, а самият Джош преди години беше гостувал на родителите на младежа в плантацията Боньор. Знаеше, че семейството е заможно и уважавано. Обстоятелството, че по-старият

брат на Матю Слейд е английски барон, не беше убягнало от вниманието му, както и фактът, че Ноел Слейд произхожда от една от най-богатите и мощни креолски фамилии на Ню Орлиънс. Макар и да не се познаваше лично с Доминик Слейд, нещата, които чуваше за него, будеха любопитството му, както биха събудили любопитството на всеки баща или роднина, който търсеше съпруг за момиче от семейството. Доминик беше млад, изглеждаше добре, разполагаше с много пари, държеше се любезно и, което беше най-важното от гледна точка на Джош — не беше женен. Като осъзна истинското значение на неочакваното пристигане на Доминик в Батън Руж, Джош едва не се разхълца от радост. След като Мелиса беше отказала на всички красиви млади мъже в околността, новопоявилият се Доминик Слейд със сигурност щеше да възбуди любопитството ѝ!

Без нито за миг да изпуска от очите си главната цел, Джош реши, че малко лъжа няма да навреди никому. Ако още от самото начало разкриеше пред Доминик Слейд, че собственица на коня е племенницата му Мелиса, младежът щеше да препусне към Уилоуглен и да ѝ се представи, а тя със сигурност нямаше да оцени истинската му стойност и решително щеше да му посочи вратата, като придружи отказа си да продаде Фоли с препоръката неканеният гост да се маха по дяволите! И с това всичко щеше да свърши веднъж завинаги.

Ако обаче успееше да подготви Доминик за неприятната среща, тя може би нямаше да протече толкова катастрофално. Ако разполагаше с известно време, Джош би могъл да повлияе върху развоя на събитията — поне малко. Обхождайки с широки крачки стилната, пълна с отбрани книга библиотека в Оук Холоу, той изгуби няколко часа в обмислянето на великолепия си план, предназначен да предизвика интереса на Доминик към Мелиса.

Не беше трудно да отложи малко първата среща — съществуваха различни възможности за това. Спечеленото време обаче трябваше да бъде използвано по най-добрия начин. Като първо, можеше да се увери със собствените си очи в достойнствата на младия Слейд, за да разбере дали господинът отговаря на онова, което беше чувал за него. Ако не, щеше веднага да го отпрати. Ако обаче се оказаше, че Слейд би бил идеалният кандидат за ръката на Мелиса, Джош възнамеряваше да го покани да прекара няколко дни в Оук Холоу. Ако узнаеше, че приятелят му е пристигнал в Батън Руж, Ройс със сигурност щеше да

подкрепи предложението на баща си. Доминик щеше да види, че семейство Манчестър е не по-малко изискано от Слейдови, че къщата им може да се сравнява по елегантност с тази в Боньор, че семейството притежава много декари плодородна земя и така нататък.

За момент Джош спря да се разхожда и се загледа замислено в блестящата повърхност на писалището си. Първата част от плана беше лесно осъществима. Честото споменаване на Мелиса също нямаше да му създаде трудности. Още първия ден щеше да заговори за племенницата си уж между другото — за красотата ѝ, за темперамента, за смелата ѝ борба за спасяването на Уилоуглен... Джош се намръщи още повече. По тази точка трябваше да прояви максимална предпазливост. На всяка цена трябваше да предотврати впечатлението, че Мелиса е обедняла и си търси богат съпруг. Не, трябваше да бъде много внимателен! Най-добре постепенно да подготви Слейд за онова, което го очакваше в Уилоуглен, и само да намекне за истинското положение на нещата. Още по-добре беше да вмъкне няколко небрежни забележки за ухажването на Джон Ньюкомб и да увери мистър Слейд, че западането на плантацията не е по вина на Мелиса и че то в никакъв случай не представлява пречка за многобройните ѝ ухажори. Нямаше как да не спомене няколко думи за прахосничеството на Хю Сеймур.

Джош въздъхна. Работата беше повече от деликатна. В продължение на няколко секунди той се запита защо изобщо се заема с тази неблагоприятна роля на сватовник. После обаче си припомни поставеното под попечителство наследство на дядото и неприятния разговор, който наскоро беше водил с банкера си. Затова изпъна решително масивните си рамене и продължи да кове плана си.

Джош беше убеден, че ще успее да отклони вниманието на младия Слейд в правилната посока и да събуди любопитството му. Красотата на Мелиса щеше да свърши всичко останало. Още след първата среща Доминик щеше да попадне под очарованието ѝ, както беше станало с всички момци от околността.

Засега Джош се въздържаше да мисли каква ще бъде първата реакция на Мелиса, макар да осъзнаваше, че упоритата ѝ, напълно неразбираема за него съпротива срещу брака е истинското препятствие по пътя му. Изражението на лицето му се помрачи още повече и той с въздишка си наля малко от предпочитаното си уиски.

Нямаше никакъв смисъл да излезе насреща ѝ с добре премислени аргументи — племенницата му не възприемаше разумните доводи. Нямаше смисъл и да ѝ изброява предимствата на един такъв брак — нали вече се бе опитал да апелира към съвестта ѝ! Сцената беше дяволски неприятна.

Джош отпи голяма глътка уиски и продължи да се разхожда из стаята. Трябваше да измисли нещо, което да промени настроението на Мелиса, но все още не му беше хрумнало нищо подходящо. Дори само споменаването на Доминик Слейд щеше да настрои Мелиса срещу него. Следователно всички опити да представи госта си в благоприятна светлина бяха предварително осъдени на провал.

Внезапно лицето му грейна в усмивка. Може би наистина щеше да направи огромна грешка, ако се опиташе да изтъкне добрите качества на мистър Слейд! Защо не тръгнеш по обратния път? Не беше ли по-добре просто да предупреди Мелиса да се пази от него? Точно така, щеше да създаде у нея представата, че новодошлият е безделник, че пребиваването му в дома му никак не му е приятно. Хвалебствените химни, които досега беше пял по адрес на обожателите ѝ, не дадоха добри плодове. Оставаше му само надеждата, че противното ще го доведе до успеха.

Доволен от себе си, убеден, че най-после е открил правилния път, Джош излезе от библиотеката и тръгна да търси жена си. Намери я в малкия салон, разположена удобно на покрития с копринена дамска диван, задълбочена в разглеждането на едно модно списание. При влизането му тя вдигна очи и се усмихна по обичайния си мил начин.

— Ето те най-после, скъпи. Вече се питах къде си се скрил.

Между младите Сеймур и леля им Сали Манчестър не съществуваше почти никаква прилика? Вече четиридесет и петгодишна, Сали беше загубила ярките цветове на младостта и сякаш беше станала още по-дребна и крехка. Все пак тя продължаваше да прави впечатление на мъжете с миловидността си, с великодушието и неизменната си любезност. Познатите ѝ я оприличаваха на квачка, вечно загрижена за пиленцата си.

Въпреки петте деца, които беше родила, тя беше запазила част от красотата си. Очите ѝ бяха големи и ясносини, по розовата ѝ кожа имаше само наченки на бръчици, посипаната със сребро кестенява коса все още беше гъста и къдрава. Дантеленото жабо на роклята ѝ

беше прихванато със скъпоценна камея. Джош намери, че в тъмносинята тафтяна рокля, която подчертаваше цвета на очите ѝ, жена му изглежда по-очарователна от всякога.

Той приседна до нея и посегна към ръката ѝ. Когато заговори, в гласа му прозвуча искрено задоволство:

— Знаеш ли, Сали, смятам, че младият Слейд е много подходяща партия за нашата Лиса. — И след кратка пауза прибави: — Разбира се, ако ни хареса. Утре ще ни посети и те моля да го поканиш да ни погостува няколко дни.

Джош млъкна отново и на лицето му се изписа колебание. Любовта не го правеше сляп за късия ум на Сали. Сега трябваше да реши да ѝ разкрие ли плана си и каква част от него. Колкото по-малко, толкова по-добре, каза си той и веднага съжали, че е споменал името на Слейд във връзка с Мелиса. Накрая се ограничи с остър поглед и строго предупреждение:

— Мисля, че е най-добре изобщо да не споменаваш Мелиса пред Слейд. Не искам да мисли, че търсим богат съпруг за племенницата си. Просто го покани и се представи в най-добрата възможна светлина. Ти си идеална домакиня, скъпа. Искам този младеж да се почувства като у дома си.

Когато на следващата сутрин Доминик пристигна в уговореното време, той бе посрещнат от един дружелюбен, ала твърде излиятелен Джош Манчестър. Ако беше заподозрял дори за миг причината за тази извънредна любезност, младият Слейд щеше моментално да се обърне и да побегне.

Още докато се поздравяваха, Джош беше приятно впечатлен от красивия млад мъж. Хареса му здравето ръкостискане и откритият, ясен поглед на сивите очи. Външният вид отговаряше на представата му за един Слейд — бялата вратовръзка беше завързана безукорно, жакетът от синьо платно стоеше като излят, късите панталони бяха опънати по стройните бедра, а високите ботуши с кончови блестяха като огледало. Дори жилетката беше приета от Джош с благосклонност. С дискретните си шарки тя се различаваше твърде много от ярките, изпъстрени с бродерии жилетки, с които се кипреше най-младият му син. Очевидно мистър Слейд беше възприел стила на Бю Бромел, който диктуваше модата в Англия. Джош беше уверен, че дори Мелиса няма да има какво да възрази срещу такова облекло.

Освен това племенницата му имаше добър вкус и със сигурност щеше да усети властното му мъжко излъчване. Джош се усмихна самодоволно и поведе госта си през обширния, обзаведен с вкус салон към работната си стая. Предложи му чаша кафе и докато двамата разговаряха непринудено, успя да се убеди, че всичко, чуто за младия Слейд от сина му и от други познати, отговаряше на истината. Доминик Слейд изглеждаше великолепно, държеше се любезно, а произходът му беше безупречен. Без да иска, Джош въздъхна облекчено. Оставаше му само да убеди Мелиса в изключителния късмет, който се беше появил на хоризонта.

Първата част от плана на Джош се осъществи със завидна лекота. Без да възразява, Доминик прие подробните обяснения на Джош за това, че днес не е благоприятен ден за посещение при Фоли, и отговори с усмивка:

— Няма значение, сър. Не бързам за никъде. Отдавна имах намерение да прекарам известно време по тези места. Сигурен съм, че ще намерим благоприятен момент да видим жребеца ви, дори ако той се окаже едва през следващата седмица.

Сияещият Джош едва не потърка ръце от радост. После отправи сърдечна покана към Доминик да му окаже честта да обядва с него и семейството му.

Усмивката на младежа беше извинителна.

— Трябва да ви призная, че поканата ви идва тъкмо навреме, сър. Аз се познавам добре със сина ви Ройс. Срецнахме се преди години в Англия и оттогава поддържаме връзка, макар и само с писма. Имах твърдото намерение да го посетя, ако работата ме доведе по тези места, а сега любезната ви покана ми помогна да обединя работата с удоволствието.

Ако това изобщо беше възможно, самодоволството на Джош стана още по-голямо. Много му се искаше да скача от радост, докато водеше Доминик по коридорите на къщата в търсене на Ройс.

Естествено, най-големият му син също се развика от радост, като видя стария си приятел от лондонските дни. Само след минута двамата с Доминик бърбеха весело за миналите си преживявания, описваха последните месеци от живота си и се обвиняваха на висок глас, че не са си писали по-често. Дружбата между младежите беше добре дошла

за Джош. Ала сърцето му направи уплашен скок, когато Ройс попита уж между другото:

— Я ми кажи най-после какво те води в Оук Холоу? — И прибави с широка усмивка: — Сигурно не копнежът да прекараш няколко дни в моята компания, нали?

— Не — отговори просто Доминик. — Причината е Фоли. Нима смяташ, че бих се откъснал доброволно от забранените радости, които предлагат Начез и Ню Орлиънс?

Красивото лице на Ройс изрази объркване.

— Фоли ли? Но той е на Мелиса...

Ала не можа да продължи, тъй като баща му го прекъсна забързано:

— Толкова ли е важно това? Приятелят ти прие да обядва с нас и само преди минута чух как мама ни повика на масата. Да вървим, Ройс! Следобед ще имаш възможност да разговаряш надълго и нашироко с Доминик.

Ройс изглежда баща си недоумяващо. Само умолителното изражение на Джош го накара да замълчи. Той посегна към ръката на Доминик и рече:

— Ела да те представя на майка си, стари приятелю...

Като се изключи този миг на нервност, следващите часове преминаха по начин който Джош можеше да определи единствено като щастлив. Доминик беше очарователен гост, искрените му комплименти накараха домакинята да поруменее от радост и поканата ѝ за гостуване в Оук Холоу беше изказана с много топлота и непринуденост.

Тъй като Доминик се поколеба, Ройс побърза да се притече на помощ на майка си и помоли:

— Остани поне няколко дни, Дом. Ще съживим спомените си, а и съм сигурен, че тук ще бъдеш много по-добре подслонен, отколкото в града.

Доминик сви рамене и прие гостоприемното предложение.

— Ще те придружа до Батън Руж, за да събереш вещите си — предложи Ройс. — Но преди да тръгнем, бих искал да кажа няколко думи на баща си.

Той изглежда остро Джош и старият господин се принуди да го последва в работната си стая. Сега трябваше да бъде внимателен,

защото физиономията на небрежно облегналия се на вратата Ройс не предвещаваше нищо добро.

Без да изпуска от очи нервно пристъпващия от крак на крак Джош, Ройс попита направо:

— Какво се крие зад тази малка сцена, скъпи ми татко?

Джош се покашля смутено и промърмори:

— Доминик смята, че собственикът на Фоли съм аз. Не знае нищо за Мелиса и си казах... — Той замлъкна, внезапно осъзнал слабото място на плана си.

Нямаше нужда да обяснява намерението си на Ройс, защото младият мъж го отгатна от самото начало. В златнокафявите му очи засвяткаха подигравателни искри, когато отбеляза:

— Искаш малко да го обработиш, преди да го представиш на милата ми братовчедка, нали? — Изглежда укорно баща си, тръсна глава и заключи: — Ще ти приседне! Доминик е твърде опасен противник. Щом научи за съществуването на Мелиса, веднага ще разбере какво му готвиш. Повярвай ми, татко, приятелят ми има горчив опит с много помели сватовници от теб!

Джош нямаше намерение да се впуска в спор, затова само помоли:

— Нали няма да му кажеш нищо? Моля те, остави го да вярва, че Фоли е наш!

След кратка пауза Ройс отговори сериозно:

— Нищо няма да му кажа... разбира се, ако изрично не ме попита. Кой знае, може пък планът ти да даде плодове. Много ми се иска да присъствам на дуел между Мелиса и Доминик. Сигурен съм, че никога не е срещал жена като нея, както и тя не е срещала мъж с дяволския чар на Доминик Слейд.

Макар реакцията на сина да не отговаряше изцяло на очакванията му, Джош все пак въздъхна облекчено, когато Ройс се обърна да излезе и двамата млади хора препуснаха към града. Самият той също реши да не губи време и се запъти към Уилоуглен. След като първата част на плана беше успяла, беше крайно време да се заеме с осъществяването на втората.

Когато посрещналата го Франсиз Осбърн обясни, че Мелиса работи в обора, Джош изобщо не се учуди. Подсвирквайки си весело, той се запъти към стопанските сгради. За момент беше забравил

финансовите затруднения, които го принуждаваха да прати племенницата си под венчило, и се наслаждаваше от все сърце на малката си маневра.

Трябваша му няколко секунди, за да привикне към приятния полумрак на обора и да види Мелиса, заета с почистването на тора.

Джош веднага забеляза износената рокля и глупавия кок на тила, но не се трогна особено от вида на племенницата си, защото го приписа на необходимостта от удобно облекло за работа в обора. Едва когато извика името ѝ и тя се обърна към него, осъзна заблудата си. Огледа ужасено лицето ѝ и доброто му настроение се изпари в миг, защото усети неоспоримото въздействие на грозните очила и строгата фризура. Дори роднинската обич, която изпитваше към нея, не можа да смекчи това впечатление. За Бога, Мелиса приличаше на... Ами тя беше станала грозна стара мома! Нямаше нужда да си блъска главата, за да открие причините за този маскарад — племенницата му беше предприела мерки, за да отблъсне веднъж завинаги всички опити за сближаване от страна на мъжкия пол. Като не знаеше как да посрещне този внезапен обрат, Джош остана на мястото си и само я загледа мрачно.

Мелиса, която не можеше да не забележи потиснатостта му, усети в сърцето си нещо като съчувствие към чичо си. Но не съвсем. Тя беше очаквала гняв и укори, а сега, смаяна от пълното му объркване и унилото примирение, изписани по лицето му, се люшкеше между смеха и съчувствието. Промененият ѝ вид беше оказал своето въздействие, това беше повече от очевидно, ала фактът, че Джош не реагира с яростни крясъци, беше изненадващ. Към разярения, бушуващ Джош можеше да се отнесе с необходимата решителност, но не знаеше как ще се справи с един чичо, който бе загубил ума и дума. Лицето ѝ се смекчи, на устните ѝ изгря усмивка.

Тази усмивка промени изражението на лицето ѝ само за един миг. Човек не можеше да не забележи колко привлекателни са устните ѝ, колко меко закръглени бузите. Въпреки строго опънатата назад коса и грозните квадратни очила, никой не можеше да отрече естествената ѝ красота. Тази промяна помогна на Джош да се оборава. Кой знае, каза си окуражено той, може би Доминик Слейд ще изпита удоволствие да открие красотата зад фасадата на стара девственица. Решен да осъществи докрай плана си, той затърси трескаво начин да превърне

упорството на Мелиса в плюс за себе си и плана си. Последва внезапно осенилата го идея и проговори бавно и замислено:

— Както виждам, вече са те предупредили...

Този път смаяната беше Мелиса.

— За какво да ме предупредят? — попита глухо тя, обмисляйки напрегнато защо чичо ѝ се бе възстановил толкова бързо от първата уплаха. — Кой да ме е предупредил?

Джош, който все повече се въодушевяваше от идеята си и вече започваше да се наслаждава на ситуацията, отговори спокойно:

— Ами, от Доминик Слейд.

Мелиса изгледа внимателно чичо си. Не ѝ изглеждаше пиян, но пък и тя нямаше кой знае какъв опит с развеселени от алкохола джентълмени. Усети, че става нещо нередно, и тъй като не знаеше как да се държи, попита намръщено:

— Кой е пък този Доминик Слейд?

Джош се направи на учуден.

— Нищо ли не си чула? А аз си помислих, че вече знаеш за него и си се преоблякла, за да скриеш красотата си.

Мелиса, която все повече се объркваше, напразно търсейки някакъв смисъл в думите му, се постара да запази самообладание.

Аха, онзи ли Доминик Слейд — промърмори небрежно тя. Беше ѝ противно да се държи като идиотка, но продължи да измисля: — Някой спомена, че се е появил по тези места, затова реших, че е най-добре да... — Тя не довърши изречението си, защото не искаше да признае, че няма понятие за какво става дума. Усмивката ѝ издаваше несигурност. — Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че не, мила! Нямам думи да ти опиша колко се радвам, че си проявила достатъчно здрав разум и си предприела мерки да се предпазиш от нахалството на онзи млад негодник. Постъпила си много умно, като си прикрила по този чудесен начин моминските си прелести. — Джош едва се удържа да не избухне в смях и продължи: — Много малко мъже биха се осмелили да се доближат до жената, в която си се превърнала! А Доминик Слейд незабавно ще хукне да бяга. Той не се задоволява с какви да е жени, ухажва само най-най-красивите.

Засегната от забележката на Джош, макар да беше искала да постигне точно това, Мелиса проговори сковано:

— Може би си прав, но не ми се вярва красавиците да проявяват чак такъв интерес към мистър Слейд.

— Лъжеш се, скъпа моя — отговори съчувствено Джош. — Той е много представителен мъж, трябва да му се признае. Не само външният му вид, но и произходът му — той е от семейство Слейд от Начез — го правят извънредно привлекателен за младите дами. — И той прибави хитро: — Днес имах удоволствието да се запозная с него и мога да те уверя, че наистина изглежда прекрасно.

Мелиса разкриви лице в подигравателна гримаса.

— Сигурно е много суетен!

— О, не, не бива да мислиш така! Той е очарователен млад човек, изискан и скромнен. Само маниерите и безупречното облекло издават благородния произход.

Мелиса смръщи чело, не знаейки какво да мисли. Доминик Слейд изглеждаше точно като мъжа, за който чичо Джош от години мечтаеше да я омъжи. Какво му беше станало сега? Защо се държеше така странно? Лицето ѝ изразяваше обърканост, но в гласа ѝ прозвуча бдителност:

— Щом е толкова съвършен, защо се радваш на този маскарад? Би могло да се помисли, че ще хукнеш през глава насам и ще ми наредиш да се направя колкото се може по-красива, за да спечеля благоразположението му. А ти правиш точно обратното.

Джош изрази бурно възмущение.

— Не си права, детето ми! Този мъж не е за теб! Прекалено е разглезен и има богат опит с жените. Освен това — допълни угрижено той — не съм сигурен, че мистър Слейд би могъл да бъде добър съпруг. Говори се, че... Ами, харесвал само един определен вид жени. — Джош поклати съжалително глава. — Не, не, Доминик Слейд изобщо не е подходящ за твой съпруг. Нито аз, нито леля ти бихме се съгласили с подобно нещо. Радвам се, че си разбрала за пристигането му и си взела необходимите мерки, за да бъдеш сигурна, че погледът му няма да спре върху теб.

Мелиса, в чийто гърди се бореха противоречиви чувства, едва не затропа с крак от нетърпение. Как се осмеляваше чичо Джош да твърди, че Доминик Слейд не е мъж за нея! Как се осмеляваше да го нарича разглезен и твърде опитен за жена като нея! Кой знае, може би мистър Слейд щеше да ѝ хареса? Накратко, мнението на Джош, че

племенницата му не е в състояние да привлече вниманието на един красив, богат и привлекателен джентълмен, за нея беше унижително. Усетила накъде я води първата гневна реакция, Мелиса присви очи и изгледа внимателно чичо си. Дали пък това не беше умело изкован план? Дали Джош не я заблуждаваше нарочно, надявайки се да събуди в сърцето ѝ симпатия към мистър Доминик Слейд?

Джош посрещна равнодушно недоверчивия ѝ поглед и дори не трепна, макар, че вътрешно трепереше от нерви. Трябваше веднага да предприеме нещо, за да отклони вниманието ѝ.

— Виждала ли си скоро младия Нюкомб? — попита невинно той. — Доколкото знам, не се е отказал от намерението си да те направи своя жена.

Тези думи разсеяха и последните съмнения на Мелиса относно намеренията на Джош. Очите ѝ засвяткаха ядно, в гласа ѝ прозвуча непоколебимост:

— Не се бил отказал! Мога да те уверя, че е полудял по мен. За да се отърва най-после от досадната му компания — и разбира се, за да избегна вниманието на мистър Слейд — побърза да допълни тя, се преоблякох в тази ужасна рокля. — В очите ѝ се четеше смущение, примесено с гняв. — Няма ли най-после да престанеш с опитите си да ме заведеш пред олтара, чичо? — продължи умолително тя. — Знам, че си принуден да го сториш, но искам да знаеш, че, макар да имам достатъчно грижи с Уилоуглен, не бих могла да се омъжа само за да подобря положението си. Защо тогава да го направя само за да те измъкна от затруднението?

Джош я потупа примирително по рамото и отговори:

— Няма нищо, мила. Не подозирах, че си толкова разтревожена. Повярвай ми, от днес нататък няма да окуража Джон Нюкомб с нито една дума.

Мелиса изгледа смаяно чичо си, не смеейки да повярва на ушите си.

— Обещавах ли ми?

— Давам ти честната си дума! — отговори тържествено той и се сбогува с нежна целувка.

Мелиса дълго стоя заглеждана след него. Не можеше да проумее какво го бе накарало да ѝ даде това обещание. Сигурно е пиан, каза си недоверчиво тя. Но не можеше да си обясни разгорещеността, с която

беше очернил онзи Доминик Слейд. Дали не го правеше само за да възбуди любопитството ѝ към новопоявилия се кандидат за женитба?

Мелиса довери предположенията си на Закари и Етиен.

— Не смятате ли, че чичо се държа много странно? — попита с ядно смръщено чело тя. — Не е ли вярно, че Доминик Слейд е точно този тип мъж, за който чичо Джош мечтае да ме омъжи още от седемнадесетата ми година? Дали не е прибягнал към тази хитрост, за да постигне целта си?

Закари я гледаше, без да разбира. След кратка пауза попита предпазливо:

— Смяташ ли, че чичо Джош е в състояние да измисли толкова смел план?

Мелиса въздъхна дълбоко.

— Не знам... Струва ми се, че е възможно. А може би само внезапната промяна в намеренията му ме прави недоверчива.

— Ето какво ще ви кажа, *mes enfants*^[1] — намеси се невъзмутимо Етиен. — Не е нужно да си блъскате главите за нищо. Каквито и да са били мотивите на чичо ти, ти трябва да се радваш, че отношенията ви са се подобрили. А що се отнася до мистър Слейд... — Той им намигна иронично. — Кой знае, *ma belle*, може пък той да е отговорът на всичките ни молитви!

[1] *mes enfants* — Деца мои (фр.) Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Доминик все още не подозираше, че от него се очаква да осъществи нечии надежди. Той знаеше само, че след цели десет, макар и приятно прекарани дни в Оук Холоу, надеждата му да огледа прехваления жребец Фоли и да стане негов собственик се е изпарила като дим. Винаги, когато споменаваше коня, Ройс проявяваше учудваща сръчност в сменянето на темата. А що се отнасяше до Джош Манчестър...

Застанал до прозореца на удобно обзаведената си стая в големия господарски дом, Доминик се взираше с мрачен поглед в зелената морава. Защо ли мистър Манчестър се затваря в себе си винаги, когато подхвана темата за Фоли, размишляваше той. Вярно, Джош беше сърдечен и отзивчив домакин, срещата със стария му приятел Ройс беше много приятна, но съществената причина за идването му тук, беше интересът към коня. Но досега нито веднъж не се беше стигнало до по-обстоен разговор на тази тема. Та те дори не му показаха проклетото животно! Търпението му, което и без това не беше едно от отличителните му качества, вече свършваше. Освен това му беше омръзнало да слуша всеки ден каква прекрасна, племенница има мистър Джош. Ако още веднъж му запееха хвалебствена песен за красотата, самостоятелността и силния дух на мис Мелиса Сеймур, сигурно щеше да се разкрещи. Колко пъти вече беше слушал за смелостта ѝ, за самоотвержеността, с която помагала на по-младия си брат да се справи с временните финансови затруднения. Толкова държала на брат си и на бащината си къща, че отказала на всички заможни момци в областта. Джош беше твърдо убеден, че запознанството на Доминик с Мелиса ще представлява връхната точка на посещението му в Оук Холоу. Двамата толкова си приличали, освен това Мелиса била превъзходна ездачка и много се интересувала от коне.

Доминик се усмихна иронично и си каза, че тази непозната мис със сигурност е някоя самомнителна, властна госпожица и че само поради тази причина е останала неомъжена, въпреки прехвалената си

красота и добродетел. Джош можеше да си приказва, колкото си ще, но Доминик беше убеден, че Мелиса е тъкмо от онзи тип жени, които му бяха непоносими — жени, които все се опитваха да налагат волята си. Нещо повече, той не можеше да се отърве от подозрението, че непрестанните опити на Джош да събуди интереса му са предизвикани от някакви задни мисли.

По този въпрос приятелят му Ройс проявяваше странна незаинтересованост и това беше още една причина за гнева на Доминик — особено след като впечатлението, че Ройс намира случая много смешен, все повече се засилваше. Дори само държанието на Ройс би следвало да ми послужи като предупреждение, каза си сърдито гой и присви очи.

После решително обърна гръб на прозореца и излезе от стаята си. Трябваше да намери домакина. Нямахше никакво намерение да позволи да го водят за носа. Щеше да му заяви кратко и ясно, че желае да види коня още сега и да поговорят за цената. Нямахше защо да си блъска главата заради непознатата мис Сеймур.

Джош се беше разположил удобно в библиотеката, но Доминик беше твърдо решен да наруши спокойствието му. Без всякакво въведение той заговори:

— Мисля, че е крайно време да ми покажете Фоли, мистър Манчестър. Не желая повече да подлагам на изпитание гостоприемството ви. — Извади от джоба си златния си часовник и предложи: — Нали нямате нищо против, ако след половин час отидем в конюшната?

Атаката завари Джош неподготвен. Дълго време не му хрумна подходящ отговор, за да отложи поне малко ужасния час на истината. Опита се на намери благовиден предлог, за да откаже, но напразно. Макар и учтив както винаги, Доминик прояви желязна упоритост. Засрамен от себе си, Джош трябваше да му признае малката си лъжа.

Доминик изслуша признанието с каменно лице. В гърдите му бунтуваше буря. След думите на Джош в библиотеката се възцари тишина. Младият мъж стоеше безпомощен. Не знаеше дали да изругае или да избухне в смях. Най-после попита:

— Нима искате да кажете, че Фоли изобщо не е ваша собственост? Че в действителност жребецът принадлежи на

племенницата ви, а вие сте ме задържали тук цели десет дни под фалшив претекст?

Джош се местеше неспокойно в мекото си кресло. Макар и неохотно, трябваше да признае, че гостът му има право. Внезапно си пожела никога да не се беше захващал с тази малка интрига.

— Разбирам. — Изражението на Доминик оставаше непроницаемо. — И защо беше тази игра на криеница? Защо веднага не ми разкрихте истината?

Джош се покашля смутено и се прокле на ум, че не си беше дал труд да помисли за мига на истината. Опитвайки се отчаяно да намери достоверно звучащ предлог, някаква възможност да се оправдае, без да разкрива тайния си план, в съзнанието му проблесна чудесна идея. Съчини набързо някаква история и започна да обяснява с повече увереност, отколкото изпитваше:

— Сметнах, че така е най-добре. Преди да ви запозная с племенницата си, исках да бъда сигурен, че сте истински джентълмен. Все пак аз съм настойник на брат ѝ и се чувствам отговорен за Мелиса. — Липсата на гневни изблици от страна на Доминик го окуражи и той продължи да измисля: — Откакто почина баща им, двамата ме смятат за свой доверен съветник и защитник на интересите им. — Опитвайки се да убеди сам себе си в правотата на тези думи, Джош заключи: — Мой дълг е да ги пазя от хора, които биха се опитали да ги използват.

Замисленият поглед на Доминик беше устремен в лицето на домакина му. В обяснението несъмнено звучаха фалшиви тонове, ала като се имаха предвид обстоятелствата, то изглеждаше достоверно — макар и абсолютно неприемливо! Никой досега не беше посмял да постави под съмнение добронамереността му. Фактът, че през цялото това време Джош го беше изпитвал, не беше никак приятен. Това, че някой си позволяваше да изразява съмнения в добрите му качества, засягаше гордостта му — е, не много.

— Успяхте ли да се убедите, че нямам намерения да ограбя племенницата ви? — попита сухо той, люшкайки се между гнева и желанието да избухне в смях.

— О, да! — отговори облекчено Джош. За да заглади обидата, побърза да добави: — Всъщност, това беше извън всяко съмнение още от самото начало. Само че аз... — Той млъкна, правейки отчаяни усилия да намери изход от притесненото положение, в което беше

изпаднал. — Мелиса има нужда от сигурност — промърмори неуверено той и реши да каже цялата истина: — Хм... Трябва да ви съобщя, че племенницата ми няма намерение да продаде Фоли. Тя храни надеждата — напълно неоправдана, трябва да подчертая, — че сама е в състояние да отглежда състезателни коне. — В гласа му прозвуча безпомощност: — Колко пъти съм ѝ повтарял, че тази идея е смешна, но когато Мелиса си втълпи нещо, никой не е в състояние да я разубеди!

— Щом мис Сеймур не мисли за продажба, значи напразно съм си губил времето тук! — провикна се ядосано Доминик. — Защо още първия ден не ми казахте кратко и ясно, че Фоли не се продава?

— Ами... — започна несигурно Джош, който нямаше намерение да се откаже от чудесния си план, още повече, че най-лошото беше минало. — Смятам, че бихме могли да поговорим за продажба, ако убедите племенницата ми, че ще се отнасяте добре с Фоли, че сте човек с чувство за отговорност и...

— Аз искам да купя Фоли, не да се оженя за него! — отговори хапливо Доминик. Доброто му настроение беше изчезнало завинаги. Въпреки това последната забележка на Джош изглеждаше обнадеждаваща. Не можеше да се откаже от плановете си, без поне да е видял жребеца. — Ако този път казвате истината, моля за вашето позволение да видя коня и да поговоря лично с племенницата ви. Щом е толкова привързана към своя Фоли, ще се постарая да я убедя в добрите си намерения спрямо него.

Лицето на Джош засия. Слава Богу, неприятният разговор беше приключил! И този път се бе отървал леко.

— Отлично! — извика той. — Разбира се, че имате моето позволение. Нали знаете, че вече гледам на вас като на член от семейството!

Тази невинна забележка отново събуди подозренията на Доминик. Нямаше никакво намерение да се улови в мрежата на Джош Манчестър. Пък и не можеше да си го представи като роднина...

Той се сбогува учтиво със стария господин и на излизане от салона се сблъска с Ройс. В гласа му прозвуча мрачна решителност:

— Отивам да видя коня на мис Сеймур. Като се върна, ще си поговоря с теб на четири очи.

— Аха, значи най-после научи истината? Вече се питах колко време ще ти трябва.

Макар и неохотно, Доминик се усмихна.

— По дяволите, Ройс, ти поне можеше да ме предупредиш!

— О, не, тогава удоволствието нямаше да бъде пълно — засмя се безгрижно приятелят му.

Доминик направи заплашителен жест с ръка и тръгна към вратата. Накара конярчето да оседлае коня му и го разпита подробно как се стига до Уилоуглен. Само след няколко минути вече препускаше по неравния път. През главата му преминаваха накъсани мисли, една от друга по-неприятни. Странно защо, гневът му се насочи не към Джош Манчестър, а към непознатата мис Сеймур. Все повече се убеждаваше, че домакинът му е инсценирал цялото това представление единствено заради нея. Как можа да допусне да го задържат толкова време в Оук Холоу! Беше позволил да го направят на глупак и се чувстваше ужасно. Ако забавянето, свързано с нежеланието на мис Сеймур да му покаже жребеца си, не беше възбудило в сърцето му твърда решителност, той щеше веднага да обърне гръб на Оук Холоу, без да помисли повече за проклетото животно. Ала сега, макар и против волята му, любопитството му беше събудено. Трябваше да види мис Сеймур! Е, разбира се, и коня й...

Първият поглед към Уилоуглен беше всичко друго, само не и окуражаващ. Джош Манчестър май е поукрасил положението, каза си подигравателно Доминик. Домакинът му беше споменал само „моментни“ парични затруднения. Доминик огледа къщата с поглед на познавач и веднага схвана, че отдавна неподдържаното имение има нужда от основен ремонт. Съразмерната, просторна, някога красива едноетажна постройка, разположена сред обрасли с мъх прастари дъбове, грамадни мимози и индийски люляк, издаваше добър вкус, но не можеше да не се отбележи, че къщата и градината са изоставени от години. Мазилката се лющеше, красивият парапет на галерията, която опасваше цялата предна фасада, беше ръждясал и изпотрошен, моравата пред къщата беше осеяна с плевели, накратко, цялото имение изглеждаше западнало. Не, тук изобщо не става въпрос за моментни парични затруднения, реши Доминик и веднага си постави въпроси какви цели беше преследвал Джош, като му беше наговорил тези лъжи за мис Сеймур и брат й.

Когато никой не реагира на почукването му, мъжът вдигна рамене и неохотно се запъти към задната част на къщата. Не стига, че къщата беше в ужасно състояние, ами и нямаше достатъчно персонал!

Доминик огледа презрително градинката пред кухнята и няколкото мършави пилета в ограденото място до нея. При вида на малката, доста отдалечена от господарския дом тухлена къща, той ускори крачките си. В кухнята със сигурност имаше някой.

Доминик се оказа прав. Този път отговориха на почукването му. Отвори му Ада, с брашнени ръце и недоволно изражение. Поздравът ѝ не прозвуча особено гостоприемно, но все пак благоволи да съобщи на неканения посетител, че мис Сеймур е в обора. Недоволството на Доминик нарастваше с всеки изминал миг. Той тръгна бавно в указаната от Ада посока, опитвайки се да обуздае засилващото се любопитство — нито една от познатите му дами не би позволила гостът да я намери в кухнята или в обора.

Мис Сеймур, която тъкмо чистеше един от големите боксове, беше забравила напълно за съществуването на мистър Доминик Слейд. Това обаче не означаваше, че и нейното любопитство не беше възбудено. През последните десет дни, които Доминик беше прекарал в Оук Холоу, Джош посети племенниците си само два пъти и не каза нито дума за интересния си гост. Беше сметнал, че първоначалният му разговор с Мелиса е бил достатъчен, и се пазеше да споменава името на Доминик. Единствените думи, които излязоха от устата му, бяха, че мистър Слейд все още им гостува, че е превъзходен ездач и че възнамерява да отглежда състезателни коне в собствената си плантация. Името ѝ било Таузънд Оукс и случайно се намирала само на два дни път от Уилоуглен по течението на реката. Щастливо съвпадение, нали? Кой знае, може би мистър Слейд ще поиска да купи Фоли за кобилите си?

Тези сведения естествено не бяха посрещнати благосклонно от Мелиса. Как се осмеляваше този чужденец да се появи тук и да се опитва да я конкурира? Макар че Уилоуглен очевидно нямаше да представлява сериозна конкуренция за него, както трябваше да признае. Това я разсърди, както я разсърди и забележката за Фоли. Тя никога нямаше да продаде любимеца си, особено на човек, който можеше да разруши с един замах отчаяните ѝ усилия да създаде своя конюшня. В противоречие със здравия разум, богатството и добрият

му външен вид я настроиха срещу него. Не беше справедливо един човек да бъде толкова облагодетелстван от съдбата! Въпреки това беше любопитна, толкова любопитна, че по време на ежедневните си разходки се беше оглеждала на всички страни с надеждата да го зърне. Ала не беше подготвена да го срещне в собствения си обор — особено в този неугледен вид, запотена, надигнала пълната с тор лопата. Потънала в работата си, мечтаейки за студена лимонада и освежителна баня в потока зад хълма, тя се стресна от влизането му, обърна се и застина на мястото си. Кой беше този красив непознат? В сърцето ѝ пропълзя страх и още нещо, неизпитвано досега. Железен обръч стегна гърдите ѝ. Това можеше да бъде само мистър Доминик Слейд!

Доминик, който трябваше първо да свикне с полумрака на обора, присви очи и огледа внимателно обстановката. Усети необяснимо облекчение, когато установи, че поне оборът е в пълен ред. Вече беше склонен да смята, че Фоли също ще се окаже едно голямо разочарование. Очевидно някой си беше позволил да се пошегува с него.

Като забеляза раздвижилата се фигура в дъното, той тръгна към нея.

— Прощавайте, бихте ли ми казали къде да намеря мис Сеймур?

Мелиса, притеснена от ужасния си вид, едва не потъна в земята, фактът, че Доминик Слейд ѝ се представяше в безупречно, супермодерно облекло, правеше положението ѝ още по-трудно. Синият жакет подчертаваше мускулестите рамене, ослепително бялата вратовръзка създаваше великолепен контраст с бронзовия загар на фино изрязаното лице.

Тя пое тежко въздух, докато мислите лудо се блъскаха в главата ѝ. Не беше честно някой да изглежда като Доминик Слейд. Тази гъста, падаща на вълни черна коса, тези дълга мигли, красивите сиви очи и чувствителните пълни устни... Мелиса преглъщаше с мъка. Устата беше първата, която предизвика у нея еротични усещания.

Ужасена от неочакваната реакция на тялото си, тя изгледа нелюбезно Доминик и проговори сковано:

— Аз съм мис Сеймур. — Тъй като предупрежденията на Джош още звучаха в ушите ѝ, тя сметна, че колкото по-бързо се отървеше от него, толкова по-добре, и остро продължи: — Какво си въобразявате? Защо се появявате така внезапно?

Само желязното самообладание на Доминик му помогна да задържи устата си затворена. Не беше очаквал такава нещo! Външният ѝ вид го изненада, а враждебното държание го свари напълно неподготвен. Това едро, костеливо същество изобщо не приличаше на жена, да не говорим за едно святкащите очи зад грозните четириъгълни очила. Не, това не можеше да бъде мис Сеймур, която Джош му бе описал в толкова ярки цветове! Усмивката на устните му угасна, дружелюбното сияние в очите му също.

И тъй като не беше в особено добро настроение след последния разговор с Джош, той попита с обидна недоверчивост:

— Мис Мелиса Сеймур?

— Точно така, Мелиса Сеймур — изсъска още по-ядно тя, съзнавайки болезнено как изглежда в този момент. — А вие сте...

Не се изненада, когато чу самоуверения отговор:

— Доминик Слейд. Приятел съм на братовчед ви Ройс. От няколко дни гостувам на чичо ви.

— И? — попита враждебно Мелиса. Нямаше никакво намерение да стане жертва на изкушението, което се излъчваше от този човек. Нали Джош я беше предупредил! За нейно разочарование това не отклони вниманието ѝ от мисълта, че можеше да е облечена в по-святна рокля, а косата ѝ да беше измита и сресана, както ѝ харесваше.

Доминик стисна устни. Ама че грозна вещица! Устоя на напора да се обърне и да излезе и проговори с подчертано равнодушие:

— Чух за коня, който бил ваша собственост. Доколкото разбрах, се казва Фоли и е червенокафяв. Брат ми Морган го е наблюдавал на някакво състезание и е останал с много добри впечатления. Ако разрешите, бих искал да го видя. Склонен съм дори да го купя.

В гърдите на Мелиса се надигна необуздан гняв. След всичко, което тя и Захари трябваше да изтърпят, след всички мечти за бъдещето, този човек идваше и се осмеляваше да твърди, че иска да купи единственото ѝ ценно имущество! Появяваше се неповикан и неканен, облечен по последна мода, дързък, уверен, че всички са длъжни да танцуват по свирката му! Мелиса не осъзнаваше, че тази гневна реакция се дължи до голяма степен на смущението. Защо да се смущава, след като сама беше отговорна за вида си? Не само неловката ситуация беше виновна. У едрия, тъмен и силно впечатляващ мъж, застанал пред нея, имаше нещo, което събуди в сърцето ѝ необяснима

враждебност — а обичайно тя не изпитваше от пръв поглед симпатия или омраза. Той е прекалено красив, каза си сърдито тя, прекалено самоуверен и нахален!

Малко засрамена от начина, по който беше реагирала на един напълно непознат човек, ала твърдо решена да послуша предупрежденията на чичо си и да се отърве от него, Мелиса проговори ледено:

— Ако идвате само заради Фоли, значи сте загубили своето и моето време. Няма да ви продам коня си — при никакви обстоятелства. Дори ако сте готов да ми предложите най-високата цена.

Доминик, който вече беше сигурен, че Мелиса Сеймур е една невзрачна и непоносима Ксантипа и че изобщо не е трябвало да я среща, кимна също така ледено.

— Значи няма смисъл да разговаряме повече. — След като огледа пренебрежително събеседницата си и се усъмни в здравия разум на Джош Манчестър, който му беше описал племенницата си като истинска красавица, той се обърна да си върви. В този миг откъм вратата прокътня весел младежки глас:

— Лиса, нося ти чаша лимонада! Не искам да ми умреш от жажда!

Като чу името си, Мелиса веднага забрави, че само преди миг имаше намерение да изсипе лопатата с тор върху излъсканите до блясък ботуши на мистър Слейд. Топла усмивка озари лицето ѝ.

— Зак! — извика тя и в тона ѝ прозвуча нещо, което накара Доминик изненадано да вдигне глава. Това ли беше сърдитата вещица от преди минута? — Откъде знаеш, че умирам от жажда?

Младежът се затича към сестра си, стиснал в едната си ръка стомна лимонада, а в другата — две чаши. Погледът, с който удостои Доминик, беше придружен от колеблива усмивка.

— Вие сигурно сте Доминик Слейд.

Доминик не можа да отговори веднага — толкова голямо беше слисването му от възхитителната промяна, настъпила в лицето на Мелиса. Трябваше да положи голямо усилие, за да откъсне поглед от очарователните трапчинки, появили се край красиво оформената уста, която само до преди минута беше строго опъната назад. Той вдигна очи към Захари и отвърна:

— Да, аз съм Доминик Слейд. — В гласа му звучеше дружелюбно учудване. — Откъде знаете кой съм? Не си спомням да сме се срещали.

Закари се ухили.

— Чичо Джош — обясни кратко той. — Не може да се нахвали със забележителния гост, отседнал в дома му.

Доминик беше харесал младежа от пръв поглед.

— Е, не бих се нарекъл чак забележителен — засмя се той. — От друга страна обаче, не бих си позволил да отнема илюзията ви.

Мелиса се намръщи и възвърна вида си на стара мома. Никак не ѝ харесваше, че двамата мъже я изключваха от разговора си.

— Е, моите илюзии поне не сте в състояние да разрушите, мистър Слейд — намеси се нелюбезно тя и изсипа съдържанието на лопатата на сантиметър от ботушите му. — А тъй като възнамерявахте да си вървите, не бихме желали да ви задържахме повече.

Усмивката на Доминик се изпари. Той кимна студено и рязко ѝ обърна гръб.

— Тъй като очевидно съм дошъл в неподходящ момент — заговори с поглед към Закари той, — бих желал да ви поканя тази вечер в гостилницата „Уайтхорн“ в Батън Руж. Ще дойде и Ройс, разбира се. Смятам, че имате належаща нужда от малко разнообразие. Няма нищо по-хубаво от една вечер, прекарана в мъжка компания.

Закари хвърли мрачен поглед към сестра си и побърза да се съгласи:

— С най-голямо удоволствие. По кое време?

Двамата очевидно бяха забравили Мелиса и се уговориха за часа, без дори да я погледнат, камо ли да я удостоят с една дума. След това Доминик излезе от обора. Искаше колкото се може по-скоро да остави зад гърба си западналото имение, защото ужасната мис Сеймур не му излизаше от ума. Дори напротив! Все още беше убеден, че никога не е срещал толкова грозна и дръзка стара мома, но макар и неохотно, трябваше да признае пред себе си, че нещо в нея събуди любопитството му. Опита се да си втълпи, че за всичко е виновна проклетата ѝ чудатост, но като си припомни усмивката и внезапната промяна, настъпила в лицето ѝ, осъзна, че зад смръщената стара мома може би наистина се крие истински бисер. Макар и бегло, усмивката разкриваше поне малко от красавицата, която беше описал Джош. Как

тогава да си обясни тази увиснала рокля? А косата? Да не говорим за държанието ѝ! Доминик разтърси глава, за да прогони обзелото го объркване. Трябваше да има достатъчно смелост и да признае пред себе си, че никога досега не беше срещал жена като Мелиса Сеймур. Може би си струваше да изследва по-обстойно този непознат обект...

Отказът ѝ да му позволи да види Фоли го ядоса, както го бяха ядосали твърде малко неща в досегашния му живот. Ако в началото беше хранил известни надежди да стане собственик на коня, сега отказът на Мелиса превърна това желание в желязна решителност. Значи тази проклета дамичка не желаше да се раздели с кончето си? Ха! Фоли трябваше да стане негов, каквото и да му струваше това. Един не много далечен ден този прехвален жребец ще ми принадлежи, закле се вбесено той, даже ако трябва да заплатя цялото си състояние за едно безполезно животно — важно беше единствено удоволствието от унижението, на което щеше да бъде подложена мис Сеймур.

Доминик беше достатъчно честен да признае пред себе си, че неочакваната покана към Закари също произлизаше от желанието да натрие носа на Мелиса. От друга страна обаче, той се бе заинтересувал искрено от младежа. Закари му хареса от пръв поглед, а това беше нещо, което в никакъв случай не можеше да се каже за сестра му. Но дали щеше да потърси компанията на момчето, ако нямаше намерение да засегне болезнено сестра му... Е, това не беше сигурно. Въпреки това той чакаше вечерта с нетърпение. Когато спомена на Ройс, че братовчед му също ще участва в планираното забавление, приятелят му се зарадва.

— Много добра идея — похвали го Ройс. — Аз самият трябваше да се сетя да го покана. Зак би трябвало да излиза по-често от Уилоуглен, а не да се крие в полите на Лиса. Струва ми се, че тя е склонна да прекалява с грижите си.

В сивите очи на Доминик засвяткаха искри. Постара се да овладее напирания гняв и попита:

— Щом като заговорихме за вашата скъпоценна Лиса, ще ми кажеш ли най-после каква игра играете всички вие? Не искам да те обидя, но ако братовчедка ти е възплъщение на твоя идеал за красота, това би означавало, че си започнал да се задоволяваш с много малко. Може би в тази пустош и не може да се очаква друго — промърмори примирително той, потърси се и продължи с искрен ужас: — Ама че

проклето женче! Трябва да ти призная, че ме уплаши до смърт. Освен това я намирам за лишена от всякакъв чар!

Ройс, който вече беше узнал за маскарада на Мелиса, се усмихна тайнствено.

— Знаеш ли, нашата Лиса притежава някои скрити достойнства.

— Очевидно ги е скрила прекалено дълбоко — промърмори сухо Доминик и се отказа да разисква повече тази тема. Ала се сети, че възнамеряваше да пооскубе перушината на приятеля си, и продължи с измамна мекота: — А сега, би ли ми обяснил защо взе участие в лъжите на баща си и скри от мен, че Фоли е собственост на Мелиса?

— А, ето за какво си искал да ме питаш!

— Да, точно за това.

Ройс равнодушно сви рамене.

— Не смяташ ли, че един син не бива да предава баща си? Как бих могъл да дойда при теб и да го нарека лъжец? Стори ми се просто да оставя нещата да следват естествения си ход. — Той хвърли бърз поглед към приятеля си и небрежно заключи: — Всъщност, ти не беше в опасност, стари момко. Ситуацията беше напълно безобидна.

Доминик промърмори нещо неразбрано, но мъдро реши да не се задълбочава много по този въпрос. Когато влязоха в къщата, каза:

— В момента Фоли е недостижим за мен и тъй като и без това се задържах тук по-дълго, отколкото възнамерявах, смятам утре да потегля за Таузънд Оукс. Би ли желал да ме придружиш?

Ройс помисли малко и прие поканата.

— Защо не? И без това бащиният дом беше започнал да ми омръзва.

Доминик избухна в смях и двамата тръгнаха към стаите си, за да се преоблекат за вечеря. Ала когато Доминик посегна към елегантния си тъмносин жакет със златни копчета, доброто му настроение беше отлетяло. Събитията от изминалите часове не искаха да се изличат от ума му. Трябваше да даде добър урок на мис Сеймур! Трябваше да й докаже, че никой не може безнаказано да се отнася толкова неучтиво с един Доминик Слейд! Той и само той трябваше да бъде човекът, който щеше да й даде този добър урок.

ГЛАВА ШЕСТА

Вечерта в „Уайтхорн“ протече в много приятна атмосфера. Доминик настоя да ги отведат в отделна стая, за да не ги смущават останалите гости.

Първоначалната симпатия на Доминик към младия Закари Сеймур се задълбочи още повече и той нееднократно се запита как този изключително непосредствен и приветлив момък има за сестра една такава мрачна вещица като Мелиса Сеймур.

Вечерята беше превъзходна и сега тримата господа се наслаждаваха на бутилка старо бренди — контрабандно внесено от Франция. Разговорът, който в началото се въртеше около отглеждането на състезателни коне, сега се насочи към новините на деня, а именно към скандално известния пират Жан Лафит и набезите му по крайбрежието на Луизиана.

Доминик остави чашата си и небрежно отбеляза:

— Аз съм на мнение, че дължим благодарност на Лафит и бандитите му — ако не бяха те, сега нямаше да се наслаждаваме на това великолепно бренди. От друга страна обаче се боя, че губернаторът Клейбърн няма да се справи с контрабандистите, защото са много и добре въоръжени. Ако англичаните го привлекат на своя страна... — Той направи кратка пауза и продължи: — Кой знае какви беди ще нанесат на Луизиана...

Ройс кимна одобрително.

— Имаме късмет, че генерал Джаксън спечели сражението при Хорзшу Бенд и сега сме спокойни поне от страна на индианците крийк. Генералът е изправил цялата си войска срещу англичаните.

Закари, чийто очи святкаха въодушевено, изтърси:

— Само да посмеят да нападнат Луизиана! Добър урок ще им дадем на тия англичани!

Доминик изненадано смръщи вежди.

— Нима забравихте, че не всички хора около нас са на това мнение? Някои наши сънародници чакат с нетърпение идването на британците. Нали Фелисиана често се нарича английска Луизиана

именно защото е населена предимно с англичани? Самият вие сте от британски произход, така ли е? Доколкото знам, дядо ви е бил английски офицер.

Закари го изгледа засегнато.

— Това е станало толкова отдавна! Лиса и аз сме американци. Не дължим лоялност на британците!

— Знаете ли какво се сетих! — намеси се Ройс и изгледа многозначително приятеля си. — Доминик, чул ли си, че добрият ни приятел от лондонските дни Джулиъс Лейтимър понастоящем пребивава в Америка? В момента бил на гости у приятели южно от Батън Руж.

Промяната, настъпила у Доминик при споменаването на името Лейтимър, беше шокираща. Изчезна небрежната му поза, изпари се изразът на добро настроение. В сивите му очи блесна нещо диво, устните му се опънаха в тънка ивица, лицето му се скова.

— Лейтимър е тук? — попита с измамна мекота той. — И ми казваш това едва когато съм се накарал да си тръгна?

Закари, който наблюдаваше внимателно новия си приятел, усети, че приятелите са го забравили. В стаята се възцари напрегнато мълчание. Най-сетне момъкът преглътна нервно и проговори:

— И вие ли познавате мистър Лейтимър?

Припомнили си присъствието му, Ройс и Доминик вдигнаха очи и лицето на Доминик отново се промени рязко. Красивите му черти възвърнаха предишната си топлина и дружелюбие.

— Да, би могло да се каже, че с мистър Лейтимър сме стари познати — отвърна тихо той и сухо добави: — За съжаление при последната ни среща трябваше да го погледна през мерника на пистолета.

Закари го изгледа смаяно, разкъсан от любопитство. Все пак успя да се овладее и се въздържа да зададе напирания на устата му въпрос.

Доминик нямаше намерение да го остави да се мята на въдицата и обясни:

— Преди няколко години Лейтимър и аз имахме различие в мненията по повод на една... дама и дадохме отдушник на взаимната си антипатия на полето на честта.

— Доминик направи на Лейтимър дупка в рамото — съобщи с неприкрито удовлетворение Ройс. — За съжаление това не сложи край на спора им. Само след две нощи на връщане от игралния клуб Дом попадна в засада и беше пребит от бой. Веднага заподозряхме, че зад тази мръсна работа се крие Лейтимър, но нищо не можахме да докажем.

— Така ли! — Закари беше възмутен. Той изгледа братовчед си и плахо промълви: — А аз винаги се питах защо си толкова зле настроен към Лейтимър. Нали знаеш, към Лиса и мен той прояви истинско великодушие... макар да му дължим огромна сума пари. Пренебрежението ти беше истинска загадка за мен.

— Наистина ли дължите пари на този мръсник? — попита направо Доминик.

— Да, за съжаление — призна Закари и целият се изчерви. — Мистър Лейтимър притежава разписка за дълг на карти, направен от баща ми по време на престоя му в Англия. Срокът отдавна е изтекъл, ала мистър Лейтимър беше така добър да не настоява за незабавно изплащане, макар да има пълното право да го стори. — И той прибави неохотно: — Ако реши да поиска парите си, не бихме могли да ги съберем.

— Не се тревожи — посъветва го приятелски Ройс. — Ако започне да настоява, веднага се обърни към мен.

— Или към мен — присъедини се към приятеля си Доминик. — Аз имам свои сметки за уреждане с Лейтимър и с удоволствие ще уредя и вашата. Бъдете уверен, че това ще ми достави истинско удоволствие!

Благодарен и едновременно с това смутен, Закари измънка:

— Много ви благодаря, но Лиса смята, че трябва да се справим сами.

— Все пак се надявам, че няма да забравите предложението ми — усмихна се Доминик и реши да смени темата: — Щом заговорихме за сестра ви, бихте ли ми казали защо не се съгласи да видя Фоли?

Закари се ухили и доби вид на много по-млад от деветнайсетте си години.

— Сестра ми беше възмутена до дън душа — обясни открито той. — Не знам какво сте й направили, но не може да ви понася.

— Винаги ли е толкова гневлива?

— Не, в никакъв случай — засмя се Закари. — Лиса е чудесна. Само не бива да я дразним. А когато става въпрос за Фоли и особено за продажбата му, направо побеснява. — Той помълча и добави сериозно: — Дори ако бъдещето ни не зависеше изцяло от наградите на Фоли, Лиса никога не би продала любимеца си — той е неин, защото го е отгледала от малък и го обича с цялото си сърце.

— Намирам, че тази сантименталност е смешна — отвърна сърдито Доминик. — Не знам какво смятате да правите, но мога да ви уверя, че са необходими доста големи инвестиции, за да се разработи една истинска конюшня. — В погледа му се четеше съжаление.

— Никой известен коневъд не би довел конете си в място, което прави такова неблагоприятно впечатление. Не искам да ви засегна, на ако Уилоуглен не се представи в добра светлина и ако не привлечете професионални коневъди, никой няма да се заинтересова от жребчетата ви. — Ъгълчетата на устните му потрепваха. — Да не говорим, че рискуват да ги посрещне едно женско същество с остър език и размахана лопата.

Оценката на Доминик беше строга, но Захари не можеше да отрече, че новият му приятел има право. В гласа му прозвуча тъга:

— Знам, но не ни остава нищо друго, освен да се опитаме. Лиса казва...

— Спестете ми какво казва Лиса — прекъсна го остро Доминик. — Повече ме интересува собственото ви мнение.

Закари, който не се страхуваше да дава израз на убежденията си, се впусна в подробни обяснения. Часовете минаваха, настроението се подобряваше.

За съжаление никой от двамата по-възрастни мъже не взе предвид, че издръжливостта на младежа не може да се мери с тяхната. Когато решиха да тръгват, Доминик и Ройс с уплаха установиха, че момъкът е пиян до козирката. Толкова пиян, че в никакъв случай не можеха да му позволят да язди сам до вкъщи — ако изобщо успееше да се задържи на седлото.

Ройс и Доминик започнаха да спорят кой от двамата трябва да го придружи до дома. Най-после Доминик взе решение:

— Смятам, че не е нужно да ходим и двамата. Тъй като моят багаж е готов, а твоят още не е, ти се върни в Оук Холоу да се приготвиш, а аз ще го придружа.

Ройс, който също беше отдал дължимото на чудесното бренди, изгледа недоверчиво приятеля си.

— Ти наистина ли смяташ, че трябва да събудя прислужниците си в един през нощта и да им заповядам да събират багажа?

Доминик се ухили и изгледа изпитателно Закари, който се полюляваше на седлото.

— Не, Ройс, но съм убеден, че ти пи повече от мен, и ако не знаех, че имаш забележително твърд череп, щях да се разтревожа дали ще се справиш с обратния път.

Ройс го изгледа обидено.

— Та аз изобщо не усещам алкохола — отговори той, подчертавайки всяка дума. — Ала тъй като ми изглеждаш решен да придружиш братовчеда до дома му, не бих желал да те спирам. — С тези думи той пришпори коня си и се понесе в галоп.

Доминик се засмя и подкара своя кон, без да изпуска от очи олюляващия се на седлото Закари. Несигурната му стойка събуждаше в сърцето му опасението, че младежът скоро ще се строполи на земята.

За щастие Закари се оказа много по-опитен ездач, отколкото беше предполагал Доминик, и след известно време двамата достигнаха Уилоуглен без произшествия. Хладният нощен въздух отрезви момъка и когато Доминик му помогна да се изкачи по стълбата, той тръгна уверено по познатите стъпала.

Доминик се надяваше да настани Закари в леглото, без да събудят прислугата, но едва бяха направили няколко крачки по широката галерия, когато едната от двойните врати се отвори с трясък и се чу сърдитият глас на Мелиса:

— Връщаш ли се най-после, Зак? Знаеш ли колко се тревожех за теб! Вече е почти три часът!

Закари беше в малко по-добро състояние от преди, но все още не се владееше напълно и започна да дава обяснения с надебелелия си език.

Мелиса не беше забелязала Доминик, преди той да прекъсне несвързаните думи на брат ѝ с краткото заявление:

— Не виждате ли, че в момента момчето не е в състояние да говори с вас!

Едва сега младата жена забеляза придружителя и веднага позна гласа му. Пулсът ѝ се ускори, макар че първата ѝ грижа беше насочена

към безпомощния Закари.

— И по чия вина? — изсъска гневно тя. — Непременно ли трябваше да напиете невинното момче, гуляйджия такъв?

Ако в началото Мелиса не беше забелязала присъствието на Доминик, сега той осъзнаваше нейното с болезнена яснота. Макар че през отворената врата се виждаше само сянка, той сякаш усещаше сладкия дъх на голото моминско тяло под тънката светла нощница. Очертаният на фона на залязващата луна силует издаваше, че косата се спуска на буйни вълни по раменете ѝ и че грозните очила липсват от лицето ѝ. Не можеше да различи чертите ѝ, а внезапно обзелото го желание да я види беше толкова силно, че го уплаши. Без да мисли, той посегна към нея, възнамерявайки само да я издърпа на светло и да задоволи напирещото си любопитство. Ала хапливите ѝ думи събудиха в сърцето му луд гняв, той изръмжа заплашително, стисна ръката ѝ и с един замах я претегли към себе си.

— Гуляйджия значи! — изфуча той. — Само ако знаехте...

Дали беше изпил твърде много бренди, или беше поради късния час, Доминик не можеше да определи, но внезапно тялото му се разтърси от страстни тръпки, които не успя да овладее. Устните му се сведоха към нейните, силните му ръце задушиха в зародиш опита ѝ да избяга. Той не беше имал намерение да я целуне и в никакъв случай не беше очаквал, че целувката ще му достави наслада, затова едва не извика, когато усети невероятната сладост на устните ѝ, топлото, меко женско тяло, притиснато до неговото. Избликът на страст беше толкова силен, че му се зави свят.

Целувката завари Мелиса неподготвена... както я завари неподготвена и сладката вълна на възбуда, заляла тялото ѝ. Инстинктивно се опита да се освободи, ала не успя, а секундите минаваха и Доминик не я пускаше. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се надигна вик. Та тя не искаше да се освободи от него... нещо повече, искаше целувката да продължи вечно. Едновременно с това трябваше да признае пред себе си, че от вчера следобед е мислила единствено за това...

Доминик нямаше представа защо постъпи така необмислено. Единственото реално нещо бяха меките, тръпнещи устни под търсещата му уста, дългите, стройни крака, които се притискаха към неговите, гъвкавите млади гърди. Забравил времето и мястото, той

простена сладостно. Ръцете му се плъзнаха по твърдите бедра, притиснаха топлото тяло на Мелиса към набъбналата му мъжественост.

Загубена във вихъра на новопробудилата се страст, Мелиса беше забравила целия свят около себе си. Съществуваха само тя и Доминик — и удоволствието от милувките му. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, пръстите ѝ се заровиха в гъстите къдрици, устните ѝ плахо се разтвориха под напора на езика му. Във вените ѝ потече огън, тялото ѝ се разтърси от сладостни тръпки, а галещите мъжки ръце по бедрата ѝ я накараха да проумее какво още би могла да получи. Ето за какво бяха говорили братовчедките и! Разбъркани мисли се стрелкаха в главата ѝ, докато тялото ѝ се извиваше в прегръдката му, завладяно от желанието мигът да трае вечно, ръцете му да продължат парещите милувки.

Омаята бе прекъсната от несигурния глас на Закари:

— Ей, Доминик, ама вие май целувате сестра ми?

Двамата отскочиха един от друг като ужилени. Горещата страст мигновено отстъпи място на хладния разум. Засрамена от реакцията си, объркана от нахлулите в сърцето ѝ чувства, Мелиса замахна и удари на Доминик такава силна плесница, че напълно неподготвеният мъж се залюля и едва не падна.

— Вие сте чудовище! — изсъска ядно тя. — Как се осмелихте да се доближите до мен по този отвратителен начин! Как се осмелявате да заразявате и брат ми с пороците си!

Само преди миг тази жена се разтапяше в прегръдките му, а в следващия се беше превърнала в съскаща котка! Доминик загуби ума и дума. Тъй като разумът му все още беше замъглен от изпитото бренди и от внезапно събудилата се страст, той не реагира с обичайната си бързина. Наистина, плесницата оказа унищожителен ефект върху физическото желание, но нищо не можеше да заличи факта, че жената, която беше смятал за студена и избухлива, беше успяла да събуди в тялото му никога неизпитван екстаз.

Потънал в обърканите си мисли, той докосна бузата, която пламтеше от плесницата, толкова объркан от създалото се положение, че обичайното присъствие на духа го изостави напълно. *Та тя изобщо не ми харесва*, повтаряше си смаяно той, *как съм могъл да я пожелаая?*

За разлика от него, Мелиса не страдаше от толкова противоречиви чувства. Тя го отблъсна и сърдито продължи:

— Вие сте негодник! Ако още веднъж се осмелите да се мернете пред очите ми, ще ви застрелям!

Доминик беше застанал близо до стълбите и когато Мелиса го блъсна, загуби равновесие и полетя надолу. Претърколи се по широката стълба и се приземи с глух стон върху размекнатата морава.

Остана да лежи по гръб и да се вира като замаян към изправената на площадката фурия.

Гневът на Мелиса се изпари в миг. Тя сграбчи за рамото олюляващия се Закари, набута го в стаята и затвори вратата с трясък.

В продължение на няколко секунди Доминик остана в пълен мрак. След малко се раздвижи, опипа натъртените си крайници, помилва горящата си буза и по лицето му се плъзна усмивка.

— Проклятие... — промърмори той. — Проклет да съм, ако...

В това време Мелиса осъзна какво се е случило и едва не загуби съзнание. Тялото ѝ се разтърси от силни тръпки, коленете ѝ омекнаха. Единственото чувство, което изпитваше, беше ужас от самата себе си. Как можа да се поддаде на тази слабост! В следващия миг се обади гузната ѝ съвест и тя понечи да изтича навън, за да провери дали мъжът не се е наранил. Веднага след това отхвърли тази мисъл. Заслужава си го, каза си вбесено тя. Отнесе се с мен като с... като с някоя кръчмарска проститутка!

Закари се спъна в мрака и това напомни на Мелиса, че не е сама. Опипа наоколо и успя да улови ръката му.

— Да вървим, Зак — подкани го тихо тя. — Качвай се по стълбата.

— Трябва да ти кажа нещо — заяви с предрезгавял глас младежът. — Дом е мой приятел. Не си права, че му удари плесница.

Побесняла от гняв, Мелиса изкрещя:

— А правилно ли беше да те напие... и да ме целуне против волята ми!

Закари я изгледа със замъгления си поглед и след няколко секунди отговори доста свързано:

— Моя работа си е кога се напивам. А целувката... Доколкото видях, ти беше съгласна.

Потискайки с мъка желанието да издърпа ушите му, Мелиса го потегли по стълбата и заплашително проговори:

— Беше против волята ми! Не искам никога повече да се срещаш с този човек!

— Ще правя каквото си искам! — отговори упорито Закари. — Аз го харесвам. Той е истински джентълмен. И разбира от коне. Знаеш ли колко неща мога да науча от него?

Мелиса успя да преглътне презрителната забележка за изключителните качества на Доминик Слейд и поведе Закари към стаята му. Отвори му вратата и го предостави на съдбата му. Нека сам се съблече! Дано само да намери леглото!

Само след минута младата жена вече лежеше в собственото си легло, завита до брадичката, устремила мрачен поглед в мрака. Страстта, изпитана в обятията на този омразен Доминик Слейд, не искаше да излезе от съзнанието ѝ. Как може да реагира на целувката му по този отвратителен начин? Тя, която се славеше с липса на всякакъв романтичен интерес към мъжете, с издръжливост и умение да не се поддаде дори на най-пламенните ухажори!

Какво ли ми стана изведнъж? — питаше се отчаяно тя. *Защо го направих, въпреки строгите предупреждения на чичо Джош? Още при първото докосване падна като зрял плод в ръцете на Домицик. Позор!* — Как щеше да погледне Закари в очите.

За нейно голямо облекчение на следващата сутрин брат ѝ се събуди с бръмнала глава, забравил всички събития, разиграли се през тази паметна вечер. Когато се опита да стане, младежът простена мъчително и се закле, че никога вече няма да сложи в устата си кажа алкохол. Беше се проявил като истински глупак. Ройс и Доминик сигурно бяха разбрали, че си имат работа с начинаещ, и никога вече нямаше да го приемат в компанията си.

След като установи, че и при най-лекото движение главата му се пръска от адски болки, Закари се затътри с най-голямата възможна предпазливост към трапезарията. Чаша кафе и парче бял хляб бяха единственото, което можа да преглътне.

Тъй като знаеше, че го чака работа, а е проспал почти цялата сутрин, той се запъти с несигурни крачки към обора, стараяйки се да не обръща внимание на присвиването в стомаха и бученето в главата. Краткият път не доведе до някакво подобрене, затова усмивката, с която поздрави застаналата под стария дъб Мелиса, заета да четка една

от новите кобили, беше пресилена. Закари не се чувстваше никак добре и това личеше по сивото лице и по тежките му стъпки.

Като го видя в това състояние, Мелиса усети жалост към момчето. Тя обичаше брат си повече от всичко на света и въпреки гнева и неловкостта, които изпълваха сърцето ѝ, отговори топло на усмивката му.

Закари се отпусна в меката трева и скри глава в ръцете си.

— Господи, Лиса, ако знаеш колко ми е зле! Изобщо не помня как съм се прибрал в къщи! Ти ли ме сложи в леглото?

— Нищо ли не помниш? — попита тихо тя, надявайки се Закари да не забележи неудобството ѝ.

Бавно, много бавно момъкът поклати глава.

— Помня само как се качих на коня пред кръчмата... — Погледна сестра си и смръщи чело. — Мисля, че Дом ме придружи, но не съм сигурен.

Мелиса изопна лице и се зае да търка с все сила блестящата козина на кобилата.

— Да, той де доведе в къщи. Посрещнах ви в галерията.

Гласът на Закари издаваше нервност.

— Надявам се, че не съм се държал много неприлично? Сигурно Доминик и Ройс ще си помислят, че не мога да се меря с тях...

— Нямаш ли си други грижи? — изсъска Мелиса. Погледът ѝ предвещаваше буря. — Наистина ли се боиш, че онези двама гуляйджии те смятат за недорасъл и няма повече да те допускат в мръсната си компания?

— Не бива да говориш така — отговори твърдо Закари. — Още от първия миг намрази Доминик и сега не искаш да видиш какъв е в действителност.

Младежът улучи болното място на Мелиса.

— Не си прав! Забрави ли, че чичо Джош ни предупреди да се пазим от този човек? Каза ни да не общуваме много-много с него.

— Откога следваш указанията на чичо Джош?

Мелиса се изчерви и обърна гръб на брат си. Козината на кобилата вече блестеше, но тя не преставаше да я разчесва. Закари можеше да запише една точка в своя полза, защото тя нямаше контрааргументи. Нима можеше да му опише какъв хаос от чувства бушуваше в главата ѝ, какво невероятно удоволствие бе изпитала

снощи в обятията на Доминик Слейд? Можеше ли да му признае, че когато го види, пулсът ѝ се ускорява, а целувката му я е разтърсила до дън душа? Как да му обясни, че този мъж я възхищава и плаши едновременно?

Смутена както никога досега, Мелиса вдигна поглед към брат си и отговори бавно и отмерено:

— Прав си, обикновено не слушам чичо Джош, но този път съм убедена, че е прав. У мистър Слейд има нещо, което... — Тя преглътна, пое дълбоко въздух и продължи: — Зак, този човек не ми харесва! Твърде самоуверен, твърде дързък и какво ли не още! Освен това е убеден, че всичко трябва да става по неговата воля!

Закари вдигна учудено вежди. Неговата представа за Доминик беше съвсем друга.

— А на мен ми харесва! Имам намерение да задълбоча познанството си с него... — И мрачно заключи: — Ако все още ме иска след вчерашната случка...

За първи път братът и сестрата не бяха на едно мнение. Мелиса нямаше намерение да позволи на Доминик Слейд да влияе върху брат ѝ, но засега потисна напиралците на устата ѝ ядни забележки и отговори с принудено равнодушие:

— Не се тревожи. Поведението ти не беше непристойно. Освен това съм сигурна, че прехваленият ти мистър Слейд се е напивал доста често. — С най-голямо удоволствие би му забранила да общува с ужасния мистър Слейд, но ѝ беше ясно, че Зак вече е достатъчно голям и тя не може да определя поведението му както в детските дни. Не искаше да се кара с него, а забраната да се среща с Доминик неизбежно щеше да доведе до ожесточен спор. Трябваше да си замълчи, за да не разваля добрите отношения помежду им.

Взела това решение, Мелиса се насили да се усмихне и попита:

— Е, как мина вечерта в Уайтхорн? Като не говорим за алкохола, разбира се.

Докато слушаше с раздвоени чувства въодушевения разказ на Закари, тя не можеше да не си зададе въпроса дали в този момент мислите на мистър Слейд са заети с нея и Закари. Сигурно ни е забравил напълно, каза си ядно тя. Обзалагам се, че не помни дори целувката!

Колко развълнувана и шокирана щеше да бъде Мелиса, ако можеше да разбере, че Доминик не беше престанал да мисли за нея, особено за миговете, когато я държеше в обятията си.

Докато препускаше към Оук Холоу, той отново и отново рисуваше в съзнанието си неразбираемата реакция към жената, която не му харесваше, която изглеждаше напълно лишена от красота и очарование. И все пак не можеше да забрави невероятното усещане — мекото, податливо на милувките му тяло. Не, в нея имаше нещо, което я правеше достойна за пожелаване. Уплашен, младият мъж се питаше дали пък не остарява или в брентито е имало нещо, което му е повлияло. Също като Мелиса, Доминик не можа да спи, прехвърляйки безброй пъти миговете на страстната прегръдка.

Най-после сънят го надви и когато се събуди, не започна деня си с обичайната жизненост, макар да не страдаше от тежкия махмурлук на Ройс и Закари. И той спа до късна сутрин, обстоятелство, което го ядоса, защото беше решил да тръгне рано сутринта за плантацията си. Все пак остана известно време в леглото си, замислен за изминалата вечер.

Всемогъщи Боже! — изруга вътрешно той. *Какво ми става?* Единственото нещо, което искаше да види в дома на мис Мелиса Сеймур, беше конят ѝ. В каква каша се беше забъркал! Защо му трябваше да настройва срещу себе си тази проклетия? Не биваше никога повече да си позволява да мисли за парещото желание, изпитано по време на целувката им. Трябваше да погледне на случилото се като на временно умствено разстройство, което никога вече нямаше да се повтори.

След като се успокои с това обяснение, Доминик се облече и се зае с последните приготовления за тръгването. За негова изненада, макар бледен и в лошо настроение, Ройс беше готов за тръгване и го очакваше в големия салон.

— Е, отведе ли момчето в къщи? — попита саркастично той. Мъчителното туптене в слепоочията го правеше не много приятен събеседник.

Доминик, който познаваше много добре настроението на приятеля си след пиянските нощи, се ухили.

— Разбира се. И съм сигурен, че тази сутрин и неговата глава е бучала като твоята.

Ройс се потърси от ужас.

— Прав си. А доколкото познавам Мелиса, сега е готова да ни издере очите. Тръпки ме побиват, като си помисля за следващата ни среща. Когато е ядосана, скъпата ми братовчедка е същинска усойница!

Забележката му донесе подигравателен поглед от Доминик.

— Какво чувам? Това ли е възхитителната личност, която баща ти не може да ми нахвали?

Погледът на Ройс предвещаваеше буря.

— Днес не съм в настроение за мъдростите ти! — отвърна ядно той и му обърна гръб. — Ела да се сбогуваме с родителите. Крайно време е да тръгваме!

Доминик усмихнато последва приятеля си, за да се сбогува с домакините си и да им обещае ново посещение. Всичко това отне само няколко минути и двамата млади мъже най-сетне възседнаха конете си и потеглиха, следвани от три коня, натоварени с багаж и с камериера на Ройс.

Когато излязоха от дългата алея, водеща към Оук Холоу, Доминик усети странно потръпване в сърцето. Не му се искаше да си тръгва отгук. Не му се искаше да напусне тези места, без да е видял още веднъж Мелиса. Макар да бе прогонил спомена за целувката в най-далечното ъгълче на паметта си, цялото му същество бе завладяно от странна неловкост.

Той изгледа отстрани полюшващия се на седлото Ройс и замислено рече:

— Знаеш ли, не е зле да минем през Уилоуглен... Отклонението не е голямо.

Ройс го изгледа подозрително.

— И защо, ако мога да попитам?

Ако мъж на годините и с опита на Доминик изобщо можеше да се изчервява, сега с него стана именно това. Всъщност, бузите му станаха малко по-тъмни и това беше всичко.

— Искам да се убедя, че Закари не е пострадал — отговори сковано той.

Погледът на приятеля му беше многозначителен.

— От мен да мине — промърмори неохотно Ройс. — Но те предупреждавам... Само ако разбере, че изпитваш някаква слабост към

Мелиса, Бог да ти е на помощ!

— Аз да изпитвам слабост към Мелиса? — изръмжа обидено Доминик. — Не ставай глупак!

Разговорът беше приключен, ала когато завиха по обраслия със стари дървета път, водещ към Уилоуглен, Доминик несигурно се запита кой от двамата е по-големият глупак.

Намериха Мелиса и Закари под огромния дъб пред обора. Закари се беше разположил удобно под сянката на един голям клон, Мелиса продължаваше да търка блестящата козина на кобилата.

Още от самото начало между Доминик и Мелиса се възцари ясно доловимо напрежение. Ала Закари беше толкова зарадван да види отново двамата си приятели, че веселото му бърбене заглуши всяка неловкост. Докато стояха на слънцето и разговаряха, лошото настроение на Ройс също се разпръсна и когато се сбогуваха, той отново беше доволен от себе си и света.

Доминик обаче, който се сбогува с брата и сестрата Сеймур от седлото на благородния си вран жребец, само се преструваше, че е в добро разположение на духа. Докато разговаряше със Закари, очите му скрито се прокрадваха по лицето и тялото на девойката, търсейки някакво обяснение за внезапно пламналата снощи страст.

Безнадеждно е, каза си отвратено той, устремил поглед в изопнатото, мрачно лице. Дебелите стъкла на очилата блестяха на слънцето и не позволяваха да се отгатне цвета на очите. А пък косата! Мелиса я беше стегнала на кок на тила, не по-малко грозен от онзи, който носеше при първата им среща.

Отчаяният му поглед се опита да открие поне очертанията на тялото ѝ под безформената рокля. Възможно ли беше да е пламтял от страст по тази костелива фигура? Доминик се сбогува с истинско облекчение и най-после обърна гръб на ужасната мис Сеймур, решен да не я види никога вече. Явно беше пил повече, отколкото трябва...

ГЛАВА СЕДМА

Откакто Доминик замина, Мелиса беше постоянно в лошо настроение. Времето се влачеше непоносимо бавно. Много по-често, отколкото се осмеляваше да признае, мислите ѝ се насочваха към него. Поне по веднъж на ден се питаше какво ли прави в момента и кога ще се върне. Ако изобщо се върнеше някога...

Често се опитваше да си втълпи, че ужасният мистър Слейд не би трябвало да ѝ липсва, но това не ѝ се удаваше. Топлите майски седмици отминаха и отстъпиха мястото си на още по-топли и дълги юнски дни. Поуспокоена, Мелиса си повтаряше, че присъствието на Доминик е внесло малко цвят в спокойния поток на ежедневието, затова и сега усещаше липсата му. Дни наред беше живяла в постоянно очакване, изчезнало едва със сбогуването.

Закари също съжаляваше за заминаването на Доминик и не се плашеше да дава бурен израз на чувствата си. Макар че в някои отношения мислите им съвпадаха, Мелиса често избухваше в гняв, когато чуваше вечната му песен:

— Много ми се иска да знам кога ще се върнат Ройс и Доминик. Без тях е толкова пусто...

От само себе си се разбираше, че Мелиса криеше от брат си копнежите и мечтанията си. Бе твърдо решена да прогони от съзнанието си страстните мигове в обятията на Доминик. Предпочиташе да умре, но да не позволи на Закари да забележи, че тя също очаква с нетърпение завръщането на Слейд. Причината за това нетърпение ѝ създаваше също толкова проблеми, колкото и самият факт.

Беше ѝ трудно да признае пред себе си, че неволно е станала жертва на един опитен прелъстител, ала това беше единственото възможно обяснение на реакцията ѝ. За съжаление обаче това не можеше да ѝ помогне да се успокои, нито пък сложи край на страстните сънища, които я караха да се чувства неловко на сутринта. Все пак след няколко седмици тя успя поне до известна степен да възвърне нормалното си състояние.

Имаше куп други неща, които изискваха вниманието ѝ и скоро тя нареди събитията от онази паметна нощ сред странните, необясними случки, които сполетяват понякога човека, като се закле с цялата си сериозност, че никога повече няма да допусне подобно нещо.

Постоянната битка за запазването на Уилоуглен изчерпа и последните ѝ оскъдни запаси. Постепенно Мелиса започна да се съмнява в умението си да се измъкне от бездънната пропаст. Онова, което двамата със Захари бяха успели да свършат след смъртта на баща им, ѝ се струваше капка в морето. Закари беше повторил пред нея някои от забележките на Доминик и тя трябваше да признае, че в тях има зрънце истина.

— Е, поне нямаме дългове, повтаряше си с обезкуражаваща липса на въодушевление тя... но не съвсем, като погледнеше малко поточно. Все още съществуваше онази трижди проклета разписка в ръцете на Джулиъс Лейтимър. В сърцето ѝ се беше настанило неприятното подозрение, че разбирането, което проявяваше англичанинът, вече приближаваше логичния си край.

Една слънчева сутрин Мелиса беше седнала на ниско столче в склада и кърпеше една стара сбруя, задълбочена в мисли за разписката и за красивия, макар и малко страшен Джулиъс Лейтимър. Сякаш го беше повикала с мислите си, той внезапно застана на прага, огрян от топлото слънце.

Мелиса беше толкова потънала в мрачните си размишления, че гласът му я стресна до смърт. Като чу тихия, приветлив тембър, тя едва не се задави.

— Ето къде сте била, скъпа. Икономката ми каза, че ще ви намеря тук, но аз не повярвах.

Мелиса успя да се овладее и стана.

— За съжаление прекарвам все по-голяма част от времето си в стопанските сгради — отговори унило тя. — Има толкова работа...

Тя се усмихна и понечи да мине покрай него, но мъжът не се помръдна от прага, за да ѝ направи път. Мелиса го изгледа въпросително. В сините му очи имаше нещо странно, но тя скоро разбра, че е учуден от вида ѝ. Нали не беше идвал в Уилоуглен, откакто беше започнала този маскарад.

— Сигурно се уплашихте от вида ми? — опита се да се усмихне тя и край устните ѝ се появиха две очарователни трапчинки.

Лейтимър поклати развеселено русата си глава, докато оглеждаше с внимателен поглед грозния кок и телените очила, които непрекъснато се плъзгаха по красивото носле. Накрая не можа да се сдържи и избухна в смях.

— Наистина ме стреснахте! — обясни той. — Защо е този маскарад? Може би предстои бал, за който не съм осведомен?

Без да иска, Мелиса се зарази от веселието му. Имаше мигове, когато англичанинът ѝ ставаше почти симпатичен. С дълбоките си сини очи и къдравата руса коса той беше неоспоримо привлекателен, освен това се проявяваше като отличен събеседник, стига да го искаше. Едър на ръст, строен и широкоплещест, той се отличаваше с ярко изразена мъжественост. Кой знае по каква причина, Мелиса го оприличаваше на рапира — тънка, елегантна, смъртоносна. Ала когато пускаше в ход очарованието си, какъвто беше случаят днес, и особено когато не намекваше, че тя би могла и по друг начин да погаси дълга на баща си, той ставаше изключително приятен компаньон. Мелиса го харесваше, но интимно оцветените му забележки и острите погледи, които ѝ хвърляше, я караха да се чувства неловко. Той никога не заявяваше открито какво иска от нея, но Мелиса не беше чак толкова невинна, че да не разбере. Привидно безобидните му забележки бяха толкова добре формулирани, че тя никога не можеше да бъде сигурна дали Лейтимър говори сериозно или просто е решил да я подразни — за съжаление по много непочтен начин.

Тъй като никога не беше оставала сама с него, тя се почувства доста притеснена. Зак и Етиен бяха отишли в Батън Руж, Франсиз и Ада работеха в къщата, а останалите бяха на памуковото поле, засадено през пролетта, фактът, че Лейтимър ѝ беше препречил единствения изход от склада, не допринесе с нищо за подобряване на настроението ѝ. Не ѝ се вярваше, че англичанинът ще стане нахален, но въпреки това предпочиташе да разговаря с него под открито небе — и по-близо до другите.

С усмивка, която скриваше изкусно бдителността ѝ, тя обясни:

— Няма никакъв маскарад. Чичо ми непрестанно настоява да се омъжа, затова реших да се преоблека в тези ужасни дрехи. Смятам, че така ще сложа край на ухажванията. Кой би направил сериозно предложение на жена с такъв вид?

— Е, не бих казал, че е точно така — отговори Лейтимър и в гласа му прозвуча подигравка. — Дрехите, които носите, биха могли да изкушат един истински мъж да потърси скритата под тях красота. — Дългите му пръсти помилваха бузата ѝ. — За мен сте винаги красива и роклята и прическата не са в състояние да променят този прост факт. — Той се поколеба за миг, после в сините му очи се появи странно изражение. — Както знаете, освен предложението за женитба един мъж може да направи на момиче като вас и някои други предложения...

Кехлибаренокафявите очи засвяткаха гневно. Без да бърза, Мелиса се отдръпна от милващата я ръка.

— Момиче като мен? — попита заплашителен тя. — Какво искате да кажете?

Джулиъс изкриви измъчено лице. Докато почистваше незабележимите пращинки от зеления си жакет, той отговори обвинително:

— О, Лиса, не ми казвайте, че не разбирате за какво говоря! Известно ви е, че през последните седмици не пестях намеците си. Трябва ли да се изразя по-ясно?

Мелиса, чието сърце биеше лудо, проговори през стиснати зъби:

— Да, смятам, че ми дължите обяснение.

Аристократичните черти на лицето му застинаха в мрачна гримаса. Сините очи святкаха със зъл пламък.

— Е, добре, скъпа — отговори с добре изиграна досада той. — Вие ми дължите доста голяма сума. Досега проявявах търпение, но то вече свършва. Всъщност, по-точно е да се каже, че свършва времето ми в Америка.

Между веждите на Мелиса се изписаха две дълбоки бръчки.

— Искате да ни напуснете?

Студена усмивка пробяга по пълната му уста.

— О, едва през есента или в началото на зимата... Това зависи от... — Той млъкна, сякаш съжаляваше за изпуснатите думи, и след малко добави с обичайната си безстрастност: — Дотогава трябва да уредя всички свои работи. Затова съм дошъл при вас.

Без да обръща внимание на съпротивата ѝ, той я улови за брадичката и я принуди да го погледне в очите.

— Мелиса, аз ви желая! Желая ви дори в тези смешни дрехи. Ако ми позволите да се насладя на прелестите ви през следващите няколко месеца, склонен съм да скъсам разписката, подписана от баща ви. — Погледът му се сведе върху устата ѝ. — Искам да станете моя любовница. За съжаление времето, което ще прекараме заедно, няма да е дълго, но съм сигурен, че многобройните ви възхитителни качества си струват парите.

Мелиса направи отчаян опит да се освободи от ръцете му, но напразно. Със свободната си ръка Лейтимър обгърна талията ѝ и я притегли властно към себе си. В погледа му гореше дива похот. Гласът му прозвуча доверително:

— Скъпа моя, ще проявя истинско великодушие към теб. А ако си още девствена, както почти съм уверен, ще направя всичко възможно да те обезщетя за загубата. Желая те, разбери, а последните седмици още повече усилиха желанието ми!

Ужасена, обидена до дън душа, Мелиса реагира спонтанно. Извъртя глава и впи зъби в китката му. Лейтимър изрева някакво проклетие и това ѝ достави злобно удовлетворение. Англичанинът я отгласна от себе си и я изгледа пренебрежително.

— Надявах се да обсъдим по мирен и почтен начин тази малка сделка, но очевидно съм се излъгал — изръмжа гневно той и разтърка ухапаното място.

Мелиса не можа да повярва на ушите си.

— Вие ли ми говорите за почтеност? В предложението ви няма нищо почтено, сър! То е дръзка обида!

— Много съжалявам, че гледате на нещата по този начин — отговори хладно мъжът. — Тъй като предложението ми не се оказа по вкуса ви, приемам, че ще ми изплатите дължимата сума в злато още преди началото на следващата седмица.

Мелиса пое дълбоко въздух и стисна зъби, за да не изпищи. Ръката ѝ трепереше от желание да изтрие с плесник самодоволството по лицето му. Но се постара да овладее гнева си и отговори с леден глас:

— Знаете, че искате твърде много от мен. Не ми е възможно да събера толкова много пари за толкова кратко време.

Лейтимър вдигна високо аристократичните си вежди.

— Искате да удължа срока? Е, добре, ще разберете, че не съм чудовището, за което ме смятате. Да кажем до първи юли?

Мелиса веднага усети, че мъжът си играе с нея, и сърдито вирна брадичка.

— Отговорът на този въпрос ви е добре известен!

— За съжаление да, на ако не съберете парите дотогава или ако не проявите склонност да приемете другото ми предложение, аз ще се погрижа Уилоуглен да бъде продаден на търг. — Усмивката му беше безмилостна. — Мелиса, аз ще получа онова, което искам, по единия или по другия начин. Ако предпочитате да загубите дома си, моля, решението е само ваше.

В гърдите на Мелиса бушуваше безпомощна ярост. Тя втренчи очи във врага си, изразявайки цялото презрение, на което беше способна. И двете предложения бяха неприемливи. Какво ще стане със Закари, с работниците и със самата нея, ако Лейтимър осъществеше заплахата си? Тази мисъл беше непоносима. Не по-малко непоносима беше обаче и другата възможност. Цялата симпатия, която беше изпитвала към изискания Джулиъс Лейтимър, се изпари в мига, когато чу отвратителното му предложение. А представата да стане любовница на мъж, от когото се отвращава, беше отблъскваща. Но какво да прави? Не можеше да вземе назаем от чичо си, защото семейство Манчестър също изпитваше парични затруднения. Нито една банка нямаше да ѝ даде такава голяма сума. Много ѝ се искаше да избухне в горчив смях. Даже и да намереше мъж, готов незабавно да се ожени за нея, щяха да минат две седмици, докато освободят поставеното под попечителство имущество. Имаше само една възможност за спасение и тя не се поколеба да я спомене, макар че в устата ѝ горчеше.

— Фоли е много скъп и макар че не би могъл да покрие цялата сума на дълга, бих могла да ви го дам като залог.

— Кон? За какво ми е някакъв си кон? — попита презрително Лейтимър и поклати глава. — Не, скъпа, не съм съгласен с предложението ви. Освен това съм сигурен, че никой кон не може да струва двайсет и пет хиляди долара. Настоявам да погасите целия дълг — в злато или със собственото си тяло. Давам ви срок до първи юли.

За миг Мелиса се зарадва, че Лейтимър не иска Фоли. Все още не бе сигурна кое е по-страшно — да загуби коня, който беше единствената ѝ надежда за бъдещето, или да се прости с добродетелта

си. Какво да прави сега? За да спечели малко време, тя попита неохотно:

— Ще ми дадете ли няколко дни да обмисля предложението ви?

Настроението на Лейтимър видимо се подобри. Усмивката му беше самоуверена.

— Разбира се, скъпа! Искам да се уверите, че не съм някое безсърдечно животно. — Внезапно тонът му се промени, гласът му предрезгавя от трудно сдържана похот. — Лиса, аз те желая много силно и ще се отнасям добре с тебе. Пък и можем да останем заедно само няколко месеца. Аз съм изключително дискретен, мила — никой няма да узнае за връзката ни.

Тъй като Мелиса мълчеше, отвърнала лице, той се одързости и отново пристъпи по-близо.

— Знаем една къща, само на миля оттук. Ще я наема за нас, за да се срещаме тайно...

Мелиса преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, и си каза, че трябва да обмисли предложението му. Макар че перспективата да стане любовница на Лейтимър я ужасяваше, тя беше може би единственият изход за нея и Закари. Тъй като и без това не възнамеряваше да се омъжи, нямаше никакво значение девствена ли беше или не.

Ала докосването на Лейтимър, който отново посегна към ръката ѝ, я върна рязко в действителността. Тялото ѝ се разтрепери от отвращение. Загледана в тясната, светла ръка, тя се опита да си представи как пръстите милват тялото ѝ и тази представа беше достатъчна, за да го отблъсне с все сила. Обезумяла от страх и гняв, тя посегна към един камшик за езда и удари Лейтимър по рамото.

— Махнете си ръцете от мен! — изсъска вбесено тя и отново вдигна камшика. — Вие сте подлец! Не искам да чуя повече за предложението ви!

По лицето на мъжа се изписаха болка и учудване. Все пак той дори не се опита да отговори на удара. Устремил поглед във вдигнатия камшик, проговори с мрачна решителност:

— На ваше място бих проявил малко повече предпазливост. Аз не съм от хората, които позволяват подобно отношение. Този път ще ви простя, защото очевидно сте изненадана от предложението ми, но тежко ви, ако ме ударите още веднъж... — В студените сини очи

заблестя неприкрита заплаха. — Мелиса, ще ви накарам горчиво да съжалявате за постъпката си. Има толкова неща, които биха могли да ви се случат... Я пожар ще избухне... Я конят ви ще окуцее... Или ще кажа няколко думи на подходящите хора...

Мелиса побледня като платно. Неспособна да откъсне очи от лицето му, тя си повтаряше, че този човек е способен на всичко. Слава Богу, че най-после беше прозряла истинската му същност.

В малката стая се възцари напрегнато мълчание, прекъснато най-после от Лейтимър:

— Мелиса, не забравяйте какво ви казах. Давам ви една седмица да размислите. На първи юли ще получа златото... или ще ви направя своя любовница. — Той се поклонил със съвършена учтивост и заключи: — Желая ви добър ден, скъпа. И сънувайте нещо хубаво!

Мелиса се загледа след него като замаяна. Заля я вълна на отвращение. Дали гадната сцена, която беше преживяла, беше станала в действителност? Тя се отпусна безсилно на малкото столче и скри лице в ръцете си.

Божичко, какво да правя? — изплака безгласно тя.

Не беше в характера ѝ да седи бездейно и да чака други да определят съдбата ѝ, но и не можеше да измисли нищо, за да попречи на Лейтимър да изпълни пъкления си план. Какво можеше да направи, освен да пожертва всичко, за което двамата със Закари бяха положили толкова усилия? Положението ѝ беше толкова отчаяно, а заплашителните думи на Лейтимър кънтяха с такава сила в ушите ѝ, че тя започна да обмисля сериозно унижителното му предложение.

Може би няма да бъде чак толкова лошо, втълпяваше си измъчено тя. Само няколко месеца и той щеше да си замине за Англия. Нали ѝ беше обещал да бъде дискретен... Никой нямаше да узнае позора ѝ... А Уилоуглен щеше да се освободи от страшния товар на дълга.

Отвратена от посоката, в която се движеха мислите ѝ, Мелиса разтърси глава и здраво стисна устни. Трябваше да намери друг изход от тази дилема.

За съжаление седмицата отмина, без да ѝ хрумне нещо по-добро. Имаше ли изобщо изход от такава ситуация?

Мелиса се принуди да преглътне гордостта си, облече най-красивата си рокля и отиде в града, при банкера си. Естествено не

можеше да му обясни защо се нуждае от такава голяма сума, затова не беше за чудене, че мистър Смитфийлд, която я познаваше от детските ѝ години, отговори любезно, но твърдо:

— Мелиса, знаеш, че с удоволствие бих ти помогнал, стига да можех. Моля те, не искай от мен невъзможни неща! Ти изплати всички дългове на баща си към банката, затова евентуално бихме могли да поговорим за някой малък заем, но онова, което ми искаш днес, е абсолютно невъзможно. — И той поклати угрижено глава. — Дори ако предложиш Уилоуглен като залог.

— Какво ще кажете за конете? Само Фоли струва поне няколко хиляди долара, а притежаваме и чудесни кобили.

— Скъпа моя, знам какви надежди храниш за бъдещето на конюшната си, но аз съм банкиер, а не коневъд. Дори ако наистина са многообещаващи, стойността им е недостатъчна да покрие исканата сума.

— Ами имуществото на дядо? Ако ви докажа, че съвсем скоро ми предстои брак? Не бих ли могла да получа заем срещу наследството?

Отчаянието, което прозвуча в думите ѝ, накара мистър Смитфийлд да смръщи чело.

— Мелиса, за какво всъщност става дума? Трудности ли имаш? А аз бях уверен, че при вас всичко върви добре. Ако искаш, ще ти отпусна личен заем от няколко хиляди долара...

Мелиса преглътна напирания в гърлото ѝ горчив смях. Не можеше да каже истината на стария човек. Нищо нямаше да постигне, само щеше да предизвика ужасен скандал. Мистър Смитфийлд щеше да се възмути от нахалството на Лейтимър, но нямаше да ѝ даде парите.

Положението ѝ беше толкова отчаяно, че я накара да предприеме стъпка, която ѝ беше повече от неприятна. За да не угаси и последната искрица надежда, тя се качи на малкото си черно бъги и подкара коня по прашния път към Оук Холоу.

Опитвайки се да се усмихне, тя седеше в работната стая на чичо си и отпиваше от чашата със студена лимонада. Джош се зарадва да види племенницата си и Мелиса веднага разбра, че част от тази радост се дължи на променения ѝ вид. Погледът му измери с обич тъмнорусата коса, спускаща се на вълни по изящно оформените

рамене, и се спря на модната муселинена рокля. Широкополата сламена шапка с дълги зелени панделки, с която се пазеше от слънцето, беше оставена на масата.

— Сигурно се учудваш на идването ми — започна плахо тя.

Джош я удостои с дяволито намигване.

— Виж ти, Лиса, нима ти трябваше сериозно причина, за да ни посетиш?

Младата жена се усмихна и поклати глава. Още в следващия миг усмивката ѝ угасна и тя устреми умолителен поглед в лицето на чичо си.

— Би ли могъл да ми заемеш двадесет и пет хиляди долара? — изговори на един дъх тя.

— Всемогъщи Боже! Ти да не си се побъркала? — изрева смаяно Джош. Любезността му се беше изпарила в миг. — Много добре знаеш, че нямам толкова пари. — И прибави извинително: — Да не мислиш, че щях да настоявам да се омъжиш, ако не бях толкова притеснен?

Полагайки отчаяни усилия да говори нормално, Мелиса преглътна тежко и заговори с приглушен глас:

— Не, вероятно не... Всъщност, аз знаех какво ще ми отговориш, но все пак реших да опитам.

Едва сега Джош огледа по-внимателно племенницата си и забеляза унилото ѝ изражение.

— Какво има, детето ми? Знаем, че в последно време не се разбирахме особено добре, но трябва да знаеш, че съм много загрижен за теб и съм готов да сторя всичко, за да ти помогна.

В този миг Мелиса беше готова да признае на Джош страховете си, да му разкаже за отвратителното предложение на Лейтимър. Ала устата ѝ остана затворена. Ако кажеше само една дума, Джош щеше да се ядоса и да се втурне да отмъщава на англичанина. Макар и добър стрелец, той не можеше да се мери с опитния Лейтимър. А ако узнаеше той, щяха да узнаят и Ройс, и Закари... Пи мисълта, че брат ѝ ще застане срещу насочения пистолет на Лейтимър, цялото ѝ тяло се разтърси от студени тръпки. Не, не биваше да казва на Джош истината!

Потискайки страха си, тя се обърна към вуйчо си и се опита да се усмихне.

— Няма нищо, чичо. Просто се надявах, че вече имаш повече пари и би могъл да ми заемеш известна сума, за да разширя малко конюшната си.

Джош познаваше много добре племенницата си и не се задоволи с това половинчато обяснение. Обаче когато поискаше, Мелиса ставаше наистина очарователна, а в момента тя беше готова да стори всичко, за да отклони вниманието му. И успя да го стори, така че когато след час Джош я придружи до файтончето ѝ, лицето му беше грейнало от радост. Най-много го зарадваха последните ѝ думи, произнесени полусериозно, полунашега:

— Май е време да последвам съвета ти и да си намеря богат съпруг. През последните дни се убедих, че никак не е приятно да си беден. — Усмихна му се с обич, показва трапчинките си и добави подчертано уверено: — Това е най-простото решение на въпроса.

Джош усети невероятно облекчение. Когато ѝ помогна да се качи във файтончето, в сините му очи се четеше пълно съгласие. Подаде ѝ юздите и попита нарочно небрежно:

— Какво ще кажеш за младия Слейд? Доколкото разбрах, идвал е у вас да види Фоли.

— Оказа се точно такъв, какъвто ми го описа — безделник и пияница! — отговори остро Мелиса.

— Какво? — промърмори смаяно Джош. — Нима не ти хареса?

— Ни най-малко! — отвърна тържествено Мелиса и изцъка с език, за да подкара коня.

Разтревожен, че е обрисувал Доминик в твърде черни бои, Джош се загледа след племенницата си. Беше длъжен да намери начин да ѝ разкрие истинския образ на младежа. Само че трябваше да прояви максимална предпазливост, защото ако започнеше внезапно да го превъзнася до небесата, веднага щеше да събуди недоверието ѝ.

Желанието му да омъжи Мелиса за Доминик беше станало толкова силно, че личните му причини да ускори този брак бяха отстъпили на заден план. Мелиса можеше да се омъжи само за човек като Доминик Слейд, това беше повече от ясно. Освен че беше богат, красив и любезен, имаше и още една, твърде основателна причина — един по един, ухажорите от околността се бяха оттеглили. Един добър бизнесмен не изпускаше подобна възможност и Джош щеше да се

погрижи Мелиса да не пропилее последния си шанс — все едно искаше ли го тя или не!

Той се разположи удобно в креслото си и посегна към хартията и мастилото. Крайно време беше да пише на Ройс... и между другото да попита кога синът му ще благоволи да се върне в бащиния дом и дали мистър Слейд възнамерява да го придружи.

Още рано сутринта на следващия ден един слуга отнесе писмото в Таузънд Оукс. Това не беше единственото писмо, което се получи там през този ден. Загубила всяка надежда, Мелиса също посегна към перото и хартията.

Не ѝ беше лесно да вземе това решение, освен това силно се съмняваше, че подобен рискован ход би могъл да има успех. Ала времето напираше, първи юли беше съвсем близо, а тя не беше в състояние да събере исканата от Лейтимър сума... нито пък да му стане любовница.

От деня, в който англичанинът ѝ направи отвратителното си предложение, тя не можеше да спи. Нощ след нощ се люшкеше между увереността, че не е в състояние да изтърпи ласките му, и страха, че няма начин да се изплъзне от заложения ѝ капан. Премисляше отново и отново онзи съдбоносен ден и ѝ ставаше все по-ясно, че Лейтимър нарочно ѝ е дал време да размисли. Проявеното великодушие и обстоятелството, че не беше настоял за незабавно плащане, трябваше да приспят бдителността ѝ. На всичкото отгоре му дадох време да проучи внимателно финансовото състояние на Уилоуглен, казваше си горчиво тя.

Можеха да продадат имението, но Мелиса се съмняваше, че дори тогава щяха да съберат необходимата сума, за да погасят дълга си. Да, земята и къщата струваха много, но на търга никой нямаше да заплати истинската им стойност. Заинтересованите лица щяха да назовават смешни суми и собствениците щяха да получат най-много една четвърт от действителната стойност на имота. Лейтимър е знаел това много добре, каза си вбесено Мелиса. Освен това е знаел какво изпитвам към родния си дом, знаел е, че съм готова на всичко, за да го спася. Сигурно е уверен, че съм готова дори да му стана любовница...

Ако ставаше въпрос само за нея, можеше да му се изсмее в лицето. Но не биваше да забравя Зак и Етиен, Франсиз и Ада... Всички те щяха да останат без покрив над главата. Съдбата на толкова много

хора тежеше върху тесните ѝ рамене. Когато Закари навършеше двадесет и една година или ако тя се омъжеше, щяха да забравят грижите, но сега...

Мелиса стисна ръце в юмруци. Не, тя нямаше да допусне един проклет англичанин да разруши живота на толкова много добри хора. Какво значение имаше нейната съдба? Жените открай време продаваха тялото си, а тя щеше поне да изпита удовлетворението, че по този начин може да помогне на обичаните си близки...

Оставаше ѝ една-единствена надежда. Мистър Доминик Слейд беше проявил интерес към Фоли. Дали щеше да прояви поне малко безумие и да купи коня за тази фантастична сума? Макар да не ѝ се вярваше, трябваше да опита. Като си припомни резкия си отговор, че в никакъв случай няма да продаде Фоли, Мелиса бе обзета от мрачно униние. Не, въпреки това трябваше да опита. Това беше единствената ѝ възможност, а и до първи юли оставаха само пет дни...

ГЛАВА ОСМА

Известните под името Фелисиана области на Луизиана, където се намираха както Уилоуглен, така и Таузънд Оукс, се различаваха твърде много от влажните блатисти местности в южната част на щата. Бреговете на реката бяха стръмни, обрасли с гъсти гори, прорязани от зелени долини и поля. Тук нямаше тъмни рекички и заблатени канали между чворести кипариси. Тук поточетата и езерата бяха бързи и кристално чисти. Плодородната червена почва даваше живот на дебелостволи букове, жълти тополи, ухаещи магнолии и мощни дъбове.

Освен това почвата беше подходяща за засаждане на памук и още преди войната за независимост беше привлякла много английски заселници. Скоро богатата и плодородна област се напълни с хора. При избухването на войната във фелисиана избягаха още много англичани, лоялни поданици на краля. Възхитени от буйната растителност и плодородната почва, те си построиха къщи и се заеха с отглеждане на памук. Дори когато испанците си присвоиха областта и я нарекоха Западна Флорида, англичаните проявиха обичайната си издръжливост и продължиха да се занимават със земеделие, сякаш нищо не се беше случило. Техните плантации бяха най-добри, добивите им превишаваха многократно постиженията на френските и испански заселници, завзели южната част на страната.

Когато през 1803 година се извърши историческата покупка на Луизиана, Фелисиана не беше част от нея. Испания остана пълновластен господар в областта, ала английските заселници, прозрели, че бъдещето им е свързано с бързо развиващите се Съединени щати, побързаха да се освободят от досадното испанско владичество. В продължение на цели четиридесет и осем дни областта просъществува като независима република — до появата на американците, които макар и със закъснение присъединиха към държавата си тези плодородни земи. От този ден нататък гражданите на Фелисиана станаха част от напредничавата млада Америка и щатът започна да се развива с бързи темпове. Земеделието процъфтяваше.

Преди доста години и младият Морган Слейд беше дошъл в северните региони на Фелисиана с намерението да сади памук. Къщата, която беше построил за първата си жена, се намираше на стръмен склон, издаден над мощното течение на Мисисипи. Морган беше закупил хиляди декари земя от двата бряга на реката, голяма част от които беше недокосната, истинска джунгла от стари дървета, обитавана единствено от десетки видове птици и дивеч.

Когато веднъж придружи брат си до плантацията, Доминик се влюби в тази земя от пръв поглед. Станал неин пълноправен собственик, той се втурна да изгради имота си според собствените си представи. Благодарение на голямото си богатство и на твърдата си решителност, той успя да постигне за кратко време учудващи резултати.

Още преди пристигането на новия собственик бяха изпратени групи мъже, които се заеха да строят обори и да ограждат обширни пасища. Откакто бяха пристигнали в Таузънд Оукс преди около месец, Доминик и Ройс прекарваха цялото си време в надзираване на строителството, скициране на нови сгради и оживени дискусии за бъдещето на плантацията.

Всеки ден се издигаха нови бели огради, косяха се пасища, разчистваха се ливади. Оборите за расовите кобили и специалното отделение за жребците бяха пред завършване, а мястото, където щяха да се провеждат тренировъчните състезания, вече придобиваше форма. За работниците бяха построени специални тухлени къщички, по очертаните още от Морган ниви садяха памук, овес, царевица и ечемик. Накъдето и да погледнеш новият собственик, виждаше усърдно работещи хора. Занемарената от Морган плантация се беше събудила за нов живот под ръката на Доминик Слейд.

Само едно беше недокоснато, поне засега, и това беше къщата, която икономката мисис Томас и съпругът ѝ поддържаха в безупречен ред — не особено трудна задача, като се имаше предвид, че повечето помещения бяха празни.

Когато издигна господарския дом, Морган не купи почти никакви мебели, тъй като не искаше да отнеме на жена си удоволствието да обзаведе лично новия си дом. И сега стените и подовете бяха голи, стаите зееха празни. Две стаи бяха обзаведени набързо за Ройс и Доминик, голямата трапезария разполагаше само с

маса и два стола, а така нареченият кабинет на Доминик правеше силно впечатление с кожените кресла, няколкото малки масички и огромното дъбово писалище. Ала оскъдната мебелировка не тревожеше особено двамата приятели, които и без това прекарваха цялото си време навън.

Доминик имаше всички основания да бъде доволен, тъй като виждаше, че с всеки изминал ден представите и мечтите му добиват реални очертания. Въпреки това нещо го правеше неспокоен — странно усещане, появило се по време, когато би трябвало да се чувства сигурен в себе си. Въпреки оживеното строителство, което кипеше в имението, той не изпитваше удовлетворение, а някаква мъчителна празнота, каквато не беше преживявал никога досега и която му пречеше да се зарадва истински на новосъбудената за живот Таузънд Оукс.

Причината не можеше да бъде в самотата, защото Ройс беше чудесен другар и часовете, прекарани с него, никога не бяха еднообразни, все едно дали двамата обсъждаха бъдещето на плантацията или гонеха дивеч в планините. Всичко вървеше по плана, начертан от Доминик — домашните прислужници, наети от него, и голяма част от багажа вече бяха на път към новия си дом. Само след седмица щяха да пристигнат конярите и първите коне. Вече бяха пристигнали три писма от известни специалисти, които поздравяваха мистър Слейд за решението да създаде своя собствена конюшня и изразяваха интерес към младите жребчета, които нямаше да закъснеят да се появят на бял свят.

Защо тогава се измъчваше от непоносимо... всъщност, какво беше това, от което страдаше? Досега не беше намерил отговора. Нима не правеше точно това, което си беше наумил? Макар че работата вървеше много по-бързо, отколкото беше очаквал, в душата му беше пуснала корени някаква странна тревога. Къде ли беше сбъркал? Скоро осъзна нещо, което събуди в сърцето му странна смесица от гняв и меланхолия — тази странна празнота, тази привидно неоснователна тревога беше свързана с обезпокояващите спомени за мис Мелиса Сеймур!

За свое голямо учудване той не бе успял да прогони от съзнанието си спомена за онази нощ — дори напротив, единствената целувка все още пареше устните му. Смаян от себе си, Доминик все

по-често се улавяше, че мисли за привидно безличната мис Сеймур в най-неподходящи моменти.

Той удвои опитите си да прогони образа ѝ от ума си, особено след като установи, че в спомена му се примесват възхищение и съчувствие. Та тази личност не беше нищо друго освен една своенравна, недодялана, хаплива вещица, повтаряше си ожесточено той. И изглеждаше доволна от съдбата си — макар че той беше готов да ѝ предложи добра цена за Фоли, след като очевидно имаше остра нужда от пари. Но тя не пожела да се възползва от такава добра възможност! Даже напротив, тази глупава жена не благоволи дори да му покаже прехваления си жребец. Щом е така, нека продължава да се мъчи, каза си злобно той. Нямаше да си хаби мислите за жена като нея — нито секунда повече!

Беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи. Доминик установи този факт с нарастващ гняв. Нощем, когато лежеше в леглото си, го нападаха спомени за меките, податливи устни, за страстната реакция на целувката му, за стройното тяло, което се гушеше в неговото. Дали пък наистина не е вещица, питаше се неволно той, дали не е омагьосала бедното ми сърце с дяволското си изкуство? Защо продължаваше да броди като призрак в главата му? И защо непрестанно си задаваше въпроса как ли щеше да реагира тя, ако можеше да види оживеното строителство в Таузънд Оукс, как ли би се отнесла към плановете му за бъдещето?

Състоянието му беше меко казано изнервящо, още повече като си спомнеше външния ѝ вид при последната им среща. В ярката светлина на деня безличието ѝ изпъкваше с болезнена яснота. Доминик не можеше да изличи от паметта си безвкусния селски кок на тила, грозните очила и старомодната, безформена рокля. За мъж, известен като познавач на жените, притежавал десетки красавици, това беше наистина необяснима реакция.

Побеснял от гняв, той се закле тържествено, че ще се откаже веднъж завинаги от глупавите си мечти и ще насочи мислите си в друга, много по-приятна посока. Защо не например към успеха, който щеше да постигне в Таузънд Оукс, или пък, щом непременно трябваше да мисли за жена, към младото, копнеещо за удоволствия тяло на една дама със съмнителна добродетел, която обитаваше малка къщица в Начез? Доминик беше купил тази къща за нея и не съжаляваше. На

лицето му се изписа усмивка. Той отпи голяма глътка вино и се опита да си представи разкошните форми на Йоланда, които щяха да му помогнат да прогони окончателно безползните мисли за проклетата мис Сеймур, които му създаваха само ядове.

В момента Ройс и Доминик се наслаждаваха на великолепната лятна вечер, седнали в широката галерия, която опасваше фасадата на представителната двуетажна къща. След чудесната вечеря, приготвена от мисис Томас, двамата пиеха порто и разговаряха за разни неща.

Ройс, който беше забелязал усмивката на Доминик въпреки бързо падащия мрак, попита нарочно небрежно:

— Защо се усмихваш толкова многозначително, приятелю? Сигурно имаш някаква особена причина...

Доминик се ухили още по-широко.

— Сетих се за едно сладко птиченце в Начез и се питах дали пък да не го посетя някоя вечер.

Смехът на Ройс беше придружен от знаещ поглед.

— Прав си, стари момко. В последно време прояви необичайно въздържание. Вече се питах дали не си постъпил в някой монашески орден. Като си спомня какво беше в Лондон... Нито за миг не се умори да преследваш бедните дами!

— Хайде, хайде, и ти не беше невинно ангелче! Не помниш ли как една вечер в Ковънт Гардън спечели червенокосата на карти?

Ройс избухна в луд смях и двамата се унесоха в спомени за безгрижните лондонски дни. Накрая стана дума за дуела между Доминик и Лейтимър и веселото настроение в миг се изпари. Още щом Ройс спомена името на англичанина, Доминик се напрегна като струна. В гласа му прозвуча обида:

— Радвам се, че сам заговори за това. Не искам да те засегна, но ми се струва странно, че узнах за посещението на Лейтимър едва в деня, когато напуснахме Батън Руж.

Ройс изкриви лице и призна:

— Като познавам горещия ти темперамент, сметнах, че е по-добре да предотвратя неизбежния втори дуел. Само ако бях споменал, че Лейтимър е наблизо, ти щеше да намериш начин да го предизвикаш, нали?

— Не се ли боиш, че мога да му пиша и да го поканя на дуел? — попита с измамна мекота Доминик.

— Не. От време на време се разгорещяваш, това е вярно, но иначе не си глупав. Освен това се надявам, че вече си свикнал с мисълта за близостта на Лейтимър и че здравият ти човешки разум ще те предпази от неразумни действия. — Ройс говореше необичайно сериозно. Той се приведе през масата и продължи да убеждава приятеля си: — Много добре знам, че нищо не би могло да те зарадва повече от това да забиеш един куршум в черното сърце на Лейтимър, и не отричам, че той си го заслужава, ала един дуел между двама ви няма да доведе до нищо — или поне няма да промени онова, което се разигра между теб и Дебора.

Доминик, който беше побледнял като смъртник, отвърна:

— Много те моля да не споменаваш името на Дебора! Онова, което изпитвах към нея, е отдавна погребано. Щом позволи на онзи негодник да я омъжи за човек, който спокойно можеше да ѝ бъде дядо, значи не е жената, за която я смятах.

— И никога не е била — отбеляза сухо Ройс. — А ти се влюби в очарователното ѝ лице и повярва, че си готов да сложиш в краката ѝ името и богатството си. Не смей да го отричаш! Бях неотстъпно до теб и мога да потвърдя, че ѝ позволи да те направи на глупак. — Ройс се ухили подигравателно. — Признавам, много модерен, но все пак глупак.

Доминик се местеше неспокойно на стола си. Болезнено съзнаваше, че думите на Ройс съдържат много повече от едно зрънце истина. През онова лято в Лондон той се беше влюбил до уши в мис Дебора Лейтимър и за известно време наистина беше готов да я направи своя жена... докато Джулиъс Лейтимър не разруши с един замах пламенните му мечти.

Джулиъс Лейтимър беше скандално известна личност в Лондон. Като цяло висшето общество го приемаше, но имаше и много врати, затворени завинаги пред него и пред сестра му. Лейтимърови бяха обеднели далечни роднини на уважавано благородническо семейство. Тъй като всички харесваха крехката мис Лейтимър, често се чуваха съжаления, че тази мила и очарователна млада дама има такъв ужасен брат като Джулиъс Лейтимър.

Беше общоизвестно, че Джулиъс мечтаеше да омъжи сестра си за някой богат старик, знаеше се също, че с името му са свързани доста скандални случки. Доминик помнеше отлично шума, който се вдигна,

когато Лейтимър уби на дуел един младеж от провинцията, твърде незрял, за да прозре на какъв опитен и безскрупулен играч е попаднал. Говореше се също, че някакво просякинче намерило смъртта си под колелата на екипажа му.

Доминик се взираше замислено в тъмнината. Спомни си, че беше намразил Лейтимър още от самото начало. Между двамата цареше трудно прикривана враждебност. Е, стараеха се да пазят приличие, но се обикаляха като раздразнени котараци, чакайки напрегнато първия удар. Едва когато Лейтимър надрънка куп лъжи на Дебора, за да я настрои срещу Доминик, американецът осъзна, че има насреща си човек без капчица морал и почтеност, твърдо решен да омъжи сестра си за човек по свой избор — естествено, богаташ, но и човек, на когото можеше да влияе. Когато Доминик узна причината за внезапната антипатия на Дебора, вече беше много късно. Мрежата от лъжи и полуистини, изплетена от Лейтимър, беше твърде гъста. Единственото, което Доминик можеше да стори, беше да повика лъжеца на дуел.

Когато се стигна дотам, Доминик за първи път в живота си даде воля на гнева си — точно затова куршумът му улучи рамото на Лейтимър, а не сърцето.

— Трябваше да го убия тогава... — промърмори замислено той и прекъсна възцарилата се напрегната тишина.

Ройс кимна одобрително.

— Ако не по друга причина, то поне щеше да предотвратиш пребиването си от негодниците, наети от него.

Доминик се разтрепери с цялото си тяло. Побоят, който му бяха нанесли, остави дълбоки белези не само по тялото, но и по духа му. Гордостта му беше унижена много тежко. Ако онази вечер не се бяха появили приятелите му, наемниците на Лейтимър щяха да го убият.

— Мисля, че точно заради това съм длъжен отново да го извикам на дуел — проговори едва чуто той. — Бяхме сигурни, че е платил на онези хлапаци, но нямахме никакво доказателство, за да го изправим пред съдията. Той е на свобода и кой знае още колко наивници е измамил...

— Ако искаш да знаеш, и на мен ми беше много неприятно да го заваря в салона на майка си — изръмжа сърдито Ройс. — Всички наши съседни са възхитени от английския му чар — обясни той и продължи със смръщено чело: — Опитах се дискретно да обясня на баща си, че

не бива да го кани у дома, но нямах какво да му кажа, освен че почтеното лондонско общество не е добре настроено към Джулиъс Лейтимър. Колко жалко, че нямаме конкретни доказателства! Разбери, тук посрещат Лейтимър като един от светските лъвове на английската столица. Това му придава неотразим чар и моята неохота да общувам с него вече ми е спечелила славата на ревнивец и завистник. — И Ройс цинично заключи: — Нашите сънародници са възхитени от този безупречен английски джентълмен. Те следят със затаен дъх всяка дума, излязла от устата му, и виждат в негово лице самото съвършенство, най-висшата инстанция по всички въпроси на добрия вкус. Обстоятелството, че взе нашата страна в тази смешна война с Англия, увеличи извънредно много популярността му. Да не говорим за дамите! Те го обожават.

— И мис Сеймур ли? — попита неволно Доминик и веднага му се дощя да си отхапе езика.

Ройс изгледа проницателно приятеля си.

— Много ми се иска да узная защо си толкова развълнуван... Доминик прокле бързината на езика си и отговори сковано:

— Просто съм любопитен. Закари каза, че го харесва, затова реших...

Ройс се ухили толкова самодоволно, че Доминик отново се прокле на ум и ядно махна с ръка.

— О, да вървят по дяволите! Нищо не ми казвай! Омръзна ми да говоря за Лейтимър, а що се отнася до Дебора, много се надявам, че титлата, де която се добра чрез женитбата с онзи прастар и доста богат граф Боудън, я е обезщетила поне малко за съжителството с човек, страдащ от старческо слабоумие.

Ройс се поколеба, но накрая все пак зададе въпроса, който напираше на устните му:

— Дом, сигурен ли си, че си преодолял веднъж завинаги любовта си към Дебора?

Доминик изгледа слисано приятеля си.

— Божичко, Ройс, какви ги говориш! Ама разбира се! Та аз никога не съм бил истински влюбен в нея! Вярно е, че за известно време бях загубил ума си, но не се опасявай, че тайно страдам от разбито сърце. Тогава ме заболя много, признавам, но всичко е отдавна забравено.

— Радвам се да го чуя, защото рано или късно двамата с Дебора ще се озовете един срещу друг на някой от многобройните балове, които се дават по нашите места. — Без да променя тона си, той продължи: — Ти сигурно не знаеш, но старият граф умря внезапно след скандално къс брак. Доколкото разбрах, станала злополука. Една вечер се напил, паднал по стълбите и си счупил врата. Умрял на място, както казват.

— А скъпият брат Джулиъс по това време е гостувал на сестричката си!

— Как се сети! — провикна се подигравателно Ройс и двамата се спогледаха многозначително. — Казват, че пристигнал същата вечер. Той намерил мъртвеца и отнесъл тъжната вест на любимата си сестра.

Доминик беше възмутен до дън душа.

— Ето че Лейтимър отново постигна целта си! Не само сестра му е отново под негова власт, но разполага и с цялото имущество на покойния граф.

— Е, не е точно така. Един приятел ми писа за скандала около смъртта на графа и ме уведоми как е било разделено наследството. Тъй като бракът бил бездетен и голямата част бил неделим семеен имот, братът на графа получил почти всичко. Лейди Дебора се е задоволила с малка пенсия, която обаче ще ѝ бъде отнета, ако реши да се омъжи отново.

Доминик едва не избухна в смях.

— Значи на този свят съществува нещо като справедливост — промърмори доволно той.

— Да, би могло и така да се нарече. Ала като всички истински котараци, Лейтимър винаги пада на краката си. Не успя да получи богатството на графа, но се боя, че е тръгнал на лов за други пари, макар и значително по-малко.

— Да не говориш за разписката, която спомена Закари? — попита мрачно Доминик. — Не бих желал да бъда недискретен, но не мога да разбера какво общо може да има между брата и сестрата Сеймур и човек като Лейтимър. Освен това знам доста неща за Лейтимър и съм сигурен, че той никога не е притежавал такава голяма сума пари.

— Първоначалният собственик на разписката е старият Уедърби, чичото на Лейтимър. След смъртта му нашият приятел наследил

отдавна просрочения дълг. За съжаление, Мелиса няма възможност да изплати тези пари, освен ако не се реши да се омъжи.

Като видя смаяното изражение на Доминик, Ройс избухна в смях. Все пак той благоволи да обясни на приятеля си, че дядо му е оставил на Мелиса, Закари и на неговата майка Сали наследство под попечителство.

— Нима смяташ, че Лейтимър ще се съгласи да чака цели две години за парите? — попита невярващо Доминик.

— Защо да чака? По-скоро самият той ще се ожени за Мелиса.

Кой знае по каква причина, Доминик усети, че му се повдига.

Гаденето не изчезна дори когато се отпусна уморено в леглото си. Мисълта за възможния брак между Мелиса и Лейтимър беше толкова неприятна, че се появи първа в ума му на следващата сутрин. Когато осъзна колко време губи да мисли за мис Сеймур, настроението му се влоши още повече. Най-обезпокоен беше от факта, че не можеше да определи кое от чутото снощи му е най-неприятно — дали че Лейтимър можеше да сложи мръсните си ръце върху богатство, което не заслужаваше, или че Мелиса можеше да се сдобие с един толкова непочтен, безогледен в действията си съпруг. За Бога, каза си вбесено той, преди да допусна онази сладка вещица да се омъжи за негодник като Лейтимър, ще взема самият аз да се оженя за нея!

Той влезе в трапезарията и завари седналия вече на масата Ройс да чете някакво писмо.

— Баща ми пише, че е време да се връщам у дома и да доведа и теб — обясни весело той.

Доминик поклати глава.

— Предай му моите благодарности, но тук има твърде много работа. Освен това можеш да му кажеш, че разпознавам сватовниците от пръв поглед. Няма да забравя как се променяше видът му, когато заговаряше за Мелиса.

— О, разбира се, Мелиса — промълви невинно Ройс и добави: — Много ми се ще да узная защо ти е писала.

— Мелиса ли? — попита изумено Доминик. — Сигурен ли си, че писмото е от нея?

— Сигурен съм, приятелю. Познавам почерка ѝ. Писмото пристигна малко след моето. Седни на масата и го отвори, ако обичаш — настави усмихнато той и му подаде запечатания плик.

Доминик толкова бързаше, че прояви непохватност. Ударите на сърцето му се ускориха... поне в началото. Като осъзна истинското значение на краткото писмо, лицето му помрачня и той изсъска възмутено:

— Твоята братовчедка е полудяла! Първо отказа дори да ми покаже любимия си Фоли, а сега е решила да ми го продаде — само за двадесет и пет хиляди долара!

Ройс загуби ума и дума — невероятното искане на Мелиса и необичайният гневен изблик на Доминик бяха причината за тази толкова нехарактерна за него реакция.

— Все ми е едно! — изрева Доминик. — Още днес тръгваме за Батън Руж! Трябва непременно да видя това проклето животно, защото от скъпата ти братовчедка може да се очаква всичко. Кое ми гарантира, че вече не е променила решението си? Но този път ще ѝ кажа в очите какво мисля за смешното ѝ предложение! Двайсет и пет хиляди долара! — изпухтя той. — Тази жена няма капчица ум в главата си!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дори и да се беше изненадал от внезапното решение на Доминик да тръгне за Батън Руж, Ройс прояви необичайна сдържаност и запази мнението си за себе си. Ала когато приятелят му незабавно свика слугите и им нареди да подготвят всичко за дългия път, около устните му заигра хитра усмивка. По всичко личеше, че Доминик гори от нетърпение да види отново Мелиса, въпреки проклятията, които бълваше по неин адрес. Слава Богу, слугите си свършиха добре работата и скоро багажът беше прибран и конете ги чакаха оседлани.

Само след час двамата приятели бяха готови за тръгване. Доминик остави нарежданията си на управителя и главния коняр и възседна коня си.

Първите няколко минути изминаха в мълчание. Най-после Ройс го прекъсна и отправи покана към приятеля си отново да им гостува в Оук Холоу. Доминик го изгледа накриво и промърмори под носа си:

— Мисля, че е по-добре да отседна в гостилницата, където прекарахме вечерта с младия Сеймур. Нямам намерение да остана дълго. Надявам се, че преговорите за Фоли няма да ми отнемат много време.

Ройс хвърли бърз поглед към мрачното лице на приятеля си и даде израз на опасенията си:

— Много ми се иска да разбера защо Мелиса е взела това внезапно решение. Тя не даваше и дума да се издума за продажба.

Доминик имаше свое мнение по въпроса. Откакто беше прочел писмото ѝ, не можеше да мисли за нищо друго, освен за неочакваната ѝ отстъпчивост, както и за безумната цена, която му беше поискала.

— Ако не бях уверен в друго, щях да потвърдя предишното си мнение — че твоята мила братовчедка е луда или е предприела тази стъпка само за да ме вбеси напълно. Едно обаче е странно — защо назовава в писмото си такава огромна сума? Никой здравомислец човек не би платил толкова пари за един кон. Та това е смешно! Забележи обаче едно — сумата отговаря точно на онази, която дължат на Лейтимър.

Ройс го изгледа уплашено. Погледът му помрачня.

— Наистина ли смяташ, че е замесен Лейтимър? Да не искаш да кажеш, че я принуждава да продаде Фоли?

Доминик кимна, уверен в правотата си.

— И двамата знаем, че Лейтимър е жаден за пари негодник и въпреки непрестанните му твърдения, че се наслаждава на пребиваването си в Америка, всъщност не може да понася селото и селските хора. Не помниш ли, че никога не излизаше от Лондон и все се подиграваше на тъпите провинциалисти? Ню Орлиънс е много по-подходящ за него от малкия Батън Руж, затова съм уверен, че стои тук само заради парите. Предполагам, че търпението му се е изчерпало и принуждава Мелиса да продава.

— И тъй като Фоли е единственото по-ценно имущество на Мелиса — с изключение на плантацията, която е собственост на брат ѝ, — тя е направила опит да намери пари, като продаде Фоли на тази безумна цена — установи замислено Ройс, изгледа хитро приятеля си и прибави: — Всъщност, Мелиса би могла и да се омъжи за него. По този начин Лейтимър ще получи и коня, и дела ѝ в поставеното под попечителство наследство на дядо ни.

Доминик вече беше предвидил тази възможност и за огромно разочарование на приятеля си не прояви ни най-малко вълнение.

— Сигурен съм, че Лейтимър е обмислил и този ход — отговори спокойно той. — Ала дори само фактът, че Мелиса ми предложи коня, е доказателство за нежеланието ѝ да встъпи в брак с такъв човек.

Ройс сърдито изпухтя.

— Мелиса изобщо няма намерение да се омъжи. Откак навърши седемнадесет години, двамата с баща ми не са престанали да се карат по този въпрос.

— Това също е възможно — отвърна все така спокойно Доминик. — По-вероятно е обаче Лейтимър изобщо да не ѝ е оставил възможност за избор. Можеш ли да си го представиш като женен човек? По-скоро би ѝ предложил да му стане любовница.

— Бог да му е на помощ! — изфуча Ройс. — Само ако се е осмелил да я докосне, аз ще му...

Той предпочете да не се доизкаже и останалата част от пътя измина в мълчание. И двамата постоянно пришпорваха конете си, за да стигнат по-скоро до целта. За Ройс положението беше просто: ако

Лейтимър беше посмял да направи някое безчестно предложение на Мелиса, той щеше да го убие и с това работата щеше да бъде свършена! За Доминик обаче нямаше просто решение на дилемата, пред която беше изправен.

Той беше сърдит, гневен, загрижен и объркан от бурята, която бушуваше в сърцето му. Все пак всички тези чувства го тревожеха много по-малко от издайническите тръпки по гърба, когато си представяше Мелиса в ръцете на Лейтимър. А когато си рисуваше какви средства за натиск е използвал англичанинът срещу нея и как в отчаянието си тя е прибегнала към него като към последна надежда, в душата му се надигаше собственическият инстинкт. Парадоксално, но фактът, че именно Мелиса будеше у него този инстинкт, го ядосваше още повече. Това е смешно, повтаряше си през зъби той. Смешно и невероятно! Та тази жена изобщо не му харесваше и все пак вършеше заради нея неща, които нямаха нищо общо със здравия човешки разум! Проклинайки се, той продължаваше да препуска като бесен и лицето му ставаше все по-мрачно.

Въпреки бързото темпо, с което се придвижваха, Ройс и Доминик внимаваха да не преуморят конете, така че стигнаха в Батън Руж едва привечер на следващия ден. Без да обръща внимание на протестите на приятеля си, Ройс настоя да го придружи до Уайтхорн, гостилницата, в която Доминик възнамеряваше да отседне.

— Искам да се уверя, че си добре настанен, преди да се запътя към къщи. Баща ми ще бъде ужасно разочарован, че не си поискал да се възползваш от гостоприемството му, затова поне трябва да съм сигурен, че квартирата ти е що годе прилична — обясняваше засмяно той.

Погледът на Доминик беше ироничен.

— Ти май се надяваш кръчмата да няма стаи за гости?

— Отново се чувствам разкрит! — засмя се весело Ройс. — Какво да се прави, трябва да се опита всичко възможно.

Ала Доминик получи най-хубавата стая в гостилницата и на Ройс не му остана нищо друго, освен да се сбогува. Все пак той не си тръгна, преди да изтръгне обещание от приятеля си да се яви в Оук Холоу колкото се може по-скоро и да му опише подробно срещата си с Мелиса и впечатленията, с които е останал от нея.

Едва Ройс си тръгна, когато Доминик седна на масата да напише кратко писъмце на мис Сеймур, в което я уведомяваше за пристигането си в Батън Руж и заявяваше, че ще дойде в Уилоуглен на следващата сутрин, за да разбере дали тя все още възнамерява да му продаде Фоли. Доминик се наведе от прозореца, хвърли писмото и една монета на едно улично хлапе и му нареди веднага да отнесе вестта в Уилоуглен.

Ако и да се учуди на бързата реакция на Доминик, Мелиса се постара да запази чувствата си за себе си. Много по-силна обаче беше уплахата, че мистър Слейд вече беше пристигнал в Батън Руж и че огромната сума, която му беше поискала за Фоли, изглежда не беше в състояние да го стресне.

Откакто беше изпратила писмото си, бяха минали четири дни и те не бяха никак лесни за нея. Мислите ѝ бяха заети единствено с търсенето на възможност да се изтръгне от капана, заложен ѝ от Лейтимър. Ала всичко, което ѝ хрумваше, се оказваше негодно. Най-разумната идея беше да сложи край на попечителството, като се омъжи, но когато отново посети мистър Смитфийлд, за да се осведоми кога ще бъде освободено имуществото във връзка с предстоящата ѝ сватба, настроението ѝ падна под нулата, защото незнайно как бе пропуснала една много важна клауза в договора: с омъжването ѝ на попечителството наистина се слагаше край, но парите можеха да се получат едва тридесет дни след сватбата. Мелиса едва не избухна в горчив смях. Дори ако се намереше мъж, който да я направи своя жена за скандално кратко време, от женитбата нямаше да има никаква полза. Едва по-късно се запита дали и този факт е бил известен на Лейтимър, когато ѝ направи скандалното си предложение...

Не беше чудно, че вътрешното напрежение започна да избива навън и близките ѝ се разтревожиха. Напразни бяха непрестанните ѝ уверения, че всичко е наред.

Когато ѝ предадоха писмото на Доминик, тя въздъхна с нова надежда, макар че се постара никой да не забележи облекчението ѝ.

През цялото време Мелиса беше уверена, че Доминик няма да ѝ отговори, и идването му я изправи пред нов, не по-малко труден проблем, който трябваше да се реши незабавно. Доминик пишеше, че ще дойде да види Фоли още на следващата сутрин. А тя не бе споменала нито дума за евентуална продажба на жребца и сега размишляваше трескаво как да намери достоверно обяснение за

внезапната промяна в намеренията си. Закари не беше вече дете, другите също щяха да се учудят. А щом узнаеха цената, която искаше, поне един, ако не и всички щяха да се сетят, че истинската причина за продажбата на Фоли е неизплатеният дълг към Лейтимър. Дали нямаше да заподозрат нещо за отвратителното му предложение да я направи своя любовница? Това не беше много вероятно, въпреки това трябваше да измисли достоверен претекст, за да обясни продажбата на своята гордост, на жребеца, с който бяха свързани всичките ѝ надежди за бъдещето. През нощта, докато се мяташе неспокойно в леглото си, тя стигна до обезкуражаващото заключение, че не ѝ оставаше нищо друго освен да ги излъже и да се надява на шока, който щеше да предизвика тази вест. Дано само не почнеха да задават въпроси преди пристигането на Доминик...

На следващата сутрин тя стана рано-рано и се приготви грижливо за предстоящата среща с мистър Слейд. Избра черна рокля, но това стана несъзнателно. Кратък поглед в огледалото, и от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Изглеждаше като тръгнала на погребение. Бледността ѝ, предизвикана от продължилото седмици напрежение и от тежките грижи, строгата прическа и четириъгълните очила правеха тъмните кръгове под очите ѝ още по-дълбоки. Тя направи гримаса към отражението си в огледалото, после вирна брадичка и излезе навън, изпълнена с чувството, че отива на собственото си погребение.

Мелиса положи всички усилия, за да отложи неприятния миг, в който щеше да разкрие истината на Закари и Етиен. Едва след закуска, когато всички тръгнаха към оборите, се обърна с подозрителна небрежност към французина:

— Етиен, иди, ако обичаш, да изчеткаш хубаво Фоли и да го отведеш в големия бокс!

Ала гласът ѝ прозвуча така, че двамата мъже се спряха и я изгледаха смаяно. Мелиса не умееше да лъже и лицето ѝ пламна от срам.

— Защо? — попита сърдито Закари. Мелиса преглътна и избягна погледа му.

— Мистър Слейд ще дойде да го види — отговори през стиснати зъби тя.

— Какво? — извикаха в един глас двамата мъже. Етиен се овладя пръв.

— Какво говориш? — попита той и в погледа му блеснаха опасни искри.

Мелиса продължаваше да гледа настрана, докато отговори едва чуто:

— Може би ще го продам... ако мистър Слейд плати добра цена.

Възцари се буреносно мълчание. Мелиса отчаяно си пожела да можеше да се скрие някъде много, много далеч. Лицето на Закари изразяваше недоверие и гняв, докато Етиен я гледаше, сякаш си е загубила ума.

Закари пръв си възвърна дар слово.

— Не смяташ ли, че е редно първо да поговорим за това? — попита измамно меко той, ала ядно стиснатите юмруци го издаваха. — Фоли е единственият ни жребец за разплод. Без него ще ни останат само кобилите. Колкото и да са добри, никоя няма славата на Фоли, нито пък ще успее да я достигне.

Стараяйки се да прикрие собственото си разочарование, Мелиса вирна брадичка и отвърна с войнствена небрежност:

— Аз не бих се тревожила за тези неща. Всички кобили бяха покрити от Фоли, а с парите, които ще получа за него, можем да свършим много неща в плантацията. — Най-добре беше да нанесе контраудар, затова продължи: — Нали ти сам каза, че няма никакво значение какви жребци имаме, докато оборите ни са порутени и не могат да привлекат нито един истински купувач!

— Не съм казвал такова нещо! — изрева вбесено Закари.

— Ами! — отвърна му дръзко Мелиса, полагайки отчаяни усилия да изглежда равнодушна, докато болката му късаше сърцето ѝ и я тласкаше да го вземе в прегръдките си и да го утеши. — Един ден ще го откупим отново — прошепна тихо тя. — Ще имаме чудесна конюшня, ще видите... — Принуди се да се усмихне и заключи: — Ще се справим, Зак! Знаем, че ще се справим, и тъй като продажбата на Фоли ще ни помогне да излезем от тази дупка, трябва да се съгласиш с онова, което съм замислила. Не ми се иска да го направя, но нямам друга възможност.

— Много странно, че ни казваш едва сега — отговори несдържано Закари. — Аз смятах, че се справяме добре, а сега ти ми

заявяваш без всякакви предисловия, че трябва да продадем най-ценното си имущество — единственото, което е в състояние да превърне в действителност мечтите ни. Кон от калибъра и със скоростта на Фоли се пада само веднъж в живота, а ти искаш да го продаваш! — Закари стисна устни, за да не изтърси всичко, което му беше на езика. После обърна гръб на сестра си с думите: — Добре, отивам да го доведа. Тъй като по всичко личи, че никой не си прави труд да ме пита за мнението ми, ще се задоволя с ролята на конярче.

Отчаяна до дън душа, Мелиса се загледа подире му. В първия миг понечи да го повика, но се отказа. Беше направила грешка, като му каза в последния момент, но в никакъв случай не биваше да допусне Закари да заподозре нещо за позорното предложение на Лейтимър. Тя изпъна гръб и се обърна към замръзналия на мястото си Етиен.

— Приемам, че и ти си против мен? — попита остро тя.

Без да бърза, Етиен поклати глава. В погледа му се четяха мъдрост и доброта.

— Non, petite, не искам да те натоварвам допълнително, но съм сигурен, че не си обмислила достатъчно добре тази история с продажбата. Фоли не е кой да е жребец. Ако го продадеш сега, никога няма да успееш да си го възвърнеш. Не беше нужно да залъгваш Закари по този начин.

Мелиса го изглежда сърдито.

— Не разбираш ли, че нямам друг изход? Нима смяташ, че бих се отказала от Фоли, ако имах поне искрица надежда да се справя и без тази продажба?

Етиен смръщи загрижено чело и пристъпи към нея.

— Какво е станало, Лиса? Какво премълчаваш от нас?

— Не искам да говоря за това сега — отговори твърдо тя, страхувайки се, че Етиен ще прозре истината за шантажа на Лейтимър.

Етиен понечи да каже нещо, но като видя затвореното лице на Мелиса, се отказа. Сви рамене по типично френски начин и се отдалечи в посока към обора.

Половин час по-късно, успяла да овладее треперенето си, Мелиса влезе в конюшната и застана пред бокса, в който беше доведен Фоли. Огледа със смесица от гордост и отчаяние жребеца, който тихо изцвили, направи крачка към нея и сложи глава на рамото ѝ, очаквайки обичайната милувка. Мелиса, която полагаше огромни усилия да не

заплаче, зарови лице в копринената черна грива и обви с ръце стройния му врат.

Днес щеше да загуби не само коня, който обичаше с цялото си сърце, Фоли беше възплащение на всичките ѝ мечти. Той можеше да донесе слава и богатство на Закари и на нея. А сега щеше да стане собственик на друг. Друг щеше да се сдобие с всичко онова, за което мечтаеха тя и Закари. И за какво? Мелиса горчиво се изсмя. Само за да може тя да запази добродетелта си?

Мисълта за Лейтимър и отвратителния му план я накара да сграбчи по-здраво гривата на Фоли и устните ѝ да произнесат с едно отвращение:

— Да го вземат дяволите! В ада да иде дано!

— Много се надявам, че не става въпрос за мен — чу се дълбок мъжки глас откъм вратата.

Мелиса се извърна стреснато и видя застаналия в рамката Доминик Слейд. За да се съвземе, тя приглади с треперещи пръсти старата си черна рокля и се опита да му се усмихне. Не, че искаше да му каже добре дошъл, но не искаше и да го прогони.

И този път Доминик се отличаваше със съвършена елегантност. Мелиса отново бе поразена от контраста между ослепително бялата, модно завързана вратовръзка и тъмното самоуверено лице. Един черен кичур упорито падаше на челото му, въпросителна усмивка смекчаваше твърдата линия на брадичката.

Мелиса беше на мнение, че е успяла да замаскира добре потиснатостта си, но от вниманието на Доминик не можеха да се изплъзнат насълзените очи и лекото потреперване на долната ѝ устна. Усмивката му помръкна и той забрави всички подигравателни забележки, с които се беше въоръжил на идване. Остана само странното желание да я утеши. Гласът му прозвуча сдържано:

— Сцената, на която станах свидетел току-що, потвърждава думите на Ройс. Той ми заяви кратко и ясно, че сте много привързана към Фоли. Обещавам ви, че ще се отнасям много добре към него, ако успеем да постигнем съгласие за продажба.

В очите ѝ пламна искрица надежда. Мелиса забрави предупрежденията на чичо си и веднага повярва на Доминик.

— Означаваше ли това, че сте склонен да платите цената, която ви поисках? — попита задъхано тя.

Макар да беше способен на съчувствие и от време на време да проявяваше истинска доброта, Доминик мразеше да го използват и гордостта му веднага се обади.

— Много се съмнявам! — отговори иронично той. — Но сметнах, че е мое право първо да разгледам жребца, който ми предлагате, и после да взема решение.

Като видя отчаянието, изписало се по лицето ѝ, му се дощя да си отхапе езика. Трябваше веднага да я увери, че е готов да плати най-високата цена! Трябваше да ѝ каже всичко, което желаше да чуе, за да прогони от очите ѝ безкрайната тъга и потиснатост. Вбесен от този внезапен пристъп на слабост, смаян от неочаквано промъкналото се в сърцето му съчувствие към тази проклета жена, Доминик си повтори упорито, че няма никакво намерение да плати исканата цена. Не беше дошъл да я утешава, а да ѝ даде добър урок. Трябваше да я накара горчиво да съжалява за подлия опит да се възползва от богатството му!

Докато се опитваше да укрепи това решение в душата си, той я погледна равнодушно и неволно си зададе — за кой ли път — въпроса какво толкова има у тази жена, че е в състояние да събуди в сърцето му такива странни чувства. Не беше красавица, дори напротив. Изобщо не си струваше да се говори за външността ѝ. Без да го е искал, погледът му се устреми към чувствено извитите устни и фино изрязаната брадичка и ръката го засърбя от желанието да смъкне тези проклети очила и да разпусне строго опънатите коси, за да види какво ще излезе.

Мелиса, която се почувства ужасно зле под изпитателния му поглед, веднага застана нащрек. Изражението ѝ застина в разкривената, мигаща маска, която беше измислила заради него. Решена да опази гордостта си, защото тя беше единственото, което ѝ оставаше, тя отговори твърдо и хладно:

— Добре, мистър Слейд, ей сега ще ви покажа жребца.

Тя се обърна, отвори долната вратичка на бокса, взе въжето, окачено до вратата, и влезе. Закрепи умело въжето на юздата на Фоли, помилва го с обич и го поведе навън. През цялото време лицето ѝ оставаше неподвижна маска.

Фоли беше прекрасно животно. Благородно оформена глава, гордо извит врат, дълги стройни крака, които носеха без усилия съвършеното му тяло. Доминик огледа внимателно жребца и макар и

неохотно, призна пред себе си, че рядко е виждал толкова великолепен екземпляр. Ала изражението му остана равнодушно.

Без да бърза, той пристъпи към Фоли, приятно изненадан, че жребецът не проявява признаци на уплаха или гняв. С движение, издаващо познавача, той прокара ръка по гърба му, после опипа четирите крака. Фоли остана неподвижен, наострил уши, докато Мелиса го милваше по врата и тихо му шепнеше. Дори когато непознатият огледа челюстта му, конят остана спокоен и разтърси глава едва когато инспекцията свърши.

Доминик хвърли бърз поглед към Мелиса и проговори по-сърдечно, отколкото му се искаше:

— Не съм очаквал, че е толкова кротък!

Мелиса, която за миг забрави, че има насреща си неприятел, отговори в изблик на гордост:

— Наистина! Той няма нито едно лошо качество и винаги е бил послушен. Беше само на една година, когато... — В този миг си припомни причината за идването на Доминик и усмивката ѝ угасна. — Сам виждате, че имате насреща си първокласен жребец.

Възхитен от промяната, предизвикана от усмивката, Доминик не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Защо тя почти никога не се усмихва? — питаше се смаяно той. А като видя упорито стиснатите устни, недоволно отмести поглед. Явно вечерта, когато я бе целунал, беше пил твърде много — иначе не можеше да си обясни заслепението си. Не можеше да разбере какво го е привлякло у тази жена. Още по-малко разбираше защо толкова държи да не я гледа нещастна. Поклащайки глава пред собствената си лудост, той отговори:

— Да, Фоли е великолепен жребец, но какво ще кажете за прехвалената му скорост?

Засегната, че някой си позволява да се съмнява в качествата на любимеца ѝ, Мелиса го удостои с мрачен поглед.

— Ако имате малко време, ще накарам да го оседлят и Етиен ще го пусне на пистата.

Доминик кимна и замислено се загледа след нея, докато тя се отдалечаваше с танцуващия кон. Когато се върна, не беше сама. Закари дойде да поздрави приятеля си и макар че се постара да говори учтиво, цялото му държание подсказваше, че продажбата на коня никак не му е

по сърце. Затвореното лице и едносричните отговори бяха многозначителни.

Потънал в мислите си, Доминик последва братата и сестрата към състезателната писта. Все още не можеше да си обясни защо Мелиса е готова да се раздели с кон, когото очевидно обичаше повече от всичко на света.

Докато си блъскаше главата над тази загадка, погледът му беше устремен към покритата с чакъл писта. С всяка секунда увереността му, че в тази работа е замесен Лейтимър, нарастваше. Ройс беше направил някои намеци по отношение финансовото положение на семейство Сеймур, беше му обяснил също, че след две години — или по-рано, ако се съгласи да се омъжи — Мелиса ще разполага със значително богатство и тогава ще може да изплати дълга си към Лейтимър. Защо беше това бързане? Дали Лейтимър не беше поискал парите веднага, дали не я беше заплашил, че ще продадат на търг родния ѝ дом? Или... или беше посегнал на честта ѝ? Доминик стисна устни и огледа отново стройната фигура в плътна черна рокля. Нямаше как да узнае какво е станало, но и не можеше да прогони от ума си постоянната тревога за съдбата на тази невероятна мис Сеймур и желанието да я види доволна и щастлива. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да признае пред себе си, че ще плати безумната цена, поискана от нея, даже и Фоли да се окаже разочарование.

Той разтърси глава, за да се овладее, и се облегна на боядисаната в бяло ограда. В следващия момент интересът му се съсредоточи изцяло върху Фоли, който препускаше весело с Етиен на гърба си и доказваше без усилия, че наистина притежава изключителната бързина и издръжливост, които му приписваха. Всяко от движенията му издаваше грация и сила. И последните съмнения на Доминик се изпариха. Днес имаше уникалната възможност да се сдобие с кон, единствен по рода си. Жребци като него се срещаха веднъж в живота!

Той с мъка успя да запази безстрастното изражение на лицето си и изчака Етиен да обуздае разлудувалия се жребец и да го върне обратно. Фоли щеше да представлява голяма придобивка за новата му конюшня. Доминик вече ликуваше при мисълта, че ще стане собственик на такъв великолепен кон, ала когато се обърна към Мелиса, отчаянието в очите ѝ го развълнува до дън душа.

Подтикнат от някакъв внезапен импулс и едновременно с това убеден, че слънцето му е замаяло главата, той се чу да казва:

— Той струва повече, отколкото поискахте, и ако ми продадете половината от него за исканата сума, и двамата ще сключим добра сделка.

Ако собствените му думи изумиха Доминик, толкова по-силно беше въздействието им върху Мелиса. Загубила ума и думата, тя стоеше и го гледаше, питайки се дали този мъж не играе с нея някаква коварна игра.

Доминик посрещна погледа ѝ с желязно самообладание. За първи път му направи впечатление, че бадемовидните ѝ очи са обкръжени от дълги копринени мигли. В смайването си Мелиса беше забравила ролята на невзрачна стара мома и мъжът видя пред себе си едно напълно различно лице. Отново го засърбя ръката да свали от носа ѝ телените очила и да разпусне косата ѝ.

— Сериозно ли говорите? Не бива да си позволявате такива шега с мен — проговори едва чуто Мелиса, не смеейки да повярва в чутото.

Доминик вдигна вежди.

— Скъпа моя, когато става въпрос за толкова много пари, никой не си позволява да се шегува. Ще ви кажа и още нещо — няма да ви платя нито пени повече, затова не се опитвайте да надувате цената!

Мелиса преглътна, готова да се разплаче. Ала като си представи как хвърля парите в лицето на Лейтимър, едва се удържа да не се изсмее. Най-голяма беше обаче радостта, че все пак ще има половината от Фоли.

— О, не! Никога не бих се осмелила да искам повече — промълви задавено тя и сериозно прибави: — Повярвайте ми, не бих поискала толкова пари, ако не се касаеше за нещо наистина важно. — Тя го погледна, понечи да каже още нещо, но прехапа устни и отвърна лице настрана.

Закари, който стоеше и слушаше мълчаливо, пристъпи напред и се обърна към приятеля си:

— Това означава ли, че вече сме партньори? И че Фоли остава наша собственост?

— Само наполовина — отговори унило Доминик, който не можеше да си представи как ще обясни на Ройс тази невероятна щедрост. Как да се оправдае пред него — и пред себе си?

ГЛАВА ДЕСЕТА

Денят завърши с това, че Доминик остана на вечеря, която протече много приятно, макар че Мелиса беше затворена в себе си и не се поддаваше на очарованието на госта си. Все пак той съумя да забавлява и нея, и Закари, та дори Етиен и Франсиз. Трудно ѝ беше да запази самоналожената сдържаност, особено след като имаше всички основания да му бъде благодарна. Все пак той ѝ даде възможност да пресече ужасния план на Лейтимър. Решението ѝ да не се поддава на излъчването му се разколебаваше все повече, особено когато посрещаше топлата му, леко подигравателна усмивка и веселите му сиви очи се впираха в нейните. Колкото и да се стараше да си повтаря думите на чичо Джош, това не ѝ се удаваше, а споменът за онази нощна целувка беше направо непоносим. Нима никога нямаше да забрави удоволствието, изпитано в обятията му, упойващата сладост на устните му!

Доминик, от вниманието на който не убягна изразът на лицето ѝ, прекъсна разговора си със Закари и пошепна в ухото ѝ:

— Какво не ви харесва в предложението ми да си поделим Фоли?

Всички присъстващи устремиха поглед към Мелиса — достатъчна причина бузите ѝ да пламнат от смущение.

— Не, не е това — побърза да обясни тя. Сметнала, че Доминик иска да обсъди с нея подробностите около продажбата, тя допълни: — Не е зле да поговорим на четири очи, преди да си тръгнете.

Доминик я изгледа въпросително.

— Не мислите ли, че е редно брат ви и чичо ви да уредят този делови въпрос вместо вас? Разбирам извънредните обстоятелства, които са ви направили собственица на коня, но е обичайно финансовите проблеми на семейството да се решават от мъжете.

Мелиса едва не избухна. За нея беше болезнено да приеме, че Доминик също е привърженик на възгледа да не се позволява на жените да участват в сключване на сделки. Като си припомни обърканите дела на баща си, с които трябваше да се справи съвсем

сама след смъртта му, гневът я надви и очите ѝ засвяткаха. Тонът ѝ едва ли можеше да се нарече учтив:

— Мистър Слейд, Фоли е моя собственост и ако искате да го купите, трябва да преговаряте с мен, все едно приятно ли ви е или не.

Доминик, който вече я познаваше достатъчно добре, за да различи признаците на приближаващата буря, не можа да устои на изкушението да я подразни:

— Само наполовина!

Мелиса не беше в настроение за шеги, но ъглите на устата ѝ издайнически потръпнаха. Надигна се с неосъзнатата грация, която ѝ беше присъща, и рече:

— Бихте ли ме последвали?

Усмивката ѝ е омагьосваща, помисли си замаяно Доминик. А когато се изчерви, стана почти красива. Той я последва безмълвно, местейки поглед от тесните рамене към тънката талия, без да обръща внимание на тъмния коридор. Горда и дива като тигрица, каза си развеселено той.

Влезе след нея в библиотеката, която носеше всички признаци на притеснено материално положение, и огледа съчувствено износените, многократно кърпени кожени кресла и избелелите от слънцето кадифени завеси.

Мелиса се отпусна на тапицирания с дамаска диван и посочи на Доминик креслото срещу нея.

— Е, коя точка от споразумението искате да обсъдим на четири очи? — попита с лека усмивка мъжът.

Мелиса не можа да сдържи гнева си.

— Аз не съм дете, мистър Стейд, и бих оценила високо способността ви да се отнесете сериозно към този разговор. Не е нужно да се държите с мен като с някоя слабоумна.

Доминик присви очи и гласът му прозвуча враждебно:

— Повярвайте ми, аз винаги говоря сериозно, особено когато се касае за сума от двадесет и пет хиляди долара.

Мелиса прехапа устни. Не биваше да настройва Доминик срещу себе си — така нямаше да спечели нищо. Освен това той не носеше никаква вина за положението, в което беше изпаднала. Само ѝ се искаше присъствието му да не оказва толкова силно въздействие върху сетивата ѝ. Душевното ѝ спокойствие беше застрашено от силното,

почти неустойчиво желание да прокара ръка по тъмното, остро изсечено лице, да опише гордо извитите вежди, да помилва гъстите мигли, засенчващи подигравателните сиви очи, да се спре върху пълните, иронично присвити устни, а после да зарови пръсти в гъстите черни коси. Много ѝ беше трудно да се върне на деловите въпроси.

Докато Мелиса подлагаше Доминик на този щателен оглед, той също не откъсваше очи от нея, отново изправен пред загадката, която представляваше тази привидно безлична и толкова лесно гневлива личност. Откъде идваше омаята, която упражняваше върху него? Не можеше да отговори на този въпрос, а не беше от хората, които понасят да живеят в неизвестност.

Това е направо смешно, каза си ядосано той. Тази жена дори не е красива. Не, тя изобщо не му харесваше и въпреки това беше готов да сложи в краката ѝ огромна сума само защото се опасяваше, че е заплашена от негодник като Лейтимър. Дали пък не беше полудял? Той, който никога не беше почитал особено любовта към ближния... Тази жена го дразнеше и едновременно с това събуждаше в душата му собственическия инстинкт. Невероятно! С всичките тези пари беше купил само половината кон! И то само защото видя надвисналите по ресниците ѝ сълзи и не пожела да ѝ създава още повече тревоги. Внезапно се досети, че зад действията му се крие и друг мотив: след като беше станал съдружник на мис Сеймур, от само себе си се разбираше, че занапред двамата щяха да прекарват много време заедно. Кой знае по каква причина той искаше точно това!

Убеден, че го е налегнало старческо слабоумие, Доминик направи няколко предложения за бъдещото съдружие, които да направят общото владение приемливо и за двете страни. Мелиса се показва учудващо разумна и повдигна твърде малко възражения, което отново събуди гнева му, тъй като не можа да си обясни внезапната ѝ отстъпчивост.

Колко ли щеше да се учуди, ако знаеше, че в това време Мелиса си блъска главата как да му обясни, че трябва да получи цялата сума, преди да са изтекли двадесет и четири часа. Затова тя слушаше с половин ухо обясненията му и когато Доминик млъкна, попита направо:

— Бихте ли могли да ми дадете цялата сума утре сутринта? В злато?

Ако се беше съмнявал, че зад изненадващото ѝ решение да продаде Фоли се крие дългът към Лейтимър, сега Доминик можеше да бъде сигурен, че предположенията му са били правилни. Да, Лейтимър беше настоял да си получи парите. Сигурно беше определил срок до първи юли и я беше заплашил с крути мерки, ако не му плати... Тъй като познаваше добре англичанина, Доминик не си правеше илюзии за нахалството му. От друга страна обаче му беше трудно да повярва как една толкова безлична наглед жена е могла да наведе англичанина на похотливи мисли. Той побърза да се поправи и ядно изкриви лице. Щом самият той беше омагьосан от Мелиса, защо и с Лейтимър да не се е случило същото?

За съжаление молбата на Мелиса да получи парите още на следващия ден, и то в злато, щеше да му създаде проблеми. Вярно е, беше много богат, но не можеше за толкова кратко време да събере сумата в злато. Той се стъписа за миг, после учтиво отговори:

— Съмнявам се, че ще ми е възможно да събера парите толкова бързо, мис Сеймур, но ви уверявам, че в края на седмицата ще държите сумата в ръцете си. — Той хвърли бърз поглед към лицето ѝ и продължи, обмисляйки внимателно следващите думи: — Убеден съм, че евентуалният... кредитор, който изисква да получи парите си, няма да предприеме нищо срещу вас, ако му обещаете, че ще ги получи само след няколко дни.

По лицето на Мелиса се изписаха страх и смайване.

— Откъде знаете, че парите ми трябва за... кредитор? — попита едва чуто тя.

— Просто предположих, скъпа моя — отговори небрежно Доминик. Но не разбра какво го накара да стане, да отиде при нея и да вземе ръката ѝ. — Ако има и друг начин, по който бих могъл да ви бъда полезен...

В първия миг думите му я изкушиха да признае за предложението на Лейтимър. После я завладя усещането за близостта му и тя престана да мисли. Слава Богу, влезият в библиотеката Закари я спаси от неудобното положение.

Тримата продължиха да бърбят още известно време, а накрая Доминик и Мелиса подписаха временно споразумение, което изброяваше условията на продажбата. Скрил хартията в джоба си, Доминик се сбогува доволен от постигнатото и в същото време

обезпокоен. Не му беше приятно, че от сделката между него и Мелиса щеше да се обогати човек като Лейтимър. Само ако можеше да намери начин да сложи кръст на пъклените му планове...

Когато се прибра в гостилницата, там вече го чакаше Ройс. Приятелят му не спести хапливите си намеци, а когато прочете подписания временен договор, стана просто непоносим.

— Добре де, приеми, че съм изгубил ума си — отговори примирително Доминик. — Но не е нужно да ме упрекваш.

Утвърдителното кимване на Ройс не допринесе за повдигане на настроението му, защото приятелят му очевидно беше решил да се позабавлява добре за негова сметка. Едва когато Ройс завърши с покана за вечеря, атмосферата се разведри.

Скоро след това господата излязоха от гостилницата. Тъкмо бяха възседнали конете си, когато Доминик забеляза влизащия в кръчмата мъж. Той замръзна на мястото си и Ройс, учуден от бавенето на приятеля си, попита нетърпеливо:

— Случило ли се е нещо?

— Мога да се обзаложа, че преди минута видях Лейтимър да влиза в гостилницата — гласеше отговорът.

Ройс вдигна рамене.

— Е, и какво от това? Няма как да го промениш, нали? Не можеш да му забраниш да посещава гостилницата, в която си отседнал.

Доминик изкриви лице. Ройс беше прав. Без да каже дума, той обърна коня си и препусна след приятеля си към Оук Холоу. Все пак не можа да прогони от мислите си образа на мъжа, когото бе видял да влиза, в кръчмата. Дали наистина е бил Лейтимър? Много по-важен обаче беше въпросът дали не е дошъл в кръчмата, за да се срещне с Мелиса.

Отговорът и на двата въпроса гласеше да. Човекът, видян от Доминик, беше наистина Лейтимър и нашият герой никак нямаше да се зарадва, като узнаеше, че врагът му обитава стая номер три, само на пет врати от неговата. Още по-недоволен щеше да бъде Доминик, ако разбереше, че веднага щом се прибра в стаята си, Лейтимър седна да пише на мис Мелиса Сеймур.

Изпълнен с похотливо очакване, англичанинът написа, че е пристигнал в Батън Руж и много би искал да се срещне с нея. Усмивката му стана още по-широка, когато допълни, че е дошъл, за да

могат да обсъдят на спокойствие подробностите около уреждането на дълга ѝ. Завърши с нечетливия си почерк, че е отседнал в Уайтхорн, стая номер три. Щяло да ѝ бъде само от полза, ако приемела да се срещне с него, за да не се получат някои недоразумения относно „условията на сделката“.

Този обиден намек разтърси Мелиса до дън душа, когато още същата вечер прочете писмото. Ала тъй като беше очаквала вест от Лейтимър, пристигането на писмото беше и едно голямо облекчение. Приседнала на крайчеца на един стол в спалнята си, тя го прочете още веднъж, неизразимо облекчена, че благодарение великодушието на Доминик Слейд Лейтимър вече не представляваше заплаха за нея — нито за добродетелта, нито за душевното ѝ спокойствие. Ако Слейд не беше реагирал на писмото ѝ или беше закъснял само с един ден, или пък беше отказал да заплати тази извънредно висока цена... Мелиса се покашля, за да прочисти пресъхналото си гърло, и се опита да си представи последствията. Как ли щеше да се чувства сега без утехата, че в края на седмицата ще заплати в лицето на Лейтимър цял куп златни монети?

Тя седя дълго в стаята си, устремила поглед в писмото на англичанина. Все още не можеше да проумее докрай, че е избягнала заплашващата я пропаст. И то, когато беше почти склонна да се съгласи с унижителните му условия...

Мелиса прочете още веднъж краткото писъмце, с което Лейтимър ѝ съобщаваше, че желае да я види още днес. Защо е толкова настоятелен, запита се недоволно тя. Какво ли е замислил пак? Опита се да прецени възможностите, но не ѝ хрумна нито едно задоволително разрешение на загадката. Може би беше решил да се наслади на отчаянието ѝ. Очите ѝ засвяткаха гневно и за миг тя се изкуши да го остави да чака напразно цялата вечер. След малко обаче устните ѝ се отпуснаха унило. Не биваше да се опълчва така открито срещу този човек. Ами ако му омръзнеше да чака и се явеше тук, в Уилоуглен, за да говори с нея? Побиха я студени тръпки. Закари непременно щеше да заподозре нещо... Тя прегледа още веднъж писмото, стараяйки се да разчете номера на стаята. Три ли беше или осем? След грижливо изследване Мелиса стигна до заключението, че сигурно е осем.

След малко тя остави писмото, стана и пристъпи към въртящото се огледало, за да разреши свободно пуснатата си коса. След като

Доминик си отиде, тя се беше изкъпала и сега блестящите медноцветни къдрици падаха тежко по раменете ѝ. Равномерното движение на четката я успокои, но мислите ѝ все още бяха заети с писмото на Лейтимър.

Защо пък да не се срещна с него? — продължи да размишлява тя. Трябваше да си достави удоволствието да види лицето му, когато му заявеше, че отхвърля позорното му предложение. Колкото повече размисляше, толкова повече се опияняваше от тази мисъл. Защо не? Този мъж я унижи, принуди я да изслуша позорните му предложения, защо сега и тя да не го принуди да я изслуша? Защо да чака до утре?

На лицето ѝ се появи колеблива усмивка. Толкова беше приятно да си представя гнева и разочарованието на Лейтимър в мига, когато узнаеше, че жертвата му се изплъзва...

След като взе решение, тя обмисли внимателно как би могла да се добере до стаята му, без да предизвика обществен скандал. Какъв ужасен шум щеше да се вдигне, ако хората узнаеха, че Мелиса Сеймур е отишла в някаква си гостилница и, още по-страшно, е влязла сама в стаята на мъж!

Лейтимър не беше споменал точен час, затова тя можеше да се престори, че се оттегля рано в стаята си, а после да се измъкне тихичко и да отиде в града на кон, без никой да я забележи. Тази част от набързо съставения план не ѝ създаваше грижи — най-трудното беше да се вмъкне незабелязано в стаята му. И дума не можеше да става да използва главния вход. Сети се за задната стълба и въздъхна облекчено. Тази стълба беше поставена там точно за целта, за която възнамеряваше да я използва и Мелиса — за да се влиза незабелязано в осемте малки стаи за гости.

Мелиса се усмихна доволно и отвори стария махагонов шкаф, поставен в ъгъла. За съжаление роклите в него бяха твърде малко и никоя от тях не беше нова. Усмивката ѝ угасна. Искаше да изглежда възможно най-добре, когато застане пред Лейтимър, за да види той какво му се изплъзва и да съжалява. Не особено благородна постъпка, призна с хихикане тя, но много ѝ се искаше да му причини поне малко страдание след всичко, което ѝ беше причинил... Трябваше да изглежда очарователно, когато му каже открито мнението си за позорното му предложение.

Ръката ѝ случайно напипа една доста стара копринена рокля с цвят на кехлибар. С внезапно събудил се интерес тя я извади и бързо я облече. После застана пред огледалото и доволно се завъртя на всички страни. Прекрасно, помисли си тя. Само ми е малко тясна и гърдите ми всеки миг ще изскочат от деколтето.

Роклята отдавна висеше в гардероба ѝ. Баща ѝ я беше донесъл от Англия и не ѝ даваше сърце да се раздели с нея, макар че ѝ беше станала малка. И кройката, и цветът много ѝ отиваха и подчертаваха високите гърди и белите рамене. Кехлибарената коприна придаваше на косата ѝ топъл меден тон и задълбочаваше очите с цвят на топази. Доволна от вида си, Мелиса направи дълбок поклон пред отражението си в огледалото. Само как се спускаше коприната от високата талия и колко богати бяха полите! Вярно, роклята беше стара и малко тясна, но тя нямаше по-хубава дреха и днес щеше да излезе с нея.

Планът ѝ се оказа неочаквано лесен за изпълнение. Когато всички изразиха съжаление по повод внезапно появилото се главоболие, което я принуждаваше да се оттегли в стаята си, тя дори усети угризения на съвестта. С треперещи ръце младата жена се освободи набързо от невъзможната роба, която беше носила цял ден, и се пъкна в тясната копринена рокля. Още няколко разчесвания на косата, после наметна износената кадифена пелерина, нахлупи качулката и се запъти към вратата. Ослуша се, огледа тъмния коридор и се промъкна към изхода.

След това хукна бързо по стълбата, молейки се да не я срещне никой. Стигна до обора, оседла една от кобилите и внимателно я изведе навън. Едва когато достигна главния път, биенето на сърцето ѝ престана. От гърлото ѝ се изтръгна облекчена въздишка. Слава богу! — каза си доволно тя. Никой не ме видя! Сега ѝ оставаше само разговорът с Лейтимър...

Пристигна в Батън Руж само след минути, стараяйки се да се движи в сянка, за да не я познаят случайните пътници. За щастие кръчмата беше в самия край на градчето. Мелиса насочи коня си към тъмния заден двор, скочи гъвкаво от седлото, завърза кобилата за един млад дъб и се втурна към външната стълба.

Изкачи няколко стъпала и сърцето ѝ отново заби като лудо. Едно беше да си представя срещата с Лейтимър, докато седеше в собствената си спалня, и съвсем друго да се вмъкне неочаквано в

стаята му. Внезапно осъзнала, че ѝ предстои да извърши нещо опасно и едновременно с това неприлично, тя се поколеба. Понечи да тръгне обратно, но си припомни, че Лейтимър може да довтаса в Уилоуглен и да заплаши Закари. Страхът за брат ѝ я накара да продължи пътя си. Никой нямаше да я види, а Лейтимър щеше да си мълчи, защото в противен случай щяха да го изобличат като прелъстител на невинни момичета. Тя предполагаше, и с право, че той никак не е склонен да загуби доброто си име и славата на „очарователен англичанин“.

Събрала цялата си смелост, тя изтича нагоре по стълбата, преди отново да е променила намерението си. При отварянето вратата изскърца и сърцето ѝ се качи в гърлото. Тя се промъкна внимателно в оскъдно осветения коридор и с облекчение установи, че стая номер осем е първата до вратата. Всички опасения изчезнаха. Обзе я справедливо възмущение. Решена да се справи с врага, тя отвори вратата и се втурна вътре със святкащи от гняв очи.

За нейно разочарование, стаята се оказа празна. Уплашена, Мелиса огледа обстановката и потърси свещ. Запали я и отново се огледа. Намираше се в ниска, оскъдно обзаведена стаичка. Леглото беше оправено, покривката беше на зелени и жълти ивици. Грубо издялан чамов стол и мъничък свещник създаваха известен уют.

Покрусена от отсъствието на неприятеля, Мелиса остави свещта и започна да се разхожда напред-назад в малкото помещение. Трябваше да обмисли внимателно думите, с които щеше да се обърне към Лейтимър. Ала времето минаваше, без той да се появи. Накрая тя приседна на стола и се опита да прецени колко часа са минали. Не знаеше колко е часът, но ѝ се струваше, че е чакала цяла вечност, и започна да се пита дали пък не е прочела добре писмото му.

Първоначалният гняв, който я беше тласнал към това приключение, се изпари. Скоро я обзеха съмнения. Лейтимър все още не идваше. Внезапно Мелиса почувства умора и започна да се прозява. След малко хвърли изпълнен с копнеж поглед към леглото. Защо се бави този човек? — запита се изтощено тя. Сигурно го прави нарочно. Иска му се дългото чакане да опъне до скъсване нервите ми. Иска да ме уплаши, за да се примирия с участието си. Мелиса се изправи решително. По дяволите, тя щеше да му докаже, че няма никакво полза от евтините му трикове!

Тя се прозя още няколко пъти и реши да полегне за малко. Със сигурност нямаше да заспи — беше твърде нервна за това, — но поне можеше да си почине няколко минути. Убедена, че постъпката ѝ е разумна, тя разпротря наметката си и се отпусна на леглото.

Не мина много време и очите ѝ се затвориха. Само след секунди вече спеше дълбоко. Медноцветната коса се разпиля по възглавницата, старата наметка, с която се беше завила, се плъзна надолу и откри прелестната извивка на гърдите ѝ, подчертани още повече от тесния корсаж на копринената рокля.

По същото време Доминик, Джош и Ройс седяха долу в кръчмата и се черпеха с последната за тази вечер чаша бренди. След като вечеряха в Оук Холоу, тримата господа решиха да се отбият за малко в Уайтхорн, за да отпразнуват покупката на Доминик. Джош беше много щастлив от развоя на събитията и де зарадва още повече, когато узна, че Доминик и Мелиса ще си поделят собствеността върху Фоли — всичко, което ги обвързваше един за друг, беше истинска благословия в очите му!

— Все още не мога да повярвам, че Мелиса се е съгласила да ти продаде коня. Даже да е само половината — засмя се по някое време Ройс. Вече бяха изпили по не знам колко чаши бренди.

Доминик се ухили широко.

— Ти май се съмняваш в чара ми, стари приятелю? Нали знаеш, че дамите правят всичко за мен?

Ройс отговори на усмивката му, после поклати глава.

— Няма защо да ми го казваш. Щом си наумиш нещо, ти правиш всичко, за да го постигнеш.

— Може и да си прав — промърмори помирително Доминик. — Но знай, че веднага щом видях това великолепно животно, бях готов да направя всичко, което е по силите ми, за да го имам.

— Но тази цена! — провикна се невярващо Джош. — От днес се съмнявам в славата ви на делови човек.

Доминик изкриви лице. Джош беше прав — в последно време и той беше започнал да се съмнява в своята вменяемост. А и нямаше как да им обясни защо беше предприел тази безумна стъпка. Затова сви рамене и отбеляза сухо:

— Както и да е, нали постигнах, каквото си бях наумил?

— Наполовина! — изсмя се весело Ройс.

— Е, добре, нека е наполовина. Кой знае, в крайна сметка може да се наложи да платя цялата сметка — промърмори полугласно Доминик.

Думите бяха произнесени без задни мисли, но накараха Джош да застане нащрек.

— Какво искате да кажете? Какви други планове имате по отношение на племенницата ми? — попита недоверчиво той. Дълбоко в себе си, той беше на мнение, че общата собственост върху Фоли е отлична предпоставка за бъдещото предложение за женитба. Забележката на Доминик само затвърди това мнение. Разбира се, младежът нямаше да плати цялата сметка — трябваше само да се ожени за Мелиса! Колко хубаво щеше да бъде да го приемат в семейството си! Защо ли днешните млади хора не бързаха да се женят?

За разлика от баща си, Ройс не беше много заинтересуван от евентуалните намерения на Доминик по отношение на братовчедката му. Наведен над масата, той се намеси подигравателно:

— Я ми покажи още веднъж хартиятата, която днес сте подписали с Мелиса! Искам да се уверя със собствените си очи в тази абсурдна сделка.

— Оставих я в стаята си. Ако толкова държиш да я видиш, ще ида да я донеса, макар да смятам това за излишно.

Доминик изглежда беше забравил колко упорит можеше да бъде приятелят му. Ройс многословно настоя да види договора и накрая Доминик трябваше да отстъпи.

— Е, добре, отивам да го взема. А ти поръчай по още едно.

Без да престава да се усмихва иронично, той се качи по стълбата и скоро достигна до стаята си. Влезе и се запъти право към пътната си чанта, когато внезапно осъзна, че свещта е запалена. Смаян, той се обърна към леглото и видя заспалото в него очарователно женско същество. Не вярвайки на очите си, направи няколко крачки напред и спря на сантиметри от леглото.

Омаян от златната красавица, обляна от трепкащата светлина на свещта, мъжът втренчи поглед в меките извивки на гърдите ѝ. След малко отмести очи към буйната медноцветна коса, разстлана върху възглавницата, но после отново се загледа в разкошното, толкова примамливо закръглено деколте. Гърдите на спящата жена се вдигаха и спускаха равномерно от лекото дишане и Доминик не можеше да

откъсне поглед от движението им. Все пак той забеляза възхитителното личице, дръзко вирнатото носле и гъстите мигли, разпрострели се като черни ветрила върху нежните бузи. „Кое ли е това прекрасно създание?“ — запита се объркано той. — „И какво, по дяволите, търси в леглото ми?“

ВТОРА ЧАСТ

КАПАНЪТ НА БРАКА

*Бракът е, ако погледнем истината в очите,
едно ужасно зло, макар и неизбежно.*

Менандър,
Неидентифициран кратък
фрагмент

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Когато след време си припомняше тази съдбоносна вечер, Доминик никога не можеше да каже колко време е стоял и се е взирал в изкусителната фигура на леглото. Знаеше само, че с всяка изминала секунда тялото му бе реагирало все по-бурно на женската близост. Горещо, мощно желание нахлу в слабините му. В главата му се въртяха картини, една от друга по-примамливи — как прегръща непознатата красавица, как целува примамливите ѝ устни, как смъква коприната, закриваща гърдите ѝ... Силата, с която реагира на присъствието на това възхитително същество, му напомни болезнено, че бяха минали цели седмици, откакто за последен път бе държал жена в ръцете си. Едновременно с това в ума му изникнаха подигравателните думи на Ройс за продължителното му въздържание.

Внезапно нещо му просветна и той се засмя тихо, за да не събуди непознатата. Ама разбира се, ето къде беше решението на загадката — Ройс беше поръчал това момиче и го беше изпратил в стаята му под благовиден предлог, за да му устрои приятна изненада! Когато погледът му отново се плъзна по разкошните форми, подчертани още повече от тясната старомодна рокля, той бе обзет от чувствено очакване.

Без да бърза, Доминик се отпусна на стола и събу ботушите си. Мислите му бяха заети с предстоящото любовно удоволствие. Свали жакета, вратовръзката и избродираната жилетка, спря дотук и пристъпи към леглото, опитвайки се да отгатне откъде Ройс е намерил тази красавица.

Всъщност, какво го интересуваше това — нали момичето беше тук и той го желяше! След като полегна полекичка до заспалата, той започна да я милва по тила и ухото, после плъзна ръка към рамото ѝ. Малката ухаеше разкошно на слънце и лавандула и Доминик остана безкрайно учуден, когато тези съвсем обикновени миризми му подействаха извънредно възбуждащо. Жаждата да опознае прелестите на тялото ѝ стана почти непоносима. Кръвта лудо се блъскаше във вените му.

Когато непознатата не реагира на милувката, той плъзна език по ушенцето ѝ и пошепна:

— Събуди се, розичке.

Мелиса долови дошлите отдалеч думи и се пробуди от дълбокия сън. Лека-полека осъзна къде се намира. Беше сънувала как Доминик я целува и когато отвори очи и видя лицето му над своето, помисли, че сънят продължава. Златнокафявите очи, сънени и несъзнателно изкушаващи, се разшириха смаяно, лицето ѝ се озари от невярваща усмивка.

— Ти си тук — пошушна тя все още в полусън.

Доминик беше омагьосан. Спящата жена беше прекрасна, но будна, тя беше невероятна... Погледът на сивите очи се плъзна по чувствените устни, по разпилените златни къдрици — да, това беше най-красивата жена, която някога беше виждал. Привлечени като с магнит, устните му се сведоха върху меката, мамеща уста. Очите му останаха приковани в нейните и някъде дълбоко в ума му пламна искра — той познаваше тази жена! Къде ли я беше срещал? Защо пи толкова много тази вечер и сега не беше способен да разсъждава разумно? Не, не беше възможно да я познава, реши накрая той. Иначе все щеше да си спомни нещо.

Мелиса, забелязала смръщването му, нежно отмахна непокорната къдрица, паднала на челото му.

— Какво има? — попита тихо тя, докато разумът ѝ все още витаеше в дебрите на съня.

Доминик поклати глава.

— Не сега — промърмори дрезгаво той и впи устни в нейните.

При докосването на устата му в гърдите ѝ лумна сладостен пламък. Без да осъзнава какво прави, Мелиса склочи ръце зад тила му и го притегли към себе си. Целувката на Доминик стана още по-настойчива, но Мелиса изобщо нямаше намерение да се съпротивлява на проникващия му език. От гърлото на мъжа се изтръгна дрезгав стон. Устните му оставиха пареща следа по лицето ѝ.

— Господи, ти ме омагьосваш! — пошепна дрезгаво той. — Луд съм по теб, малка моя красавице!

Мелиса, която също имаше чувството, че полудява, помилва тъмната коса и връхчетата на пръстите ѝ пламнаха. Тя не искаше да прекъсне този прекрасен сън, не искаше да отвори очи и да открие, че

всичко е било игра на въображението. Устните му отново намериха нейните и тя престана да мисли. Останаха само вкусът и ароматът на силното мъжко тяло — и сладостното желание, което присвиваше слабините ѝ.

Дори когато мъжът разкопча роклята ѝ и издърпа корсета и долната риза, Мелиса все още беше на мнение, че сцената се разиграва само насън. И тъй като беше сън, тя можеше да прави, каквото си иска, а това означаваше — да го докосва и милва където ѝ е приятно. Тя разкопча бялата му риза и сложи ръка върху твърдите, окосмени гърди. Беше толкова вълнуващо да усети ускореното биене на сърцето му, да почувства под пръстите си тръпнещата мъжка плът. Връхчетата на гърдите му, обкръжени от твърди черни косъмчета, се втвърдиха под милувката ѝ. Още по-вълнуващо беше да чуе стона му, когато ръката ѝ се плъзна надолу и собственото ѝ сърце заби като лудо, смаяно от проявената дързост. Мъжът захапа нежно долната ѝ устна.

— Недей! — проговори през стиснати зъби той. — Не си играй с мен — и без това съм готов за теб!

Лицето на Мелиса се озари от доволна, котешка усмивка. Тя въздъхна и се притисна до него, копнеейки за още и още милувки. Ала когато той последва поканата и топлата му ръка се заключи около гърдата ѝ, тя не беше подготвена за бурната вълна, която нахлу в утробата ѝ. Останала без дъх, забравила всичко около себе си, Мелиса се наслаждаваше на тази никога неизпитвана буря, тръпнеше под напора на устните му и се разтапяше от удоволствие. Завладяна от чувства, люшкаци се между страха и възбудата, тя притисна тъмната му глава към гърдите си, желаейки да получи още, макар да не знаеше към какво се е устремила. Никога не беше вярвала, че докосванията на мъжа предизвикват у жената тази буря от усещания. Между краката ѝ зейна болезнена празнота. Без да знае какво прави, тя надигна долната част на тялото си срещу неговата.

Доминик отвърна на милувката ѝ със сладостен стон. Усетил, че жената под него е готова да го приеме, той реагира с неочаквана и за самия него сила. Първоначално смяташе да отложи съединението на телата, да я доведе до екстаз, като помилва всяка частица на разкошното ѝ тяло, но напорът в слабините му стана почти болезнен.

Той вдигна глава и я погледна право в замъглените от страст очи.

— Както виждам, на теб също не ти се чака. За съжаление първия път ще свърша много бързо, скъпа...

Жадният му поглед обхвана разголените гърди с щръкнали коралови връхчета и тялото му се разтърси от силни тръпки. Целувката му опари устата ѝ, ръцете му се стрелнаха надолу и с едно единствено движение повдигнаха полите ѝ. Желанието стана непоносимо. Нямаше да изтърпи това сладко мъчение нито секунда повече. Той се надигна и умело се намести между краката ѝ.

Когато усети напора на твърдата му мъжественост, Мелиса отвори уплашено очи. Телата им бяха разделени само от тънка ивица плат и тя с ужас осъзна, че онова, което се случваше с нея, не беше само сън. Беше действителност и тя беше готова да отиде докрай!

В първия момент ужасът надделя. Тя се разтрепери, огледа уплашено чуждата стая и неизпитван досега страх прогони горещата страст от тялото ѝ.

Когато търсещите пръсти на Доминик намериха къдравите кичурчета между краката и, от гърлото на Мелиса се изтръгна дълбока въздишка, изразяваща смесица от страх и наслада. Ала страхът надделя и тя се изплъзна от мъжката прегръдка.

Никой от двамата не беше чул чукането по вратата, не чуа и отварянето ѝ.

— Престанете! — изплака отчаяно Мелиса и задумка с юмруци по гърба на Доминик. — Веднага престанете!

Влезлият в стаята Ройс спря като закован на прага, не можейки да повярва на очите си.

— Боже мой! — прошепна смаяно той. — Лиса, какво правиш тук?

Мелиса вдигна поглед към бледото, ужасено лице на братовчед си и застина на мястото си. Изобщо не осъзна, че Доминик се е отдръпнал. След минута бузите ѝ пламнаха от срам и тя започна трескаво да събира дрехите си.

В стаята се възцари злокобна тишина. Мелиса отчаяно си пожела да умре още сега, в този миг. Никога не беше изпитвала подобно унижение.

Положението не можеше да бъде по-лошо. Ала скоро се оказа, че се е излъгала. Нито един от тримата не се бе отърсил от вцепенението си, когато над рамото на Ройс надникна главата на чичо Джош.

— Какво става, момчето ми? — попита усмихнато той. — Да не би Доминик да е бил толкова пиян, че е заспал в леглото си?

Ройс напразно се опита да закрие вътрешността на стаята от погледа на баща си. За съжаление, закъсня, тъй като Джош просто го бутна настрана и влезе вътре. Когато замъгленият му от алкохола разум осъзна цялото значение на тази сцена, от гърлото му се изтръгна задавен вик.

Доминик беше първият, който си възвърна дар слово. Той скочи от леглото, застана на почтено разстояние от красивата малка мръсница, която не се помръдваше, и ядно изръмжа:

— За бога, Ройс, затвори вратата! Не е нужно да устройваме цяло представление!

Гласът му изтръгна останалите двама мъже от замайването. Гласът на Джош отека гневно в малката стая:

— Я виж ти! Не ви позволявам да разговаряте с този тон, млади човече — особено след като става въпрос за племенницата ми! Вие се опитахте да я прелъстите и не смейте да го отричате! — Той отмести поглед от полуголата Мелиса и продължи вече по-кратко: — А ти, Лиса... как си могла да се промъкнеш тайно в стаята на неженен мъж? Какъв позор! Обезчестени сме. Свършено е с доброто ти име!

Ройс подкрепи баща си с гръмотевичен глас:

— За тази болка има само един лек! Моят приятел ще назове секундантите си и утре на разсъмване ще уредим въпроса като мъже.

— Не ставай глупак, Ройс — отговори с леденостуден тон Доминик. — Нямам никакво намерение да продупча главата ти — нито пък ще допусна ти да сториш същото с мен. Станало е ужасно недоразумение, не разбираш ли?

— Недоразумение! — изкрещя пронизително Джош. — Как се осмелявате да наричате случилото се просто недоразумение? Нима жената в леглото ви не е моята племенница? Нима не бяхте готов да я обезчестите завинаги?

По лицето на Доминик се появи усмивка.

— Не мисля, че сте подбрали най-точната дума за онова, което възнамерявах да сторя. Освен това не знаех, че имам работа с племенницата ви.

Междувременно Ройс бе успял да възвърне част от здравия си човешки разум. Първият гняв се изпари и той попита доста по-

спокойно:

— Би ли ми обяснил малко по-подробно какво точно се случи?

Положението беше ужасно. Срамът беше най-безобидното от всички чувства, които в този момент вълнуваха Доминик. Той кипеше от гняв, че не бе познал Мелиса Сеймур. Необузданата страст, която беше пламнала в тялото му още щом се докосна до устните ѝ — страст, която се беше възпламенила и през онази съдбоносна вечер, когато изпрати Закари, — трябваше да го накара да се замисли. Гневеше се, защото трябваше да обясни на двамата справедливо възмутени господа какво е щял да стори с роднината им. Гневеше се и защото се опасяваше, че страстта го е завлякла в изкусно заложен капан. Не преставаше да се проклина, че не е проявил малко повече бдителност. Знаеше, че Джош умира от желание да го ожени за племенницата си, но не можеше да предположи, че старият джентълмен ще стигне чак дотам да я пъкне в леглото му.

Доминик се обърна към свитата в леглото Мелиса. Тя бе успяла да го улови с най-старата женска хитрост и този факт го изпълни с още по-бесен гняв. С поглед, в който се четеше неприкрита враждебност, той огледа разпилените ѝ коси, роклята, която стискаше пред гърдите си, разширените ѝ от ужас очи.

— Разбира се, че ще ви обясня ролята си в тази неприятна сцена — заговори делово той. — Но бих предпочел първо да изслушаме мис Мелиса Сеймур. Интересно ми е да узная защо я заварих неканена в стаята си в този късен час.

— Какво? — изреваха в един глас Джош и Ройс.

Младият Манчестър изкриви пренебрежително уста, докато сините очи на бащата едва не изскочиха от орбитите си.

Доминик се усмихна злобно, устремил поглед в бледото лице на Мелиса и все още пламтящите от целувките му устни.

— Много добре ме чухте. Аз влязох в стаята си с намерението да взема документа, за който бяхме говорили. Представете си какво беше учудването ми, когато се натъкнах на красива млада жена, заспала в леглото ми. — Той хвърли бърз поглед към Ройс и обясни: — Реших, че това е твоя работа. Сметнах, че ти си я довел в стаята ми и си побързал да ме изпратиш горе под първия благовиден предлог.

Доминик впи очи в лицето на Мелиса и продължи, без да си дава труд да крие презрението си:

— Много добре знаеш, че никога не съм виждал братовчедка ти в истинския ѝ вид. Затова не я познах. Как бих могъл да сравня прелъстителното същество в леглото си с добродетелната, суха и мрачна мис Сеймур? Освен това много добре знам, че никоя почтена млада дама не си позволява да прави нощни посещения в стаята на мъж, без да е придружена от свой роднина. А и почтените млади дами не се отдават толкова спонтанно на желанията на плътта...

Всяка дума на Доминик беше като шамар в лицето на Мелиса. Тя се сви в края на леглото, опитвайки се да избяга от режещата болка в сърцето си. Не можеше да говори, не можеше да мисли. Това е кошмар, повтаряше си непрестанно тя, готова всеки миг да изпадне в истерия. Трябва да е кошмар! Ей сега щеше да се събуди и да открие, че е спала в собственото си легло, а не в стаята на Доминик Слейд. Молитвите ѝ останаха нечути. Сърцето ѝ окончателно спря да бие, когато Доминик изрече подигравателно:

— Смятам, че обясненията са достатъчни. Вече е време да предоставим думата на младата дама. Много държа да узная какво търсеше тя в стаята ми!

Мелиса се озова срещу три чифта очи, устремени в нея. Ситуацията беше непоносима. Не знаеше от какво я боли повече — дали от разочарованието и смута в очите на чичо ѝ, от циничната развеселеност в погледа на Ройс или от дълбокото презрение в студените сиви очи на Доминик. Колкото и да ѝ се искаше да потъне в земята, тя устоя на мъжките погледи, опитвайки се отчаяно да намери приемливо обяснение за идването си в гостилницата.

В стаята се възцари тягостно мълчание. Тримата мъже чакаха, макар и в различни стадии на нетърпение. Мелиса преглъщаше конвулсивно, надявайки се да ѝ хрумне нещо. Когато вече беше сигурна, че само изпадане в безсъзнание ще я спаси от ужасното положение, в което се бе озовала, се сети за нещо, което Доминик бе казал преди малко. Избягвайки погледите на тримата мъже, тя втренчи поглед в роклята си и заговори на пресекулки:

— Аз... Нали имахме уговорка...

— Каква уговорка? — изфуча Доминик. Каква игра играеше тази жена?

Лицето на Джош придоби ангелско изражение. Гласът му прозвуча медено:

— Ти си имала уговорка за среща с мистър Слейд в стаята му?

Ужасена, че тълкуваха думите ѝ по този начин, Мелиса понечи да се възпротиви, но Доминик не ѝ даде възможност да го стори.

— Това е чиста лъжа! — изрева ядно той. — Аз не съм от хората, които обезчестяват невинни млади жени! Никога и за нищо не съм се уговарял с племенницата ви!

Джош го удостои с леден поглед.

— Движете се върху изключително опасен терен, млади човече! На ваше място не бих трупал нови грехове върху гърба си. Не смейте да обвинявате племенницата ми в лъжа!

Смаян, Доминик затвори уста, ала гневният поглед, който хвърли към Мелиса, говореше от ясно по-ясно, че с удоволствие би ѝ извил врата. В какво отвратително положение бяха изпаднали! Макар че Доминик будеше в сърцето ѝ съчувствие, Мелиса беше твърде заета да измисли благовидно обяснение за присъствието си в стаята му. Краткият поглед към Джош я окуражи, защото в очите му се четеше разбиране. Тя виждаше объркването му, но знаеше, че е винаги готов да ѝ помогне. Трябваше да намери начин да се измъкне от капана, в който бе попаднала поради собствената си глупост.

След като първият ужас на Джош се уталожи, той разбра, че случилото се може да изиграе изключително благоприятна роля за осъществяване на плановете му. Испита такова задоволство, че едва се удържа да не потрие ръце. Години наред беше ковал интриги, беше прилагал какви ли не хитрости, за да омъжи Мелиса за някой богат джентълмен от високопоставено семейство, а сега, когато почти беше загубил надежда, тя се беше оставила да я заловят в компрометиращо положение с мъж, който ѝ подхождаше най-добре от всички. Джош потисна с мъка самодоволната си усмивка. *Дори и аз не бих се справил по-добре*, каза си удовлетворено той. След като най-съкровената му мечта беше на път да се превърне в действителност, той можеше да си позволи великодушие и заговори топло и доверително:

— Хайде, Лиса, кажи ни какво се случи. И не се бой — ние сме твои роднини и ще направим всичко, което зависи от нас, за да те предпазим от неприятните последствия, които биха могли да произлязат от тази нещастна случка. — При тези думи той хвърли многозначителен поглед към Доминик. — Всички ще направим това, което се очаква от нас! — Той се обърна отново към Мелиса и

продължи: — Не се бой от нищо. Онова, което кажеш, няма да излезе от тази стая. Затова бъди откровена и ни довери всичко за уговорената среща.

Уплашена до смърт, Мелиса се запита какво ли ще стане, ако чисто и просто откаже да отговори. Ала веднага отхвърли тази идея, защото предчувстваше, че тогава разпитът няма да има край.

— Всичко стана заради Фоли — заговори тя, избягвайки погледа на Доминик. — Искях да обсъдя с мистър Слейд някой от точките в споразумението ни...

Претекстът не беше особено добър, може да се каже дори, че беше безсмислен, но беше най-доброто, което може да й хрумне при тези обстоятелства. Нима можеше да им разкрие, че е направила ужасна грешка и че всъщност е искала да се срещне с Джулиъс Лейтимър! Само като си представеше лицата им, я побиваха тръпки. Беше наясно, че обяснението не задоволява нито един от тримата, и не се учуди нито на недоверчивия поглед на Доминик, нито на подигравателния скептицизъм в очите на братовчедата си. Джош обаче не прояви и най-малък признак на недоверие. Облекчена, Мелиса продължи:

— Искях само... да му кажа нещо... Не съм искала да... — На гърлото ѝ заседна буца. Нямаше сили да продължи с лъжите, чувстваше се все по-омърсена и унижена. И как безсрамно я гледаха тримата мъже!

В сърцето ѝ се надигна гняв. Тя вирна упорито брадичка и когато тишината стана непоносима, заговори отново:

— Не съм имала намерение да се компрометирам по този отвратителен начин. Ако мистър Слейд беше истински джентълмен, всичко това нямаше да се случи — завърши тържествено тя и метна отровен поглед към Доминик.

Лицето на мъжа потъмня, ръцете му се свиха в юмруци. Тази лъжлива малка мръсница, каза си отвратено той. Промъква се в стаята ми, ляга в леглото ми, отговаря страстно на целувките ми и накрая най-нахално твърди, че вината е моя! Трябваше да положи огромни усилия, за да не изкаже мислите си на глас. Вместо това присви очи и отговори, като подигравателно провлачваше думите:

— И аз бих могъл да кажа същото. Ако имах насреща си дама... — Изречението остана незавършено. Той бе успял да се пребори с

гнева си и положението започваше да го забавлява. Как можа да се заблуди от един изкривен кок и от обезобразяващите телени очила! Виждайки каква беше Мелиса в действителност, най-сетне проумя защо Ройс и Джош бяха хвалили прелестите ѝ до небето. Самият той беше готов да признае, че насреща му е най-красивата млада жена, която някога е виждал. Тежката медноцветна коса, нападала безразборно по раменете, искрящият от гняв поглед и неравномерно повдигащите се твърди гърди бяха повече от очарователни. Никоя жена досега не беше оказвала такова мощно въздействие върху него. Колко жалко, че Ройс се появи така неочаквано, каза си разочаровано той. Какво не би дал да узнае докъде щеше да стигне малката змия, за да хване на въдицата си богатия кандидат-съпруг. Осъзнавайки накъде го водят мислите му, той се прокле наум. Развеселеността се изпари в миг. Не стига, че го бяха уловили в този отвратителен капан, а той се възхищаваше от проклетата жена, която беше заложила стръвта!

Джош беше на мнение, че вече са разменени достатъчно обиди и че е крайно време уловените на местопрестъплението грешници да осъзнаят къде е дългът им. Той се покашля дискретно и проговори:

— Да, случаят е изключително неприятен. Можем само да се радваме, че има почтен изход.

Доминик замръзна на мястото си. Беше му повече от ясно за какво намеква Джош. Всъщност, това не би трябвало да го изненадва той го очакваше още от мига, в който се установи самоличността на Мелиса. Мрачният му поглед улучи лицето ѝ като нов, още по-тежък удар. Тази жена беше една дръзка хитруша, това трябваше да ѝ се признае, но тя още не знаеше какъв ужасен съпруг ще има в лицето на Доминик Слейд. След като обстоятелствата го принуждаваха да възстанови доброто ѝ име, той щеше да се подчини на съдбата си. Най-много го гневеше фактът, че той, човекът, успял да избяга от десетките капани, заложили от желязници да го уловят в примката на брака майки и дъщери, сега се хвана на уловката на едно просто селско момиче! Единствената му утеха беше, че физическите ѝ предимства обещаваха известно удоволствие. Дръзките сиви очи измериха от глава до пети стройната фигура на Мелиса. Макар да се беше закълел, че ще полага всички усилия да си остане вечен ерген, след като огледа бъдещата си съпруга, Доминик си каза, че може би си заслужава да преклони глава и да иде под венчило с такава жена. Стига само тя да отговори на

страстните очаквания, събудени от начина, по който бе отговорила на целувките му.

Мелиса беше толкова объркана, че дори не бе помислила за възможните последствия. Най-важното за нея беше да обясни приемливо присъствието си в стаята на Доминик и това ѝ струваше много сили и размисъл. Наивната ѝ надежда беше, че след даденото обяснение чичо ѝ ще я отведе у дома. Сигурно щеше да ѝ се накара здравата, сигурно нямаше да разговаря с нея поне един месец след днешната случка, но това беше поносимо и тя можеше да го изтърпи. Мислите ѝ не стигаха по-далеч. Разбира се, следващите ѝ срещи с мистър Слейд щяха да я карат да се чувства ужасно неловко, но с времето напрежението помежду им щеше да се уталожжи. Все пак нищо лошо не се е случило, опита се да си втълпи тя. За съжаление бе допуснала да я изненадат в една твърде неприятна ситуация и това не беше събитие, което можеше лесно да се забрави, но все пак Ройс беше влязъл тъкмо навреме, за да я предпази от фаталната стъпка. Сега не искаше да мисли за страстта, с която бе отговаряла на целувките на Доминик. Трябваше ѝ само малко време, за да забрави това унижително преживяване.

След думите на Джош в стаята отново се възцари тишина. Накрая Ройс се обърна с иронична усмивка към Доминик и проговори:

— Както изглежда, предстои ни да станем нещо повече от приятели.

Доминик му отговори със същата иронична усмивка. После хвърли хладен поглед към Джош и отбеляза:

— Разбира се, че ще се ожена за нея.

— В никакъв случай! — провикна се ядосано Мелиса. — Нямам никакво намерение да се омъжвам! Най-малкото пък за човек като вас!

Очите на Доминик засвяткаха от необузdana ярост. Никога ли нямаше да разгадае тази жена? Току-що бе обещал да я вземе за жена, а тя пак не беше доволна! Опитвайки се да проумее дали възмуцението ѝ не е изкуствено, той отвърна провлечено:

— Недейте така, скъпа, та нали искахте именно това...

— Не ставайте смешен! — изсъска Мелиса и скочи от леглото с неосъзнатата грация на сърна. Уви се в кадифената си наметка и се обърна сърдито към чичо си: — Отведи ме у дома, моля те! Не издържам повече!

Джош отговори невъзмутимо на погледа ѝ.

— Опитай се да издържиш, детето ми. Няма как, ще се омъжиш за него. След всичко, което се случи днес, просто нямаш друг избор.

Мелиса загуби ума и дума.

— Чичо, ти не говориш сериозно, нали? — прошепна умолително тя. Но нямаше как да не разбере, че Джош Манчестър е на различно мнение от нейното.

— Чичо ви говори съвсем сериозно — рече сухо Доминик. — Нямаме друг изход. Ако тръгнат слухове за случилото се в стаята ми, свършено е с доброто ви име. А и с моето — допълни горчиво той и презрително заключи: — Но вие много добре знаехте защо идвате тук.

Възмутена до дън душа, Мелиса се извъртя като светкавица и му залепи оглушителна плесница.

— Това е лъжа! — изкрещя ядно тя. — Аз изобщо не искам да се омъжа за вас, надут пуяк такъв!

Това вече беше прекалено! Доминик реагира с бързината на нападнат тигър. Железните му пръсти се склучиха болезнено около рамото ѝ. Той я разтърси доста грубо и заплашително изръмжа:

— Повярвайте, аз също не горя от желание да ви направя своя жена! Никога не бях срещал по-неприятно и по-избухливо женско същество!

В този миг се намеси Джош, уплашен, че всичките му планове ще отидат по дяволите. Той откъсна Мелиса от Доминик и се обърна към сина си:

— Моля те, Ройс, изведи за малко Доминик. Искам да поговоря с Мелиса на четири очи.

Ройс се ухили и рече на приятеля си:

— Хайде, Дом, бъди добричък и си обуй ботушите. Ела да полеем годежа.

Доминик го изгледа разярено, после се усмихна и нахлузи ботушите си. Закопча ризата си, облече жакета и последва Ройс по стълбите. Мелиса и чичо ѝ останаха сами.

Отчаяна и вече сериозно уплашена, младата жена попита:

— Наистина ли си решил да ме омъжиш за този господин?

Отчаянието ѝ разтревожи Джош, който беше чувствителен човек и не искаше да причини зло на племенницата си. Но нямаше как,

трябваше да я вразуми. Стараейки се да потисне угризенията на съвестта, той отвърна:

— Ти просто нямаш избор, Мелиса. Трябва да се омъжиш за мистър Слейд, след като сама се постави в това неловко положение. Единственият изход е да обявите годеча си колкото се може по-скоро. Разбира се, аз си представях другояче женитбата ти, но сега съм принуден да настоя за този брак. Трябва да възстановим доброто ти име.

Мелиса загуби дар слово. Обидните думи на Доминик бяха изгорили сърцето ѝ с нагорещено желязо. Вече не беше в състояние да разсъждава разумно. Отчаяно се опита да си вгълпи, че нищо страшно не се е случило. Джош искаше да се възползва от положението, но тя нямаше никакво намерение да му позволи да пожертва щастието ѝ само за да се добере до така желаното наследство.

— Няма да се омъжа за мистър Слейд! Не можеш да ме принудиш! — изплака гневно тя.

— Напротив, мога — отвърна уверено Джош и я удостои с гневен поглед.

— Как ще го направиш?

— Ще оспоря правото ти да бъдеш настойница на Закари. В завещанието пише, че аз също отговарям за него. Досега ти предоставях правото да се разпореждаш със съдбата му, но ако се противопоставиш на този брак, няма да имам друг избор, освен да изтръгна момъка от твоето... неморално влияние.

— Неморално! — изшептя задъхано Мелиса. В погледа ѝ се четеше такава ярост, че Джош неволно отстъпи крачка назад.

Все пак той беше твърдо решен да вразуми обезумялата си племенница и гласът му прозвуча неумолимо:

— Точно така, неморално! Не исках да го кажа пред Доминик, но онова, което си позволи днес, е направо скандално! Трябва да се радваш, че мистър Слейд се съгласи да те вземе за жена.

Мелиса беше готова да избухне като вулкан. Трябвало да се радва! Ако Джош си въобразяваше...

— Не позволявам да ме шантажират! Няма да се омъжа за Доминик Слейд!

— Добре — вдигне рамене Джош. — Както желаяш. Но не желая да виждам сълзите ти, когато взема Закари от Уилоуглен и му забраня

да се среща с тебе.

— Няма да го направиш!

— Така ли! — усмихна се самоуверено той, сам учуден от твърдостта си. — Мога и ще го направя. — Уловил невярващия поглед на Мелиса, той продължи: — Ако не сториш каквото ти казвам, още утре сутринта ще отида при мистър Хартли и ще го уведомя за случилото се тази нощ. Колкото и да е болезнено за мен, ще го направя. Можеш ли да бъдеш сигурна, че при тези обстоятелства той ще продължи да те смята за настойница на Закари? — продължи с измамна мекота той. — Би могла да ми възразиш, че след две години момчето ще стане пълнолетно и ще може само да се разпорежда със себе си. Щом навърши двадесет и една година, Закари ще може да живее, където си ще, но дотогава...

Сърцето на Мелиса заби като лудо. Стана ѝ ясно, че Джош говори сериозно. Той беше решен да ѝ отнеме Закари — и последната воля на баща ѝ му даваше право да го стори. Тя преглътна сълзите, заседнали на гърлото ѝ, и се опита да си представи бъдещето си. Двете години без Закари щяха да минат бързо, но нищо не беше в състояние да възстанови доброто ѝ име. Слухът за компрометирането ѝ щеше да се разпространи в цялата област, хората щяха да я сочат с пръст и да говорят зад гърба ѝ. Нямаше как да избегне скандала, след като се готвеха да ѝ отнемат Закари — дори ако Джош помолеше съдията да мълчи.

Побеляла като платно, Мелиса отбягна погледа на чичо си. Закари щеше да я намрази! Той нямаше да хареса живота в Оук Холоу, нямаше да позволи на чичо си да се разпорежда с живота му — и със сигурност щеше да я намрази, защото тя беше причината за прогонването му от Уилоуглен. Осени я още една, много по-страшна мисъл: Закари непременно щеше да призове Доминик на дуел, защото щеше да си помисли, че мистър Слейд е обезчестил сестра му и я е опозорил. Осъзнала, че е попаднала в клопка, от която няма изход, тя затърси отчаяно начин да се измъкне от пропастта. Не, нямаше друго решение. Ако не се омъжеше за Доминик Слейд, щяха да я заклеят като паднала жена и да ѝ отнемат Закари. А това щеше да разруши с един замах всички мечти и надежди за бъдещето.

Не можеше да причини такава мъка на Закари. Тя се обърна към чичо си и сломено отговори:

— Е, добре, ще се омъжа за мистър Слейд. — Обзета от луд гняв, стараейки се да запази гордостта си, тя вирна решително брадичка и задавено добави: — Но ти обещавам, че господинът ще има в мое лице една твърде зла и непокорна съпруга!

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

„Покорност“ беше дума, която Доминик Слейд в никакъв случай не би могъл да свърже със заядливата мис Мелиса Сеймур. А като се имаше предвид и случилото се тази вечер, надеждите за мирен брачен живот ставаха напълно излишни.

Седнал в най-тъмния ъгъл на кръчмата, Доминик не се съмняваше, че годеницата му — а за него нямаше съмнение, че тя ще се съгласи да се омъжи, — щеше да се окаже във висша степен опърничава и нелюбезна. Ако перспективата да се обвърже завинаги с тази жена и да не му изглеждаше привлекателна, то беше убеден поне в две неща: че ще се наслаждава на упражняването на съпружеските си права и че своенравната, силно обезпокояваща и все пак възхитителна бъдеща съпруга няма да му позволи да скучае нито миг. При тази представа по устните му пробягна усмивка и изненаданият Ройс не закъсна да го закачи:

— Е, примири ли се най-после със съдбата си?

Доминик изкриви недоволно лице.

— Примирих се, да. Но ще ти призная, че все още не съм особено въодушевен от предстоящия си брак. Ако не беше твоя братовчедка, а някое друго женско същество, непременно щях да намеря начин да се отърва от задълженията си. — Той помълча и продължи вече по-сериозно: — Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че наистина не знаех коя е тя? Може да съм способен на какво ли не, но никога не бих си позволил да обезчестя роднината на най-близкия си приятел.

— Вярвам ти — отговори без колебание Ройс. — И много съжалявам, че Мелиса те постави в това неловко положение. — Той смръщи чело. — Много ми се ще да разбере какво е търсила в стаята ти.

— Хайде, хайде... И двамата сме мъже с опит. Много добре знаеш какво е търсила. Дошла е да заложи капан на един невнимателен глупак, тоест на мен.

Ройс не откъсваше поглед от чашата си. Преди години се разбираше много добре с Мелиса, но какво знаеше в действителност за нея? Може би затрудненото финансово положение я бе накарало да прибегне до такива отчаяни мерки... Може би Доминик беше прав. Може би братовчедка му се бе възползвала от първата попаднала ѝ възможност да си улови богат съпруг. Самият той не можеше да го повярва, но пък, от друга страна, не намираше приемливо обяснение за странното ѝ поведение.

— Е, поне няма да останеш с празни ръце — утеша Ройс приятеля си. — Като неин съпруг ще станеш пълноправен собственик на Фоли и онази глупава сделка с подялбата ще се окаже нищожна. — Очите му заблестяха дръзко, когато допълни: — Доколкото успях да видя при влизането си в стаята, ти не беше нечувствителен към прелестите на младата дама. Сигурен съм, че с времето бракът ще ти хареса.

Лицето на Доминик потъмня от гняв.

— Не е много вероятно. А що се отнася до коня, аз вече дадох съгласието си да купя половината и ще удържа на думата си все едно какво ни очаква. Мелиса ще си получи проклетите пари, а аз ще спазя задълженията, които поех днес. — Той се ухили. — Не бих могъл да твърдя, че съм в състояние да променя бъдещата си съпруга, но и нямам никакви намерения да играя ролята на всевластния съпруг.

— Тогава всичко е наред — отвърна развеселено Ройс. — Ако започнеш да я ограничаваш, Мелиса ще ти издере очите. Тя изобщо не е онова, което се разбира под покорна, отстъпчива жена.

— Прав си. Сигурно ще проклинам мига, в който я срещнах, но съм абсолютно сигурен, че някой прекрасен ден ще успея да я опитомя.

— Както виждам, ти не си чак толкова зле настроен към предстоящия си брак — установи сухо Ройс. — Даже напротив, в сърцето ми се промъква подозрението, че очакваш събитието с истинско удоволствие...

— Може би — отговори с тайнствена усмивка Доминик. — Все пак ставам собственик на Фоли, както правилно ми посочи преди малко.

Ройс изпухтя презрително и двамата заговориха за предстоящата сватба. След известни пререкания стигнаха до извода, че средата на

август е най-подходящото време и че Мелиса вероятно ще пожелае да се венчае в родния си дом — ако, разбира се, успееш да ремонтират основно Уилоуглен дотогава.

— Ако не — обади се лениво Ройс, — бихме могли да направим сватбата в Оук Холоу. Майка ми умира да дава балове.

След като уредиха и този въпрос, Доминик сметна темата за приключена. Той погледна златния си джобен часовник и промърмори:

— Не е ли време да се върнем при баща ти и бъдещата ми съпруга? Смятам, че му дадохме достатъчно време да я убеди в предимствата на брака. Не, че му се е наложило да използва красноречието си — заключи мрачно той.

Ройс кимна и двамата мъже станаха с намерение да излязат от слабо осветената кръчма. Доминик огледа равнодушно обстановката и когато вече бяха стигнали почти до вратата, спря като закован на мястото си. Беше видял познат. Очите му прекосиха задименото помещение и се втренчиха в елегантния джентълмен, седнал сам на една ъглова маса — Джулиъс Лейтимър. Без да осъзнава какво върши, Доминик направи инстинктивно движение в тази посока, ала Ройс, който също бе забелязал Лейтимър, го сграбчи за рамото.

— Остави го, глупако! — изсъска в ухото му той. — Знам, че много ти се иска да го удушиш, но в момента нямаш никакви основания да го предизвикаш на дуел.

Доминик знаеше, че Ройс казва истината, колкото и неприятна да беше тя. Той се постара да потисне напирания гняв и хвърли бърз поглед през рамо към стария си враг. Лейтимър не ги беше забелязал. Физиономията му издаваше, че си има други грижи и е забравил напълно старата вражда. Красивото му лице беше мрачно, устните му трептяха от трудно сдържан гняв. Начинът, по който остави халбата си с бира на масата, показва, че нещо или някой го е ядосал извънредно много. Побутван от Ройс, Доминик излезе от кръчмата. Лейтимър можеше да почака — в момента му предстояха по-важни дела. В стаята горе го чакаше годеницата му. Постоянно ускорявайки крачка, той се постара да прогони от ума си образа на Лейтимър.

Повърхностно погледнато, Доминик изглеждаше примирен със съдбата, макар че перспективата за скорошна женитба не го изпълваше с някаква особена радост. Очакваше, че брачният живот ще се окаже едно безкрайно мъчение — и още по-безкрайна пустота, когато

първоначалното физическо желание се уталожеше. Беше убеден, че влечението му към Мелиса е само временно. Не я обичаше, освен това беше сигурен, че тя също не го обича. До вчера смяташе, че никога няма да се ожени, камо ли за жена като нея. Макар че външно се усмихваше и се шегуваше с тази катастрофална вечер, дълбоко в себе си Доминик беше бесен от гняв.

От друга страна обаче, той не можеше да отрече, че мис Сеймур притежава нещо, което беше привлякло вниманието му от самото начало. Не можеше да отрече и странното усещане, което завладяваше цялото му същество, когато я целуваше и притискаше в обятията си. Никога не беше изпитвал такава физическа жажда по някоя жена. Искеше това възхитително същество да стане негово — от примамливата сладост на устните до изкусителните прелести на стройното младо тяло. Този вид страст беше нов за него и едновременно го възбуждаше и ожесточаваше. Така че влезе в стаята със странна смесица от очакване, гняв и любопитство. Още с влизането си устреми поглед в коварното женско същество, което бе успяло да го улови в примката на брака.

Мелиса седеше на крайчеца на единствения стол, скръстила ръце в скута си, олицетворение на почтена млада дама. Наметката скриваше всички прелести, които бяха взели ума на Доминик. Тя срещна погледа му с обичайната си упоритост и стисна здраво устни. Цялото ѝ поведение показваше, че случилото се я е засегнало дълбоко. Защо ли продължава да се преструва, че не иска да се омъжи за мен, запита се цинично Доминик.

Джош го посрещна със сияещо лице.

— Ето ви и вас! Сигурен съм, ще се радвате да чуете, че Мелиса най-после се вразуми и прие да стане ваша жена.

Доминик не се учуди ни най-малко. Защо иначе се бе промъкнала в стаята му, ако не беше имала намерението да си улови богат съпруг? Дори не беше довършил тази мисъл, когато в съзнанието му се промъкна странно разочарование. Да, подозренията му се бяха потвърдили. Странно защо беше разочарован, че Мелиса наистина се бе оказала онази хладна и пресметлива интригантка, за която я беше смятал.

Отговорът му прозвуча раздражено:

— Възхитен съм, че всичко се уреди така добре. Остава ни само да уговорим датата на сватбата и най-после да приключим тази изключително неприятна вечер. — Без да погледне Мелиса, той прибави: — Вече говорих по този въпрос с Ройс и стигнахме до извода, че най-подходящо е да го направим в средата на август.

Мелиса усещаше почти болезнено властното му мъжко излъчване. Още с отварянето на вратата сърцето ѝ спря да бие, а когато погледите им се срещнаха, ѝ се дощя да избяга някъде далече. Защо не го мразеше? Нали ѝ беше причинил най-голямото зло, което можеше да сполети една жена? Скоро обичайната ѝ упоритост се събуди и тя побърза да определи бъдещия си съпруг като нахален и прекалено самоуверен. Едновременно с това обаче беше най-красивият и привлекателен мъж, когото някога беше срещала.

Мелиса беше объркана. В главата ѝ цареше хаос от възхищение, гняв, разкаяние и възбуда, предизвикана от близостта му. Тя повика на помощ борческия си дух и се постара да прогони всички чувства освен горчивината и гнева. Доминик я улесни в тази задача, обяснявайки с очевидно пренебрежение за кога е насрочил сватбата. Побесняла от гняв, че двамата с Ройс си позволяват да разполагат с живота ѝ, без изобщо да я попитат, тя вдигна глава и изстреля думите в лицето на Доминик с цялата омраза, на която беше способна:

— Мисля, че е редно поне да попитате годеницата кога би желала да се омъжи.

Джош, който не беше пропуснал признаците на приближаващата буря, се намеси доста нервно:

— Не се сърди, скъпа, сигурен съм, че твоят... годеник не е искал да прояви невъзпитание.

Заинтересован от противоречивите чувства, които се отразяваха върху лицето на Мелиса, Доминик предположи подигравателно:

— Вероятно годеницата е избрала по-подходяща дата? Ще ми позволите обаче да напомня, че вероятността от скандал ще бъде толкова по-малка, колкото по-скоро се венчаем. Разбира се, тук присъстващите ще мълчат, но и най-добре пазената тайна излиза наяве, когато най-малко го очакваме. Средата на август е достатъчно далече, за да не тръгнат неприятни приказки, за нашето... нека го наречем внезапно решение, освен това ще имаме достатъчно време да уведомим всички приятели и познати.

Това изглеждаше разумно, но средата на август беше твърде близка, твърде плашеща за Мелиса. Тя се постара да изтъкне някои възражения, но напразно. Джош сложи край на дискусията, като заяви възмутено:

— Това не е обикновена сватба, Мелиса! Трябва на всяка цена да избегнем възможния скандал, затова определяме датата на шестнадесети август и край!

Пронизана от три чифта мъжки очи, Мелиса сведе глава, стресната до дън душа от мисълта, че е загубила контрол над собствения си живот.

— Е, добре, на шестнадесети август — промълви тя, преглъщайки сълзите си.

В тона ѝ прозвучаха толкова мъка и отчаяние, че каменното сърце на Доминик се трогна. Без да осъзнава какво върши, той пристъпи към нея и взе студената ѝ ръка в своята. Мелиса вдигна смаяно очи към него и пулсът му веднага се ускори.

— Може би обстоятелствата около нашата сватба не са от най-приятните — заговори задавено той, — но ако вложим малко повече усилия, ще успеем да направим този брак що-годе поносим. — И с крива усмивка заключи: — Аз обещавам да бъда добър съпруг, а ако ти проявиш малко повече отзивчивост, съвместният ни живот може да стане наистина приличен.

Това не звучеше кой знае колко романтично, но в сърцето на Мелиса пропълзя плаха надежда, че ако не бяха в състояние да намерят пълното щастие, двамата все пак можеха да живеят добре един до друг. Плаха усмивка озари лицето ѝ.

— Аз също ще се опитам... Но не ми се вярва, че ще бъде леко — прошепна едва чуто тя.

Доминик изви едната си вежда.

— Трябва да се постараям — и двамата — прозвуча подигравателният му глас. — Понякога животът изисква малко повече напрежение.

Мелиса кимна примирено и Джош мъдро реши, че е крайно време да приключат вечерта, преди годениците отново да са се скарали.

— Виждаш ли, мила — утеши я дружелюбно той, — аз ти казах, че всичко ще се обърне към добро. А сега е време да те отведе в къщи.

На следващия ден Мелиса прие възторжените благопожелания на Закари в състояние на отпуснатост и замайване. Цялото семейство Манчестър пристигна заедно с Доминик да обявят официално годежа. Тя усещаше, че кима и се усмихва, знаеше, че лицето ѝ изразява внимание, когато става дума за предстоящата сватба, но в действителност не възприемаше почти нищо от онова, което ставаше около нея. Имаше чувството, че всичко това се върши с някой друг. Вечерта, когато един пратеник донесе вест от Лейтимър, тя изгледа писмото с празен поглед, без да бъде в състояние да проумее изразените в него заплахи. Това вече нямаше значение — нищо друго нямаше значение освен факта, че след няколко седмици щеше да бъде омъжена за човек, когото почти не познаваше. В сравнение с това всички обиди и предупреждения на Лейтимър бяха без значение. Без да осъзнава какво прави, тя написа отговор, уведоми го за годежа и го увери, че след няколко дни ще бъде в състояние да му върне цялата дължима сума.

Седмиците минаваха и тя благодареше на небето, че бе съумяла да се обгради с тази стена от равнодушие. Събитията около нея сякаш не я засягаха. Чувството за недействителност смекчаваше суровостта на нещата. Така тя изслуша безучастно съобщението на Закари, че Доминик му е връчил голяма сума пари за най-неотложните ремонти по къщата, които трябваше да се извършат още преди сватбата.

Очите на младежа святакаха въодушевено.

— Искам да ти кажа само едно, Лиса — заключи тържествено той. — Дяволски се радвам, че се омъжваш за Доминик Слейд! Той е великолепен човек! Заяви ми, че не вижда причина да не ми даде пари, след като само месец след венчавката ще освободим наследството от попечителство. Най-щастлив съм обаче, че в най-щастливия ден от живота си ще можеш да се гордееш с дома си.

Някъде дълбоко в гърдите ѝ се надигна луд гняв — та тя никога не се беше срамувала от дома си! Как смееше този... този натрапник да внушава такива мисли на Закари! Ала това чувство изчезна бързо, тя се усмихна с отсъстващ вид на Закари и побърза да се скрие в обора. Там беше единственото място, където поне до известна степен можеше да възстанови чувството си за реалност и да намери спокойствие, защото къщата гъмжеше от работници и прислуга.

Нищо не я засягаше истински, дори подробностите около сватбеното тържество, булчинската рокля и сватбените подаръци. Тя се плъзгаше покрай събитията, без да полага усилия да ги проумее, успяваше да се усмихне в подходящия момент, скланяше учтиво глава и повечето посетители оставаха с впечатлението, че имат насреща си замаяна от любовта и от неочакваното си щастие годеница.

Ала съдбоносният ден приближаваше неумолимо и пашкулът на безчувствеността, в който се беше увила, започна да се разплита. Дойде август и Мелиса започна да се буди всяка нощ, окъпана в пот, трепереща от бездънно отчаяние. До сватбата оставаха само няколко дни. Доминик Слейд щеше да стане неин съпруг и тя вече не можеше да се преструва, че всичко това се случва с друга жена. Скоро трябваше да се пробуди от този кошмар и да проумее, че животът продължава своя ход, сякаш онази злокобна нощ никога не е била.

Накрая ѝ стана невъзможно да живее повече в този измислен свят, особено когато многобройните строители и занаятчии приключиха с основния ремонт на къщата. Господарският дом вече не изглеждаше стар и занемарен: фасадата беше прясно боядисана, прозорците бяха закрити със скъпоценни копринени и кадифени завеси, наскоро пристигналите килими красяха изтърканите до блясък подове, прясно боядисаните стени и тавани блестяха в синьо и прасковено. Всеки ден пристигаха нови мебели от Ню Орлиънс, подивелите градини бяха приведени в пълен ред, храстите бяха подрязани, тревата — окосена. Въпреки тихото недоволство, че цялото това обновление се е извършило без нейно участие, Мелиса се радваше от сърце за Закари. Слава богу, безумната ѝ постъпка не се оказа чак толкова безполезна.

Дори Лейтимър бе получил парите си — както беше обещал, Доминик ѝ връчи сумата в уречения ден. Колкото и да ѝ беше неприятно, че Фоли вече не е само неин, Мелиса все пак усети невероятно облекчение, че е изплатила и последния дълг на баща си. От гърба ѝ падна тежък товар, когато отиде при мистър Смитфийлд и го помоли да свърши тази работа вместо нея. Банкерът уреди всички формалности и не ѝ се наложи да застане лице в лице с Лейтимър — иначе със сигурност щеше да му издере очите!

Вече беше свободна от бремето на дълговете, но неприятното предчувствие, че последната дума още не е казана, не искаше и не

искаше да я напусне. Все пак тя се опита да потисне това чувство, както потискаше и всяка мисъл за предстоящата сватба и продължаваше да живее като насън.

Обстоятелството, че Доминик щеше да се върне чак след няколко дни, правеше нещата по-леки. Три дни след обявяване на годеща той бе заминал за Таузънд Оукс, за да надзирава строежа на новата конюшня. Върна се едва на единадесети август. Мелиса беше забравила въздействието, което бъдещият ѝ съпруг оказваше върху сетивата ѝ, и се изненада от сладостните тръпки, които пролазиха по гърба ѝ. Двата седяха един срещу друг на празнично наредената маса в Оук Холоу и тя не можеше да откъсне очи от бронзовото му лице.

Лея Сали и чичо Джош бяха решили да дадат малък прием в чест на годениците. Трапезарията беше пълна с гости, но Мелиса не виждаше никого, освен Доминик, човека, за когото щеше да се омъжи. Докато очите ѝ опипваха гордите и самоуверени черти на лицето му, в сърцето ѝ се промъкна страх. Дали щеше да бъде добър съпруг? Или щеше да се окаже жесток? Разсипник като баща ѝ? Или великодушен и твърд като дядо ѝ? Вече знаеше, че този мъж е в състояние да събуди в сърцето ѝ бурна страст, но дали това беше достатъчна основа за един брак? Не ѝ се вярваше, защото, макар да не можеше да отрече въздействието на красотата и очарованието му, тя не изпитваше доверие към тези качества. Твърде много от онова, което някога ѝ бе казал Джош, се беше вдълбало в паметта ѝ. С чувство, опасно близо до враждебността, тя втренчи поглед в очите му. Не, никога няма да го обикна, закле се дълбоко в себе си тя. Макар да се беше съгласила да се омъжи за него, нямаше да му позволи да я третира като робиня! Нямаше да падне в краката му! Другите жени може и да бяха заслепени от момчешкия му чар, но тя нямаше да му се остави.

Доминик, усетил обвинителния ѝ поглед, беше безпомощен. Вярно, не беше очаквал годеницата му да го посрещне с бурна радост, но леденото лице на Мелиса все пак го свари неподготвен. Какво още ѝ липсва, запита се иронично той. Ще си има богат съпруг, докато той ще е принуден да приеме в дома си една злобна и заядлива жена. Или все още играеше театър, преструвайки се, че е против брака с него?

За съжаление държанието на Мелиса не се промени и през следващите дни. Сватбеният ден беше опасно близо, а Доминик усещаше как разочарованието му постоянно нараства. Не им оставиха

нито един миг насаме, за да поговорят, а и Мелиса не се показваше склонна да остава на четири очи с него. Все пак Доминик на няколко пъти успя да открадне две-три минутки насаме, през които му стана ясно, че бъдещата му съпруга просто не желае да разговаря с него.

Тя се отнасяше с него като с някоя нелюбима вещ, но това не му пречеше да гледа на нея като на своя собственост и да си представя сладостта на устата и мекотата на тялото ѝ. Упоритият спомен за двата пъти, когато я беше целувал, му беше утеха в тези тъжни дни и му позволяваше да очаква деня на сватбата ако не примиращ от щастие, то поне с известно радостно нетърпение. Тайно в себе си той желаше споделя с Мелиса нещо повече от чисто физическо желание, но щом то беше единственото свързващо звено между тях, тогава трябваше да се възползва от него в пълна степен. С тази цел пред очите си той вече бе извършил някои приготовления, с които се надяваше да стопли сърцето на студената си годеница.

Като си помислеше за широкото легло, което беше поръчал в Начез, на сърцето му олекваше и той започваше да си представя смайването на Мелиса. Опитваше се също да си я представи в леглото, гола след копринените чаршафи... и в слабините му нахлуваше болезнено желание. Досега беше смятал, че бракът е глупост, но след като тялото му гореше от жажда да притежава Мелиса, може би наистина трябваше да позволи да го завлекат пред брачния олтар.

Най-после настъпи денят преди сватбата. Всички гости вече бяха пристигнали и настанени у приятелите и познатите на семействата Манчестър и Сеймур. Между Начез и Ню Орлиънс надали имаше човек, който да не знае, че на следващия ден пред олтара ще застанат Мелиса Сеймур и Доминик Слейд.

Разбира се, знаеше и Джулиъс Лейтимър — друго не беше и възможно, след като бе получил писмото на Мелиса и парите си. Освен това двамата с Дебора бяха поканени на приема, който се даваше в чест на новобрачните. Самата церемония щеше да се състои в Уилоуглен, приемът обаче беше в Оук Холоу. Мелиса би предпочела да не го вижда между гостите, но членовете на изисканото общество в градовете по горното течение на реката се брояха на пръсти и просто не беше възможно да не поканиш някого, без да имаш основателни причини. Тя се утешаваше, че вече няма защо да се страхува от него и

че сред толкова много хора той просто ще бъде принуден да се държи прилично.

Следобед, когато Доминик предложи на Мелиса да излязат на разходка, тя прогони решително всяка мисъл за Джулиъс Лейтимър. Доминик, който в последните дни изглеждаше много тайнствен, ѝ пошепна, че ѝ е приготвил изненада. Усмивката на Закари събуди в сърцето ѝ подозрение, че брат ѝ отлично знае за какво се отнася. За съжаление тя не се интересуваше от изненади, а и — което беше още по-важно, — нямаше никакво желание да излезе сама с годеника си. За негово голямо разочарование тя покани Морган и Леони, Ройс и Закари да ги придружат и разходката в усамотение се превърна в групов излет. Докато двете дами чакаха в галерията господата да доведат конете, Лейтимър отново напомни за присъствието си. Една прислужница се поклони и ѝ подаде току-що пристигналото писмо.

Мелиса се извини на Леони и се оттегли в края на дългата галерия, за да прочете необезпокоявана какво ѝ пишеше Лейтимър.

Скъпа моя Мелиса,

не можете да си представите каква сърдечна болка и разочарование изпитах, когато узнах за предстоящата ви женитба за Доминик Слейд. Първият ми импулс беше да мълча — но за съжаление не можах да се въздържа! Вече ми е ясно, че намеренията ми са позорни и недостойни за джентълмен, и най-смирено ви се извинявам за това, но нима перспективата за два или три месеца в моята компания ви беше толкова неприятна, та се обвързахте за цял живот с негодник като Слейд? Признавам, че намеренията ми не бяха от най-благородните, но аз поне ви уведомих за тях ясно и открито. Можете ли да твърдите същото и за Слейд? Не бива да се доверявате на този човек — мога да ви разкажа такива неща, в сравнение с които предложението ми да ви направя своя любовница ще ви се стори момчешка лудория! Ако се съмнявате в твърдението ми — за което не мога да ви се разсърдя, — тогава попитайте сестра ми. Тя знае какъв е Доминик и много се страхува за вас. Едва след като самата тя стана жертва на

фалшивия му чар, проумя истинската му същност на безскрупулен измамник, който използва в своя изгода чувствата на дамите. Повтарям: не бива да му вярвате.

Боли ме, че трябваше да ви разкрива това, но ви съветвам да бъдете постоянно нащрек. Не искам и с вас да се случи онова, което се случи със сестра ми. Макар и да знае, че бившият ѝ любим е подъл интригант, бедната Дебора продължава да копнее за него. Още по-лошо, той го знае и си играе с чувствата ѝ. Вчера например я посети в къщата, в която сме отседнали. Стори ми се странно, че е дошъл по време, когато аз не бях вкъщи и не можех да му забраня тази среща. Разберете, никак не ми е приятно да ви кажа всичко това, но ако мога да предотвратя удължаването на списъка на жертвите, тогава си струва. Пък нека името ми се покрие с позор!

Най-голямото ми желание е всичко това да не се беше случвало. Повярвайте ми, аз съм изпълнен с най-добри чувства към вас и въпреки всичко, станало помежду ни, продължавам да се надявам на благосклонност от ваша страна. Трябва да знаете, че можете да се обърнете към мен винаги, когато се нуждаете от подкрепа. Ако все пак встъпите в този ужасен брак, ви уверявам, че един ден ще имате нужда от моята помощ. Знам го със сърцето си. Надявам се да ми простите днешното нахалство, като ми позволите да бъда до вас в часа на истината.

Лейтимър

Мелиса смачка хартията в ръката си и устреми празен поглед в зелената морава, обзета от пламенно желание да не беше прочела това ужасно писмо. Нямаше доверие на Лейтимър, подозираше, че твърденията му са лъжливи, и все пак не можеше да ги отхвърли с лека ръка. Изсмя се горчиво. Май нямаше особена разлика между Доминик и Лейтимър. Най-смешното беше, че Лейтимър се опитваше да я предпази от мъжа, който на следващия ден щеше да стане неин съпруг. Писмото не съдържаеше почти нищо, което да не ѝ беше известно. Нали и Джош я бе предупредил да се пази от Доминик? Ала фактът, че

някога Доминик е имал връзка със сестрата на Лейтимър и я посетил само два дни преди сватбата, беше сериозно основание за тревога. В продължение на един дълъг миг сърцето ѝ разкъсваше от ревност. Едва тропотът на конски копита я върна в действителността.

Мелиса се постара да се овладее и разкъса писмото на малки парченца, представяйки си, че по същия начин разкъсва сърцето на Доминик. Изхвърли късчетата хартия и се присъедини към Леони и останалите. Ако беше възприела писмото на Лейтимър като ирония на съдбата, то се оказа дреболия в сравнение със злобното удоволствие, което изпита при вида на изненадата, приготвена ѝ от Доминик. Случайността се беше погрижила той да купи като сватбен подарък за нея същата къща, която Лейтимър беше пожелал да наеме като любовно гнездо за тях двамата.

Докато другите изразяваха възторга си от красивата малка къща, прясно боядисана и обзаведена за новобрачните, Мелиса гледаше втренчено пред себе си, без да проговаря нито дума. Сметнал, че годеницата е загубила ума и дума от радост, Доминик ѝ прошепна:

— Не се бой, ще посещаваме често брат ти в Уилоуглен. Въпреки това сметнах, че ще ти хареса да имаш собствен дом. Къщата е малка, но много удобна, а ако желаш, бихме могли да я разширим. Към имота принадлежат и петдесет хектара земя. Вече строят конюшня и заграждат пасища. Ако нямаш нищо против, ще преместим част от конете тук.

Тъй като Мелиса отново не пророни нито дума, той продължи:

— Къщата и земята са твоя собственост — давам ти ги като сватбен подарък.

Думите му я уплашиха до смърт. Неспособна да мисли разумно, Мелиса втренчи поглед в коравото мъжко лице. За първи път го поглеждаше в очите от онази съдбоносна вечер в Уайтхорн и Доминик буквално потъна в тайнствените дълбини на двете златнокафяви очи. Погледът му се отмести към чувствената уста и той прошепна, неспособен да скрие обзелата го възбуда:

— Утре ще прекараме тук първата брачна нощ...

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Макар и с големи усилия, Мелиса успя да се овладее и да не избухне в луд, истеричен смях. Както по всичко изглеждаше, тази прелестна малка къща с обрасла с виещи се рози галерия беше предназначена да бъде мястото, където тя щеше да загуби невинността си. Не я утешаваше, че това ще стане с Доминик като неин съпруг, а не с Лейтимър като с любовник. За момент се забрави и пожела да каже на Доминик защо не е особено възхитена от сватбения му подарък, но здравият ѝ човешки разум, който в последно време често я беше изоставял, успя да надвие. Тя погледна Доминик с принудена усмивка.

Тъй като разбираше, че той очаква нещо повече, постара се да запази усмивката върху лицето си и трескаво заговори:

— Много си мил с мен! Толкова съм ти благодарна... — Заблъска си главата за още няколко благодарствени думи, но разумът отказа да ѝ служи, блокиран от последната забележка на Доминик. Сватбената нощ беше толкова близо...

— Доминик! — провикна се в този момент Леони, скрита в сянката на галерията, и спести на Мелиса неудобството да продължи.

— Няма ли да покажеш на годеницата си как си обзавел къщата за нея?

Мелиса разтърси глава, за да се съвземе. Доминик се обърна бавно, взе ръката ѝ и я поведе към къщата. Моментът на интимност беше отлетял.

— Надявам се обзавеждането да ти хареса — заговори учтиво той. — Нямах много време, но дадох на работниците строги указания за мебелите. Ако нещо не ти е по вкуса, можем да го променим. — Той ѝ се усмихна така мило, че сърцето ѝ се разтопи от сладост. — Уверен съм, че къщата е достатъчна за потребностите ни.

Все още разтърсена до дън душа от нахлулите в сърцето ѝ чувства, Мелиса отвърна лице и промърмори полугласно някакъв отговор, надявайки се в думите ѝ да прозвучи някакъв смисъл. Всъщност, в последно време целият живот беше загубил смисъла си...

Къщата беше отлично обзаведена, но Мелиса не запомни нито една подробност от обстановката. Твърде силно осъзнаваше факта, че утре ще дойде тук с Доминик. Запомни само, че стаите са просторни, че стените са с цвят на слонова кост, а пердетата са светлорозови. Двете спални, разположени на горния етаж и свързани с гардеробна, бяха най-яркият спомен в съзнанието ѝ. Когато остана сама в леглото си в Уилоуглен, тя си припомни всички подробности на издяланото от розово дърво легло, украсено с богата резба, покрито с разкошна завивка от лавандуловосин сатен. Отново чу гласа на Доминик:

— Това е твоята стая. Твоето легло... Много се надявам да го споделяш с мен... често, всяка нощ.

Взирайки се отчаяно в мрака, Мелиса осъзна, че за последен път спи сама. Дъхът ѝ спря. Утре щеше да стане съпруга на Доминик Слейд — за цял живот. Щеше да споделя леглото му. Какъв беше ужасът ѝ, когато установи, че тази перспектива я възбужда! Как можа да се унижи дотам, че да се зарадва на предстоящата нощ с този човек! Тя стисна ръце в юмруци и отново устреми поглед в мрака. Няколко пъти си повтори, че няма да позволи на Доминик да забележи бурята, която се развилняваше в гърдите ѝ при всяко негово докосване. Тялото ѝ щеше да я издава, но тя щеше да бъде нащрек и нямаше да го остави да надникне в глупавото ѝ сърце. Усети облекчение, когато мислите ѝ се насочиха към писмото на Лейтимър. За първи път си пожела да не го беше скъсала, за да прочете отново грозните неща, които англичанинът беше написал за годеника ѝ.

Макар че положи отчаяни усилия да мисли лошо за Доминик, тя не успя. Все пак бъдещият ѝ съпруг имаше твърде много добри страни. Само като си спомнеше колко беше великодушен към Закари... И за малката къща... Колко мъже, дори влюбени до уши, биха подарили на бъдещата си жена къща и петдесет хектара земя? Ами историята с Фоли! Доминик беше спазил най-почтено уговорката им, макар че предстоящата женитба правеше това излишно. Да, той наистина беше добър и великодушен...

В сърцето ѝ пламна луд гняв. Как можеше да мисли по този начин за Доминик Слейд! Виновно е проклетото му очарование, каза си ядно тя. Виновни са проклетите му сиви очи. Виновна е и подигравателно опъната уста, и... Тя заскърца със зъби и се опита отново да си припомни злобните думи на Лейтимър. Твърдението, че

Доминик е пуснал в ход чара си пред сестра му Дебора, макар че е сгоден за друга, се заби като нож в сърцето ѝ. Тя изстена и седна в леглото си.

Нямаше никакъв смисъл да си въобразява небивалици. Въпреки всички ужасни неща, които се говореха за него, тя се беше поддала на очарованието на Доминик Слейд и всяко негово докосване я караше да трепери като лист от нахлулото желание. Трябваше да бъде нащрек, трябваше непрестанно да си повтаря, че той не е такъв, за какъвто се представя. Не, тя нямаше да се остави да я превърнат в робиня като бедната Дебора! О, не, тя щеше да докаже на мистър Слейд, че не всички жени се поддават на проклетия му чар като глупавата лейди Боудън!

Тези противоречиви чувства я държаха будна до ранните утринни часове и не изчезнаха дори с началото на сватбения ден. Без да се противи, тя позволи на Франсиз и Сали да я облекат в прекрасната муселинена рокля, общита със сребро и да забодат в косата ѝ ухаещи портокалови цветчета. Нямаше как да не се поддаде на всеобщото вълнение и въпреки всичките ѝ усилия да остане спокойна, когато пристъпи към олтара, водена от Закари, бузите ѝ бяха заруменели и очите ѝ светеха. Младият мъж положи ръката на сестра си в тази на Доминик и венчавката се извърши под голямата мимоза пред къщата от местния свещеник.

Облечен в строг официален костюм, Доминик изглеждаше зашеметяващо. Мелиса се взираше запленена в лицето му. Бързо променящите се настроения се отразяваха върху мъжествените му черти и караха сърцето ѝ да бие като лудо. Той ту се усмихваше, ту се мръщеше, но винаги беше замайващо красив. Черната коса беше грижливо вчесана, но един непокорен кичур все падаше по челото му и будеше в сърцето на Мелиса неистово желание да го приглади назад. Господи, нима можеше да устои на такъв мъж! Та дори само видът му беше достатъчен да разклати твърдата ѝ решителност!

Церемонията беше кратка, а целувката, която си размениха пред събраните гости, беше целомъдрена и не издаваше нищо от горещата страст, която бушуваше в тялото на Доминик. Нищо не можеше да се сравни с вълнението, което изпита при докосването на устните им. Макар че пулсът му туптеше като безумен, той успя да се усмихне, взе ръката ѝ и я поведе към ликуващите, поздравяващи ги един през друг

гости. Скоро двамата бяха наобиколени от празнично пременената тълпа и от всички страни се посипаха пожелания за щастие.

Докато траеше празненството, Доминик напразно се опитваше да обуздае бурното си нетърпение. Трябваше да остане насаме с жена си, иначе щеше да полудее! Не искаше да я дели с никого, особено с десетките млади, красиви мъже, които се тълпяха около прекрасната булка.

Забравила нощните си клетви, Мелиса се остави на сладката омая, обзела я от близостта на Доминик. Той я възбуждаше, без да помръдва дори малкото си пръстче! Достатъчно беше да се усмихне на някоя от обградилите го красавици или да сведе доверително глава към някоя руса главица, и Мелиса беше готова да се закълне, че в същия миг сърцето ѝ се е пръснало на парченца. Ала когато срещнеше устремения към нея поглед на двете сиви очи, тялото ѝ започваше да тръпне от желание. Кога най-сетне щяха да свършат тези безкрайни наздравици? Крайно време беше двамата да останат сами...

След цяла вечност желанието ѝ се изпълни. Вдигнаха и последния тост, изказаха и последните благопожелания и двамата с Доминик се качиха в каретата и потеглиха, сподирени от весел смях и дяволити подмятания. Бяха изминали не повече от една миля, когато Мелиса бе разтърсена от прозрението, че елегантният мъж, седнал до нея в безупречния си фрак, е неин законен съпруг и че от днес нататък тя е практически негова собственост. Той щеше да разполага с имуществото ѝ и — което беше още по-лошо — беше неограничен господар на тялото ѝ.

Тя хвърли бърз поглед към силните му, загорели от слънцето ръце и си представи как те милват тялото ѝ, как я събличат, как докосват най-интимните ѝ места... Сърцето ѝ заби като лудо. Трябваше да престане да мисли за предстоящата нощ! Тя откъсна поглед от ръцете му и упорито се загледа в падащия мрак. Не биваше да проявява слабост. Не биваше да позволи на магията да проникне в тялото ѝ...

Доминик не можеше да не забележи колко мълчалива е съпругата му, но реши да прояви такт и да не я дразни. Нямахше намерение да я укорява и за безсрамните ѝ флиртове с всички що-годе млади и прилични мъже. Ала тайно в себе си се закле, че на това ще бъде сложен край. Мелиса беше негова жена и той нямахше намерение да

търпи разни влюбени глупаци в близост до нея. Ревността беше чувство, което досега му се струваше достойно за презрение — още повече, че самият той никога не ревнуваше. Може би това беше причината, че не сметна за ревност гнева, който бушуваше в сърцето му.

Денят беше дълъг, изпълнен с напрежение и когато най-сетне забеляза в далечината малката им къща, Мелиса въздъхна от облекчение. Вече не беше толкова горещо, но и двамата копнееха за студена лимонада и за хладните копринени чаршафи на леглото. Мелиса не можа да се удържи и изтърси:

— Ох, нямам търпение да сваля тази тясна рокля и да се пъхна в леглото!

Осъзнала скритото значение на думите си, тя пламна от срам и хвърли боязлив поглед към съпруга си. Стараейки се да не избухне в смях, Доминик отвърна тихо:

— Мога да си представя. Позволих си да ти наема камериерка и съм сигурен, че е приготвила всичко необходимо.

Мелиса трябваше да смели още една новост. Макар че години наред се бе лишавала от услугите на камериерка и беше свикнала да се облича и реши сама, тя беше трогната от загрижеността му. От гърлото ѝ се изтръгна въздишка. Ако Доминик продължаваше да се показва само от най-добрата си страна, съпротивата ѝ щеше да се стопи като сняг на слънце.

Решена да прояви само хладна учтивост, тя склони глава и отвърна равнодушно:

— Много ти благодаря за любезността.

Очевидно Доминик беше очаквал много повече от едно просто „благодаря“, но не се изненада особено от съдържаността ѝ, защото беше започнал да свиква с неочакваните ѝ реакции. Нямахше да се учуди дори ако Мелиса се беше засегнала от този великодушен жест. Всъщност, тази бърза смяна на настроения, това люшкане между съдържаността и гнева го възхищаваше и предизвикваше; в един момент Мелиса се усмихваше меко и с копнеж, а в следващия го удостояваше с поглед, способен да забие в земята някой по-слаб от него. Беше успяла да го примаме в коварния си капан, но се държеше така, сякаш бракът с него беше последното нещо, към което се стремеше. Е, днес най-после щеше да пожъне първите плодове от

проявената глупост. Бе допуснал да се оплете в мрежата ѝ, но сега щеше да се наслади на прекрасното ѝ тяло. И досега беше убеден, че онази вечер не е бил с ума си.

Следващия час двамата прекараха в опознаване на новия си дом. Доминик не можеше да престане да мисли за физическите удоволствия, които ги очакваха, затова не възрази, когато след лека вечеря, сервирана в трапезарията, Мелиса побърза да се оттегли в своята спалня на първия етаж. С чаша бренди в ръка той си представяше как младата му жена се съблича и се загръща в изкусително neglije. Когато желанието му стана непоносимо, той остави чашата си и изскочи от трапезарията.

Влезе в спалнята си, свали бързо официалния си костюм, изми се в пригответения леген и навлече халата, оставен от камериера му Бартълмю. Сърцето му биеше неравномерно. Той прекоси с две крачки малката гардеробна, която делеше двете спални, и натисна бравата на вратата ѝ.

Меките жълти и лавандулови тонове, в които беше боядисано голямото помещение, излъчваха гостоприемна топлина. Гардеробът и красивата тоалетна масичка от розово дърво, както и двете тапицирани със зелена коприна кресла бяха съвсем нови. Леглото, избрано от Доминик, не беше чак толкова разкошно като онова, което ги очакваше в Таузънд Оукс, но изглеждаше задоволително. Балдахинът, изработен от меко падащ материал, подчертаваше тежките, богато резбовани подпорни колони и разкриваше красивата лавандуловосиня покривка. Изненадан, че не намира жена си в леглото, Доминик огледа стаята. Мелиса беше застанала пред един от големите прозорци, които заемаха цялата предна стена.

Междувременно тя не бе останала бездейна. След освежаваща баня бе отпратила Ана, сръчната и весела камериерка, която ѝ беше намерил Доминик, и бе потърсила куфара, донесен по нейна заповед от Уилоуглен. Намери го забутан в дъното на шкафа и го разтвори на пода, за да се облече за първата си брачна нощ според своите собствени представи.

Тя сама не знаеше какво всъщност иска да постигне, но много се надяваше, че видът ѝ ще издигне непреодолима бариера между нея и съпруга ѝ. Не можеше просто така да приеме Доминик в леглото си — това означаваше поражение и разумът ѝ се съпротивляваше с всички

сили. Тя огледа дрехите си и решително стисна устни. Каквото и да я очакваше, тя трябваше да предприеме нещо, за да спаси гордостта си.

Всъщност, Мелиса не си правеше илюзии, че ще успее да се пребори със собственото си физическо желание. Много добре знаеше какво въздействие оказва Доминик върху сетивата ѝ. Нали затова се бе стигнало до тази женитба? Ако беше замесена от друго тесто, сигурно щеше да се нахвърли като тигрица върху него още след първата милувка и да му издере очите. Споменът за миговете, когато се разтапяше под целувките му, я накараха да изкриви лице. Кой знае как щеше да реагира днес тялото ѝ...

Все пак тя щеше да отложи неизбежното. Щеше да направи поне един опит да му се противопостави. А после, когато Доминик я вземеше в обятията си и я целунеше, онзи сладостен огън отново щеше да пламне в жилите ѝ и тогава... От гърлото ѝ се изтръгна угрижена въздишка. Трябваше, непременно трябваше да направи нещо, за да не се издаде.

Когато Доминик я видя, Мелиса остана доволна от реакцията му. В първия миг помисли, че съпругът ѝ ще се разкреци с пълен глас — и ще ѝ даде възможност да започне първата брачна кавга. Когато погледът му обхвана стройната ѝ фигура, усмивката на лицето му се изпари, топлият блясък в очите му изчезна. Както доволно установи Мелиса, Доминик остана изненадан и разочарован от вида на жена си.

С лудо биещо сърце тя зачака гневното избухване, което неминуемо щеше да последва. Това беше най-доброто, което можеше да ѝ се случи, защото така щеше да има повод да му отговори по същия начин. Толкова по-голямо беше смайването ѝ, когато след първите искри на ужас в очите му отново просветна веселие. Лицето му се разведри, той се поклони и попита с подигравателно провлечен глас:

— Мис Мелиса Сеймур?

Точно така, пред него беше киселата стара мома Мелиса Сеймур, която бе видял за първи път в обора на Уилоуглен с лопата за тор в ръка. След като вече знаеше какво се крие зад този маскарад, Доминик неволно се запита как беше допуснал да го заблудят толкова лесно. Въпреки строгата фризура и разкривеното лице, фините черти на лицето ѝ и прекрасната кожа бяха повече от видими. И той отново

потръпна при мисълта какво удоволствие щеше да му достави изследването на всяко кътче от това прекрасно тяло.

Мъжът ѝ май се забавляваше за нейна сметка! Мелиса потрепери от ужас. Нищо не излезе, каза си обезкуражено тя. Все пак направи последен опит да продължи играта и отговори с най-надменния си и леден тон:

— Тъй като днес ни венчаха, вече се наричам мисис Мелиса Слейд. Би трябвало да го знаеш.

Ала днес нищо не беше в състояние да изтръгне Доминик от сладостното опиянение, в което беше изпаднал. Той я огледа от глава до пети, после втренчи жаден поглед в гърдите ѝ.

— Как мога да забравя — промърмори дрезгаво той. — Нали през последните часове съм мислил само за това...

При тези думи сърцето на Мелиса направи скок. Без да смее да си поеме дъх, тя го погледна с очакване. Очите ѝ останаха приковани в неговите, ароматът на силното му тяло и споменът за жадната, търсеца мъжка уста я завладяха отново.

Доминик направи няколко крачки и спря на сантиметри от нея. В този миг Мелиса успя да възвърне част от самообладанието си и бунтовният ѝ дух отново се раздвижи. Твърде късно осъзна, че не е избрала подходящо място за сблъсък — трябваше да се изправи в средата на стаята, не толкова близо до стената. Както беше застанал пред нея, той ѝ отрязваше пътя за бягство, а близостта му беше повече от смущаваща. Объркана, тя прехапа устни и избягна погледа му, за да не прочете триумфа в очите му.

— Страх ли те е, Мелиса? — попита тихо Доминик. Топлият му дъх погали бузата ѝ.

— Разбира се, че не! — отвърна смело тя и го удостои с леден поглед.

— Слава Богу, че не си плашлива. Никога не ми е било приятно да обезчестявам девици, да не говорим пък за страхливи... — В сивите му очи блесна нещо като съжаление. — Честно казано, не мога да си представя как бих се любил с някоя плаха девица.

Смутена, Мелиса сведе очи. Изобщо не забеляза, че Доминик беше опрял ръце на стената от двете страни на главата ѝ. Ала усети с цялото си същество топлината и силата, която се излъчваше от мускулестото му тяло.

— След като девиците не са по вкуса ти — промърмори хладно тя, — не е ли по-добре да отложим консумирането на брака ни?

С неприкрито чувствена усмивка Доминик разтърси тъмната си глава.

— Не, скъпа. Представата, че съм първият ти любовник и изобщо че съм твой любовник, ме държа буден много нощи и след като най-после успях да отстраня от пътя си всички препятствия, няма да си откажа нищо от това удоволствие...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Устата на Мелиса пресъхна, кръвта заби лудо в слепоочията ѝ. Без да може да реагира, тя проследи с поглед как Доминик сведе лице към нейното. Леката милувка на устните му я накара да потръпне от наслада. Постара се да прикрие реакцията на тялото си и отвърна глава настрана.

— Ами ако аз не желая да се любя с теб? — попита задавено тя. Не смееше да го погледне, тъй като ѝ беше по-лесно, когато красивото му лице не беше непрекъснато пред очите ѝ. Устните му продължиха да милват бузата ѝ, топлият му дъх, ухаещ на бренди, опари кожата ѝ, когато тихо произнесе:

— О, разбира се, че искаш, скъпа...

Мелиса трябваше да положи отчаяни усилия, за да се почувства засегната от самоувереността му. Ала в чувството за обида се примеси замайващо очакване. Без да обръща внимание на тежестта в стомаха, тя хвърли бърз поглед към него и веднага си пожела да не го беше направила — леката подигравка в сивите очи усили възбудата ѝ. Трябваше да разкъса тази сладка мъгла, с която Доминик я беше обвил без никакви усилия.

— Досега не бях срещала такава надменност! — прошепна тя.

— Може и така да е, но ти забравяш, че вече съм те целувал и съм те държал в обятията си — а тогава нямаше нищо против близостта ми — заяви сухо той.

— Тогава... беше различно — заекна тя. — Не бяхме женени.

Очите му просветнаха развеселено.

— Разбирам. Приемала си прегръдките ми само защото не сме били женени.

Мелиса си пое дълбоко дъх и се постара да обясни.

— Искях да кажа друго. Тази сватба просто не биваше да става и... — Тя се поколеба и прибързано заключи: — Мисля, че не е правилно да консумираме брака си още днес.

Доминик, станал отново сериозен, запита раздражено:

— А кога ще го направим — ако зависеше от теб?

Добила известна увереност в себе си, Мелиса отвърна небрежно:
— Може би след няколко седмици, когато се опознаем по-добре.
Доминик изпухтя презрително.

— Скъпа моя, трябва да ти обясня едно: във всички други области имаш пълна свобода на действие, но тъй като именно физическото желание беше онова, което ни заведе пред олтара, аз нямам никакво намерение да изоставям съпружеските си задължения.

Сърцето ѝ подскочи болезнено.

— Щом така смяташ, аз няма да те спра. Можеш да правиш с мен, каквото искаш — промълви с мъченическа физиономия тя и дълбоко въздъхна: — Ще се принудя да търпя присъствието ти в леглото си, за да не ме обвиниш в неизпълнение на моите задължения.

Мелиса очакваше бурна реакция от страна на съпруга си — гняв, отвращение, разочарование, — но за нейно учудване Доминик избухна в смях.

— Много добре — отговори делово той. — Ти ме предупреди, че нямаш намерение да проявиш отзивчивост, а аз от своя страна те предупреждавам, че съм решен да си доставя всички възможни удоволствия. — Още преди Мелиса да осъзнае значението на думите му, телените очила бяха смъкнати от носа ѝ. — И първото от тези удоволствия ще бъде да те освободя от тази смешна роля!

Доминик изгледа сърдито старите очила, отвори прозореца и ги запрати надалеч в мрака.

— Готово — прошепна меко той. — Отдавна трябваше да го направя. — Той погледна Мелиса с такава настойчивост, че дъхът ѝ спря. — А сега предстои същинското удоволствие.

Като плаха сърна, стресната от хищно животно, Мелиса направи скок встрани, за да се спаси. Ала Доминик улови раменете ѝ и с дразнеща лекота я притисна до себе си. Тялото му се разтърсваше от трудно подтискан смях. Той приближи уста до ухото ѝ и пошепна:

— Помни, че трябва да изпълниш съпружеските си задължения без съпротива.

Вбесена, неспособна да устои на собствената си възбуда, Мелиса го изгледа мрачно. При тази интимна близост съпротивата ѝ се топеше като сняг на слънце. Потискайки предателската реакция на тялото си, тя процеди през стиснати зъби:

— Как се осмели да хвърлиш очилата ми! Имам нужда от тях!

Мъжът поклати глава.

— Не и за онова, което смятам да направя — промърмори дрезгаво той и посегна към косата ѝ, за да извади фуркетите от строгия кок. Само след секунди медноцветните къдрици нападаха по изваяните рамене. Доминик огледа доволно свършената работа, видя зачервените бузи и кехлибарените очи на Мелиса, затъмнени от неподдаващо се на определение чувство. Страх? Копнеж? Гняв? Доминик не можеше да го определи, но не се разтревожи от това. Вече не можеше да устои на изкушението и устните му се впиха в нейните. От гърлото му се изтръгна дрезгав стон. Той я зацелува като умиращ от жажда, отдавайки се изцяло на настойчивото, примитивно усещане, което го обзе при допира до устните ѝ. Искаше да я възбуди, да я вкуси, да се наслади на сладостта ѝ. Изследва бавно кораловите устни, после натискът се засили. Тази жена беше истинско предизвикателство за него. Изкушаваше го с всяка частица от тялото си, отнемаше му способността да разсъждава. Целувката му стана почти брутална.

Уловена в ръцете му, пленница на собственото си тяло, Мелиса се разтърси от непознати досега сладостни тръпки. Нищо не можеше да се сравни с усещането за жадния мъжки език, изпълнил устата ѝ.

Той вземаше всичко, което му се предлагаше, без да прикрива дивото желание, което бушуваше във вените му. Мелиса с болка осъзна колко е безпомощна. Тя престана да се съпротивлява и се отдаде на прегръдката му, забравила всичко на света освен Доминик и сладката омая, която се излъчваше от него.

Мелиса беше почнала да смята, че няма нищо по-възбуждащо от тази целувка, когато силните мъжки ръце я притиснаха до твърдите му хълбоци и я потриха о набъбналата му мъжественост. Ето че се беше излъгала. Усещането беше толкова силно, че ѝ се зави свят. Колко хубаво беше да усети, че е обект на такова силно желание. Ала тази мисъл изчезна, както се беше появила. Доминик беше открил копчетата на гърба и когато роклята се плъзна по краката ѝ, Мелиса подскочи уплашено.

Разярена, че бе допуснала това, Мелиса се откъсна от устните му и прошепна, без да си дава сметка, че гласът ѝ звучи умолително:

— Престани! Веднага престани... моля те!

Притворил очи, Доминик я гледаше с непроницаема физиономия. *Дали разбира, че иска от мен нещо невъзможно?* —

питаше се безпомощно той. Толкова я желаше, че слабните му пулсираха болезнено; тя беше неговата съпруга, това беше първата им брачна нощ, защо трябваше да спре точно сега? Той я погледна и поклати глава.

— Не мога... Аз те желая и ще те взема, все едно искаш ли или не. — Погледът му се плъзна по белите рамене и пълните гърди, освободени от тесния корсаж, и устните му пламнаха от желание да ги вкусят. Крайно време беше да свали тази глупава рокля! Все пак той се постара да откъсне поглед от прелестите ѝ и я погледна в очите. — Мелиса, каквито и да са причините за този брак, ние вече сме женени и ще останем мъж и жена до края на живота си. Аз не исках този брак — всъщност, аз изобщо нямах намерение да се женя, — но тъй като допуснах да ме уловиш в този прастар женски капан и двамата трябваше да се подчиним на традицията, възнамерявам да направя брака ни истински. — Усмивката му издаваше съжаление. — Странно... Представял съм си всевъзможни затруднения, но никога не съм помислял за проблеми в леглото.

Думите му бяха правилно прицелени и Мелиса усети остро пробождане в сърцето. Тайно в себе си обаче трябваше да признае, че съпругът ѝ е прав. Досега винаги беше реагирала бурно на близостта му и той нямаше как да не да приеме, че жена му с готовност ще го последва в леглото. Но тя в никакъв случай не можеше да му признае, че също го желае и че перспективата да стане негова жена я изпълва с нетърпеливо очакване. Тъй като осъзнаваше болезнено, че Доминик не споделя нежните ѝ чувства, Мелиса взе твърдото решение да крие от него, че съвсем не е безчувствена към чара му. Никога нямаше да му позволи да надникне в сърцето ѝ! Изгледа го дръзко, отметна глава назад и промърмори:

— Е, по всичко личи, че си се излъгал.

Самоуверената му усмивка накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

— Излъгал съм се значи? — повтори небрежно той. — Не, скъпа, не съм — само че за момент забравих възбуждащата ти противоречивост.

Думите му съдържаха твърде много истина, за да може да я оспори. Вместо гнева, които изпитваше досега, Мелиса едва устоя на напора да избухне в луд смях.

От вниманието на Доминик не убягна потръпването на устните ѝ, той също се засмя и я вдигна на ръце.

— Стига толкова сме приказвали — произнесе решително той и сивите му очи засвяткаха дяволито.

Разкъсвана между желанието да се присъедини към смеха му и напора да му залепи една плесница, Мелиса престана да се съпротивлява. Доминик беше просто неустоим и тя трябваше да се примири с факта, че още от самото начало битката е била загубена. Ала изреченото в пристъп на гняв признание, че никога не е искал да се омъжва за нея, се вкорени дълбоко в паметта ѝ. Решена да опази глупавото си сърце от още болка, тя проговори високомерно:

— Би трябвало да знаете, мистър Слейд, че се съгласявам само за да изпълня съпружеския си дълг.

Доминик я изгледа широко ухилен, после меко я положи на леглото.

— Аз също ще изпълня своя съпружески дълг — по най-добрия начин.

Без да бърза, той издърпа колана на халата си и го захвърли настрана. Мелиса едва успя да погледне мускулестите, гъсто обрасли с черни косъмчета гърди, преди лицето му да се сведе към нейното и устните му отново да завладеят цялото ѝ съществуване. Безсилна, тя се отдаде на омаята, излъчваща се от силното му тяло.

Беше се страхувала, че той ще се нахвърли върху нея като диво животно, но сега, след като си бяха казали всичко, мъжът ѝ сякаш не бързаше да упражни правата си и се задоволяваше с целувки, които едва не я накараха да обезумее. А когато ръцете му тръгнаха да изследват тялото ѝ, я заля вълна на чисто, първично удоволствие. Забравила всичко около себе си, тя лежеше, без да се помръдва, без да мисли за нищо друго, освен за онова, което правеше Доминик с нея. Топлите му устни се плъзгаха по гърдите ѝ, обикаляха около връхчетата, а когато се заключиха около кораловото зърно, от гърдите ѝ се изтръгна сладостен стон. В слабините ѝ нахлу вихрено желание и тя престана да мисли. Дори през ум не ѝ мина, че Доминик беше подготвил грижливо тази еротична вихрушка.

Реакцията на Мелиса, която издаваше желание, го окуражи да продължи да атакува сетивата ѝ. Устните му се отделиха от гърдите и

се върнаха към устата ѝ. Ръцете му се спуснаха надолу по разголената ѝ плът.

Преди Мелиса да успее да протестира, Доминик беше съблякъл и останалите ѝ дрехи. Той се отмести малко настрана и с едно-единствено движение захвърли купчинката бельо на пода. После огледа със замъглени от страст очи стройното голо тяло и възхитено сравни кадифената кожа със затоплен от слънцето мед върху цъфнала лавандула. В неподвижното ѝ тяло срамът се бореше със страстта.

Доминик си остави време да я разгледа, омаян от стройните бедра и дългите, добре оформени крака. Погледът му с труд се откъсна от меките кичурчета между стегнатите бедра, преди да продължи нататък. Мелиса беше всичко, което един мъж можеше да си пожелае. Неспособен да се задоволи само с гледане, Доминик положи длан върху корема ѝ и започна да описва кръгове около пъпа.

— Ти си прекрасна — произнесе задавено той. — Много по-прекрасна, отколкото в сънищата ми.

И той я целуна отново, с още по-бурна страст. Ръцете му се склучиха около стройната талия. Топлината и твърдостта на тялото му уплашиха Мелиса. Гърдите ѝ бяха погребани под мускулестия му гръден кош. Краката ѝ бяха притиснати между неговите, а в средата... в средата пулсираше мощно набъбналата му мъжественост.

Загубена във вихрушката на непознати, изпълнили цялото ѝ същество чувства, Мелиса отговаряше сляпо на целувките на Доминик и желанието ѝ се увеличаваше с всяка изминала минута. Целувките вече не бяха достатъчни, не ѝ стигаха и парещите милувки на опитните му ръце. В утробата ѝ гореше глад за още и този глад я тласкаше да се притиска силно към него и чувствено да се извива под тялото му. Доминик стенеше задавено. Поривът да се потопи дълбоко в девственото ѝ тяло, за да облекчи болезнено пулсиращото желание, беше нетърпим. Той я притисна меко върху завивката и ръцете му се заровиха между бедрата ѝ.

При това първо интимно докосване Мелиса се вцепени и инстинктивно понечи да се отдръпне, но Доминик беше подготвен за реакцията ѝ.

— Недей — пошепна той. — Остави ме да ти покажа... Силното желание в гласа му я накара да потръпне от щастие. С въздишка, в която се примесваха отдаване и възбуда, тя се отпусна и предостави

най-интимната си част на търсещите му ръце. Устните му се ключиха около чувствителното зърно на гърдата и натискът в слабините ѝ се увеличи до непоносимост. Когато пръстите на Доминик разтвориха меките кичурчета между бедрата ѝ, тя забрави задръжките си и започна да стене от удоволствие, открила за първи път интимните тайни на тялото си. Тласкана от дива страст, тя се надигна насреща му и трескаво впи нокти в коравия му гръб.

— Доминик — пошепна задавено тя. — Искам те... О, моля те... Доминик улови ръцете ѝ и я покри с тялото си, тласкан от същото мощно желание.

Топлината и тежестта на тялото му възбудиха още повече Мелиса. Когато усети натиска на твърдия му член между бедрата си, дъхът ѝ спря. Притисна се до него, копнееща за пълно сливане и въпреки това уплашена. Струваше ѝ се толкова грамаден и заплашителен, ала пламъкът на страстта изгори и тези последни съмнения. Той беше нейният мъж, единственият, който бе съумял да пробуди страстта ѝ. Безпомощна, тя се отпусна в прегръдката му и прошепна до устните му:

— Вземи ме, Доминик... Направи ме твоя жена.

Мелиса усети, че Доминик възприе думите ѝ, но дори не заподозря с какво щастие го дариха те. Забравил всичко около себе си, той впи устни в нейните и проникна в утробата ѝ с един-единствен мощен тласък.

Прободена от остра болка, Мелиса изплака, заби нокти в гърба му и едва се удържа да не изпищи отново. Тя се опита да го отблъсне, но Доминик беше сключил ръце около китките ѝ и не я пускаше.

— Много съжалявам — прошепна дрезгаво той. — Няма как. — Той я целуна отново и задържа с последни усилия напора на страстта си. Нямахте нищо по-прекрасно от това пълно съединение на телата им. Искаше вечно да я чувства така под себе си, мека и гореща. Тази жена беше като огън и вино в обятията му, тя олицетворяваше всичко, за което беше копнял.

Понесена от хаоса на объркването и шока, Мелиса усети, че болката намаля и меките му движения в утробата ѝ започнаха да ѝ харесват. Вече беше негова жена. Тази мисъл я накара да забрави и последната частица неловкост и да се потопи изпяла в бездънните удоволствия на любовта.

Тя се нагоди инстинктивно към движенията му и притисна стройните си хълбоци към неговите. Останала без дъх, отворила широко очи, тя се движеше под него, понесена във вихъра на чувственото удоволствие.

Доминик не беше сигурен, че жена му ще достигне до оргазъм още първия път, и когато усети мощните тръпки, разтърсили тялото ѝ, страстта му достигна връхния си предел. Преживял собствената си връхна точка, той я притисна силно до себе си, зарови лице в златните кичури и потъна в сладостта на умората.

Мелиса лежеше безмълвно, сгушена в топлото му тяло. Плахост и смущение заключваха устните ѝ. Доминик също мълчеше, не можейки да намери правилните думи за този миг. За първи път се беше любил с девственица и тя беше неговата съпруга. Ако беше друга жена, щеше да се сбогува с една последна целувка и да промърмори нещо за нова среща, ала жената, която се беше сгушила в него, не беше някоя от многобройните му любовници, а собствената му съпруга. Освен това нямаше желание да напусне леглото ѝ, напротив, доставяше му огромно удоволствие да я усеща до себе си, след като първата бурна страст бе отшумяла. Още повече, той усещаше, че желанието му отново се пробужда — а това го тревожеше. Като цяло, реакцията му беше обезпокояваща. Най-страшно беше неканеното предчувствие, че е на път да извърши най-голямата глупост в живота си. Ако не внимаваше, щеше да се влюби в собствената си съпруга и да се превърне в ослепял от любов глупак като брат си Морган. Опита се да си втълпи, че е естествено да изпитва такова вълнение след първото любене с такава красива и страстна жена. Това е напълно нормално, повтаряше си упорито той, всеки мъж на мое място би реагирал така на близостта ѝ. Той разтърси глава и се опита да прогони неприятните мисли. Убеден, че е намерил задоволително обяснение на състоянието си, той привлече Мелиса към себе си и потърси устните ѝ.

Мелиса реагира веднага на целувката му и без съпротива се понесе отново във вихрушката на чувственото удоволствие. Този път Доминик не беше мек и нежен, а сякаш тласкан от странно неспокойствие, но това беше още по-вълнуващо. Нейната собствена новосъбудила се страст се вторна срещу неговата. И тя за втори път изпита омаята, която може да се намери само в обятията на любимия човек.

Ала когато всичко свърши, когато страстта отшумя и отстъпи мястото си на хладния разум, Мелиса неохотно се замисли за положението, в което беше попаднала. Докато притискаше страната си до неравномерно повдигащите се гърди на Доминик, тя с болка осъзна, че нищо не се е променило. Той не я обичаше, беше се оженил за нея против волята си и тя не можеше да си представи, че ще продължи да споделя леглото с мъж, тласкан от низка страст, а не от любов.

За свой ужас Мелиса усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. В продължение на един дълъг миг тя почувства, че не може да удържи хълцането си. Стисна устни с все сила, примигна няколко пъти и се нарече нещастна глупачка, оставила се да бъде заблудена от измамния мъжки чар. След тази нощ вече нямаше нужда да си въобразява, че би могла да му откаже каквото и да било. Със сигурност нямаше да може да му откаже удоволствията на леглото — нали беше разбрала, че само едно докосване е достатъчно да сломи съпротивата ѝ. Е, добре, можеше да признае пред себе си, че е завладяна от чара му, но никога нямаше да допусне този мъж да проникне в сърцето ѝ — защото тогава всичко щеше да бъде загубено!

Не, тя трябваше да се държи свършено естествено и да проявява максимално равнодушие. Затова край на копнеещите погледи и въздишки! Беше загубила първата битка, но това още не означаваше, че се е предала и се е превърнала в плаха, отстъпчива мишка...

Очите ѝ засвяткаха и неукротимият ѝ дух започна да кове планове как да покаже на скъпия си съпруг, че дори и да има власт върху тялото ѝ, никога няма да завладее сърцето и разума ѝ. Ако е искал слаба женичка, копнееща за мъжка опора, тогава не е трябвало да се отказва от прекрасната Дебора Боудън, каза си злобно тя. Едновременно с това изпита странна потиснатост, като си представи Доминик с Дебора. В глухата въздишка, която се изтръгна от гърдите ѝ, беше примесен страх от бъдещето.

Доминик чу тихата въздишка и се обърна към нея с изненадващо мек глас:

— Да те оставя ли сама? Надявам се, че не съм ти причинил болка?

Мелиса поклати глава и плахо избягна погледа му.

— Какво означава това поклатане на главата? — промърмори дрезгаво мъжът. — Искаш да остана при теб или искаш да ми кажеш,

че не съм ти причинил болка?

Мелиса хвърли бърз поглед към бронзовото лице, огряно от трепкащата светлина на свещите и отчаяно си пожела съпругът ѝ да не беше толкова завладяващо красив. Тази къдрава черна коса, тези развеселени сиви очи, тази чувствена усмивка, изкривила устата му... Ала решението ѝ да не го допуска близо до себе си беше необоримо.

Тя се постара да изглежда равнодушна и отговори на усмивката му. После отмести поглед и проговори небрежно:

— Приеми го, както искаш. За мен е все едно.

Това не бяха точно думите, които Доминик очакваше да чуе, а предизвикателно хладната ѝ усмивка го ядоса. Той се беше надявал, че Мелиса ще го помоли да остане, и въпреки проявеното равнодушие неволно се поколеба, преди да се отдели от изкусителното ѝ тяло. В тона му прозвуча раздражение:

— Тогава ще го приема като отказ. Отговорила си с не и на двата въпроса.

Мелиса се надяваше от цялото си сърце мъжът ѝ да не забележи какво усилие ѝ е струвало да вдигне рамене и да се прозине изкуствено.

— Както желаш. Във всеки случай аз съм уморена и бих желала да поспя. — С широко отворени очи и подчертана невинност в погледа тя заключи: — Тъй като изиграх добре ролята на покорна съпруга и понесох първото мъчение, смятам, че ще ми позволиш да остана сама в леглото си, нали?

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Аз обаче не съм на това мнение! — изкрещя ядосано Доминик. Усмивката изчезна от лицето му. Той седна в леглото, после скочи на крака, гъвкав като котка. Докато вдигаше халата си от пода, изгледа Мелиса със злобно святкащи очи. — Изтърпяла ме била! — процеди през стиснати зъби той, докато гордостта му се бореше с желанието да я грабне в прегръдките си и да я целува, докато загуби съзнание. Как се осмеляваше да го обижда така! Много добре знаеше, че я е направил щастлива, а се преструваше, че случилото се е без значение. Безсрамница!

Той застана пред леглото и втренчи мрачен поглед в лицето ѝ. Все още не можеше да реши дали да се върне при нея и да ѝ докаже, че за изтърпяване не може да става и дума. Ала някъде дълбоко в ума му бе заседнало неприятно съмнение... А може би тя наистина беше изтърпяла страстната игра на телата им и го намираше толкова отвратителен, че с усилия понасяше присъствието му. В стомаха му заседна буца.

Това беше един от най-мъчителните мигове в живота на Доминик Слейд. Ако можеше да разбере каква болка му е причинила с лицемерното си равнодушие, Мелиса нямаше да посмее да продължи тази лъжа. Сега обаче тя посрещна спокойно погледа му и влезе отново в ролята си, като отговори невъзмутимо:

— Точно така, изтърпях те!

Лицето на Доминик се вкамени. Гласът му прозвуча режещо:

— Много добре, госпожо, тогава всичко е ясно. Повече няма да ти натрапвам компанията си. Но знай, че безброй други жени горят от желание да ги удостоя с вниманието си. Ти си единствената, която се отвращава от нежността ми. — Погледът му се плъзна по голото ѝ тяло. — Не мога да отрека прелестите ти, но съм сигурен, че ще намеря достатъчно други жени, които да ми харесат дори повече от теб! Лека нощ, скъпа съпруго!

Стъписана, Мелиса го изпрати с поглед. Много ѝ се искаше да го спре, да отрече всяка дума, която беше изрекла. Дали, водена от

стремежа си да се защити, не беше направила ужасна грешка? Дали онова, което забеляза в дълбините на сивите мъжки очи, не беше болка?

Без да може да се помръдне, тя остана загледана във вратата, която Доминик беше затворил с трясък. Към чувството за вина се прибавиха и множеството доказателства за великодушието му. Този мой проклет език! — каза си обезкуражено тя и отчаяно си пожела някакво чудо да заличи последните няколко минути.

Ала покрусата ѝ не трая дълго. Освен спомена за добротата, която Доминик беше проявил спрямо нея и Закари, в паметта ѝ още пареха думите, изречени от чичо ѝ по адрес на Домииник, и суровите обвинения в писмото на Лейтимър. Не можеше да забрави и обидното изявление на Доминик, че изобщо не е искал да се ожени за нея. Всичко това ѝ помогна да се пребори с угризенията на съвестта. В крайна сметка, тя не беше казала нищо лошо, освен това още в самото начало го беше предупредила да не се доближава много до нея и той не биваше да се изненадва от държанието ѝ. След като не хранеше никакви нежни чувства към нея, не биваше да се ядосва чак толкова, че страстта му я е оставила студена.

Мелиса не се чувстваше особено добре при тези размишления, но те все пак я утешиха и ужасното чувство, че е наранила болезнено Доминик, лека-полека се уталожи. За свое голямо съжаление обаче тя не успя да си обясни нарастващата си несигурност, неприятното усещане, че е объркала конците и че ще ѝ се наложи да плати висока цена за необмислените си думи. Куражът я напусна. А като си помислеше за последните му думи, че на света има и други жени, освен нея, направо я обземаше страх!

Ожесточена, че си е позволила да ревнува Доминик от другите жени, тя седна в леглото си, обгърна с ръце коленете си и подпря брадичка върху тях. Очите ѝ не се откъсваха от вратата, през която беше изчезнал съпругът ѝ. Всичко това няма значение, повтори си за стотен път тя. Ние склучихме брак по разум и го знаем — и двамата. Между нас няма любов и най-добре ще е да живеем разделени и всеки да се занимава със собствените си дела. Лицето ѝ се изкриви в гримаса. Създалото се положение не отговаряше на представите ѝ за брака. Досега беше отказвала да се омъжи именно защото искаше да избегне празното и безцелно съществуване на жената в него.

Тя се изсмя горчиво. Ирония на съдбата ли беше, че след всичко, което бе предприела през последните години, за да избегне брака без любов, сега беше попаднала точно в такава ситуация?

Много ѝ се искаше да знае какво мисли Доминик в действителност, да разбере храни ли някакви чувства към нея и какви точно. Знаеше, че я желае физически или поне досега я беше желал. Знаеше, че през краткото време на познанството им се прояви като великодушен и добросърдечен. Но това още не означаваше, че тя означава за него повече от... от конете му например. Той беше богат и можеше да си позволи да бъде щедър, а що се отнасяше до добросърдечието — от време на време то служеше да прикрие равнодушието му.

В очите ѝ засвяткаха бунтовни искри. Не, тя нямаше да допусне една кратка сцена да помрачи настроението ѝ! Щеше да се отнася със съпруга си както подобаваше на съпруга — учтиво и внимателно, но нямаше да допусне фалшивият му чар да покори сърцето ѝ! Нима Лейтимър не беше писал, че Доминик е посетил Дебора само ден преди сватбата? Нима чичо Джош не я предупреди, че е женкар, прелъстител от най-лошата порода? Не, тя в никакъв случай нямаше да допусне този негодник да завладее глупавото ѝ сърце!

Мелиса разтърси глава и реши, че всичките ѝ действия са били правилни. Доминик беше твърде дързък, твърде уверен в собствената си ценност и нямаше да му навреди, ако гордостта му понесеше някоя и друга драскотина. Нито за миг нямаше да му позволи да заподозре каква сладка буря предизвикваше в сърцето ѝ дори само погледът му, да не говорим за докосването му, за усмивката...

Мелиса пое дълбоко дъх. Сега нямаше да мисли за това. Трябваше да се съсредоточи върху спечеленото. Беше преодоляла най-трудното препятствие, като му бе изяснила позицията си, затова беше крайно време да престане да копнее за нещо непостижимо. Трябваше да се постарее да съгради основите на брака си. След като успя да се убеди, че е действала разумно, тя се отпусна във възглавниците, надявайки се най-сетне да заспи.

Но сънят не идваше. Споменът за страстните мигове в прегръдките на Доминик я държа будна още много дълго, а споменът за гневния му поглед, когато ѝ обърна гръб и отиде в стаята си, отново и отново я караше да се съмнява в правилността на действията си. Не

беше чудно, че на разсъмване Мелиса се събуди с натежала глава и изтръпнали крайници и първата ѝ мисъл отново беше за Доминик. В душата ѝ отново се надигнаха горчиви съмнения.

Все пак Мелиса бе успяла да поспи, за разлика от своя новоизпечен съпруг, който беше напълно объркан. Доминик беше прекарал часовете до разсъмване в ядни проклетия по адрес на Мелиса, които неволно преминаваха в копнеж да усети отново близостта ѝ.

Това беше една от най-мъчителните нощи в живота му. До този ден всичко ставаше според волята му. Той беше красив мъж, притежаваше чар, произхождаше от богато семейство и самият той беше много богат — все качества, които затвърждаваха самолюбието му. Откритието, че жената, която го беше омагьосала, е останала незасегната от горещата му страст, нанесе силен удар на самолюбието му.

Часовете, прекарани в леглото на Мелиса, не можеха да се изтрият от съзнанието му. Той си припомняше всяка реакция, всяка милувка и отчаяно си повтаряше, че жена му го е излъгала, че милувките му са намерили отклик в тялото ѝ. *Но може да не ме е излъгала*, скърцаше със зъби той. От медените ѝ устни тече отрова!

Проблемът беше, че не можеше да намери обяснение за поведението ѝ, освен ако не приемеше, че е била тласкана от някаква перверзна злоба. Макар че не можеше да изключи напълно това обстоятелство, накрая той стигна до извода, че всяка дума, която беше хвърлила в лицето му, е била казана сериозно.

Оставаше да си изясни как така реакцията на Мелиса беше твърде спонтанна, твърде естествена, без задръжки, следователно не можеше да бъде пресметната. Той отново и отново се опитваше да се убеди в основателността на доводите си, но не намираще утеха в доказателствата.

След като бе излязъл от спалнята на Мелиса, Доминик облече една риза, нахлузи панталона и ботушите си и излезе в просторната галерия, за да вземе малко въздух. Потънал в мисли, той се разхождаше напред-назад, без да възприема нищо от заобикалящата го нощ.

Ама че бъркотия! — повтаряше си отчаяно той. Ето го женен за една от най-противоречивите и в същото време най-възхитителните

жени, които беше срещал! И тази жена — ако се вярваше на твърденията ѝ — беше абсолютно равнодушна към него! Гордостта му беше наранена, доверието в способностите му на любовник разклатено. С мрачна физиономия той продължи разходката си, опитвайки се да намери обяснение на случилото се. Не на последно място го безпокоеше и въпросът защо е толкова засегнат от равнодушието на Мелиса, след като е сигурен, че тя не притежава никаква власт над сърцето му.

И друг път му се беше случвало да му натрият носа, но дори когато жените го отблъскваха, това не го трогваше особено — просто вдигаше рамене и се обръщаше към поредната красавица, която приемаше с радост ухажването му. Като се изключи внезапно пламналата луда страст към Дебора, досега не беше обръщал особено внимание на чувствата си. Никоя от жените, които бе притежавал, не бе съумяла да събуди в душата му по-благородни чувства... докато в живота му не беше влязла непостоянната, гневлива и невероятно красива мис Мелиса Сеймур!

Неспокойната разходка го отведе в края на галерията, където имаше няколко кресла и малка масичка. Като по поръчка, на масичката беше поставена табакера с тънките пури, които понякога пушеше. Той си взе една пура, запали я и продължи да обикаля галерията, обгърнат от синкав облак дим.

Макар и склонен да признае някои неща, така например неспособността си да се справи с тъмнорусата вещица с кехлибарени очи, която без съмнение спеше спокойно в леглото си, Доминик не беше готов да признае нито пред себе си, нито пред другите, че е паднал в същия капан като брат си Морган. Няма да се влюбя в Мелиса, закле се тържествено той, стиснал пурата между зъбите си.

Никога нямаше да се унижи дотам, че да се влюби в жена, която да го обсеби изцяло. Не можеше да допусне целият му живот да се върти около нея, мразеше дори мисълта, че не би могъл да живее без нея. И дума не можеше да става, че се е влюбил в това своенравно зверче, за което се беше оженил днес!

След като се постара да убеди сам себе си, че нахлуването на Мелиса в добре подреденото му съществуване няма да има никакви последствия, той започна да си блъска главата, за да намери логично обяснение на непонятното си поведение в последно време.

Физическата му реакция се коренеше в това, че отдавна не беше имал жена и че Мелиса без съмнение беше една от най-привлекателните жени, които беше срещал — но нима нямаше да реагира по същия начин на всяка що-годе приемлива личност от женски пол! Ами нечувано високата цена, която беше платил за половин Фоли — е, просто беше проявил милост! Семейство Сеймур имаше сериозни финансови затруднения и негов дълг беше да им помогне. Нямаше нужда да си напомня, че никога досега не беше проявявал такава нечувана щедрост. Към удовлетворението, че им е помогнал, се прибави и зловната увереност, че здравата е натрил носа на Лейтимър. Всъщност, нямаше значение защо го беше направил — парите не бяха чак толкова много и ако беше решил да ги хвърли през прозореца, това си беше негова работа. Самата женитба не се нуждаеше от обяснения — при така създадите се обстоятелства трябваше да постъпи като честен човек и да понесе последствията от глупостта си. Доминик упорито отказваше да признае факта, че в никакъв случай нямаше да се съгласи на този брак, ако в стаята му се беше оказала друга жена, а не Мелиса.

Доволен, че е намерил приемливо обяснение за учудващото си поведение през последните месеци, той смукна дълбоко от пурата си и се отпусна в едно кресло. Ала когато мислите му отново започнаха да кръжат около събитията от последните няколко часа, построената с толкова усилия кула се срути и лицето му отново се помрачи.

Обикновено Доминик не губеше чувството си за хумор, но този път му беше много трудно да открие нещо забавно в положението си. Не беше прекалено суетен, но имаше добро мнение за себе си и не му се вярваше, че прегръдките му са оставили Мелиса толкова равнодушна, колкото твърдеше тя. Той имаше богат опит и не можеше да не знае кога е задоволил една жена и кога не. Ала представата, че е претърпял неуспех със собствената си съпруга, беше ужасно неприятна. Колкото и да се стараяше да си припомни онези сладки мигове в леглото, той не успя да се убеди в противното. На всичкото отгоре тялото му веднага реагира на спомена и той едва удържа на желанието да се втурне в спалнята на жена си и да я уличи в лъжа.

Първите червено-златни ивици на зората вече осветяваха хоризонта, когато Доминик стигна до някои не особено утешителни заключения. Кой знае по каква причина, младата му съпруга си бе

втълпила в красивата главица, че трябва да посреща хладно опитите му за консумиране на брака. И, което беше още по-лошо, той трябваше да прояви максимална предпазливост, за да има някаква надежда отново да сподели леглото ѝ. Ако я принудеше да се люби с него, правото щеше да бъде на негова страна, но дори самата представа за това беше отвратителна — Доминик ненавиждаше насилниците. Имаше и нещо по-важно, което никога не биваше да забравя: Мелиса носеше голяма вина за този брак. Тя го беше примамила в капана, а основанията ѝ да го стори сигурно нямаха нищо общо с благородните ѝ чувства. Беше намерила най-добрия начин да си улови богат съпруг и беше действала без колебание. Той също носеше вина за успеха ѝ — ако красотата на Мелиса и физическото желание не го бяха заслепили така тотално, сега нямаше да се намира в това отвратително положение.

Без да бърза, Доминик си запали още една пура и устреми поглед към позлатените от зората дъбове и магнолии по моравата пред къщата.

И самият той не знаеше какво всъщност очаква от брак, сключен при толкова необикновени обстоятелства, защото не се стремеше нито към живота на брат си Морган, нито към връзката, желана от самата Мелиса — хладни, безстрастни отношения, поддържани само от името и имуществото. И от един кон, добави с неволна усмивка той. По дяволите, закле се мрачно Доминик, нямам намерение да търпя живот без топлина и смях... и без страст. Защото между тях имаше страст, макар че Мелиса я отричаше. Но той нямаше да ѝ позволи да се преструва, че огънят не съществува, или, още по-лошо, да се опита да го угаси. Не, аз няма да допусна собствената ми жена да ме прогони от живота си, от спалнята и леглото си, реши той, присвил очи. За известно време може би, но...

Мелиса, която нямаше представа за нощните размишления на съпруга си, апатично позволи на камериерката Ана да ѝ помогне в обличането. Угризенията на съвестта продължаваха да я мъчат. Не биваше да се държи така глупаво снощи — първо реагира страстно на милувките му, а после го изхвърли от леглото си. Ата тъй като не беше в характера ѝ да се опълчва срещу съдбата, тя изпъна тесните си

рамене, вдигна решително брадичка и напусна сигурността на стаята си, без да обръща внимание на издайническите тръпки в корема си.

Тъй като къщата беше малка, тя се справяше без затруднения и скоро влезе в прекрасната, обляна от слънцето стая за закуска, от чиито огромни еркерни прозорци се разкриваше възхитителна гледка към грижливо поддържаната розова градина. Късите муселинени пердета създаваха приятен контраст с кайсиевия цвят на стените. Тъй като беше твърде малко, помещението беше оскъдно мебелирано. Бюфет от дъбово дърво и маса с четири скромни стола съставляваха цялата мебелировка. Подът беше покрит с рисувана ленена рогозка в зелено и ръждивочервено. Над бюфета висеше четириъгълно огледало.

Ала Мелиса не видя почти нищо от обстановката. Бузите ѝ пламнаха от срам, още щом срещна погледа на мъжа, който седеше до масата и очевидно се наслаждаваше на сутрешното си кафе. Само сърцето ѝ да не се беше разтуптяло толкова силно! Какво правеше с нея този човек! Опита се да изглежда равнодушна и проговори сковано:

— Добро утро, мистър Слейд.

Доминик вдигна едната си вежда и ъглите на устата му се опънаха в подигравателна усмивка.

— Мистър Слейд? Защо толкова церемониално, скъпа моя... след изминалата нощ?

Леката червенина се усили. Ала Мелиса не се отказа от поетия курс и попита все така хладно:

— А как да те наричам? — Едва беше произнесла последната дума, когато осъзна грешката си. Очите на Доминик засвяткаха толкова опасно, че ѝ идеше да си отхапе езика.

Той се изправи и отиде при нея, тъй като тя продължаваше да стои на прага. Прокара пръст по пламналата ѝ буза и отговори с приглушен глас:

— Може би „скъпи“? Или „мили“? „Съкровище“? Което си избереш, радост моя.

Нима някоя жена би могла да устои на смеещите се точици в сивите очи, на искрящото чувство за хумор, толкова подобно на нейното? За миг Мелиса се изкуши да се поддаде на настроението му. Ала навреме си спомни, че едно от качествата му е да завладява с пристъп нищо неподозиращи дами, и промърмори отбранително:

— Ти не си мой любим!

— Така ли? — прозвуча небрежният отговор. — Мисля, че се лъжеш. Много ясно помня какво ми каза през нощта...

Иронията, която искреше в погледа му, беше непоносима и Мелиса едва се удържа да не тропне с крак. Как да се справи с този мъж? Освен това ѝ се струваше, че Доминик никога не е изглеждал по-добре от днес в този гълъбовосив жакет и тъмносините, прилепнали към бедрата бричове. Ала най-обезпокояващ беше подигравателният израз в полуприкритите от гъстите мигли сиви очи и във внезапен прилив на смелост тя реши, че щом той се изразяваше така иронично за последната нощ, тя можеше да постъпи по същия начин.

Тя сведе добродетелно очи, за да прикрие смеха в дълбините им, и отговори с презрзгавял глас:

— Един... един по-деликатен любовник нямаше да се осмели да ми говори по този начин.

Подигравката се изпари в миг. Мъжът впи очи в красивото ѝ лице, обкръжено от гъстата медноцветно коса, и попита с трудно удържана страст:

— Това ли е, което желаш, Мелиса? Някой по-деликатен любовник?

Не, тя наистина не си беше представяла по този начин сутрешната им среща. Кръвта забуча с такава сила в ушите ѝ, че тя се уплаши Доминик да не я чуе. Гласът ѝ прозвуча неравно:

— Аз... смятам, че сега не е време да обсъждаме тези неща. — Мелиса изобщо не съзнаваше какво говори. Подигравателната физиономия на Доминик и близостта му я объркваха.

След това многообещаващо начало Доминик нямаше намерение да се кара с жена си, затова я отведе церемониално до масата и проговори примирително:

— Вярно е, не беше много учтиво от моя страна да се нахвърля върху теб, преди да си успяла да изпиеш дори чаша кафе... или предпочиташ шоколад?

— Не, ще пия кафе — отговори бързо Мелиса. Принудителната интимност на машата трапезария я плашеше. Близостта му беше ужасно обезпокояваща, при това двамата почти не се познаваха. Всъщност, те бяха напълно чужди един на друг, макар че

обстоятелствата ги бяха принудили да се оженят, и Мелиса все още не можеше да преработи този факт в съзнанието си.

Без да говори, тя му позволи да ѝ налее чаша кафе от високата сребърна кана, докато трескаво размисляше за какво би могла да разговаря с него. Само не за последната нощ, обеща си решително тя и с мъка потисна напирания истеричен смях.

Доминик не направи нищо, за да разведри обстановката, защото трудно успяваше да се пребори с неприличните си мисли. Не желаше нищо повече от това да скочи и да впие устни в нейните. Струваше му се, че жена му никога не е била толкова красива както в тази скромна розова рокля с висока талия и дантелен корсаж. Погледът му не можеше да се откъсне от неравномерно повдигания се бюст. Толкова я желаше...

В стаята се възцари неловко мълчание. Всеки беше потънал в мислите си и едновременно с това осъзнаваше болезнено присъствието на другия. Доминик положи огромни усилия, за да се откъсне от еротичните си фантазии, покашля се дискретно и заговори:

— Тъй като сватбата стана малко прибързано и сезонът не е твърде подходящ за пътуване, сметнах, че не е нужно да предприемаме сватбено пътешествие. Ако желаеш, след като периодът на треската отmine, ще отидем за няколко седмици в Ню Орлиънс. А дотогава ще имаш възможност да обзаведеш новия си дом в Таузънд Оукс. — Много му се искаше да отведе жена си в Англия, но това беше невъзможно заради войната. Един ден ще наваксаме, обеща си твърдо той.

Тъй като обстоятелствата около сватбата им бяха всичко друго, само не и романтични, Мелиса дори не бе помисляла за медения месец. Все пак се бе надявала, че ще заминат за няколко дни, защото не можеше да си представи как ще бъде непрекъснато сама с този почти непознат за нея мъж. Вечерите на някое чуждо място, сред приятно общество, със сигурност щяха да им помогнат да се опознаят. Досега не съзнаваше колко ѝ се иска да поживее със съпруга си в непознато, не толкова тясно обкръжение, осъзна го едва сега, когато Доминик толкова хладно отхвърли идеята за сватбено пътешествие. Натрапи ѝ се въпросът дали пък той не се срамуваше от нея и дали не беше решил да я погребее завинаги в пустошта на Северна Луизиана. След

случилото се миналата нощ сигурно искаше точно това — или пък възнамеряваше да я удуши!

Когато забеляза нервното потръпване на устните ѝ, Доминик бе обзет от твърде неприятна мисъл. Трябваше да се сетя, каза си ядно той, съпругата ми сигурно е очаквала добре планирано и разкошно сватбено пътешествие. Как можах да забравя, че се омъжи за мен само заради парите? Ето че не отговорих на надеждите ѝ! Гласът му прозвуча остро:

— Не се тревожи, сладка моя. Ако се отнасяш добре с мен и промениш мнението си относно нежностите ми, ще се постарая да те обезщетя за пропадналото сватбено пътешествие.

Думите бяха грозни, но Доминик не можеше да се удържи. В главата му цареше същински хаос и мислите бяха една от друга по-неприятни. Той хвърли салфетката на масата и скочи.

— Мисля, че малко езда ще ми се отрази добре. Имам нужда от чист въздух.

Той излезе от стаята с широки крачки, без да забелязва смаяния поглед на жена си. Когато истинското значение на думите му достигна до съзнанието ѝ, тя смръщи чело. Каква обида, каза си с нарастващо недоволство тя и прогони от ума си и последните угризения на съвестта. Не е възможно да си е помислил, че аз... По дяволите, прокле се сърдито тя. Наистина ли Доминик смяташе, че тя се интересува единствено от парите му? Как можеше да има толкова лошо мнение за нея?

Смутена до дън душа, Мелиса се загледа в порцелановата чашка. Мислите, които се блъскаха в главата ѝ, бяха повече от мрачни. Съпругът ѝ беше реагирал като мъж, обвързан с някоя алчна малка мръсница, чието благоволение принадлежи на онзи, който дава най-много — това беше повече от ясно. А поведението ѝ снощи... тя едва не избухна в плач.

Джош ѝ бе дал ясно да разбере, че Доминик е женкар, а писмото на Лейтимър само затвърди тази му слава. И въпреки това... досега съпругът ѝ се беше проявил като щедър и великодушен човек. Даже беше твърде търпелив с нея.

Той има толкова добри качества, да не говорим за красотата и очарованието му, повтаряше си с болка тя. Държа се чудесно със Закари, а при покупката на Фоли прояви невероятна щедрост. После

постъпи като човек на честта и се ожени за нея при обстоятелства, които я представяха в твърде неблагоприятна светлина. Въздишката ѝ издаваше тревога. Възможно ли беше и Джош, и Лейтимър да са я излъгали? Дали пък обвиненията на Лейтимър не произтичаха от завистта му към Доминик? Дали преценката ѝ за Доминик не беше погрешна? Защо гледаше на него като на безчувствено чудовище, след като досега винаги се бе държал като джентълмен?

Окрилена от все по-засилващото се убеждение, че не е разбрала правилно мъжа си, Мелиса скочи на крака. Трябваше да го намери и да сложи ново начало на отношенията им. Ама че глупаво постъпи! Тези мисли не я напускаха, докато тичаше към малкия навес за коли край къщата. Още сега трябваше да намери Доминик и да му обясни всичко, да прехвърли мост върху все по-разширяващата се пропаст между двамата.

Беше толкова вдълбочена в плана си, че изобщо не обърна внимание на неподходящия си вид. Без да забелязва ужасения поглед на конярчето, тя му нареди да оседлае един кон, възседна го по мъжки и заби шпори в хълбоците му. Нито за миг не помисли, че навикът ѝ да язди по мъжки открай време предизвикваше неодобрението на околните. После потегли в галоп в посоката, указана ѝ от конярчето.

Мелиса беше действала толкова импулсивно и прибързано, че ѝ трябваше твърде много време, за да осъзнае колко неловко ще се почувства, когато застане пред съпруга си и пожелае да му даде обяснение. Нима можеше направо да му заяви, че съжالياва за поведението си, но досега го е смятала за женкар и измамник?

Тя дръпна юздите на коня си и се вдълбочи в размисъл. Най-добре само да се извини за снощи, без да се впуска в подробности за подбудите си — тя и сега не беше в състояние да обясни противоречивите чувства, които бушуваха в гърдите ѝ. Затваряйки очи пред непреодолимите трудности, тя реши да припише скандалното си държание на естествените за всяка млада невеста страхове. Разбира се, не можеше да не види, че това само до известна степен отговаря на истината. Ала беше твърдо решена да отстрани от пътя си възникналите недоразумения. Доминик не биваше да я смята за алчна и студена. Щеше да му заяви, че финансовата страна на брака никак не я интересува. Окрилена от тази мисъл, тя продължи пътя си.

Ако проумееше, че случилото се в Уайтхорн е било капан не само за него, но и за нея, и че парите му не играеха никаква роля в съгласието ѝ да се омъжи за него, той щеше да прояви малко повече доверие към нея и тогава... Кой знае, може би един ден щеше да я обикне истински? Очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи. Да, тя беше на път да обикне съпруга си! Това признание я разтревожи до смърт.

Въпреки това, трябваше да го убеди, че богатството няма нищо общо с отношенията помежду им. Изпълнена с надежда, треперейки от нерви пред предстоящия сблъсък, тя пусна коня в див галоп, тъй като гореше от нетърпение да възстанови мира в дома си.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Докато Мелиса препускаше към него, изпълнена с мирни намерения, Доминик мрачно размишляваше как да си отмъсти, като се възползва от изкусителното тяло на съпругата си. Тя няма да бъде единствената, която ще получи своето в този фалшив брак, закле се гневно той и насочи червенокафявия си жребец по пътя към Уилоуглен.

Когато излезе от къщи, не беше решил в коя посока да се отправя. Искаше само да се отдалечи от пресметливата си съпруга, защото ръцете го сърбяха да я зашлеви през лицето! Гордостта му понасяше удар след удар от новоизпечената мисис Слейд, но той нямаше намерение да търпи дълго това положение. Покорността не беше в характера му. Опита се да се утеши, представяйки се как ще опитоми алчното за пари дръзко зверче, за което беше имал нещастieto да се ожени. Но скоро трябваше да открие, че най-удовлетворяващите картини на отмъщение са тези, в които сладката и покорна Мелиса отчаяно го моли да я милва и целува. Естествено той щеше да се отнесе студено към тези молби, или поне така се надяваше, но някъде дълбоко в сърцето му се промъкна несигурност.

След като си представи няколко особено приятни сцени на укротяване, той се почувства малко по-добре. Първият пристъп на гняв отмина. Едва сега откри, че е поел към Уилоуглен. Тъй като не му се връщаше в къщи, продължи по тесния път. Щеше да си побъбри със Закари, а можеше и отново да огледа Фоли.

Най-малко очакваше да срещне на пътя си Дебора Лейтимър или, по-точно казано, лейди Дебора Боудън, както беше сегашното ѝ име. Тъкмо завиваше по входната алея към Уилоуглен, когато едва не се сблъска с очарователната дама, придружена от едно конярче.

Макар да не беше в настроение за размяна на светски учтивости, не му оставаше нищо друго, освен да спре и да я поздрави. Пък и беше любопитен защо е дошла да посети младия Закари Сеймур.

— Добро утро, лейди Боудън — промълви с усмивка той. — Как така сте се решили да предприемете тази ранна утринна езда?

Дебора, чието изтънчено лице беше обкръжено от светлоруси къдрици, го изгледа подканващо с големите си сини очи и го удостои с меланхолична усмивка.

— Добро утро, Доминик — проговори меко тя с мелодичния си глас и прибави с укорителен поглед: — Защо толкова церемониално? Та само преди няколко дни...

Учудващо е, но тази жена ми е напълно равнодушна, каза си Доминик, укротявайки танцуващия си кон. Той я огледа внимателно, отбеляза елегантния костюм за езда от сапфиреносиньо платно и изпъкващите под него разкошни форми, не отмина и грацията, с която седеше върху малката си врана кобила — но сърцето му не се трогна нито за миг от крехката красота на Дебора Боупън.

Двадесет и петгодишната Дебора без съмнение беше красавица. Лицето ѝ имаше сърцевидна форма и всичките му черти, от засенчените с гъсти черни ресници очи до чувствено извитата пълна уста, се отличаваха с класическа красота. Средна на ръст, с ярко изразена женственост, някога тя беше възбудила Доминик до крайност. Дори и днес той неволно се възхити на хубостта ѝ, но от опит знаеше, че зад привлекателната ѝ външност не се крие много разум. Някога я смяташе за самото съвършенство, но интригите на брат ѝ, а и нейното поведение, го накараха да осъзнае заблудата си. Вече не ѝ се сърдеше, че е потъпкала най-сладките му младежки мечти. Единственото чувство, което Дебора още беше в състояние да събуди у него, беше съжалението. Съжеляваше я най-вече за липсата на съпротивителни сили, за лекотата, с което се беше оставила брат ѝ да ѝ натрапи женитбата с един старец, съжеляваше я за липсата на кураж, която не ѝ позволяваше да се освободи от опекунството на Лейтимър и да заживее свой собствен живот...

— Всичко наред ли е? Надявам се, че Лейтимър не е...? — попита тихо той.

В красивите очи се появиха сълзи. Макар да се упрекваше в прекалено мекосърдечие, Доминик скочи от коня и се втурна към нея. Хвърли кратък поглед към конярчето и му нареди:

— Тръгвай, Джеймс, аз трябва да поговоря на четири очи с господарката ти.

Едва момчето се беше скрило зад завоя, когато Дебора избухна в плач и се хвърли в обятията на Доминик.

— О, Дом! — разхълца се тя. — Защо тогава не те послушах, защо?

Макар и с неохота, Доминик я прегърна през талията и внимателно огледа околността, надявайки се, че никой не е станал свидетел на тази не особено прилична сцена. Въздъхна примирено и започна да я утешава:

— Всичко това е минало, Деб. Не те обвинявам за случилото се, то беше толкова отдавна. Ти направи своя избор. Няма връщане назад, нали вече ти казах.

Обвила с ръце тила му, тя притисна лице до гърдите му и захълца сърцераздирателно.

— Знам, че си прав, Дом! Знам, че не биваше да ти пиша и да те моля за среща, защото беше сгоден. Искам твърде много, но го правя в памет на старата ни дружба, Дом. Разчитам на твоята доброта.

Тайно в себе си Доминик се съгласи с нея — след като до ушите ѝ беше стигнало, че той живее наблизко, тя му беше писала няколко пъти и писмата ѝ бяха толкова тъжни и безпомощни, че той се бе почувствал задължен да се срещне с нея и да ѝ предложи помощта си. Накрая срещата се беше състояла и той се бе убедил със собствените си очи в нещастieto ѝ. Дебора му изповяда цялата си грозна история — заплахите на Лейтимър, насилието, което беше употребил спрямо нея, собствените ѝ страхове... Доминик се трогна, сърцето му се изпълни със съчувствие. Първият му импулс беше да я раздели от брат ѝ. Великодушието му стигна дотам, че ѝ предложи да я приюти в бащината си къща в Начез. Там щеше да бъде на сигурно място. Но Дебора не се съгласи с настояванията му. Тогава той предложи да ѝ даде пари, много пари, за да бъде самостоятелна и да не зависи повече от Лейтимър. Дебора отклони и това предложение и само го изгледа укорително с големите си, изпълнени с доверие сини очи.

Упорството и беше неразбираемо за Доминик. Нима тя предпочиташе да търпи отвратителното отношение на брат си, вместо да приеме великодушното му предложение? По всичко изглеждаше, че Лейтимър е тръгнал да търси втори оглупял старик, тип, който според него представляваше идеален съпруг за красивата му сестричка. Когато узна това, Доминик ѝ се накара и я посъветва да се съпротивлява с всички сили, вместо отново да играе ролята на

послушен инструмент в ръцете на брат си. Дебора отново поклати глава.

— Никога не бих направила това! Той е единственият ми близък, освен това е способен да ме набие безмилостно, ако не му се покоря. Или ще ме изхвърли на улицата без пукната пара. Ти не ме разбираш.

Доминик не се възпротиви — той наистина не разбираше аргументите ѝ. Не можеше да проумее защо тази жена позволява на Лейтимър да я използва за целите си, защо допуска дори да я бие, но не можеше да проумее и защо виждаше в негово лице своя единствен спасител, след като го беше захвърлила в Лондон. Знаеше, че той също носи вина за случилото се — в никакъв случай не биваше да отговаря на последното ѝ писмо. Но някога тя означаваше много за него и споменът за миналото беше затвърдил готовността му да ѝ се притече на помощ. Разбира се, Ройс щеше да го нарече глупак и той наистина беше такъв, но изпитваше съжаление към Дебора и искаше да я види щастлива. Ако само се съгласи да я изпратя обратно в Лондон, далече от влиянието на Лейтимър, каза си нетърпеливо той.

Доминик въздъхна, притисна малко по-силно покорното младо тяло и подпря брадичка върху черния цилиндър за езда.

— Трябва да се махнеш от Лейтимър, Дебора! Аз ще уредя всичко вместо теб.

Какво щастие, че Мелиса не можа да чуе думите на съпруга си! Ала дори само видът на застаналия насред пътя Доминик, притиснал в прегръдката си лейди Дебора Боудън, беше достатъчен да събуди неукротимия ѝ гняв. Тя изскърца със зъби и в златнокафявите очи засвяткаха диви искри. Дръпна рязко юздите на коня си, едновременно стъписана и възмутена. Сърцето всеки миг щеше да изскочи от гърдите ѝ. Всяка мисъл за мир, всяка надежда, че обвиненията на Джош и Лейтимър ще се окажат безпочвени, се изпариха само в един миг. Много ѝ се искаше да се втурне като хала към тях и да ги нашиба с камшика за езда, само че не знаеше с кого от двамата грешници да започне. Макар и неохотно, тя призна пред себе си, че това само щеше да усложни още повече положението, и се постара да потисне напирания гняв. Секундите минаваха, тя седеше на седлото, наблюдаваше всяко движение на нищо неподозиращата двойка и си повтаряше все едно и също: дори да беше женкар — нещо, което в този момент изглеждаше извън всяко съмнение, — Доминик беше неин

съпруг, единственият, успял да събуди чувствеността ѝ, и тя нямаше намерение да стои и да гледа как Дебора Боудън се мъчи да ѝ го отнеме. Не, нямаше да напусне безславно бойното поле!

През главата ѝ се нижеха цяла редица неизпълними планове. 11о нямаше време за размишления. Подчинявайки се на спонтанния си характер, тя подкара коня си към двамата, спря на метър от тях и изписа на лицето си усмивка и се провикна:

— Ето те най-последно, Доминик! Много лошо от твоя страна, че излезе на разходка сам, без да ме изчакаш! — После огледа доброжелателно смаяната двойка, сякаш намираще за напълно в реда на нещата, че новоизпеченият ѝ съпруг е прегърнал друга жена на сред пътя за Уилоуглен. — О, лейди Боудън! Как сте?

Не можеше да се разбере кой от двамата виновници беше по-смутен и объркан. Доминик беше наясно, че самият той щеше да реагира много по-необуздано, ако завареше Мелиса в такава компрометираща ситуация. Лицето на Дебора не издаваше мислите, които кръжаха зад гладкото чело. Сините ѝ очи гледаха Мелиса учтиво, сърцевидните ѝ устни се обтегнаха в мека усмивка.

— Ах, мис Сеймур — пошепна тя, после изхихика и побърза да се поправи: — Прощавайте, вече сте мисис Слейд. Колко съм глупава да ви наричам мис Сеймур!

Без да бърза, Дебора свали ръце от врата на Доминик и отстъпи крачка назад. После приглади полите на синия си костюм за езда и продължи все така меко:

— Не бива да мислите нещо лошо, като ме видяхте да изплаквам мъката си на рамото на Доминик. Ние сме стари приятели, а вие сигурно знаете, че човек не се оказва лесно от старите си навици.

Мелиса се усмихна и отговори с меден глас:

— Нито за миг не бих помислила да се натрапя между двама стари приятели, лейди Боудън.

Доминик, който с мъка удържаше усмивката си, отвърна глава. Значението на тази размяна на думи накара сърцето му да забие по-силно — макар да се правеше на равнодушна, младата му съпруга изгаряше от ревност, това беше повече от ясно! Тя ревнуваше и нямаше никакво намерение да го отстъпи на Дебора Боудън.

В първия миг той бе изпитал смущението и неловкостта на мъж, заловен в компрометиращо положение, ала приятелският поздрав на

Мелиса извади на преден план други усещания — възхищение от красотата и поведението ѝ, задоволство от умело прикрития изблик на ревност. Ако наистина беше толкова равнодушна, колкото искаше да изглежда, защо тогава ревнуваше? Какво я беше грижа, че мъжът ѝ е потърсил утеха в обятията на друга? Да, тя ревнуваше и от тази ревност можеха да се извлекат много интересни заключения. Може би трябваше да бъде благодарен на Дебора, че е станала причина за тази малка сцена. Скривайки задоволството си, Доминик обърна гръб на Дебора и тръгна към съпругата си.

Той посегна към ръката на Мелиса, която стискаше здраво юздите на кобилата.

— Много мило от твоя страна, че реагира така толерантно и възпитано. — В сивите очи блестеше подигравка. — Повечето жени не са в състояние да проявят твоето разбиране... Но ти още в самото начало ми даде да разбере, че не те е грижа за заниманията ми извън дома, нали?

От гърлото на Мелиса се изтръгна задавен стон. Не, тя нямаше да изкрещи в лицето му гнева и омразата си! Нямаше да му признае, че е дълбоко засегната от поведението му.

— Докато проявяваш необходимата дискретност, флиртувай, колкото си щещ! — заяви му твърдо тя, хвърли бърз поглед към Дебора, която беше наострила уши, и продължи: — Върши, каквото пожелаеш, скъпи мой! А сега, довиждане! — Тя пришпори малката си кобила, обърна се и препусна в луд галоп през поляните, без да обръща внимание на развяващата се зад гърба ѝ рокля.

Доминик не можеше да откъсне очи от прекрасното видение. С тази разпусната коса и искрящите в злато очи Мелиса беше прекрасна! Дори вдигналата се рокля, която разкриваше доста дръзко глезените и прасците ѝ, засилваше впечатлението за необузданост и своенравие, което въздействаше така силно върху сетивата му. Той продължаваше да се взира като замаян след Мелиса, когато гласът на Дебора го върна рязко в действителността.

— Ама че дивачка си си избрал за съпруга! — извика с необичайна за нея злоба тя. — Разказаха ми, че баща ѝ изобщо не си давал труд да я възпитава. Струваше ми се невероятно... докато не я видях със собствените си очи. Направи ли ти впечатление колко

неподходящо беше облечена? — Тя вдигна рамене и въздъхна. — Сигурно ще имаш още много ядове с такава жена!

Доминик се обърна към нея с многозначителна усмивка.

— Права си, скъпа Дебора, но те уверявам, че се наслаждавам на всяка минута, прекарана с нея! Е, да ти помогна ли да възседнеш копчето си или предпочиташ да повикам конярчето?

Дебора усети, че някогашният ѝ любим е станал недостъпен за прелестите ѝ, и се усмихна прелъстително.

— Не исках да те разсърдя, скъпи...

— Не си ме разсърдила. Все пак, надявам се, разбираш, че трябва да продължа пътя си, нали? — Думите му бяха придружени с хладен поглед.

Дебора вдигна рамене.

— Разбира се. Трябваше да се сетя, че искаш да бъдеш сам с жена си — промълви отчаяно тя.

Доминик се задоволи да кимне с глава и без усилия я вдигна на седлото. После се метна на коня си и махна с ръка за сбогом.

— Желая ти добър ден, Дебора. Не допускай брат ти да те използва както някога! И помни — предложението ми да те приютя в бащината си къща или да те изпратя обратно в Лондон остава в сила!

Дебора сведе поглед и отговори едва чуто:

— Толкова си великодушен, Дом. Никога няма да забравя добротата ти. Разчитам на теб като на своя единствен приятел.

— Не говори така, Деб. Сигурно има и друга, които са готови да ти помогнат в случай на нужда. А сега ме извини.

Дебора кимна с меланхолична усмивка.

— Сбогом, Дом. Върви при жена си, докато аз... — Тя въздъхна дълбоко и добави: — ...докато аз ще трябва да се върна при брат си.

Доминик, чиито мисли бяха при Мелиса, не се трогна особено от последните ѝ думи и отговори разсеяно:

— Да, направи го. Всичко хубаво. — Без да я погледне, той пришпори коня си и се втурна след опърничавата си съпруга.

Както беше очаквал, намери я в обора на Уилоуглен. Застанала в края на ограденото за конете пасище, тя разчесваше блестящата козина на Фоли с треперещи от гняв ръце.

Доминик скочи от коня, хвърли юздите в ръцете на притичалия ратай и се запъти към жена си. Опря лакти на оградата и се загледа в

стройната ѝ фигура. От вниманието му не убягна, че с всяка минута движенията ѝ ставаха по-нервни и бързи.

Мелиса беше забелязала идването му, но упорито отказваше да приеме присъствието му. Не вдигна глава дори когато той пристъпи напред и застана точно пред нея. Само до преди минута си беше представляла със злобно задоволство как ще натика лицето на лейди Боудън в купчината тор, а идването на Доминик сложи край на тези приятни мисли. Все още не беше измислила наказание за него и никое не ѝ се струваше достатъчно страшно. Обърна му гръб и продължи да четка гривата на Фоли, да приема и след това да отхвърля десетки видове наказания за неверния си съпруг. Когато той продължи да стои неподвижен до оградата, чувството, че е злоупотребил с нея по най-отвратителен начин, стана нетърпимо. Накрая тя не издържа, захвърли четката и се обърна към него с гневно святкащи очи. Подпря ръце на хълбоците си и задъхано изрече:

— Как можа да го направиш! Няма и двацет и четири часа, откакто сме женени, а ти изчезваш от къщи и... и... — Неспособна да продължи, тя го изгледа унищожително.

— И влизам в ролята на женкар, така ли? — помогна ѝ учтиво той.

— Точно така! — изсъска ядно Мелиса.

— Защо се вълнуваш толкова, скъпа? Вчера изрично те предупредих, че има куп други жени, които не могат да устоят на чара ми — отговори невинно той и плъзна чувствен поглед по разкошното ѝ тяло. — Или вече си променила мнението си?

— Да! Не! Но какво значение има, след като ме постави в това конфузно положение! — изфуча вбесено Мелиса. — А сега изчезвай оттук! Не желая да разговарям повече с теб — заключи сърдито тя, недоволна от ускорените удари на сърцето си.

Жена му изглеждаше толкова възхитително сърдита и едновременно с това объркана, че Доминик едва удържа на напора да прескочи оградата и да я грабне в обятията си. Все пак той скри чувствата си и отговори небрежно:

— Много добре, съкровище, щом така искаш. Но запомни едно: ако съжалиш за думите си, побързай да ме уведомиш. А дотогава ми позволи да се забавлявам, както желая.

Попаднала в собствения си капан, Мелиса загуби ума и дума. В очите ѝ блеснаха сълзи. Не можеше да избере нето един от двата пътя. Можеше да преглътне гордостта си и да признае, че го желае с цялото си сърце, или пък... или можеше да спаси гордостта си и да продължи да се прави на равнодушна.

Нито едната от двете възможности не беше по вкуса ѝ. Без да осъзнава какво говори, тя попита с половин глас:

— Ще ми дадеш ли време да помисля?

Доминик никога не я беше виждал толкова потисната. За момент прие сериозно молбата ѝ, но като си припомни противоречията в характера ѝ през краткото време на познанството им, стигна до заключението, че е много опасно да ѝ даде време за размисъл. Най-добре беше да се възползва от предимството си.

— Не, Смятам, че трябва да решим въпроса още сега — отвърна с леко поклащане на глава той.

Ако беше проявил поне малко чувство за вина, или ако се беше отнесъл по-примирително към нея, Мелиса може би щеше да му даде отговора, който искаше да чуе. Сега обаче пренебрежителните му думи я прободоха като с нож и тя замръзна на мястото си. Когато се окопити, вирна решително брадичка и запрати в лицето му горчивите думи:

— Тогава отговорът ми е да! — Тя се обърна и отново се зае да четка козината на Фоли. — Върви и се забавлявай, както си щеш! Не ме е грижа къде и с кого!

В продължение на няколко мига Доминик остана неподвижен, загледан в гъвкавата талия на жена си, измъчван от желанието да и просне на коленете си и да я натупа, както заслужаваше — той, който уж не беше склонен към изблици на насилие! Отговорът му прозвуча разочаровано:

— Много добре, мадам. Щом така желаете, тази вечер няма да се прибера в къщи. — Той се обърна на токовете си и закрачи гордо към коня си, удържайки с мъка напирания гняв.

Мелиса не видя това — тя беше заета да преглъща горчивите сълзи, които бяха готови да се затъркалят по бузите ѝ. Все пак те успяха да си пробият път и след няколко минути, Закари откри новоомъжената си сестра да хълца сърцераздирателно, прегърнала нрата на Фоли. Момъкът буквално прелетя през оградата и заключи сестра си в обятията си.

— Какво ти е, Лиса? — попита уплашено той. — Случило ли се е нещо? Срецнах Доминик и останах с впечатлението, че е готов да ми откъсне главата.

Мелиса положи усилия да се овладее. Нямахме смисъл да товари Зак с тревогите си. Тя извърна лице и отговори с неравен глас:

— Не се бой, братко. Нали знаеш, че които се обичат, се карат. — Едва когато произнесе тези думи, тя осъзна колко отчаяно желае случилото се да беше обикновен спор между влюбени, който да завърши със скорошно помирение.

Тази мисъл не я напусна през дългите самотни часове, които последваха. Не остана дълго в Уилоуглен — от страх, че Закари ще съумее да ѝ изтръгне истината. Поговори малко с него и потегли обратно. Брат ѝ не посмя да я разпитва повече, макар че се измъчваше от любопитство. Мнението му за необичайния ѝ костюм за езда се ограничи в няколко кратки забележки, а когато тя се метна на седлото, не се удържа да не се пошегува:

— Толкова си красива в тази рокля! Жалко, че цялата е покрита с конски косми.

Мелиса изкриви лице, защото знаеше, бе брат ѝ е прав. Тя си спести острия отговор и пришпори кобилата си. Всъщност нямаше закъде да бърза, защото в малката къща не я очакваше никой.

Празни стаи, празни надежди и мечти. Тя слезе от коня пред входа, предаде юздите на конярчето и побърза да се скрие в стаята си.

Не можеше да си представи, че тази сутрин е излязла оттук, изпълнена с толкова надежди, а сега... Сега се връщаше с разбито сърце.

Ана ѝ помогна да съблече роклята, без да пести учудването си от вида ѝ. Ала Мелиса не чуваше укорните думи на камериерката си. Освежителната баня, приготвена от Ана, повдигна малко духа ѝ, но нищо не беше в състояние да я излекува от мъката ѝ. Отново и отново подлагаше на преоценка чувствата си към Доминик и онова, което откриваше, само усилваше болката ѝ. Разочарована от себе си, уплашена до дън душа, тя установи, че непонятно как се е влюбила в един закоравял женкар и го желае... желае го като последна влюбена глупачка!

„Но как да завоявам любовта му, питаше се отчаяно тя, след като той изобщо не се интересува от мен? Може би вчера не се

държах по най-правилния начин... Защо толкова бързах да му посоча вратата? Но дори и да бях постъпила другояче, какво значение има това?“ Въздишката ѝ издаваше дълбока болка.

Потънала в нерадостни мисли, тя ходеше напред-назад из просторната си стая, опитвайки се да намери някакъв изход от ситуацията. Настроението ѝ спадна под нулата. Най-после се отпусна уморено на зеленото плюшено кресло.

Дали да не се престори, че снощната вечер и днешното утро изобщо не са съществували? Дали да не посрещне учтиво и мило Доминик, когато той се върне в къщи? Мелиса изкриви уста. Тя познаваше много добре необуздания си темперамент и избухливата си природа и много се съмняваше, че ще успее да изпълни тази унижителна роля. Много по-вероятно беше да изтърси нещо не особено прилично, вместо да го посрещне с мека усмивка и отворени обятия. Но ако се престореше, че приема безучастно флиртовете му, това само щеше да го окуражи в намерението му да не се задържа много-много в къщи! Не можеше и да го посрещне с гневни крясъци и укори — нали веднага щеше да се сети, че не ѝ е равнодушен! Това е истината, каза си жално тя. Положението ѝ беше ужасно.

Как да се държи? Преди да потърси начин да го привърже към себе си, трябваше да възстанови мира между тях. Беше ѝ необходимо да почувства здрава земя под краката си; трябваше да намери възможност да спаси гордостта си и да запази лицето си, без да създава впечатление, че приема търпеливо поведението му.

Смръщила чело, тя се взираше съсредоточено пред себе си, завладяна от желанието да поправи нещата. Само да имаше малко повече опит в отношенията с мъжете... Може би просто трябваше да се примири със съдбата си и да се задоволи с ролята на необичана, занемарявана и мамена съпруга, към която мъжът се отнасяше щедро и я отрупваше с подаръци, за да прикрие равнодушието си? Мисълта за дългите, празни, безрадостни години, които ѝ предстояха, я накара да потрепери от ужас.

Ако имаше някакъв начин да събуди интереса на Доминик, да го накара да я погледне с нови очи, да го предизвика...

Присвила очи, Мелиса обмисляше възможностите, докато в душата ѝ пропълзя лъч надежда. Мъжете, дори най-равнодушните, бяха склонни да гледат на съпругите си като на своя собственост. Дали

пък Доминик не беше ревнив? И ако се окажеше, че наистина я ревнува — дали можеше да се разчита на това несигурно чувство? Пътят, по който би могла да тръгне, беше опасен, а може би и глупав, ала никоя от другите възможности — мека покорност или постоянни караници — не ѝ изглеждаше изпълнима.

Хапейки нервно долната си устна, Мелиса продължи да размишлява, докато планът бавно се оформяше в ума ѝ. Ако се опиташе да прояви безразличие към изневерите му и му намекнеше, че тя също има право да се позабавлява — разбира се, при пълно спазване на дискретността... Нима Доминик нямаше да избухне в луд гняв при тази нейна дързост, стига само да хранеше някакво по-сериозно чувство към нея? А ако ѝ откажеше правото да потърси утеха при други мъже, дали тя щеше да успее да превърне собственическото му чувство в нещо по-дълбоко и трайно?

Мелиса съзнаваше, че планът ѝ е рискован и може да се обърне срещу нея, както и че не е особено разумно да се впуска в подобни приключения. Ала тазсутрешното поведение на Доминик я беше засегнало дълбоко, освен това не можеше да потисне повелите на гордостта си и желанието да опази покълналата в сърцето ѝ любов. Чувстваше се неловко, ревнуваше, беснееше от гняв и плачеше от отчаяние. Като се добавеше и обстоятелството, че това беше първото ѝ проникване в любовните тайнства, можем да я извиним, че избра този толкова рискован път, за да завладее сърцето на съпруга си. В очите ѝ затанцуваха дяволити искри, лицето ѝ грейна в усмивка. Не, тя нямаше да посрещне неверния си съпруг нито с укори, нито с меко покорство. Щеше да го накара да повярва, че е овладяла до съвършенство старата мъдрост, която гласеше: „*Онова, което е право за единия, е право и за другия!*“

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

След като вече бе взела решение как да се държи, Мелиса се почувства много по-добре — макар че не всичките ѝ съмнения бяха разпръснати. Тя не беше от вечно съзливите и кършещи ръце жени, а предпочиташе да вземе нещата в свои ръце. За съжаление първо действаше, а след това размишляваше и оценяваше случилото се, така постъпи и този път. Ала преди да пристъпи към осъществяване на отчаяния си план, трябваше да реши кой от познатите ѝ мъже е подходящ за избраната от нея роля.

Първият ѝ избор беше братовчедът Ройс, но тъй като не можеше да му довери причината за внезапно пламналия интерес към компанията му, положението можеше да стане твърде неприятно. Ройс непременно щеше да забележи какво се разиграва, още преди да е успяла да го дари с първия копнеещ поглед. Разбира се, и дума не можеше да става да се обърне към мъж, който да приеме сериозно ухажванията ѝ, защото не искаше да усложнява ненужно положението си.

След като претегли един по един джентълмените от околността и ги отхвърли, Мелиса реши, че най-добрата жертва ще представлява Джулиъс Лейтимър. Възрастта и опитът му ѝ позволяваха да очаква, че ще се справи с един флирт с подobaваща лекота.

Преди сватбата Лейтимър ѝ бе написал съкрушено и изпълнено с разкаяние писмо, за да я умилостиви, но Мелиса не бе забравила в какво неприятно положение я беше поставил с позорното си предложение. Все пак това не ѝ попречи да го включи в плана си, дори напротив. Нека и той се поизмъчи малко, реши тя в пристъп на справедливо възмущение. Той се отнесе толкова зле с нея, защо сега тя трябваше да прояви милосърдие...

Мелиса нито за миг не се усъмни, че ще съумее да държи Лейтимър на разстояние. Тя имаше богат опит в отблъскването на обожатели, много по-богат, отколкото в изкуството да се сближава с младите мъже. Едновременно с това съзнаваше, че пристъпва в опасен терен, че хитростта ѝ може да отприщи събития, които няма да може

да държи под контрол. Ако можеше да се сети за някой по-подходящ кандидат, непременно щеше да избере него. За съжаление никой не ѝ се струваше по-подходящ от Лейтимър.

След това решение ѝ оставаше да направи само едно: да обясни на съпруга си как си представя по-нататъшния брачен живот. В продължение не един дълъг, изпълнен с копнеж миг тя си представи какво ли ще стане, ако просто обвие с ръце врата на Доминик и му признае любовта си. Ала отхвърли тази идея, защото не смееше да се изложи на опасността признанието ѝ да бъде посрещнато с присмех.

Часовете минаваха. Тя чакаше завръщането на Доминик и решението ѝ да отговори на огъня с огън ставаше все по-непоколебимо. Когато удари четири часът сутринта, ѝ станаха ясни две неща: първо, скъпият ѝ съпруг нямаше да се прибере в къщи и второ, не ѝ оставаше нищо друго, освен да приведе в изпълнение дръзкия си план. Най-после, със сухи очи и натежало сърце, тя се пъкна в самотното си легло.

Доминик би дал много, ако можеше и той да прекара нощта в самотно легло, или по-добре казано — в каквото и да е легло, вместо в онова, в което се принуди да преспи тази нощ. Всъщност, то не беше легло, а купчина слама в плевнята.

След раздялата с Мелиса той препусна като луд, накъдето му видят очите, избягвайки всяка човешка близост. В това си състояние не можеше да дава обяснения за усамотението си. И тъй като се бе заклел на свадливата си съпруга, че вечерта няма да се прибере в къщи, трябваше да удържи на думата си — затова прекара нощта в купата сено, без нито за миг да затвори очи. Накрая престана да се опитва да заспи, а просто остана да лежи неподвижно, устремил поглед в обсипания със звезди небесен свод.

Все още не можеше да проумее какво се е объркало и къде е сгрешил самият той. Ожени се, което само по себе си беше достатъчно лошо, на всичкото отгоре беше обвързан за цял живот с една вещица, която го вбесяваше и едновременно с това го възбуждаше като никоя друга жена досега. Дори да беше помислял понякога за брак, и в най-смелите си мечти не си беше представял, че ще прекара втората нощ след сватбата на купа сено в плевнята.

При това не можеше да се сърди на Мелиса, че е реагирала така гневно на сцената с Дебора. Трябваше да бъде достатъчно почтен и да признае, че тя се бе държала много по-достойно, отколкото би се държал той, ако я беше заварил в подобно положение с някой мъж. Ала фактът, че тя се справи без усилия с неловката ситуация, го настройваше още повече срещу нея — в момента не можеше да се утеши дори с приятното подозрение, че жена му го ревнува. Ако тя изпитваше поне малко любов към него, защо беше реагирала толкова хладно? Ако той я беше заварил в компрометиращо положение, веднага щеше да извика съперника си на дуел. Но първо щеше да отведе жена си в къщи и да я люби толкова пламенно, че никога повече да не помисли да тръгне с друг мъж!

Макар че фактите говореха сами за себе си, той не можеше да повярва, че Мелиса се е омъжила за него единствено заради парите. Гордостта и инстинктът не го допускаха. Разбира се, беше възможно да е била тласкана от чисто физическо желание, но не му се искаше да повярва и в това. Не можеше само чувствеността да я е довела в обятията му — толкова топла и примамлива. Не, онова, което ги свързваше, беше повече от плътско желание, макар да не можеше да го определи и в момента да го приписваше единствено на своенравието на жена си. Когато се зазори, мислите му не бяха по-подредени или поясни отколкото предишната вечер. Простена измъчено, изправи се и прокара пръсти през косата си. Не можеше да отлага повече завръщането си. Развърза стягащата го вратовръзка и си каза, че брадясалото му лице и посипаният със сламки жакет ще накарат Мелиса да помисли, че мъжът ѝ е прекарал нощта в някоя долнопробна кръчма. Е, така поне няма да реши, че съм потърсил забрава в прегръдките на някоя проститутка, утеши се той.

Вероятно прислугата се изненада от ранното завръщане и не особено приличния външен вид на младия съпруг, но с нищо не го показва. Нито новият портиер, нито английският камериер Бартоломю, който познаваше Доминик от години, си позволиха дори най-дребна забележка.

Бартоломю, чието продълговато, бледо лице никога не изразяваше вълнение, попита с подозрителна кротост:

— Желаете ли да се изкъпете, сър?

Без да чака отговор, той излезе от спалнята, за да даде необходимите нареждания. Доминик погледна след него, не можейки да удържи усмивката си. Двамата с Бартоломю се разбираха без думи, връзката им беше много повече от обичайното отношение между господар и слуга. Той захвърли ботушите си в ъгъла, просна се на леглото и зачака с нетърпение освежителната баня.

За съжаление трябваше да минат няколко часа, преди да успее да ѝ се наслади. Когато слугата се върна, намери господаря си дълбоко заспал. Бартоломю хвърли бърз поглед към тъмните кръгове под очите на Доминик, докосна с върха на показалеца си дълбоките бръчки, прорязали челото му, и тихо се оттегли. Появи се отново едва когато чу скърцането на леглото и оповести тържествено, сякаш нищо не се беше случило:

— Банята ви е готова, сър.

Така Доминик се яви пред очите на Мелиса свеж и отпочинал — нещо, което не можеше да се каже за нея. Докато той спеше непробудно в спалнята си, тя се разхождаше нервно напред-назад, опитвайки се да си вдъхне кураж, преди да застане пред мъжа си и да му заяви, че не намира нищо лошо в това двамата да търсят забавления в различни посоки.

Мелиса не беше особено щастлива от начина на действие, който си беше избрала, но не виждаше друг изход от създалото се положение. Все пак съществуваше искрица надежда, че собственическият му инстинкт ще се обади, като я види да флиртува с някой друг. Въпреки това се колебаеше да приведе плана си в действие. Вече беше направила толкова грешки в общуването с Доминик, че се страхуваше от следващата, която можеше да предизвика окончателно скъсване. Защо го изхвърли така жестоко от леглото си! Какво от това, че не я обичаше — нека поне да спи в нейното легло, а не в чуждите! Защо не можах да отворя уста и да му заявя, че съм променила мнението си? — питаше се непрекъснато тя.

При това знаеше отговора. Гордостта и чувството, че е била измамена, ѝ бяха попречили. Не можеше да отстъпи, не можеше да се помири с него, след като го беше заварила да прегръща друга — и особено, след като ѝ беше заявил кратко и ясно, че му е все едно с кого си прави удоволствието! Все пак Мелиса признаваше, че тя е усложнила още повече проблема, като е тръгнала по път, от който

нямаше как да се отклони, освен ако не отстъпи, а тя не беше готова да го направи.

Ана ѝ съобщи, че Доминик се е върнал в къщи и спи в стаята си. За миг тя се изкуши да влезе при него и да се пъкне в леглото му, а после да остави изгарящото от копнеж тяло да каже това, което устата ѝ не смееше да изговори. После обаче решително обърна гръб на свързващата врата. Сигурно цяла нощ се е забавлявал с прекрасната Дебора, каза си ядно тя, и сега няма да ме иска...

Заля я гореща вълна на ревност. Опита се да си представи Дебора и Доминик в леглото и гневът ѝ избухна с нова сила. По дяволите, щеше да покаже и на двамата, че не е някое плахо момиченце, което покорно приема ударите на съдбата!

С искрящи очи тя се запъти към гардероба, в който висяха подарените ѝ от Доминик рокли и се зае да избира тоалет, едва удържайки треперенето на ръцете си. Прогони решително съзнанието, че сама си е виновна за трудностите си, и започна да се облича. Отдели невероятно много време за себе си, дори повика Ана да я среше и гримира. Трябваше да бъде сигурна, че е подчертала всичките си предимства, преди да се изправи пред очите на неверния си съпруг. Все още не знаеше как ще му изясни намеренията си. Макар, че продължаваше да държи на плана си, съмненията ѝ в разумността на избрания път непрекъснато се засилваха. Когато Доминик най-сетне слезе в малкия салон, тя се люшкаташе между желанието да го наругае, както заслужаваше, и също така силното желание да се помири с него. Вече беше обмислила всички възможни последици от плана си да го накара да ревнува и се страхуваше от намерението си.

За съжаление Доминик не се беше отказал от намерението си да играе ролята на неверен и неблагоприятен съпруг и още с влизането си заговори подигравателно:

— Ах, ето къде си била, скъпа моя. Трябва да се извиня, че те оставих толкова дълго сама, но за съжаление някои... случки през изминалата нощ ме умориха до смърт. — При това не можеше да откъсне очи от твърдите млади гърди, които възбудено се вдигаха и спускаха под тънкия корсаж на роклята. За съжаление изразът на тъга в красивите ѝ очи убягна от вниманието му.

С това поведение той сам подпечатваше съдбата си. Мелиса му обърна гръб, за да не покаже болката и ревността си, и отговори

невъзмутимо:

— О, това няма значение. Аз съм свикнала сама да си намирам забавления и бракът няма да промени начина ми на живот.

Доминик не очакваше такава реакция и желанието му да отиде при нея и да впие устни в прекрасната ѝ уста стана почти неудържимо. Това беше най-добрият начин да ѝ покаже, че никога повече не бива да го посреща с безразличие. Все пак успя да се удържи, защото се страхуваше, че след целувката може да я удуши. Тази проклета жена бе внесла такава буря в добре подредения му досегашен живот! Той я огледа сърдито, изпълнен с желанието да открие някакви недостатъци, които да му докажат, че няма защо да я желае толкова силно. На всичкото отгоре се беше омъжила за него само заради парите му!

Ала тази вечер Мелиса изглеждаше по-привлекателна от всякога. Лилавата копринена рокля с висока талия, пристегнатата с черни сатенени панделки, създаваше идеален контраст с тъмнорусата коса, придаваше на кожата ѝ перлен блясък и подчертаваше възбуждащо черните мигли и златнокафявите очи. Грижливо сресаната коса беше хваната на тила с гребен от костенуркова черупка. Доминик не можеше да откъсне поглед от красивата рокля, макар че под нея виждаше тялото, което толкова желаше. Погледът му се плъзна с възхищение по кехлибарения гръб, разкрит доста щедро от дълбокото деколте. Широката пола скриваше бедрата и дългите стройни крака, но споменът му за тези прелести беше по-жив от всякога и заплашваше да взриви душевния му мир.

В салона се възцари напрегната тишина. Доминик се овладя пръв и заговори провлечено, стремейки се да постави на изпитание безразличието ѝ:

— Това е много великодушно от твоя страна, скъпа. Надали има друга млада съпруга, която би проявила твоето разбиране. Искрено се радвам, че не ме посрещаш с изблици на ревност.

Но аз те ревнувам ужасно! — искаше да изкреци Мелиса. *С най-голямо удоволствие бих издрала лицето на Дебора и бих те накарала да забравиш всички друга жени, освен мен!* Потискайки с мъка вълнението си, тя се обърна към него и промърмори с принудена усмивка:

— След като се показах толкова снизходителна, очаквам от теб да ми разрешиш същата свобода.

Доминик, който беше повярвал, че открива по лицето ѝ израз на ревност, чу думите ѝ и по гърба му пробягаха студени тръпки. Дали жена му намекваше, че...?

Той пристъпи крачка напред и макар че лицето му си остана безизразно, в очите проблесна заплашителна искра.

— Какво трябва да означава това? — попита с опасна мекота той.

Мелиса преглътна конвулсивно. Едно беше да вземе решение за битка, но съвсем друго да го осъществи. Все пак трябваше да го удари със собственото му оръжие. Тя вдигна рамене и отвърна с добре изиграна небрежност:

— Казах това, което казах. И двамата сме възрастни хора и не виждам причина да се преструваме, че сме искали този брак. Тъй като не се оженихме доброволно, не намирам нищо лошо във факта, че всеки ще се движи в свое собствено... общество.

— Общество! — Доминик направо изплю тази дума. Изразът на лицето му накара сърцето на Мелиса да потръпне от радост. Едновременно с това се уплаши. Той направи няколко бързи крачки към нея, сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Ти си моя жена, малка глупачке! Ако си мислиш, че можеш да ме пренебрегнеш и да ми слагаш рога, когато пожелаеш, много се лъжеш!

Мелиса вдигна глава. Златните искри в прекрасните ѝ очи го заслепиха. Сърцето ѝ биеше като лудо — отчасти от страх пред избухването му, отчасти от внезапно пламналата в душата ѝ надежда. Все пак успя да запази невинното си изражение и попита:

— Не знам дали те разбрах правилно... Значи всичко е наред, ако ти потърсиш чужда компания, но на мен не ми е позволено да сторя същото?

Доминик веднага усети, че е готов да падне в клопката, и едва успя да потисне едно проклятие. Тази малка вещица! Как умело извърташе думите му! Успя да го улови в собствения му капан! Или трябваше да признае, че между него и Дебора не се е случило нищо и е прекарал нощта самотен в купата сено, или... Той се поколеба. Нима можеше да ѝ каже, че му е безразлично с кого ще общува тя, след като само при мисълта, че друг мъж би могъл да я докосне, вътрешностите му се свиваха на топка! Най-добре да каже и едното, и другото, но поведението на Мелиса му създаваше проблеми. Тя изглеждаше

толкова далечна, а фактът, че бе намекнала за някакви свои забавления, ни най-малко не беше в състояние да го изпълни с доверие и оптимизъм. Не можеше да допусне да изглежда смешен в очите ѝ, а ако сега ѝ признаеше, че няма основания за ревност... че не иска никоя друга жена, освен тази, която държи в обятията си...

Без да иска, той разхлаби хватката си и пръстите му нежно се плъзнаха по рамото ѝ. Ароматът на парфюма ѝ го удари право в носа, а близостта на топлото тяло замая главата му. Споменът за голата ѝ кожа го завладя с изненадваща сила и той усети надигащото се желание. Ала в усмивката му нямаше топлина, нямаше радост. Ама че вещица, повтаряше си вбесено той, как успя да ме възбуди посред една толкова сериозна караница!

И колебанието, и усмивката му бяха болезнени удари за самолюбието на Мелиса. Беше се молила мъжът ѝ да ѝ откаже с гръм и трясък правото да търси забавления извън собствената си спалня, ала когато минаха няколко минути и той продължаваше да мълчи, усети, че нещо умира в нея. Той сигурно размишлява дали наистина да ми разреши общуването с други мъже! — каза си стъписано тя. Не можеше да повярва, че мъжът ѝ няма морал, но когато мълчанието се проточи и той продължи да я гледа безмълвно, обяснението за поведението му стана повече от очевидно. В този момент Мелиса го мразеше и едва се удържа да не го зашлеви през лицето и да му изкрещи, че няма никакво намерение да играе ролята на проститутка — макар че си е взела за мъж закоравял женкар!

Гневът ѝ стигна върха си, когато доби впечатлението, че мъжът ѝ сериозно обмисля да превърне брака им във фарс. В този миг усети, че докосването му се е променило.

Срещна очите му и прочете в тях изгарящо желание... Господи, той искаше да я прелъсти! Отвратена, тя се изтръгна от прегръдката му и изсъска като змия:

— Май Дебора не е успяла да те задоволи! Трябва ли да ме гледаш като някой разгонен стар котарак!

Доминик се вкамени. Топлият блясък в сивите очи угасна.

— Прощавай! — изръмжа ядно той. — Забравих, че се отвърщаваш от близостта ми. Колко жалко, че онази вечер в Уайтхорн беше лишена от всякакви морални скрупули...

Мелиса едва се удържа да не избухне в плач.

— Е, поне не изневерих на съпруга си след по-малко от двадесет и четири часа брак.

Думите ѝ се забиха като остри ножове в гърдите му. Като видя надвисналите по ресниците ѝ сълзи, гневът му изчезна. Думи за защита напиреха на устните му, той пристъпи крачка напред и понечи да улови ръката ѝ, но разтърсената до дън душа Мелиса го отблъсна с цялата сила, на която беше способна. Тя изтри нетърпеливо очи и проговори с приглушен, но режещ глас:

— Не ме докосвай — никога вече — не и когато току-що идваш от друга!

Доминик я наблюдаваше внимателно. Макар че не му беше до смях, ъгълчетата на устните му се изкривиха развеселено.

— Току-що ли? Скъпа моя, мога да те уверя, че тъкмо идвам от ръцете на камериера си. Ако искаш да го поразпиташ, нямам нищо против.

Мелиса зяпна от учудване. Не можеше да разбере, че мъжът ѝ се шегува с толкова важни неща. Това потвърждаваше най-лошите ѝ опасения — Доминик не изпитваше нищо към нея! Все пак тя се овладя бързо и отговори с леко треперещ глас:

— Много се радвам, че намираш положението толкова забавно! Надявам се, че ще запазиш доброто си настроение и когато аз прекарам нощта в обятията на някой... любовник!

Гневът я правеше още по-привлекателна. Доминик не устоя на златните искри в очите ѝ и протегна ръка да помилва издайническата червенина, заляла бузите ѝ. Ала мисълта, че жена му наистина би могла да си вземе любовник, го накара да се вцепени напред движението. Без да мисли какво говори, той изрева:

— Има само един мъж, който ще споделя леглото ти, и той стои пред теб!

— О! — изплака Мелиса, която едва се удържаше да не се хвърли в обятията му и да му признае, че никога не би пожелала друг мъж освен него. Колко красив беше днес, с тази разбъркана черна коса! А засмените очи, класическият нос, дръзко изкривената уста — той беше най-красивият мъж, когото беше срещала. Колко жалко, че зад тази красива външност се криеше черно сърце! Мъката я тласна към необмислен отговор:

— Ти си нахален и отвратителен! Знаеш ли как ми се иска очите ми никога да не се бяха спирали върху теб!

— Ако бяха само очите, които спря върху мен... — отговори сухо той, — ...сега нямаше да сме в това положение.

Мелиса подпря ръце на хълбоците си и попита със заплашително спокойствие:

— Значи обвиняваш мен за тази катастрофа?

Мъжът вдигна едната си вежда.

— Ти се промъкна тайно в стаята ми и отговори на нежностите ми с изненадваща пламенност, даже ме окуражаваше да продължа по-нататък. — Устните му потръпнаха. — Откак се оженихме, в поведението ти настъпи достойна за съжаление промяна.

Мелиса беше чакала с нетърпение този момент. Макар че нямаше приемливо обяснение за присъствието си в Уайтхорн през онази нощ, можеше поне да му обясни прибързаните си думи от миналата вечер. Ала си припомни историята с Дебора и липсата на разкаяние у Доминик и думите замряха на устните ѝ. По-добре да падне мъртва, отколкото да му даде обяснение за каквото и да било. Събра последните остатъци от достойнството си и заговори високомерно:

— Както виждам, не стигаме доникъде. Ала преди да се разделим, държа да узнаеш, че нямам намерение да скръстя ръце в скута си и да гледам как се забавляваш с онази невзрачна женичка! Щом се чувстваш свободен да търсиш забавления другаде, аз ще направя същото.

Доминик я изгледа несигурно. Колко от това, което бе хвърлила в лицето му, беше истина и колко беше казано в пристъп на ярост? Наистина ли искаше друг мъж? Или избухването ѝ и предполагаемото намерение да си потърси любовник бяха само фарс, скриващ истинските ѝ чувства? Ревнуваше ли го или не?

Много му се искаше да повярва, че поведението ѝ се определя от изблик на дива ревност, но не можеше да бъде сигурен — откакто я познаваше, напразно се стараеше да проникне в душата ѝ. Какво да прави сега? Дали жена му блъфираше с надеждата да получи ясен отговор или говореше сериозно?

Има само един начин да открия, реши внезапно той. С тон, в който звучеше подчертано равнодушие, той попита:

— Тъй като по всичко личи, че си обмислила подробно този въпрос, ще ми разкриеш ли поне кой е ощастливеният с твоето внимание?

Спокойствието му преля чашата на търпението ѝ. Още преди да е успяла да помисли, от устата ѝ изскочиха думите:

— Да, разбира се, че мога! Говоря ти за Джулиъс Лейтимър!

ТРЕТА ЧАСТ

СТРАСТИ И ИНТРИГИ

*Любовна мъка, ах, толкова по-сладка От
всички други блаженства.*

„Тиранична любов“
Джон Драйдън

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Времето, изминало след разкритието на Мелиса, беше заредено с напрежение. Когато чу името на Лейтимър, Доминик побледня като платно. Мелиса, която го наблюдаваше със смесица от задоволство и страх, потръпна и неволно се отдръпна, когато мъжът ѝ направи крачка към нея. Не очакваше, че думите ѝ ще му окажат такова силно въздействие. Яростната му реакция я свари напълно неподготвена.

Красивото лице на Доминик се разкри в ужасяваща гримаса. Гласът му прозвуча ледено:

— Ако някога те видя в ръцете на Лейтимър, ще го убия на място, а с теб ще се отнеса така, че цял живот ще съжаляваш за глупостта си! И никога повече не споменавай това име в дома ми! — Той се завъртя на токовете си и изскочи от стаята като бесен.

Това не беше желаната от Мелиса реакция, но тя се опита да се утеши с мисълта, че поне не ѝ се беше изсмял и не бе останал равнодушен. Все пак тази утеха беше недостатъчна и тя зачака с трепет следващата им среща. Не можеше да си отговори на въпроса как ще се отнесе към нея Доминик — дали ще бъде студен или равнодушен или ще се преструва, че нищо не се е случило?

Доминик взе мъдрото решение да се държи както винаги и Мелиса отново се разколеба — този път между разочарованието и облекчението. Когато на следващата сутрин двамата се срещнаха в стаята за закуска, поздравът му прозвуча подчертано сърдечно и за нейно учудване той ѝ съобщи, че възнамерява да прекара целия ден с нея. Никой не спомена грозната сцена от предишната вечер, но очакването Доминик да заговори на тази тема развали цялото настроение на Мелиса. Той обаче се държа като влюбен млад съпруг, показва на жена си новостроящата се конюшня, насочи вниманието ѝ към евентуалните изменения в плана и учтиво я запита за мнението ѝ.

Мелиса го следваше по петите, при което на няколко пъти съвсем забрави уж непреодолимите препятствия помежду им. Към това се прибави и задоволството ѝ, че Доминик остана целия ден с нея — щом беше тук, значи нямаше уговорка с омразната Дебора, нали така? А

щом беше решил да ѝ посвети вниманието си, тя също можеше да направи опит да го накара да забрави катастрофалното начало на брака им и двамата да изградят трайна хармония помежду си.

Трябваше да мине цяла седмица, преди Мелиса да забележи, че няма основания за оптимизъм. Доминик може и да беше преустановил срещите си с Дебора, но изглежда нямаше никакво намерение да се доближи отново до младата си жена! Държеше се с нея толкова учтиво и деликатно, та понякога ѝ се струваше, че е гост в тази къща, а не съпруга и домакиня.

Да, Доминик се беше отдалечил безнадеждно от нея. Подигравателната му усмивка беше изчезнала, изразителните му очи гледаха винаги по един и същи начин — хладни, учтиви, без чувствения пламък, който разтуптяваше сърцето ѝ, без признаци на едва сдържана страст. И много внимаваше как я докосва — не задържаше ръката ѝ нито секунда по-дълго от необходимото, когато я водеше по някоя неравна пътека. Мелиса се опитваше да си внуши, че е желала точно това. Нима не му беше казала, че не бива да се доближава до нея? Защо тогава беше толкова нещастна, че я беше послушал?

Доминик избягваше не само физическия контакт. Правеше ѝ впечатление, че бързо сменя темата, когато разговорът става твърде личен. А това обричаше на неуспех плахите ѝ опити да разчисти възникналите по пътя им трудности.

Когато и следващата седмица дойде и отмина, настроението на Мелиса спадна под нулата. Беше убедена, че ѝ предстои да прекара остатъка от живота си с един хладен, скъп на думи Доминик. Мъката ѝ стигна дотам, че намери куп извинения за срещата му с красивата Дебора и обвини себе си за прибързаната раздяла през сватбената им нощ. Разкаяният ѝ поглед търсеше фигурата на съпруга, надявайки се на ново начало. Ако можех да започна отново, щях да се държа съвсем различно, повтаряше си унесено тя. Никога нямаше да дам воля на острия си език. Щях да обуздая проклетия си темперамент и да не си изваждам прибързани заключения...

За Доминик положението беше не по-малко трудно. Той копнееше за близостта на Мелиса, но бурният гняв, обзел го при споменаването на името Лейтимър, все още бушуваше в гърдите му. Представата, че би могъл да завари жена си в прегръдките на омразния

англичанин, беше ужасен шок за него, който му бе помогнал да осъзнае, че чувствата му към Мелиса не са временно явление. Никога досега не беше предявявал собственически изисквания към някоя жена и откритието, че Мелиса събужда у него толкова примитивни и невъзможни за овладяване чувства, го разтърси до дън душа.

След като онази вечер остави жена си сама в салона, той прекара още една безсънна нощ, този път поне в собственото си легло. Часовете минаваха, а той се взираше с широко отворени очи в балдахина и през главата му преминаваха какви ли не мисли. Потърси всевъзможни обяснения на поведението си, но когато накрая повярва, че е намерил разумни основания за действията си, в душата му се загнезди неприятното подозрение, че сам се е направил на глупак. Още от първата им среща Мелиса го вълнуваше и объркваше. В крайна сметка Доминик стигна до твърде неприятното заключение, че предложението ѝ първо да се опознаят малко по-добре, а после да консумират брака си, не е било чак толкова смешно и глупаво, колкото му се беше сторило през сватбената нощ. Освен това, макар и с неохота, си призна, че жена му не го искаше в леглото си и ясно му беше дала да разбере това! Беше стигнал дотам в объркването си, че беше готов да уважи условията ѝ, колкото и мъчително да му беше да ги спазва.

Така е, трябва да се отдалечим малко един от друг, установи с мъка той. Трябва ни време да се опознаем... Трябва най-сетне да разбере дали се е омъжила за мен само заради парите ми... или изпитва по-дълбоки чувства...

Ако и през следващите дни успееше да се държи учтиво и спокойно с нея, може би щеше да открие начин да направи брака им ако не щастлив, то поне поносим — колкото и трудно да му беше да се ограничи в ролята на отзивчив, любезен домакин.

Нямаше особено високо мнение за тази роля, но поне умееше да държи под контрол чувствата си и сега, точно сега трябваше да си докаже, че е в състояние да запази самообладание — все едно колко желаше Мелиса и в какво смешно положение беше изпаднал. Тя е моя жена, повтаряше си ядно той, и нищо не може да ми попречи да я любя, когато си поискам... Толкова по-мъчно му ставаше, когато един вътрешен глас му напомняше: тя обаче не те иска...

Следващите дни Доминик прекара в странен хаос от възхищение и мъчение, защото плахите опити на Мелиса да прекрачи зейналата помежду им пропаст поставиха на огромно изпитание съдържаността му. Заплахата ѝ да започне връзка с Лейтимър го беше засегнала твърде дълбоко и не му позволяваше нито да окуражи опитите ѝ за помирение, нито да ги отхвърли. Но дните минаваха и му ставаше все по-трудно да запази хладното си държание.

Докато продължаваше да играе ролята на любезен домакин, двамата прекарваха дните си в изследване на новия си дом и обсъждане на планове за разширяването му. Бяха единомисленици, че част от конете могат да живеят тук, вместо в Таузънд Оукс. Лека-полека железната решителност на Доминик се разколебаваше. Макар и с неохота, той си призна, че се размеква. А когато един следобед обсъждаха разширяването на къщата и той делово спомена необходимостта от детско крило, Мелиса се изчерви толкова очарователно, че Доминик едва се удържа да не я грабне в прегръдките си. Представата, че би могъл да има деца от Мелиса, беше толкова възхитителна, че стопли сърцето му за няколко часа напред.

Дългите летни вечери щяха да бъдат още по-голямо изпитание за самообладанието му, ако не бяха конете. Разговорите им се въртяха все около тях. Дватама обсъждаха най-подробно родословните разклонения на жребците и кобилите, както и възможното поколение на Фоли. И двамата бяха специалисти в тази област и никога не изчерпваха темата докрай. Тук нямаше място за обърквания и неловкост. За своя немалка изненада Доминик откри, че Мелиса притежава обширни познания в тази област, които можеха да се мерят единствено с неговите.

Толкова по-голямо беше веселието му, когато откри, че жена му е почти невежа в области, представляващи изключителен и едва ли не единствен интерес за повечето му познати жени. Мелиса му благодари сърдечно и с искрена радост за красивите рокли, които ѝ бе подарил, но ги носеше с безгрижие и равнодушие, които му показаха, че би се задоволила и с износените си рокли от Уилоуглен. Домакинството също не будеше интереса ѝ и тя го предостави без възражения в опитните ръце на мисис Мийкс, икономката, наета от Доминик.

От своя страна, Мелиса усещаше, че ѝ е все по-трудно да вижда в своя мил придружител и събеседник онзи безскрупулен прелъстител,

за когото го беше смятала. Често се питаше с неосъзнато съжаление колко ли време щеше да разполага с цялото му внимание. Сигурно много скоро щеше да му доскучее и да си потърси друга компаньонка, която да омагьоса с чара си...

Докато Мелиса изпитваше затруднения да запази в съзнанието си образа на безскрупулния прелъстител, на Доминик беше не по-малко трудно да открие зад лика на омайващата красавица, която живееше в дома му, онази хладна и пресметлива личност, която беше съумяла да го залови в капана на брака. Наистина, като се изключи онази първа нощ, тя продължаваше да му отказва възхитителното си тяло, но макар че не можеше да ѝ прости това, Доминик не виждаше в какво друго би могъл да я обвини. Никога не беше имал такава събеседница — сърдечна, забавна, увличаща. Въпреки предположението, че се бе омъжила за него само заради парите, тя не проявяваше никакви признаци на алчност. Многобройните подаръци, с които я беше отрупал, по-скоро я смуцаваха, тя не поставяше финансови изисквания и дори не намекваше, че е впечатлена от богатството му. Доминик не преставаше да се взира в жена си и да се пита какво ли я беше накарало да се промъкне в стаята му онази вечер. Тъй като просто не му хрумваше нищо по-умно от първоначалното предположение, че е дошла да хване на въдицата си богат съпруг, той стигна до неприятното заключение, че Мелиса продължава да си играе с него с намерението да го обезоръжи напълно.

Макар и неохотно, трябваше да признае, че това ѝ се удава. За съжаление Мелиса дори не подозираше, че е постигнала такъв успех.

Така минаваха ден след ден. Мелиса се надяваше да спечели трайния интерес на съпруга си и да спре веднъж завинаги изневерите му, а Доминик все повече попадеше под магията на своята меднокоса съпруга.

Ако можеха да останат още известно време в усамотението на малката си къща, сигурно щяха да изяснят докрай недоразумението, промъкнало се помежду им. Мелиса вече си играеше със смелата мисъл да го попита открито за отношенията му с Дебора, а Доминик се изкушаваше да приложи отново всичките си умения на прелъстител, за да разбере веднъж завинаги докога ще стои далеч от леглото на жена си. Когато Мелиса показваше признаци на отстъпчивост, той започваше да прави планове как да разкрие причините, подтикнали я

към този брак. Ала преди един от двамата да е предприел първата колеблива стъпка, светът почука на вратата им в образа на един слуга на Морган Слейд, който предаде на Доминик писмо и търпеливо зачака отговор.

Морган пишеше, че приятелят му Джейсън възнамерявал да си замине за Тердю Кьор, но преди това искал да говори с Доминик. Най-добре било двамата с Мелиса да дойдат още същата вечер в Оук Холоу.

Доминик се вгледа замислено в редовете, изписани с енергичния почерк на брат му. Много му се искаше да узнае защо Джейсън толкова държи да го види.

— Брат ми ни кани на вечеря в дома на чичо ти — съобщи той на Мелиса. — Надявам се, че нямаш нищо против?

Мелиса го изслуша със смесени чувства. Много ѝ се искаше да си останат и тази вечер у дома, но знаеше, че не могат вечно да стоят далеч от роднините и приятелите си.

— Не, разбира се, че не. Радвам се, че ще видя отново брат ти и жена му — отвърна с усмивка тя.

Отчасти Доминик се беше надявал, че жена му ще прояви нежелание да наруши приятното им усамотение, защото много добре знаеше, че веднага щом стане известно, че младоженците са излезли от къщи, съседите и приятелите щяха да ги засият с покани. Естествено всички искаха да видят младата двойка. От друга страна обаче, той посрещна с облекчение края на мъчителното напрежение — продължилото седмици усамотение с една жена, която страстно желаше, но не се осмеляваше да направи своя, заплашваше скоро да разруши всичките му добри намерения.

Доминик седна зад писалището си и отговори на писмото на Морган. Когато слугата препусна в галоп към Оук Холоу, той се загледа след него със смръщено чело. Не можеше да си представи, че молбата на Джейсън за среща произтича от чиста учтивост или от желанието да се сбoguва. Можеше само да се надява, че Морган и Джейсън не са водени от намерението отново да го замесят в някоя политическа интрига. Все пак не го напускаше неприятното чувство, че онова, което щеше да му каже Джейсън, никак нямаше да му хареса.

Доминик се оказа прав, но въпреки това остана учуден от посоката, в която бяха отправени плановете на Джейсън. Вечерята мина много приятно — Джош беше изключително любезен домакин,

Сали както винаги тиха и вгълбена в себе си, Ройс весел и шумен, а Морган и Леони, Джейсън и Катрин — приятни и очарователни сътрапезници. Скоро се появи и Закари, винаги добре дошъл и не съвсем неочакван гост.

Едва след вечеря, когато Джейсън, уговорил всичко предварително с Джош, отведе Доминик в библиотеката, той узна причината, поради която го бяха повикали. В библиотеката бяха четирима — Ройс, Доминик, Джейсън и Морган, и докато с наслада отпиваха от най-доброто бренди, което предлагаше избата на дома Манчестър, Ройс заговори пръв:

— Какво каза на татко и Закари, та ни оставиха сами, без да мърморят? — обърна се той към Джейсън.

— Само едно — отговори с усмивка той. — Че трябва да обсъдя с вас нещо изключително важно, отнасящо се до правителството.

Доминик разкриви лице в гримаса.

— Наистина ли е толкова важно? — попита невинно той. — Защо тогава ще позволиш на Ройс и на мен да го узнаем? Не е ли по-добре да ни оставиш в блажено неведение?

— Не мисля, че ще ви кажа кой знае какво, но за сметка на това очаквам да чуя от вас интересни неща. — Зелените очи на Джейсън засвяткаха развеселено. Не му убягна изразът на внимание по лицата на Ройс и Доминик. — Не се бойте, не е нищо лично. Искам да чуя всичко, което знаете за един англичанин на име Джулиъс Лейтимър. Доколкото съм осведомен, и двамата го познавате добре.

— Би могло и така да се каже — изръмжа недоволено Доминик и остави чашата си. — Но се съмнявам, че ще ти бъде от полза...

Джейсън се приведе напред и попита напрегнато:

— Що за човек е той?

— Негодник, лъжец и измамник — гласеше категоричният отговор на Доминик.

Едва беше успял да завърши изречението, когато Ройс добави като ехо:

— Безскрупулен и опасен, накратко, не може да му се има доверие.

Джейсън изненадано вдигна вежди.

— Значи лош човек, така ли?

Двамата кимнаха едновременно и Доминик обясни:

— В Англия не се ползва с добро име, но изисканото общество го търпи заради семейството му. Сигурно всички са въздъхнали облекчено, когато е заминал за Америка.

Морган, който още не беше казал нито дума, се намеси в разговора:

— Надявам се, че мнението ви не се основава на клюки и слухове?

Доминик и Ройс размениха кратък поглед.

— Не — отговори Ройс, защото Доминик не даваше признаци на живот. — Лейтимър и Доминик се дуелираха, а аз бях един от секундантите на брат ти. Причините за дуела не са от значение, но между другото ставаше въпрос и за това, че Лейтимър е лъжец. Лейтимър беше тежко ранен и когато го отнесоха от бойното поле, се закле да си отмъсти. Само след два дни Доминик беше нападат и пребит от банда негодници, които щяха да го убият, ако не се бяха притекли на помощ приятелите му.

Морган присви очи.

— Това не доказва, че Лейтимър е бил замесен в играта.

— Разбира се, че не, но отмъщението е типично за начина му на действие — отговори глухо Доминик. — Никой досега не е успял да се сдобие с конкретни доказателства срещу него. Имаше и други подобни случаи и се предполагаше, че зад тях стои той. Слава богу, че Ройс и няколко приятели ми се притекоха на помощ, иначе онези щяха да ми строят черепа. Успяха дори да заловят един от убийците. — Той помълча малко и продължи: — Дързък тип, който не пожела да каже името на човека, който го е наел. Все пак призна, че бил много изискан господин и че му било заповядано да ме убие. Аз нямам неприятели в Англия, затова стигнахме до извода, че изисканият господин не е бил никой друг освен Лейтимър.

— Защо не разпитайте по-подробно наемника? — поиска да узнае Джейсън.

Доминик вдигна рамене.

— Предадохме го на полицията и го затвориха в Нюгейт. Смятахме, че там ще узнаят нещо повече за тайнствения господин, но още преди да го изправят пред съдията, момъкът „случайно“ се забъркал в някакво сбиване и бил наръган с нож.

— Разбирам. — Джейсън прокара пръст по брадата си. — Очевидно нашият очарователен англичанин не е човек, на когото може да се разчита в случай на нужда. — Той погледна изпитателно Ройс и Доминик. — А има ли пари? Тук всички са на мнение, че разполага със средства, и аз се питам как месеци наред живее в разкош далече от родината си.

— В Англия Джулиъс и сестра му разполагаха с твърде оскъдна издръжка — отговори замислено Ройс. — Всички знаеха, че Лейтимър усилено търси богат съпруг за Дебора. — Без да смее да срещне погледа на Доминик, той продължи: — Сестра му, сегашната лейди Боудън, най-после успя да улови на въдицата си един богат старик, но женитбата се оказа неуспешен ход. След смъртта на съпруга си младата вдовица откри, че имуществото му е неделима семейна собственост и че наследството ѝ се състои само от една скромна рента. За разлика от нея Джулиъс не търси щастието си в брака, а обикаля игралните салони. Той е изключително добър играч и още по-добър измамник, нещо, което твърдя от собствен опит. От вуйчо си е наследил само разписката на Хю Сеймур и платения билет до Америка.

Смаяните лица на Морган и Джейсън накараха Ройс да обясни накратко, че Мелиса и Закари са наследили дълга на баща си.

— По всичко изглежда, че нашият приятел Лейтимър е намерил начин да си живее приятно и без пари — отбеляза замислено Джейсън.

— Смятам, че положението се е променило — подхвърли сухо Доминик. — Междувременно е получил доста голяма сума от семейство Сеймур.

— Освен това не си позволява големи разходи — допълни Ройс. — Откакто е тук, двамата със сестра му са гости на полковник Грейсън.

— Ах, да, полковник Грейсън — промърмори Джейсън. — Почтеният полковник, който някога беше офицер от армията на Негово английско величество. Ярво изявените му симпатии към торите бяха причината да го прогонят от Вирджиния при избухването на войната за независимост. Става интересно, не намирате ли?

Осъзнали истинското значение на думите му, Доминик и Ройс наостриха уши.

— Нима смяташ, че Лейтимър е шпионин? — попита недоверчиво Доминик. — Струва ми се, че не е особено подходящ за тази роля.

— Не прибързвай, скъпи приятелю — укори го остро Джейсън. — Безскрупулен, лъжец, при това опасен — това са все шпионски добродетели. А лицемерните му симпатии към Америка и американците са напълно легитимна, да, дори достойна за уважение причина да пребивава в Съединените щати по време на войната с Англия. Освен това разполага с неограничени средства, движи се в най-доброто общество, пътува от щат в щат, среща се с разни хора...

— Разполагаш ли с информация, която подкрепя теорията ти? — попита Доминик, без да крие скептицизма си.

Джейсън се ухили.

— А аз си мислех, че ще ви направя силно впечатление с всезнайството си.

— Преди десет години това все още беше възможно, но сега вече не — призна през смях Доминик. — Кажете ни най-после какво знаеш — подкани го сериозно той.

— Всъщност твърде малко. Първите подозрения се появиха, когато получих писмо от бившия президент Джеферсън. Той има свои източници, от които е получил информация, че Лейтимър посещава твърде много някогашни тори, все хора, които след избухването на войната са минали на страната на републиката. Посещенията, които най-много го безпокоят, са се състояли тук, в Луизиана, където живеят десетки бивши британски офицери. Както знаете, мистър Джеферсън храни големи симпатии към Луизиана. Нали присъединихме тази земя към Щатите именно когато той беше на власт. Той няма да допусне дори късче от нея да падне в ръцете на британците!

Тримата мъже бяха устремили погледи в него, но Джейсън не се смущаваше ни най-малко. В стаята се възцари напрегната тишина. Той отпи глътка бренди и продължи бавно и отмерено:

— Ако на север избухне въстание и едновременно с това англичаните нападнат Ню Орлиънс, ще се окажем под британско господство още преди да сме се осъзнали. И без това е достатъчно трудно да защитаваме Ню Орлиънс, но ако неприятелят излезе и в гърба ни...

Заклучението беше повече от ясно.

— Най-добре да убия Лейтимър — проговори глухо Доминик. — Всички знаят, че не можем да се търпим. — Той хвърли злобен поглед към Ройс. — Макар че добрият ми приятел ме посъветва да бъда учтив с него, лесно ще намеря повод да го извикам на дуел.

— Не — отговори остро Джейсън. — Няма да го убиваш. Първо трябва да открием доколко опасни са действията му и дали е успял да убеди сънародниците си да се включат в бунта. Ройс и ти сте ми необходими, за да го държите под око и да ми докладвате къде ходи и с кого се среща.

Доминик го изгледа недоверчиво.

— Не мисля, че ще имаш полза от мен. Лейтимър веднага ще заподозре нещо, ако започна да се отнасям любезно с него. Май ще трябва да се задоволиш с Ройс.

— Доколкото знам, ти си в много добри отношения със сестра му? — попита невинно Джейсън.

Въпреки годините и опитността си Доминик се изчерви. Замръзна на мястото си като уловен в бяла ученик и отчаяно си пожела земята да се разтвори и да го погълне. Но не можеше да обори твърдението на Морган. На бузите му избиха тъмночервени петна. Гласът му прозвуча задавено:

— Това беше много отдавна. Сега сме просто познати.

— Аха. Е, значи не съм разбрал правилно — усмихна се Джейсън, който съвсем нямаше намерение да отстъпва. — На сватбата ти имах възможност да поговоря с младата дама и тя се съсипа да ми обяснява, че те смята за най-добрия си приятел и че е много щастлива да възстанови връзката си с мъжа, към когото е изпитвала такива топли чувства.

Доминик нямаше намерение да обсъжда отношенията си с Дебора нито с Джейсън, нито дори с брат си Морган. Той вирна решително брадичка и попита:

— Е, и какво? Престъпление ли е да си приятел на такава жена?

— В никакъв случай — отговори примирително Джейсън. — Ала тъй като не можеш да разговаряш приятелски с Лейтимър, бих предложил с него да се заеме Ройс, а ти да съсредоточиш вниманието си върху сестра му. Сигурен съм, че той не я посвещава във всичките си тайни, но се надявам, че би могъл да изкопчиш полезна информация.

Доминик отвратено поклати глава. Ала гласът му прозвуча равнодушно:

— Да не искаш да ми внушиш, че очакваш от мен да изневеря на жена си? Какво да правя с Дебора, да я взема за любовница ли?

В очите на Джейсън се четеше разбиране.

— Не, но ще имаме голяма полза, ако прекарваш повече време в нейната компания и държиш очите и ушите си отворени. Ясно ми е колко много изисквам от теб, особено като се има предвид, че не е минал и месец от женитбата ти. Не искам да излагаш брака си на опасност, но ако успееш да събудиш интереса на лейди Дебора и да я накараш да ти се довери, ще ни окажеш много ценна помощ. — В гласа му звучеше искрено съчувствие: — Знам, че съм избрал най-неподходящия момент, но работата не търпи отлагане. За твое утешение ще кажа, че това положение няма да трае дълго. Две-три седмици, най-много месец. — Тъй като Доминик продължаваше да го гледа мрачно, Джейсън продължи настойчиво: — Постави си въпроса дали би предпочел да участваш в тази долна игра или да видиш със собствените си очи как републиката губи Луизиана...

На този въпрос можеше да има само един отговор. Доминик изскърца със зъби и проговори с глух глас:

— Добре, ще го направя! Само се моля на Бога все още да имам жена, когато всичко свърши!

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Унинието на съпруга ѝ след вечерята в Оук Холоу не можеше да не направи впечатление на Мелиса, но този път тя прояви здрав разум и си замълча. Ала тайно в себе си изгаряше от любопитство какво бяха обсъждали господата помежду си, още повече, че Джош и Закари бяха изключени от разговора. Направи няколко опита да поразпита Доминик за случилото се, но получи в отговор толкова мрачни погледи, че любопитството ѝ нарасна до небесата.

Когато на следващата сутрин двамата седнаха да закусват, тя избра по-безопасна тема.

— Как мислиш, дали някога бихме могли да посетим Тер Дю Кьор и Шато Сен Андре? — Новите ѝ роднини най-сърдечно я бяха поканили да погостува в плантациите им.

Доминик, който все още не можеше да изтрие от ума си неприятния разговор с Джейсън, отговори раздражено:

— Ще ти кажа само едно — преди да видя отново скъпия си брат и още по-скъпия си приятел, ще мине много-много време! — Но тъй като Мелиса го изгледа смаяно, побърза да добави: — Това беше шега, скъпа моя! Ако желает, ще прекараме първата си Коледа в дома на брат ми. Не съм сигурен, че къщата в Таузънд Оукс ще бъде готова дотогава. Сигурно ще пожелаеш първо да я обзаведеш по свой вкус със скъпи мебели от Ню Орлиънс.

За първи път от много дни насам заговаряха за Таузънд Оукс. Мелиса остави чашата си и тихо попита:

— Кога възнамеряваш да заживеем окончателно в Таузънд Оукс? Много ми се иска да видя новия си дом. — За да не помисли, че къщата, в която живееха сега, ѝ се струва твърде малка, тя побърза да добави: — Макар че и тук се чувствам щастлива! Къщата е направо възхитителна и съм сигурна, че ще ми е мъчно за нея.

Кой знае по каква причина, Доминик сметна перспективата да се махне оттук за твърде привлекателна и ѝ отговори с доволна усмивка:

— Идеята ти е великолепна! Отдавна трябваше да го направим. Наистина е крайно време да се запознаеш с новия си дом. Ще тръгнем,

когато си готова. — Безкрайно облекчен, че ще се отдалечи на няколко десетки мили от Дебора Боудън и ще се отърве поне за известно време от опасността, която англичанката представляваше за крехкото му брачно щастие, той продължи: — Къщата все още е в жалко състояние, но ти би могла да съставиш списък на най-важните неща, от които се нуждаем, и да ги поръчаш в Начез. Свободна си да купиш, каквото искаш.

Преместването в Таузънд Оукс представляваше идеалното решение на проблема — двамата с Мелиса щяха да бъдат заети по цял ден с устройването си в новия дом и напрежението, което цареше между тях в тази тясна къщичка, щеше да изчезне от само себе си... а и нямаше да му се наложи да се занимава повече с Дебора. И той самият не знаеше коя перспектива му изглежда по-привлекателна, но във всеки случай си подсвиркваше в най-добро настроение, когато влезе в малкия обор.

За негово голямо съжаление доброто настроение не продължи дълго. Не минаха и десет минути, откакто бе излязъл на езда, когато осъзна, че сега не може да замине за Таузънд Оукс. Колкото и неприятна да му беше мисълта че ще се наложи да прекара доста часове в компанията на лейди Боудън — сега най-важното беше да узнаят нещо повече за действията на брат й. Не можеше току-така да се откаже от дълга си. Зададе си въпроса как би се почувствал, ако обърне гръб на всичко и заживее спокойно в Таузънд Оукс, и се чувства ужасно неловко. Ами ако опасенията на Джейсън се сбъднеша и в Северна Луизиана избухнеше въстание? Част от вината щеше да е и негова. Никога досега не беше обръщал гръб на дълга си, нито пък на неприятеля, нямаше да го направи и сега, колкото и мъчително да беше това решение. Дори ако трябваше да изложи брака си на опасност.

Може би беше по-добре да останат в околностите на Батън Руж и по други съображения. Докато разсее окончателно съмненията си относно Мелиса и причините й да се омъжи за него, по-добре беше да не й дава други възможности да се вкорени дълбоко в живота му. Досега Таузънд Оукс беше незасегнат от личността й; там нищо не му напомняше за нея и нищо нямаше да го преследва, ако жена му все пак се окажеше онова хладно, пресметливо същество, за което я смяташе в началото. Освен това тук, между приятелите и роднините си, тя щеше

да се държи по-непринудено, а на него щеше да му бъде по-лесно да я наблюдава и да я залови при евентуално невнимание.

Макар перспективата да обясни на Мелиса тази внезапна промяна в намеренията си да беше повече от неприятна, особено след като беше длъжен да премълчи причината, той въздъхна и обърна коня си в посоката, от която беше дошъл.

Прибра се в къщи, остави коня на смаяния прислужник и бавно се запъти към къщата, обмисляйки по какъв начин да ѝ съобщи решението си. За съжаление не му хрумваше нищо разумно. На всичкото отгоре видя червения жребец на Закари и големия кафяв кон на Ройс, привързани на железния стълб край вратата, и настроението му спадна под нулата. Божичко, дано Мелиса не беше разказала на посетителите за предстоящото преместване в Таузънд Оукс! Разтревожи се още повече, когато погледът му падна върху едно червено-жълто файтонче, пред което беше впрегната красива прана кобилка. Превозното средство беше оставено на сянка под големия дъб край къщата. От гърлото му се изтръгна задавено проклятие. Колко гости бяха дошли през краткото му отсъствие?

Той не познаваше нито колата, нито коня, и беше любопитен кой е пристигнал с тях. Е, можеше да се очаква, че след като меденият месец отмина, домът им няма да остане нито миг без гости.

Когато влезе в преддверието, в сърцето му се промъкна неприятно подозрение, така че почти не се изненада, когато завари в дневната лейди Дебора Боудън да пие чай с жена му, Ройс и Закари. Братът на Мелиса се беше разположил удобно в едно меко кресло, което изглеждаше още по-крехко под масивната му фигура, Ройс стоеше облегал на камината, а Мелиса, чието лице издаваше бдителност, седеше точно срещу Дебора. При влизането на Доминик тя го погледна със смесица от облекчение и... и нещо друго, което никак не му хареса. Вече се беше научил да различава безпогрешно признаците на надигащата се буря и знаеше, че му предстоят немалко неприятни минути.

Със сърдечна усмивка, отправена към всички присъстващи, той проговори небрежно:

— Радвам се да ви видя в дома си. — После устреми поглед в лицето на Ройс и прибави: — Бях тръгнал към теб, но стремето ми се скъса и се наложи да се върна. Сигурно сме се разминали по пътя.

В погледа на приятеля му се четеше подигравка.

— Имал си късмет, че се върна. Мелиса тъкмо ни разказваше за предстоящото ви отпътуване.

Закари, който изглеждаше великолепно в тесния зелен жакет, отбеляза ухилено:

— Точно така, и скъпата ми сестричка ме покани да дойда с вас. Надявам се, че нямаш нищо против?

Доминик, който тайно в себе си стенеше от безсилна ярост, направи усилие да се усмихне. Тъкмо се чудеше как да намери изход от неприятната ситуация, когато Дебора остави чашата си, скочи от дивана и се втурна към него с маниера си на глезено малко момиче:

— О, Доминик, кажи, че ще отложиш това пътуване! — Тя хвърли мил поглед към Мелиса и добави: — Та аз почти не познавам младата ти жена! Ако ни я отнемеш толкова бързо, няма да имаме възможност да станем приятелки. — Тя обърна гръб на Доминик, зашумоля с полите си към Мелиса и дружелюбно я потупа по рамото. — Тя е прекрасна и никак не е почтено от твоя страна да я затвориш в онази усамотена плантация. Сигурна съм, че предпочита да остане тук.

— Смятам, че лейди Дебора е права. Би трябвало да останете тук по-дълго. — Той отправи многозначителен поглед към приятеля си и заключи: — Имаш известни задължения, с които не можеш да се справиш в Таузънд Оукс.

— Виждате ли! — намеси се обвинително Дебора. — Ройс също е на мнение, че трябва да останете! — Тя запърха отново към Доминик и го погледна умолително: — О, моля те, кажи, че ще останеш!

Проклинайки Джейсън, Ройс и Дебора, Доминик не посмя да улови погледа на Мелиса и проговори глухо, опитвайки се да се усмихне:

— Е, от мен да мине. Ще останем още известно време. — Хвърли бърз поглед към жена си и тихо добави: — Но само ако съпругата ми няма нищо против.

Учтивата усмивка бе застинала на лицето на Мелиса. Все пак тя успя да проговори с обичайния си глас:

— Но разбира се, скъпи! Както желаете. — Само Доминик забеляза възмущението и да, болката в златнокафявите ѝ очи. В момента не можеше да направи нищо, за да укроти справедливия ѝ гняв.

Дебора, успяла да наложи волята си, седна отново на дивана и забъбри щастливо:

— О, ще бъде чудесно! Ще организираме пикници и излети по брега на реката. Ще се забавляваме като луди!

— Това ли предприе тази сутрин? Излет по брега на реката? — попита Доминик и си наля чаша чай, макар че би предпочел силно уиски.

Дебора се показа неочаквано съдържана.

— Не, всъщност не... Сетих се, че вчера съм забравила ръкавицата си в Уилоуглен. И тъй като бях сама, Закари предложи да ме придружи по обратния път. После срещнахме Ройс, който пък беше тръгнал към вас, и си казахме, че не е лошо да ви посетим.

— Е, аз от своя страна съм разочарован, че Мелиса и Доминик не потеглят за Таузънд Оукс. Вече горях от нетърпение да разгледам имението — намеси се Закари, който не изпускаше от очи сестра си.

— О, Закари! — изхленчи негодуващо Дебора. — Как смее да мислите за пътуване? Нали ще остана съвсем сама!

Закари се засмя смутено и направи някаква безобидна забележка, за да смени темата. Малко след това гостите се сбогуваха и всички въздъхнаха облекчено. Слава богу, каза си ядосано Мелиса, вече не ѝ се налагаше да търпи глупавото бърбене на Дебора. Ами тъпите, изпълнени с копнеж погледи, които Закари хвърляше към съперницата ѝ... Добре, че вече не беше нужно да седи и да се усмихва, докато мъжът ѝ позволяваше на онази никаквица да го върти на малкото си пръстче... Гърдите ѝ се вълнуваха, в главата ѝ се носеха някои не съвсем подходящи за дама мисли, но лицето ѝ беше спокойно. Тя дори се усмихна и помахна на гостите си, които бързо се отдалечаваха по пътя.

Всички надежди, че връзката между Доминик и лейди Боудън е била безобидна, че онази сутрин не се е случило нищо лошо, се прекършиха в момента, когато Доминик отстъпи пред молбите на англичанката и остана тук, близо до Батън Руж — близо до нея. Естествено, той не можеше да замине току-така и да изостави любовницата си, повтаряше си горчиво тя, стиснала ръце в юмруци.

Едно беше ясно: Доминик не я обичаше и се беше оженил за нея по принуда, но тя не можеше да го остави — не и заради жена като Дебора Боудън! Той не ми е безразличен, каза си решително тя, и ако

продължава да ме търпи до себе си, ще му бъде образцова съпруга! Е, поне ще се опитам, поправи се тя, тъй като нямаше доверие на изменчивия си темперамент.

Мелиса беше готова да признае, че е извършила много грешки по време на краткия си брак, но положението беше много трудно за нея. При нормални обстоятелства, ако можеше да бъде сигурна, че Доминик се е оженил за нея от любов, тя би могла да отmine с безразличие заплахата, която представляваше Дебора. Сега обаче... сега трябваше не само да се бори за съпруга си, ами и да се справи с противница, която използваше непочтени средства, за да ѝ го отнеме. Въздишката ѝ беше сърцераздирателна. Най-лошото беше, че не знаеше дали Доминик изпитва някакви чувства към нея или не. Дали за него имаше някакво значение коя ще излезе победителка в тази жестока борба?

В присъствието на гостите Доминик беше наблюдавал незабелязано жена си и се беше подготвил за бурен изблик на гняв. След като изпратиха неканените посетители, пожела да ѝ даде възможност да се разтовари и заговори подчертано меко:

— Много приятно посещение, нали? Колко мило от страна на лейди Боудън, че реши да ни посети!

Мелиса, която упорито криеше лицето си, отговори беззвучно:

— Да, много мило. — И понеже не беше в състояние да се овладее, добави подигравателно: — Тъй като за в бъдеще ще я виждаме често в дома си, аз се радвам, че събудих в душата ѝ толкова топли чувства.

Доминик едва удържа усмивката си, макар че много добре разбираше какво изпитва Мелиса. Той я обърна към себе си, улови брадичката ѝ и проговори с искрена нежност:

— Много ли си разочарована, че не тръгваме веднага за Таузънд Оукс?

Решена да не му позволи да надникне в развълнуваното ѝ сърце, Мелиса се постара да изглежда равнодушна и срещна с достойнство развеселения му поглед. Гласът ѝ прозвуча дрезгаво:

— Какво говориш? Какво значение има това... Вероятно никога няма да свикна напълно с Таузънд Оукс. Сигурно ще ми е много трудно да се сбoguвам завинаги с приятелите си. — В погледа ѝ се четеше копнеж. — Освен това се радвам, че няма да се наложи да се

лиша от посещенията на младите кавалери... — Тя целуна Доминик по бузата и добави: — Е, разбира се, и на дамите, които познавам от детските си години. Предстоящата раздяла ме изпълваше със страх, но сега съм спокойно. Сигурно много млади мъже ще се зарадват, че оставаме.

Тя дари съпруга си с блуждаещ поглед и в този момент заприлича досущ на Дебора. Прозрял истинските ѝ намерения, Доминик едва се удържа да не избухне в луд смях. Тази малка вещица! Искаше да го накара да ревнува! Стана му ясно какви цели преследва. Е, можеше да бъде сигурна, че ще играе по свирката ѝ. При други обстоятелства щеше да се наслаждава невероятно много на артистичния ѝ талант, но сега... А толкова му се искаше да я грабне в обятията си и да я целуне с цялата си страст.

В следващия миг си припомни каква трудна задача го очаква и лицето му отново помръкна. Как да спечели сърцето на Мелиса — а той вече знаеше, че иска да го спечели, — и едновременно с това да се среща често с другата? От гърлото му се изтръгна ядно проклятие. Някой ден ще си поговоря сериозно с Джейсън и Морган, закле се тържествено той.

Мелиса не можеше да не забележи мрачното му изражение, но не разбра истинската причина. Зарадва се, защото помисли, че споменаването на другите мъже е развалило така бързо настроението на мъжа ѝ. Чудесно! Тя се вживя в новата си роля и заговори въодушевено:

— Щом решаваме да останем тук, бихме могли да дадем официална вечеря. Ще поканим всички познати и приятели, за да знаят, че са добре дошли в новия ни дом. — После плахо добави: — Естествено трябва да поканим лейди Боудън... и брат ѝ.

С безизразно лице и странно глух глас Доминик отговори:

— Както желаяш, скъпа. Мисис Мийкс ще се погрижи за всичко. Единствената ти задача е да съставиш списък на гостите.

Мелиса бе очаквала бурна реакция при споменаването на Лейтимър и остана разочарована от безразличието му. С намаляло въодушевление тя отвърна тихо:

— Е, добре, ще поговоря с мисис Мийкс. Какво ще кажеш за следващия четвъртък? Петнайсет до двайсет души на вечеря?

— Да, скъпа. Прави, каквото искаш.

Най-много ѝ се искаше да затропа ядно с крак, толкова разочарована беше. После обаче се обърна и царствено се отдалечи, за да поговори с мисис Мийкс. Невъзможен човек съм си избрала за съпруг, гневеше се тя. Но щеше да му докаже, че може да реагира също така хладно и безразлично като него! Кой знае... може би беше най-добре да поддържа тесни приятелски отношения с лейди Боудън.

След няколко съвещания с мисис Мийкс, по време на които бяха обсъдени всички подробности около предстоящата вечеря, стана време да напише поканите и да ги разпрати. Всички дадоха съгласието си и Мелиса въодушевено се зае да подготви първия официален прием в живота си. Самата тя беше изненадана колко радост ѝ доставяше да наблюдава напредването на приготовленията.

Тъй като времето беше хубаво, а трапезарията на къщата твърде малка, двете жени решиха да направят вечерята под открито небе. За да предотвратят нахлуването на досадни насекоми, слугите построиха огромна палатка от фина, набързо закупена в Батън Руж мрежа, която стана много елегантна и щеше да придаде на вечерята екзотичен вид. В средата поставиха дълга маса с бяла покривка, заобиколена от най-разнообразни столове, донесени от Уилоуглен и Оук Холоу. Слава Богу, различните им стилове никак не нарушаваха общото впечатление. Сребърни купи с гардений красяха масата. Между тях бяха подредени кристални свещници, отрупани с високи, тънки свещи. Още свещи горяха на няколкото масички по ъглите. Лампиони, окачени по магнолиите и дъбовете, придаваха на сцената нещо приказно и възхитените гости засипаха Мелиса с искрени похвали.

С изключение на лейди Боудън и Джулиъс Лейтимър на вечерята бяха поканени роднини и приятели от околността. С напредването на вечерта нервността на Мелиса се уталожил, тя започна да се наслаждава на забавлението и за момент забрави, че не е сияещата млада съпруга, която посрещаше с усмивка гостите си.

Тя наистина играеше добре ролята си. Доминик не можеше да откъсне поглед от прекрасното видение. Косите ѝ, вдигнати умело от Ана, падаха на меки къдрици по едното рамо и блестяха на светлината на свещите като разтопен мед, а сметановото бяло на деколтето, подчертано от дълбоко изрязаната бронзова рокля, заслепяваше очите му. Доминик беше толкова омаян от жена си и се отдаваше на такива бурни еротични фантазии, че дори не чуваше, когато го заговаряха.

След вечеря Дебора изостави Закари, когото досега бе отрупвала с внимание, и се понесе към него, шумолейки със сините тафтяни поли. Погледът ѝ беше изпълнен с копнеж.

— О, Доминик! — прошепна сладко тя. — Нека се поразходим! Градината изглежда толкова примамлива в светлината на лампионите. Хайде да потърсим някое усамотено местенце.

— Великолепна идея — съгласи се Ройс и посегна към ръката на Мелиса. — Ела, скъпа. Нека Доминик се погрижи за гостенката си, а аз ще се насладя на компанията ти.

Лишен от възможността да откаже, Доминик хвърли унищожителен поглед към Ройс и подаде ръка на Дебора. Приятелят му се усмихваше като ангелче.

Цялата радост и удовлетворение, които Мелиса беше изпитала от успешната вечер, отлетяха в мига, когато Дебора доверчиво сложи ръката си върху ръката на съпруга ѝ. Тя се държеше с него като с... като с любовник! Заслепена от гняв и болка, Мелиса позволи на Ройс да я изведе от палатката. С натезало сърце тя закрачи през топлата, изпълнена с дъх на магнолия нощ. Смехът на гостите идваше някъде много отдалеч, мислите ѝ бяха заети с това как по-категорично да заяви на лейди Дебора, че трябва да стои по-далеч от съпруга ѝ.

Ройс ѝ остави време да се съвземе и заговори тихо:

— Не се тревожи, Лиса. И най-глупавият ще забележи, че Доминик би дал всичко, за да остане до теб, вместо да слуша празното дърдорене на онази гъска. Трябва да имаш повече доверие в себе си... и в него.

Мелиса замръзна на мястото си. След малко изгледа с неприкрита враждебност братовчедата си и изсъска като змия:

— Трябваше веднага да се сетя, че ще вземеш неговата страна. И ти ли ще ме лъжеш и ще твърдиш, че двамата не са любовници?

Светкавиците в красивите ѝ очи накараха Ройс да забави отговора си. Той я придърпа в тъмното и зашепна настойчиво:

— Престани да се държиш като глупачка! Знаем, че отношенията им изглеждат подозрителни, но трябва да разбереш едно — интересът на Доминик към Дебора не е такъв, за какъвто го мислиш.

Мелиса се изсмя горчиво и се откъсна от него.

— О, да, разбира се! Не се съмнявам нито секунда! — отвърна недоверчиво тя. — А сега ме извини, ако обичаш. Трябва да се

погрижа за гостите си... особено за мъжете.

Ройс се загледа безпомощно след нея. За първи път разбра защо Доминик не изглеждаше особено въодушевен от предложението на Джейсън. Тъй като познаваше много добре сменящите се настроения на Мелиса — двамата доста си приличаха по характер, — той не завиждаше на приятеля си. Потискайки напирещото на устата му проклетие, той хукна след нея, надявайки се да предотврати следващата ѝ глупост... или безумие.

Когато се приближи към групата, към която се бе присъединила Мелиса, настроението му се промени рязко. Всемогъщи Боже! Как можа да избере точно Лейтимър!

Ръката ѝ почиваше доверчиво върху неговата, също както тази на Дебора върху ръката на Доминик. На лицето ѝ цъфтеше омайваща усмивка. Подканващият поглед на топазените очи стресна Ройс не на шега. А като забеляза похотливия огън, който пламтеше в погледа на англичанина, той направо се разтрепери. Ако продължаваха така... кой знае какво щеше да се случи.

Гостите, които бяха заобиколили Мелиса и Лейтимър, бяха Морган и Леони, Закари, Ан Балард, дъщерята на един съсед, и Даниел Манчестър. Разговорът се въртеше около сватбата на Даниел, която щеше да се състои в началото на ноември, и когато Ройс се приближи, брат му се ухили и рече:

— Е, стари момко, сега, когато и Доминик се хвана на въдицата, а аз само след няколко седмици ще предприема тази рискована стъпка, ти сигурно очакваш с нетърпение някоя очарователна млада дама да те хване в капана си?

Със сините си очи и гъстата кестенява коса Даниел беше истински Манчестър, по-младо и стройно издание на Джош. Самоуверен, небрежно елегантен, той беше вечно усмихнат и с ведър характер. Тъй като беше най-малкият в семейството, всички го глезеха и това продължаваше въпреки двадесет и трите му години. Слава Богу, беше толкова уравновесен, че всеобщото внимание не беше успяло да го поквари. Лицето му издаваше възхищение към големия брат. Без да обръща внимание на мрачния поглед, с който го удостои Ройс, той избухна в смях и огледа насъбралите се гости.

— А ти ще направиш добре, ако помислиш още веднъж, преди да сложиш глава в примката — отговори сърдито Ройс.

Даниел поклати глава.

— Не и аз! За разлика от теб горя от нетърпение да се ожения и да имам семейство. А ти си остани заклет, костелив стар ерген!

Гостите се разсмяха развеселено. Епитетът „костелив“ никак не подходеше на красивия, широкоплещест и елегантен Ройс. После заговориха за друго, а след няколко минути Мелиса и Лейтимър се отдалечиха към градината. Ройс ги проследи с гневен поглед.

Мелиса усети угризения на съвестта, когато Лейтимър се запъти към една тъмна алея, неосветена от лампионите. После обаче решително вирна брадичка. Доминик също се забавляваше в някое тъмно ъгълче, защо тя да не последва примера му! Гневът и разочарованието я бяха накарали да потърси близостта на Лейтимър, и пак те я задържаха при него, макар че с всяка фибра на тялото си копнееше за Доминик — само че за онзи Доминик, който я обичаше.

Макар че гневът я бе тласнал към прибързани действия, той не можа да замъгли разума ѝ. Щом стигнаха тъмната алея, тя се отдалечи на безопасно разстояние от Лейтимър. Застана пред него като наострила уши сърна, готова за скок при първия признак на опасност.

Лейтимър, от вниманието на когото не беше убягнала нервността ѝ, проговори със суха подигравка:

— Не бих се осмелил да премина в нападение на такова оживено място.

Мелиса се изчерви в мрака.

— Това ми е ясно — отвърна остро тя. — Признайте обаче, че имам основания да не ви вярвам.

Възцари се напрегнато мълчание. Лейтимър мисли дълго, преди да заговори отново.

— Вече ви помолих за прошка. Държанието ми беше непростимо, но нима не мога да направя нищо, за да станем отново приятели?

Да! — едва не извика Мелиса. *Взemi сестра си и се махайте от тук! Върни се в родината си и се постарай никога вече да не чуя нито нейното, нито твоето име!* За съжаление не можеше да изкаже гласно желанията си, затова се задоволи да отговори сухо:

— Не знам. Повярвах, че във ваше лице имам приятел, но после се държахте толкова невъзпитано, че...

— Недейте така, скъпа моя! Трябва да разберете, че бях полудял по вас! Постъпих като глупак, признавам, но желанието да ви имам ме заслепи и ме тласна към някои прибързани действия, за които съжалявам. Ако бях постъпил като джентълмен, сега аз щях да бъда ваш съпруг, а не...

— Доминик — довърши глухо Мелиса. Тонът ѝ издаваше обзелото я отчаяние.

Окуражен от факта, че Мелиса беше благоволила да го изслуша, Лейтимър продължи настойчиво:

— Направих опит да ви предупредя, скъпа моя. Защо не ме послушахте!

Мелиса избягна погледа му, опитвайки се да се пребори с напиралите сълзи. Лицемерната му доброта беше непоносима. Много ѝ се искаше да сподели болката си с човек, който познаваше истинската природа на съпруга ѝ, но лоялността, предпазливостта и инстинктивното недоверие към Лейтимър я предпазиха от поредната погрешна стъпка. Не ѝ беше убягнал погледът, който двамата бяха разменили при пристигането на Лейтимър и сестра му. Беше усетила напрежението, което измъчваше Доминик, докато разменяше поздрави с англичанина. Вече ѝ беше ясно, че отвращението на съпруга ѝ има дълбоки корени и не се дължи единствено на интереса, която тя беше изразила.

Лейтимър схвана продължителното мълчание на Мелиса като одобрение и сложи ръка върху голото ѝ рамо.

— Винаги съм искал само най-доброто за вас, скъпа моя — зашепна той. — Признавам, че се държах като невъзпитан хлапак, но ако ми простите, ще се опитам да ви бъда приятел и да ви помагам с всичко, което мога. — В гласа му прозвуча настойчивост: — Трябва да ми имате доверие... Никога не бих ви измамил!

Мелиса изпъна гордо рамене и попита хладно и резервирано:

— Толкова ли сте сигурен, че Доминик ще го направи?

Лейтимър реагира с горчив смях.

— Съмнявате ли се? Забравяте, че го познавам отдавна — много по-дълго, отколкото вие! — Той сграбчи рамото на Мелиса и я обърна към себе си. — Ако се съмнявате в думите ми, ще ми кажете ли къде е сега мъжът ви?

— Mon Dieu! — чу се в този миг веселият глас на Леони. — И аз бих искала да го узная. — Тя се престори, че не забелязва уплахата и жалното изражение на Мелиса. — Ела при мен, скъпа, защото имам да ти кажа нещо много важно. Знай, че още от самото начало трябва да се отнасяш много строго с мъжете от семейство Слейд — иначе ще те завладеят... както Морган владее мен.

Зад Леони се появиха Ройс и Морган и братът на Доминик се обърна ухилено към жена си:

— Леони е напълно права... От момента, в който я видях за първи път, тя взе живота ми в свои ръце.

Мелиса промърмори нещо, макар че щастието на Морган и жена му се заби като нож в раненото ѝ сърце. Болката стана непоносима, когато след няколко минути към тях се присъединиха Дебора и Доминик, все още уловени за ръка.

Безупречната вратовръзка на Доминик беше изкривена, а Дебора изглеждаше толкова доволна от себе си, че Мелиса нито за миг не се усъмни в сцената, която се беше разиграла в тъмната алея. Колко ли щеше да се учуди, ако разбере, че Доминик беше твърде далеч от мисълта да се наслади на няколко страстни мига с Дебора, че през цялото време беше защитавал брака си и че вратовръзката му се беше разкривила само защото насила беше свалил ръцете ѝ от врата си и доста грубо ѝ бе дал да разбере, че вече е женен и че отсега нататък тя трябва да се държи прилично.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Като се изключи неприятната необходимост да понесе присъствието на Лейтимър и да се държи учтиво с човека, когото ненавиждаше, Доминик беше посрещнал със задоволство предложението на Мелиса да покани гости. Преди пристигането им той ѝ направи комплимент за външния ѝ вид, защото беше убеден, че жена му никога не е изглеждала толкова красива... и толкова желана. С напредването на вечерта усмивката и погледите ѝ му вдъхнаха нова смелост и той щеше да бъде напълно доволен, ако не се беше намесил Ройс, който практически му натрапи Дебора и отвлече Мелиса. Като видя обидата и болката по лицето на жена си, Доминик разбра, че вечерта няма да завърши добре.

Тъй като правилата на приличието му забраняваха да изостави Дебора, а и трябваше да изпълни онова, което беше обещал на Джейсъц той се подчини на съдбата си и позволи на бившата си любима да го отведе в едно тъмно кътче.

Без да обръща внимание на празното ѝ бърбрене, той се взираше в непрогледния мрак с надеждата да забележи някъде жена си. Едва когато Дебора спомена едно познато име, Доминик наостри уши.

— Роксбъри? Дук Роксбъри? — попита учудено той. — Чичото на Джейсън ви е платил пътуването до Америка?

Дебора се зарадва на интереса му.

— Джейсън ли? — попита невинно тя. — Кой е Джейсън?

— Приятел на брат ми — отговори с добре изиграно равнодушие Доминик. — Дук Роксбъри му е чичо.

— Така ли? Май се запознах с него на сватбата ти. Не беше ли един едър, изискан мъж с впечатляващи зелени очи?

— Да, сигурно е бил той. Само не мога да си представя откъде се познаваш с чичо му...

Дебора сви рамене и нежно прокара ръка по гърдите му.

— Аз самата не го познавам — призна тихо тя. — Джулиъс му е бил представен кой знае къде. — В гласа ѝ прозвуча плаха молба: —

Не искам да говорим за Роксбъри, нито за Джулиъс. Искам да говорим за нас.

Доминик потисна въздишката си и внимателно свали ръката ѝ от рамото си.

— Дебора, не разбираш ли, че вече няма „нас“? — попита тихо той. — Можеше да го има, но всичко отдавна свърши. Колко пъти трябва да ти обяснявам, че миналото не може да се върне. Не мисли за онова, което беше в Лондон.

— Не беше толкова отдавна — отговори упорито Дебора. — Няма и четири години оттогава.

— Може и така да е, но времената се променят. Ти се омъжи за друг, аз също съм женен.

— Господи, какъв еснаф си станал! Къде е огненият младеж, в когото се влюбих някога? — изплака сърдито Дебора.

— Щом си била влюбена в мен, защо повярва в лъжите, които ти наговори брат ти? И защо се омъжи за стария Боудън? — отговори мрачно Доминик, който не понасяше да го наричат еснаф.

Дебора сведе поглед и отново впи пръсти в ръката му.

— Не исках да повярвам, но той е мой брат, а с теб едва се познавахме! Откъде да знам, че не си такъв, какъвто те описваше? Кой можеше да обори думите му?

— Нима сърцето не ти подсказа да ми вярваш? — попита цинично Доминик, който въобще не се интересуваше от чувствата ѝ. От друга страна обаче, не беше в състояние да насочи разговора отново към интересната тема за дук Роксбъри. Все още не можеше да повярва, че старият скъперник е дал толкова пари на двама абсолютно чужди за него хора.

— Ах, Доминик, тогава бях млада и не знаех какво искам! А ти беше един дързък американец, толкова различен от кавалерите, които ме ухажваха. Откъде можех да знам, че мотивите на брат ми не са от най-благородните? Как да заподозра, че е решил да ме омъжи за онзи ужасен старец?

Доминик, който вече беше слушал тази тирада, следеше думите ѝ с нарастваща досада. Гласът му прозвуча хладно:

— Дебора, всичко това вече не е важно. Ти си действала така, както си сметнала за необходимо. Няма смисъл да си блъскаме главите за отдавна минали работи. Не ти се сърдя за нищо.

— О, скъпи Доминик! Не разбираш ли колко щастлива ме правиш! Толкова размишлявах за грешката си и нямаше по-радостна от мен, когато Джулиъс ми съобщи, че ще заминем за Америка — първата ми мисъл беше отправена към теб. — Тя вдигна към него големите си, умолителни очи, чувствено извитата ѝ уста сякаш го канеше да я целуне.

Доминик не се помръдна от мястото си.

— Наистина ли?

— Да! Можех да мисля само за едно... че отново ще се срещнем, че ще имам възможността да поправам стореното зло... и може би... — Последва дълбока въздишка. — Мечтите ми не се сбъднаха. Ти беше сгоден и великодушието на Роксбъри се оказа безполезно.

Облекчен от новото споменаване на Роксбъри, Доминик бързо попита:

— Много ми е интересно по каква причина Роксбъри е платил пътуването ви, още повече по време, когато двете ни страни са във война. Струва ми се много странно.

Безупречните ѝ черти се разкривиха от гняв, макар и само за миг.

— Никак не е странно, като се знае, че старият Уедърби и Роксбъри бяха добри приятели. Когато Роксбъри узна, че част от наследството на Джулиъс е в Америка, прояви любезност и ни плати пътуването. Каза, че го прави, защото Уедърби е забравил да ни остави необходимите пари.

Доминик, който с усилие запазваше равнодушното си изражение, изслуша обяснението ѝ с нарастващо учудване. Това беше една от най-невероятните истории, които някога бяха стигали до ушите му! Вярно, че не познаваше отблизо Роксбъри, но го беше наблюдавал достатъчно често в Лондон, а и беше чул много неща за интригите му от Джейсън и Морган, за да бъде убеден, че Роксбъри не върши нищо без причина. И точно този мъж беше дал значителна сума на чужди хора, за да се доберат до наследството си! Непременно трябваше да узнае какво се крие зад всичко това. Ата в гласа му прозвуча само учтиво любопитство:

— Ами парите за издръжката? Откъде дойдоха те? Не искам да бъда недискретен, но си спомням, че двамата с брат ти никога не сте разполагали с достатъчно средства. А откакто сте в Америка, парите вече не изглеждат проблем...

— Не е прилично да се говори за пари! — провикна се Дебора и ядно стисна устни.

— Права си — призна Доминик. — Наистина не е прилично, но не можах да сдържа любопитството си.

— Сега ще разбереш, че не е никак странно — продължи с обичайния си хленчещ гласец бившата му любима. — Както знаеш, тук има немалко хора, които са запазили привързаността си към британската корона. Хора, които са на мнение, че войната за независимост е била грешка. Роксбъри е член на една организация със седалище в Лондон, все хора, много заинтересовани от съдбата на британците, които са били против независимостта, но са останали в Америка и след края на войната. — Скептичният поглед на Доминик я накара да възкликне възмутено: — Все ми е едно вярваш ли ми или не! Това е истината! Роксбъри поиска от Джулиъс да влезе във връзка с някои от тези хора и изрази готовност да му даде значителна сума срещу тази дребна услуга. Честно казано, всичко това ми се струва доста глупаво. Особено след като се знае, че преди края на войната не може да се направи нищо.

— Какво? Струва ми се, че не те разбрах.

Дебора го удостои с гневен поглед.

— Организацията на Роксбъри е готова да плати пътуването на всеки бивш британски войник, който има желание да умре в старата си родина. Нали ти казах, планът ми изглежда доста глупав.

„Глупав“ не беше думата, която Доминик би употребил по отношение на един такъв план. Само глупачка като Дебора би могла да повярва в подобна безсмислица. Но що се отнасяше до Роксбъри... по гърба на Доминик пролазиха студени тръпки. Беше готов да се обзаложи, че старият не даваше и пет пари за съдбата на британските ветерани. Ала беше намерил убедителна причина да изпрати агента си при всички онези, които някога се бяха заклели във вярност към британската корона. Този опитен стар мошеник! — каза си с неволно възхищение Доминик.

Все пак той не беше напълно сигурен в преценката си относно мотивите и плановете на Роксбъри. В едно обаче беше убеден — не любовта към ближния беше подтикнала дука да се обърне към Джулиъс Лейтимър. Е, поне беше получил важна информация и трябваше незабавно да я сподели с приятелите си. Крайно време беше

да отдалечи Дебора от усамотеното местенце, в която го беше привлякла. Той се усмихна любезно и заговори:

— Ти си напълно права, скъпа моя. Планът е наистина глупав. Мисля, че е време да се връщаме при другите. Сигурно вече ни търсят.

— О, Доминик, кажи, че не говориш сериозно! — проплака Дебора и отново обви ръце около врата му. — Нямаме почти никаква възможност да бъдем сами и не бих могла да понеса отново да те споделям с толкова чужди хора. Моля те, скъпи Доминик, целуни ме един-единствен път!

Изпълнен с отвращение и до известна степен смутен, Доминик отговори остро:

— Господи, Дебора, та аз съм женен! Кога най-сетне ще се примириш с това и ще престанеш да ме поставяш в неловко положение? Едно време не беше толкова... толкова пряма! — Той се освободи от ръцете ѝ с рязък жест, но тъй като не можеше да си позволи да я разсърди твърде много, добави с принудена мекота: — Ти си много привлекателна жена — твърде привлекателна, за да се хабиш по мъж като мен. — Опита се да се усмихне и заключи: — Не бива да ме изкушаваш, скъпа моя.

Слава Богу, гневът на Дебора веднага се укроти и тя попита с обичайното си кокетство:

— Наистина ли те изкушавам, Доминик?

Зарадван от реакцията ѝ, Доминик отговори почти искрено:

— Да, ти представляваш истинско изкушение за всеки мъж. — Но премълча, че онова, което наистина искаше, беше да ѝ извие врата като на пиле.

Дебора беше доволна и когато Доминик я отведе пои малката група, събрала се около Лейтимър и Мелиса, по лицето и играеше очарователна усмивка. Какво от това, че Доминик беше женен? Дебора не можеше да проумее как така женитбата му би могла да представлява някаква пречка. Той все още беше най-вълнуващият мъж в живота ѝ и тъй като тя вече не беше невинно младо момиче, най-голямото ѝ желание беше да преживее бурна любовна страст в обятията му. Освен това Джулиъс я беше помолил да се държи мило с него, според нея достатъчна причина да действа, както си иска.

Доминик също се усмихваше, но когато забеляза застаналия твърде близо до Мелиса Лейтимър, лицето му помрачня. Едва удържа

на напора да притисне до себе си Мелиса, за да покаже на всички, и най-вече на омразния англичанин, че тя е негова и няма намерение да я дели с никого друго. За негово голямо съжаление това беше невъзможно, защото на ръката му беше увиснала друга жена, а и беше заобиколен от гости, които много щяха да се учудят на детинското му държание.

Раздразнението му не се уталожи и когато Леони се приведе към него и с опасен блясък в прекрасните зелени очи го тупна доста силно с ветрилото си.

— Намирам, че тази вечер се държиш ужасно зле, скъпи ми Доминик! Как посмя да оставиш младата си жена сама! Та това е първата ви официална вечеря! — С едно-единствено сръчно движение тя успя да го отдели от Дебора Боудън и продължи с недвусмислено предупредителен тон: — А сега, скъпа лейди Боудън, не отнемайте повече времето му. Той има възхитителна млада съпруга, която напълно заслужава внимание.

Още преди някой да успее да протестира, тя сложи студената ръка на Мелиса в десницата на мъжа ѝ, обърна двамата с гръб към себе си и ги подгони като селянка, която подкарва кокошките си:

— Изчезвайте отгук, вие двамата! Луната е пълна, нощта е само за влюбени! Вървете и се забавлявайте!

Не им оставаше нищо друго, освен да изпълнят заповедта на Леони. Когато Доминик и Мелиса бавно изчезнаха в мрака, младата съпруга на Морган се обърна доволно към останалите:

— Много лошо ли се държах?

Отговори ѝ всеобщ смях, към който не се присъединиха само Лейтимър и Дебора. В настъпилата тишина Ройс отбеляза:

— Не смятате ли, че тази тактика би могла да бъде приложена от дук Уелингтън срещу Наполеон?

Дебора, чието красиво лице изразяваше гняв и разочарование, отговори задавено:

— Тази жена е толкова пряма! Лека-полека се убеждавам, че тези американци нямат и понятие от добри маниери!

— Е, може и да сте права — усмихна се добродушно Ройс. — Но защо продължавате да живеете между нас, щом сте на това мнение?

С поглед, в който се четеше злоба, Дебора отвърна:

— Вероятно не се изразих правилно. Трябваше да кажа „някои“ американци. Има много, които умеят да се движат в обществото, но Леони Слейд очевидно не е от тях.

— Аха, значи Леони ви е развалила настроението? — попита със злобно удовлетворение Ройс. Ала навреме се сети, че би могъл да навреди на общото дело, ако раздразни още повече сестрата на Лейтимър, и се извини: — Прощавайте, лейди Боудън, исках просто да се пошегувам. За съжаление ние, американците, обичаме да дразним събеседниците си.

Дебора смръщи презрително носле, но не каза нищо. Вместо това отпрати недвусмислен поглед към брат си, който не беше казал нито дума, и отбеляза сухо:

— Крайно време е да тръгваме. Съмнявам се, че домакините все още се интересуват от нашето присъствие.

Ала Дебора се лъжеше. Мелиса не можеше да мисли за нищо друго, освен за съперницата си, и мислите ѝ бяха всичко друго, само не и любезни. Гореше от желание и Дебора, и собственият ѝ съпруг да получат заслуженото наказание. Само мисълта за отмъщение я възпря да не се нахвърли с юмруци върху Доминик. Никога не беше изпитвала такъв бесен гняв. Слава Богу, че в градината беше тъмно! Имаше възможност да се овладее и да се върне при гостите си като сияеща домакиня. А що се отнасяше до мъжа ѝ... тя изскърца със зъби. Най-добре да го... тъй като не ѝ хрумваше нищо подходящо, тя откъсна ръката си от неговата и се втренчи неподвижно в мрака.

Ако си въобразяваше, че вълнението ѝ е останало скрито, Мелиса се лъжеше. Доминик усещаше тръпките в младото, стройно тяло, което беше толкова близо до неговото, и не ѝ се сърдеше. Самият той беше близо до точката на избухване и трябваше да положи огромни усилия, за да се овладее и отново да вземе нещата в свои ръце. Погледна я колебливо, пое си дълбоко дъх и заговори накъсано:

— Мелиса... знам, че ситуацията ти се струва недвусмислена, но много бих искал да ти обясня как стоят нещата в действителност. Повярвай ми, няма защо да се страхуваш от лейди Боудън! Дори ако търся компанията ѝ по-често, отколкото твоята, това няма нищо общо с теб.

— Много ти благодаря! — изфуча ядно Мелиса и се обърна към него с искрящи от гняв очи. Стисна ръце в юмруци и продължи: — Не

желая да слушам извиненията ти! Поведението ти не оставя и следа от съмнение, че не се трогваш от чувствата ми. Бъди уверен обаче, че за в бъдеще аз също няма да се вълнувам от твоите! А сега те моля да ме извиниш — трябва да се погрижа за гостите, които ти отдавна си забравил.

Доминик не издържа. Гневът му избухна с нова сила и той процеди през стиснати зъби:

— Ще ме чуеш ли най-после, по дяволите! Знам, че е много лошо, но аз съм длъжен да... — Той спря като закован, защото не знаеше дали би могъл да довери на Мелиса един толкова важен проблем. Ако тя беше като повечето жени по света, Дебора много скоро щеше да узнае всичко и Лейтимър щеше да разбере, че е под подозрение.

— Е? Какво толкова важно трябва да направиш? — попита заплашително тя, скръсти ръце и нетърпеливо затропа с крак.

Не, тя нямаше да му повярва! Опитвайки се да запази самообладание, той отвърна:

— Мелиса, така не може да продължава... трябва да се изясним... — Той я улови за раменете и леко я разтърси.

Ала веднага разбра, че това приближаване е било грешка. Побесняла от гняв, Мелиса го отблъсна.

— Не ме докосвай! — изфуча като фурия тя.

Сега беше ред на Доминик да избухне като вулкан. Той ли да не я докосва? Макар че беше негова жена и че гореше от желание да я люби? Макар че изпълваше дните и нощите му и го караше да се топи от копнеж като последен хлапак? Забравил добрите си намерения, той се поддаде на изгарящото физическо желание, сграбчи жена си за раменете и я привлече към себе си.

— Да не те докосвам, така ли? Искате невъзможното, мадам! — И устните му безмилостно завзеха нейните.

Отначало Мелиса понечи да се отбранява. Започна да се извива в ръцете му, юмруците ѝ затрополиха по гърба му. Напразни усилия, защото Доминик не усещаше нищо. Единственият му стремеж беше да я накара да отговори на целувката, да събуди страстта ѝ.

Тази борба продължи не повече от тридесет секунди, при което Мелиса беше тласкана от луд гняв, а Доминик от инстинкти, за чието съществуване не беше и подозирал. Внезапно Мелиса усети добре

познатата коварна и сладостна вълна на физическото желание, която премина по тялото ѝ, и с все сила се притисна до Доминик.

Макар че разумът ѝ се замъгли, тя все още смяташе, че трябва да избяга от него. Движенията ѝ издаваха паника. Направи още няколко безполезни опита да се изтръгне от прегръдката му, но много скоро решителността ѝ се разколеба и тя се отдаде безводно на тъмното, магнетично влечение на тялото си. Все пак предприе последен, отчаян опит да се освободи, но ръцете на Доминик я обхванаха още по-здраво, а горещите му целувки пробиха и последните бариери, които беше издигнала помежду им. Срамът и желанието се сблъскаха и от гърдите ѝ се изтръгна задавено хълцане. Накрая Мелиса се предаде и отговори на целувките му, притискайки се до него с нарастваща сила.

Отдаването ѝ означаваше за него всичко. Доминик забрави света около себе си. Остана само топлото, страстно тяло в ръцете му. Обезумял от желание, той плъзна ръце по хълбоците ѝ, притисна я до тялото си и се раздвижи в недвусмислен ритъм. Струваше му се, че полудява от страст. След малко вдигна глава и проговори с предрезгавял от вълнение глас:

— Ти си съвършена! Искам да... — Погледът му бе привлечен от разкошното деколте и той не можа да се удържи да не целуне с цялата си страст подаващите се изпод дантелата млади гърди. — Никога не съм се чувствал така... — простена той. — Ти изпълваш мислите ми... По цяла нощ лежа буден и си спомням дъха на голото ти тяло... Копнея да вкуся плътта ти, да изпитам насладата от милувките ти... Желая те толкова силно, че не съм в състояние да мисля...

Думите му прозвучаха странно в ушите на Мелиса — едновременно сладки и горчиви. Ако между тях имаше една-единствена за любов или поне намек, че изпитва към нея нещо повече от физическа страст, тя щеше да забрави тревогите и съмненията си. Но сега не можа. Всяка дума, която чуваше, се забиваше като остър нож в сърцето ѝ. Съпругът ѝ копнееше единствено за физическо удоволствие! Всяка друга жена можеше да задоволи желанието му и макар че в момента беше полудял от страст по нейното тяло, тя отлично си представяше, че е казал същото и на Дебора. Непременно ѝ го беше казал! Това прозрение я отрезви като кофа студена вода и необузданата ѝ страст угасна, сякаш никога не беше съществувала.

Обезкуражена, тя се опита да се откъсне от него, изпълнена с чувство на унижение и отчаяние.

Доминик инстинктивно се възпротиви на първия ѝ опит да избяга, но нещо в поведението ѝ и в начина на съпротива му се стори странно. Принуди се да я освободи, макар и с неохота. Минутите минаваха и когато и неговото желание се поукроти, той попита с искрено учудване:

— Какво ти е? Ти ме желяеше... също така отчаяно, както те желяех аз.

Мелиса отвърна лице и трескаво приглади роклята си, не можейки да намери правилните думи. Какво ли щеше да стане, ако му заявеше открито: не е достатъчно само да ме желяеш. Искам твоята любов! Устните ѝ се опънаха в горчива усмивка. Колко просто щеше да бъде, ако Доминик ѝ отговореше: но аз те обичам! Мелиса не беше толкова наивна да не знае, че в огъня на страстта мъжете говорят неща, които не мислят. Как да му повярва? Още повече, след като беше наговорил всички тези неща за жаждата по тялото ѝ... Все пак трябваше да отговори нещо, и повикала на помощ част от предишния си гняв, тя изрече няколко жестоки думи:

— Ти си много опитен любовник. Убедена съм, че съумяваш да накараш всяка жена да те пожелае... поне за известно време. — Опита се да прикрие болката и горчивината и добави хладно: — За съжаление опитът ти успя да победи скрупулите ми, но ти обещавам, че това няма да се повтори. А когато имаш нужда от жена, лейди Боудън със сигурност ще ти се притече на помощ. — И заключи с дразнещо равнодушие: — А сега е време да се върнем при гостите си, не мислиш ли и ти така?

Макар да се показваше хладна и равнодушна, в гърдите ѝ бушуваше истинска буря, а леденият, изпълнен с презрение поглед, с който я удостои Доминик, ни най-малко не беше в състояние да успокои нервите ѝ. Защо? — питаше се с болка той. Защо ми причинява това? Защо е топла и страдна в прегръдката ми, а в следващия миг става студена и безчувствена като статуя... Показа му недвусмислено желанието си, а после... По каква причина се преструваше, че помежду им не съществува страст? Защо се държеше така? Нито за миг не му хрумна, че досега не беше споменал нето веднъж думичката любов и дори не ѝ беше намекнал, че емоциите,

които съществуваха между тях, са нещо повече от чисто физическо привличане.

Той я гледаше с присвити очи и се изкушаваше от мисълта да я просне на тревата и да ѝ даде добър урок. Трябваше да ѝ покаже колко опасна е тази игра — да го раздразни до полуда с примамливото си тяло и в последния момент да му откаже прелестите си. Дали зад това не се криеше някакво перверзно удоволствие? Или беше проява на чисто женска злоба?

Приглушен смях отекна в нощта. Мелиса беше права, имаха гости. Той преглътна проклятието, което напираше на езика му, и я улови под ръка.

— Тъй вярно, милостива госпожо, време е да се върнем при гостите! Там поне ще се забавлявам — заключи с горчиво презрение той.

До края на вечерта двамата играха ролите си толкова добре, че никой не заподозря нищо за възцарилото се между домакините напрежение. Ала Леони не се лъжеше толкова лесно. Когато потеглиха обратно, тя не можа да удържи любопитството си и попита Морган:

— Какво става с Доминик? Не го разбирам. Има си възхитителна млада жена, а посвещава толкова време на онази алчна лейди Боудън. — Смръщеното ѝ чело издаваше, че е сериозно загрижена.

— След всички усилия, които положих, за да го помиря с Мелиса, май не постигнах нищо, а? Нали ги видя как се сбогуваха с гостите си!

Морган избухна в смях.

— Не се тревожи, скъпа. Сигурен съм, че Доминик ще съумее да се справи сам с домашните си проблеми. — И замислено прибави: — Макар че ако трябва да бъда честен, ще ти призная, че не ми се иска да съм на негово място. Пътят, който му предстои да измине, е осеян с опасни дупки.

— Какво говориш? Нима трябва да прави нещо друго, освен да се държи по-далеч от онази личност и да се прояви като почтен, любящ съпруг?

— Не, става въпрос за нещо друго — призна непредпазливо Морган, тъй като беше посветил цялото си внимание на разлудувалия се кон.

— Така ли? — Любопитството на Леони се събуди. — За какво всъщност става дума? Да не би да има връзка с разговора, който водихте с Джейсън в Оук Холоу?

Морган, който би предпочел жена му да не е надарена с толкова ярко изразена наблюдателност, въздъхна. Двамата с Леони нямаха тайни един от друг и той знаеше, че съпругата му няма да се раздрънка. И сам не знаеше защо досега бе премълчавал за случилото се онази вечер. Може би се тревожеше, че Леони няма да сподели становището му, или пък много добре знаеше, че начинът, по който бяха постъпили с Доминик, не беше особено почтен.

Обзет от внезапно смущение, той промърмори:

— Джейсън подозира, че Лейтимър и сестра му са пристигнали в Америка по причини, различни от онези, които изтъкват. Затова поиска от Ройс и Доминик да си държат очите и ушите отворени.

— Е, и?

Морган се покашля нервно.

— Ами... Тъй като Доминик и Лейтимър са врагове, Джейсън сметна, че е най-добре Ройс да съсредоточи вниманието си върху брата, а Доминик върху сестрата.

— Какво? — провикна се възмутено Леони. В очите ѝ блесна гняв. Гласът ѝ прозвуча заплашително: — Това означава ли, че ти също си позволил на Доминик да ухажва онази ужасна личност и да занемарява жена си?

— Не е точно така — отговори несдържано Морган, също обзет от гняв. — Никой не очаква Доминик да преспи с онази жена. Казахме си обаче, че няма да навреди, ако продължи да поддържа приятелски отношения с нея. Колкото и да ни е неприятно, тя не крие чувствата си към него, нали? Защо да не се възползваме от глупостта ѝ?

— Mon Dieu! — изкрещя вбесено Леони. — Не мога да повярвам на ушите си! Та Доминик се ожени само преди месец, глупаци такива! Как можеш да искаш от него да ухажва друга жена, освен своята собствена? След всичките тези години, през които си мечтаех как той ще се влюби и ще се ожени, сега ти развали всичко! Ти и Джейсън ще разрушите живота му! Нищо чудно, че бедната Мелиса изгаря от мъка!

Морган дръпна рязко яздите на коня и се обърна сърдито към жена си:

— Не смей да ѝ кажеш! Съмнявам се, че Мелиса е някоя клюкарка, но преди да знаем със сигурност, че може да си държи езика зад зъбите, тя не бива да узнае нищо за задачата на Доминик. Признавам, че времето не е особено удачно, но трябва на всяка цена да узнаем какво възнамерява Лейтимър. Имаме всички основания да смятаме, че е шпионин и че пребиваването му тук ще навреди на интересите на страната ни.

Леони не се трогна от обяснението му.

— Ще полудея! — изсъска ядно тя. — Толкова съм разгневена, че не желая да обсъждам повече тази отвратителна тема. Всъщност... — Тя присви очи и това би трябвало да подсказва на Морган какво предстои, но той не забеляза нищо, не усети дори измамната мекота в гласа ѝ: — О, божичко! Падна ми чантичката. Би ли слязъл да ми я подадеш?

Морган тихо изруга, скочи от бѣгито и отиде от другата страна. Наведе се, вдигна обшитата с перли копринена торбичка и я мушна в ръката ѝ.

— Ето ви торбичката, мадам — изръмжа сърдито той. Леони се усмихна хладно.

— Благодаря ви, мосю, но аз все още съм ви сърдита... и тази вечер не желая да ви виждам повече! — Тя плесна енергично с камшика и остави съпруга си сам насред пътя.

Морган я проследи с изумен поглед. След като изригна цял куп проклетия, той се закле, че много скоро жена му ще му падне в ръчичките и тогава...

Тъй като Леони го беше изоставила само на четвърт миля от къщата на Доминик, а и познаваше добре темперамента и, той сметна, че най-умното е да си потърси друг подслон за през нощта. Ръмжейки под нос, той тръгна обратно по пътя, по който бяха дошли. Двамата с Леони бяха тръгнали последни и мисълта, че никой няма да стане свидетел на унижителното му завръщане, му беше поне малка утеха.

След няколко минути видя къщата и с облекчение установи, че брат му още не си е легнал. Докато се изкачваше по стълбите към галерията, забеляза Доминик в полумрака с полупълна чаша в едната ръка и тънка пура в другата. На масичката беше оставена кристална гарафа с бренди.

Доминик, който беше свалил жакета и разхлабил вратовръзката си, ни най-малко не се учуди от неочакваната поява на брат си. Ограничи се да вдигне едната си вежда, да посочи празния стол и да произнесе с подигравателен тон:

— Е, какво стана? Да не би Леони да те е изгонила от брачното ложе?

Морган се ухили широко.

— Точно така, изгони ме. Дяволска жена си имам, не намираш ли! Но не ѝ се сърдя, макар да съм твърдо решен да си отмъстя!

Без да каже нито дума повече, Доминик позвъни на слугата и поръча още една чаша и пури. После нареди да приготвят легло на Морган в кабинета. Брат му се разположи удобно в отсрещното кресло, свали жакета и вратовръзката си и отпи с удоволствие от старото бренди.

Настъпи кратко мълчание. И двамата мъже размишляваха за нерадостната си съдба. Никак не беше приятно, защото Морган много добре знаеше какво му предстои. Леони не беше жена, която щеше да остави нещата току-така. Нямаше защо да се страхува, че ще отвори очите на Мелиса, но беше повече от ясно, че ще се намеси по някакъв начин... и че ще направи живота му труден. От своя страна, Доминик осъзнаваше, че няма никаква надежда да прокара мост през зейналата между него и Мелиса пропаст, преди да е се отдалечил на безопасно разстояние от Дебора. И на двамата предстоеше неясно бъдеще. Обзети от една и съща мисъл, двамата проговориха в един глас:

— Давол да го вземе този Джейсън Севидж!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В продължение на няколко секунди тези думи увиснаха помежду им в мрака, след което двамата избухнаха в луд смях. Стана ясно, че мислите им са взели една и съща посока.

Морган поклати глава и отбеляза:

— Сигурно на Джейсън вече му пламтят ушите, а аз горя от нетърпение Леони да разкаже всичко на Катрин. Тогава и нашият мил приятел ще си изпати!

Вече в по-добро настроение, двамата отпиха от брандита си и потънаха в блажено мълчание. Накрая Доминик се сети да разкаже на брат си какво беше чул от Дебора. Морган го изслуша с напрегнато внимание и когато чу името Роксбъри, изсвири през зъби.

— Тази стара лисица! — промълви той, люшкайки се между възхищението и гнева. — Как не се сетихме, че опитен мошеник като него не може да не е замесен в тази афера. Трябва да ти кажа, че това никак не ме учудва. Джейсън също няма да се изненада, че зад пътуването на Лейтимър се крие любимият му чичо. — Лицето му беше замислено. — Все пак се учудвам, че Роксбъри е избрал именно Лейтимър за целите си — обичайно той използва хора с характер, не негодници.

— Такива като теб и Джейсън ли? — ухили се Доминик.

— Точно така.

Двамата поговориха още малко и се оттеглиха по стаите си, тъй като изчерпаха темата, а и самите те се чувстваха изчерпани. Въртяха се дълго в самотните си легла, като всеки горещо желаше да е някъде другаде — а именно в обятията на съпругата си.

Ако се учуди, че на сутринта бе поздравена от девера си, макар ясно да помнеше как бе помахала за сбогом на него и Леони, Мелиса не допусна да се забележи нищо. Тя се усмихна учтиво и направи всичко, което се изискваше от една свършена домакиня. А що се отнасяше до собствения ѝ съпруг... и към него щеше да прояви същата безлична учтивост.

И никой, най-малко Морган, не се учуди, когато след закуска пристигна Леони, изписала на лицето си полуупорита, полусъкрушена усмивка, под предлог, че иска да си побъбри с Мелиса. След половин час, през който двете обсъдиха и последната подробност от изминалата вечер, Морган, все още облечен във вечерния си костюм, подкани жена си да си тръгват и Леони се съгласи с многозначителна усмивка. Тя побърза да се сбогува и милостиво позволи на съпруга си да ѝ помогне при качването.

Докато Морган и Леони погребваха окончателно различието в мненията си, Доминик и Мелиса мълчаха упорито. Когато Мелиса запази през целия ден хладната учтивост на домакиня към гост, явил се неканен, Доминик се раздразни до крайност.

Той знаеше много добре, че жена му няма да му повярва — разбира се, само в случай, че му бе позволено да ѝ разкрие истината. Двамата с Морган бяха засегнали и този проблем в нощния си разговор и бяха стигнали до извода, че колкото по-малко говорят за Лейтимър, толкова по-добре. Морган бе описал в толкова ярки краски реакцията на Леони, че Доминик се уплаши. Та двамата бяха женени повече от десет години! Досега не беше разбрал дали Мелиса умее да си държи езика зад зъбите и това го правеше несигурен. Като цяло, ситуацията беше отвратителна, не на последно място и защото изгледите да има нормален брак с Мелиса се стопяваха с всеки миг. Признанието, че иска да води нормален семеен живот, му струваше много сили. При това имаше предвид не само общото легло — о, не! За негов ужас се потвърдиха опасенията, че иска точно това, което вече имаше брат му Морган — изпълнена с любов и доверие брачна връзка.

След като Морган и Леони се сбогуваха, Доминик прекара времето си да наблюдава Мелиса, която усърдно се хвърли в домашната работа, подпомагана от мисис Мийкс. Двете надзираваха със строги очи почистването на къщата и градината. Младата съпруга се преструваше, че изобщо не забелязва мъжа си, макар в действителност да трепереше от нерви.

Положението не се разведри и когато Доминик погълна доста голямо количество стар френски коняк и с падането на мрака езикът му натежа. На вечеря Мелиса го огледа скришом и смаяно установи, че само неясният изговор и преувеличено точните движения издават

състоянието му. Никога не беше виждала мъж, който да носи толкова много алкохол.

Двамата вечеряха в мълчание. Единствените шумове бяха потракването на среброто и порцелана и лекото прозвънване на кристала, когато Доминик отново и отново пълнеше чашата си. Внезапно погледите им се срещнаха и той попита с подигравателна усмивка:

— Не би ли искала да ми правиш компания с чаша бренди? Твърди се, че е отлично средство за сън.

Мелиса го удостои с високомерен поглед. Не ѝ харесваше небрежната му поза, нито протегнатите под масата крака.

— Аз смятам, че чистата съвест е много по-добро успокоително — отговори сковано тя.

— Чистата съвест? — повтори провлечено той. — Какво те кара да смяташ, че ме мъчат угризения на съвестта? Не съм направил нищо, от което би трябвало да се срамувам. Дори напротив, мисля, че съм действал твърде благородно, като се имат предвид обстоятелствата. — Той изкриви лице и добави: — Все пак те направих своя жена.

Мелиса скочи като ужилена, хвърли салфетката си на масата и отиде при него.

— Много ти благодаря! — изсъска извън себе си тя и брадичката ѝ затрепери от гняв. — За съжаление благородството ти стигна само до брачния олтар!

Замаян от близостта на неравномерно повдигащите се млади гърди, Доминик втренчи жаден поглед в деколтето на жена си. Неволно той протегна ръце и я привлече в скута си, скри лице в ухаещата ѝ гръд и страстно притисна устни в голата плът.

— Благороден съпруг ли искаш, Лиса? — прошепна задавено той. — Великодушен, изпълнен с добри помисли и добродетелен в постъпките си? — При това вдигна глава и се взря в изненаданото ѝ лице.

Мелиса беше толкова смаяна, че не можеше да промълви нито дума. Тялото ѝ тръпнеше от желание да го прегърне и целуне, но споменът за самодоволната усмивка на Дебора се натрапи в съзнанието ѝ. С едно-единствено движение тя се освободи от прегръдката му и скочи. В гласа ѝ прозвуча повече огорчение, отколкото гняв:

— Престани най-после! Не си играй с мен! Не мога да го понеса!
— И изтича с развяващи се поли от стаята.

Загубил ума и дума, Доминик остана загледан след жена си. Той ли си играеше с нея? Мелиса беше полудяла! Тя беше обърнала целия му свят с главата надолу, беше приложила коварна хитрост, за да го примаме в клопката на брака, беше завладяла с пристъп бедното му сърце и го беше стъпкала с краката си — а сега смееше да го обвинява, че си играе с нея!

Потънал в мрачни размишления, Доминик седя дълго и изобщо не забеляза влизането на слугата, който се покашля дискретно и попита:

— Да разчистя ли масата, сър?

Господарят сякаш се събуди от тежък сън.

— А, да, разбира се — промърмори след малко той и стана. Внезапно усети въздействието на изпитото количество алкохол и прибави енергично: — Донесете ми една голяма кана кафе в галерията. Ще поседя малко на въздух преди лягане.

След няколко чаши черно кафе и два-три часа, прекарани сред нощния хлад, Доминик се почувства в обичайната си форма, макар че мислите му не можаха да се прояснят докрай. Единственото му желание беше да докаже на съпругата си, че и дума не може да става за игра от негова страна. Нали не той я беше изгонил от спалнята си; нито пък беше прекъснал грубо многообещаващата прегръдка снощи! За Бога, нямаше да търпи това още дълго!

Когато влезе и хукна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж, лицето му изразяваше решителност. Нахлу в спалнята си като вихър, съблече се и набързо се изми с водата от каната.

Застана пред свързващата врата, обзет от внезапна нерешителност. Ивицата светлина издаваше, че Мелиса е още будна. Дали копнее за мен? — запита се неволно той. Или мисли за друг? Например за Лейтимър!

Той разтърси сърдито глава, за да прогони неканената мисъл. Постара се също да забрави, че съпругата му надали ще го посрещне с отворени обятия. Подобни размишления не можеха да отрезвят обърканата му глава. Щеше да ѝ покаже с тялото си онова, което още не смееше да признае пред себе си — че я обича и желае. Щеше да ѝ

даде да разбере, че никоя друга жена не е в състояние да събуди тези чувства у него. Може би ухажваше чуждите жени, може би дори ги окуражаваше да флиртуват с него, но Мелиса беше единствената, за чиято прегръдка копнееше. Искаше нейните целувки, нейното тяло. Веднъж завинаги щеше да ѝ докаже, че всеки път, когато отказваше близостта му, когато се отдръпваше от него, тя играеше лоша шега на самата себе си...

Доминик не смееше да помисли какво ще стане, ако се беше излъгал, ако сладкият огън на страстта ѝ не беше предназначен за него. Тласкан от телесната си жажда и от демоните в главата си, той отвори вратата и влезе в спалнята на Мелиса, великолепен в голотата си. Огрян от меката светлина на свещите, пристъпи към леглото и дръпна настрана леките сатенени завеси на балдахина.

Потънала в нерадостни мисли, Мелиса не беше чула нито отварянето на вратата, нито стъпките му и когато коравата мъжка ръка рязко дръпна завесите, извика от уплаха. Втренчи замаян поглед в него и когато осъзна факта, че е гол, дъхът ѝ спря в гърлото.

Застаналият пред нея мъж беше прекрасен. И изобщо не се смущаваше от голотата си. Погледът му беше втренчен в розовата плът, която прозираше под леката нощница. От кехлибарена коприна, богато украсена с дантели, одеждата ѝ изглеждаше едновременно изкусителна и целомъдрена. Прозрачният материал скриваше толкова, колкото и разкриваше, докато широките дълги ръкави и скромното деколте ѝ придаваха невинност.

Мелиса се беше разположила удобно върху лавандуловосинята завивка и се беше подпряла с няколко възглавници. Доминик реши, че жена му никога не е изглеждала толкова красива както сега, със свити колена, полуседнала, полулегнала. Косата падаше на меки вълни по раменете ѝ, устните ѝ бяха зяпнали от смайване. Неспособен да се съдържи, той се приведе и докосна сладкия отвор с мека целувка.

Когато веднага след това вдигна глава, Мелиса не знаеше дали да се радва или да се разочарова. В отчаян опит да заглуши дивата възбуда, която караше сърцето ѝ да бие ускорено, тя отмести поглед от голото му тяло и попита, останала без дъх:

— Какво искаш?

Глупав въпрос. И двамата го знаеха. Много ѝ се искаше да си отхапе езика, особено като забеляза подигравателната усмивка на

Доминик.

— Не е... много прилично да се разхождаш гол.

— Не ти ли харесва тялото ми?

— Не, не, изглеждаш великолепно — отвърна спонтанно тя и се обля в червенина, осъзнала значението на думите си.

Доминик се усмихна със самодоволството на мъж, узнал, че любимата жена цени физическите му качества. Докато погледът му се плъзгаше собственически по красивите ѝ форми, той пошепна дрезгаво:

— А аз намирам, че ти изглеждаш възхитително.

За момент погледът ѝ се потопи в неговия и тя се опита да разгадае колко истина се съдържаеше в думите му. Топлотата в сивите очи накара сърцето ѝ да забие още по-силно, но побърза да си припомни, че има насреща си опитен прелъстител, и отвърна безизразно:

— Аз и всяка друга, която се изпречи на пътя ти.

Доминик склочи ръце около тила ѝ и доста грубо я притегли към себе си.

— Не — изрече остро той, — няма друга. — Устата му завладя нейната в пареща целувка, едната му ръка стисна здраво главата ѝ. — Само ти — промърмори едва чуто той, когато за миг откъсна устните си.

Мелиса, която желаше с цялото си сърце да му повярва, и вече не можеше да се бори срещу желанието на собственото си тяло, дори не предприе опит да му избяга. Толкова ли беше важно дали я обичаше? Веднъж постъпи глупаво, като го прогони от леглото си и оттогава горчиво съжаляваше. Защо сега да не приеме онова, което беше готов да ѝ даде? Тя го искаше, той беше неин мъж. Тя го обичаше. Как да се откаже от шанса, който ѝ даваше?

Тя не беше единствената, която си припомни изгонването от спалнята. Доминик повдигна брадичката ѝ и погледът му потъмня.

— Днес ще споделиш моето легло, сладка вещице — изръмжа той. — И се съмнявам, че ще имаш смелостта да ме изхвърлиш от него.

През това време Мелиса бе прогонила надалеч всички съмнения и се притисна до съпруга си в нежна отдаденост. Докато устните му се плъзгаха със страстна нежност по лицето ѝ, тя прошепна:

— Защо да го правя? Там ще бъдем двамата...

Доминик беше толкова смаян от неочакваната ѝ капитулация, че по-късно изобщо не можа да си спомни как я е вдигнал и я е отнесъл в стаята си. Не помнеше и как я бе положил върху широкото махагоново легло. Едва когато забеляза красивия контраст между кехлибарената нощница и наситеносинята завивка, той разбра къде се намираха. А оттам нататък обстановката вече нямаше никакво значение...

Стенец от възбуда, той я целуваше с необуздана страст, освободена за първи път от много дни насам. Мелиса отговаряше на целувките му с не по-малка жар.

Доминик се чувстваше на седмото небе. Да я държи отново в прегръдката си, да усеща топлината на тялото ѝ, да се наслаждава на близостта ѝ, да изследва всяка частица от кожата ѝ! Тялото му гореше като в треска. Лъскавата коприна на нощницата ѝ излъчваше чувственост, но само след миг той усети властно желание да премахне и тази последна преграда помежду им. Когато пръстите му се плъзнаха по голата ѝ кожа, от гърдите му се изтръгна дрезгав вик. Той се беше зарекъл да бъде нежен, да я люби бавно и меко, но всички добри намерения бяха забравени. Много нощи въздържание, безсънните часове, в които отново и отново беше преживявал сватбената нощ, го бяха изпълнили с неутолимо физическо желание, което заплашваше да се излее в насилие.

— Толкова ми липсваше... Дни наред не мисля за нищо друго и се питам дали онази нощ не беше само игра на въображението ми... — шепнеше той, притиснал лице във врата ѝ, за да усеща лудото пулсиране на кръвта.

Мелиса също беше прекарала немалко безсънни нощи и сега трепереше от радостно очакване. Само Доминик беше съумял да събуди в тялото ѝ такава безумна страст. Само той я караше да забравя всичко около себе си освен щастieto да лежи в прегръдките му и да преживява отново и отново чудото на целувката му, да се губи в магията, създадена от умелите му ръце. Думите му дишаха еротика, неприкритият глад в гласа му я възбуждаше не по-малко от милувките му. Тя го обгърна с две ръце и плахо призна:

— Ти... ти също ми липсваше. Аз... тогава не исках да те прогоня. — Думите ѝ прозвучаха като балсам в ушите на Доминик след толкова отчуждение, натрупало се през последните дни. Тя беше

готова да му се извини, а това беше равносилно едва ли не на любовно обяснение!

— О, Господи! — промълви дрезгаво той. — Какво да правя с теб? Ти обърна света ми с главата надолу! Почти успя да ме убедиш, че си безсърдечна и алчна, а сега казваш нещо, което оборва всичките ми грижливо построени умозаключения... — Зацелува я като умиращ от жажда, без да спира да говори: — Наистина ли ти липсвах? Искаше ли ме пак в леглото си?

Разговорът беше съдбоносен, но тъй като Доминик не преставаше да я милва и целува, Мелиса не беше в състояние да разсъждава трезво и само безпомощно простена:

— О, да! Никога не съм искала да ме напуснеш!

Това признание отне и последната частица от самообладанието му. Той завладя отново устните ѝ в огнена, почти дива целувка, и притисна тялото и до своето с такава сила, че Мелиса едва не загуби свят. Доминик я целуваше с неутолима жажда, изпълваше устата ѝ с езика си и се наслаждаваше на сладостта ѝ.

Прилепена до мускулестото му тяло, Мелиса отговаряше на целувката с пялата си страст. Огънят, който пламтеше в него, се предаде и на нея. Тя се наслаждаваше на увереността, че поне тази нощ Доминик желае само нея, че устата му жадуват за нейните целувки. Прегръдката ѝ стана по-здрава, топлото ѝ тяло се триеше чувствено в неговото, устремено към нови и нови наслади.

Натискът на тялото ѝ беше сладко мъчение за Доминик, което изтръгна от гърлото му нечленоразделен звук на първична плътска наслада. Той обхвана с две ръце стройните ѝ хълбоци и ги притисна към пулсиращата си мъжественост, при което задвижи бедрата си в чувствено бавен ритъм, за да могат и двамата да вкусят предстоящата наслада.

Мелиса, чието тяло гореше в буйни пламъци, се извиваше сладостно в прегръдката му. Дъхът ѝ идваше на неравни тласъци, а когато Доминик сведе глава към гърдите ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав стон.

Без да осъзнава какво прави, тя се изви насреща му, предложи му се и когато устните му се сключиха около набъбналото връхче на гърдата ѝ, бе понесена от замайващата вълна на удоволствието.

Пръстите му се плъзнаха по плоския корем и спряха за миг върху гъстите светли кичурчета между краката ѝ, пред да намерят мястото, което търсеха.

Интимността помежду им беше още твърде крехка и смущаваща. Мелиса се вцепени от срам. Сякаш се уплаши от удоволствието, което ѝ предстоеше. Сковаването ѝ обаче не уплаши Доминик. Той надигна глава към нея и дрезгаво помоли:

— Отвори краката си... Не се бой... Сигурен съм, че ще ти бъде хубаво... както и на мен...

Тя се подчини безмълвно и разтвори стройните си бедра. Мъжът издаде доволна въздишка и пръстите му си проправиха път между гъстите кичурчета. Мелиса бе пронизана от непозната досега наслада. Отначало той я милваше нежно и постепенно увеличаваше желанието ѝ, докато цялото ѝ тяло се разтърси от силни тръпки и от устните ѝ се отрони страстна молба:

— Моля те... вземи ме... искам да те почувствам в себе си... Обезумял от желание, Доминик се надигна и проникна в нея с един-единствен мощен тласък. Двамата застинаха за миг неподвижни, вгледани един в друг, вкусвайки невероятното чувство на съединение.

Все още неподвижен, Доминик я целуна с неизказана нежност и едва след това се задвижи ритмично в топлата ѝ утроба, увеличавайки до краен предел страстта на телата им. Въпреки мощното желание, което напираше в слабините му, той отчаяно се стараше да удължи сладостта на сливането.

Мелиса, вкопчила се в него с ръце и крака, усети сдържаността му, видя изкривените му черти, чу неравното му дишане и това още повече усили възбудата ѝ. Хълбоците ѝ се раздвижиха, за да се нагодят към ритъма му, краката ѝ се надигнаха, за да го приеме още по-дълбоко в себе си. С всеки тласък в утробата ѝ се разгаряше все по-силен и изпепеляващ огън. Бедрата ѝ се извиваха и тръпнеха, от гърдите ѝ се изтръгваха сладостни стонове. Когато сладкото мъчение стана непоносимо, екстазът обхвана изведнъж цялото ѝ тяло, изля се като мощна вълна и я накара да извика от удоволствие.

Викът ѝ сложи край на желязното му самообладание. Тялото на Доминик се разтресе под напора на освобождаването. Докато страстта бавно отшумяваше, двамата лежаха с преплетени тела и усещането за

уморено доволство беше по-приятно дори от елементарните сили, които бяха бушували само до преди минута.

Двамата дълго не се помръднаха. Никой не искаше да наруши интимността, никой не смееше да се опълчи срещу трудностите, които все още не бяха отстранени от пътя им. Първата силна жажда беше удовлетворена, но потребността от милувки и нежности остана. Доминик я целуна, обзет от внезапна благодарност, че съдбата я бе въвела в живота му. А когато тя се раздвижи под тежестта на тялото му, задържа ръцете ѝ и думите му прозвучаха като милувка:

— Недей, искам те отново. Не усещаш ли как желанието се надига?

Мелиса, която знаеше, че той говори истината, му отговори с новосъбудила се страст. В очите ѝ проблеснаха дяволити искри, когато прошепна:

— Значи няма да ме изхвърлиш от леглото си, така ли? Отново потънал в огъня на страстта, Доминик я притисна властно до себе си.

— О, Господи, никога! — закле се тържествено той.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Слънцето беше вече високо в небето, когато на следващата сутрин Мелиса се събуди и смаяно се огледа, развълнувана от въпроса дали миналата нощ не беше само сън. Твърде възможно беше трескавата ѝ страст да е приела формата на близък до действителността сън. Отчаяна, тя притисна глава във възглавницата и забеляза две интересни неща наведнъж: първо, беше гола-голеничка и второ, усещаше лека болка между краката и гърдите ѝ бяха чувствителни на допир. Все факти, които не можеха да бъдат предизвикани от един сън, колкото и жив да беше.

На лицето ѝ изгря щастлива усмивка. Тя се протегна в леглото, после се сгуши на кълбо като доволна котка. Кой знае по каква причина, Доминик бе дошъл при нея и беше доказал, че е мъж с неутолима страст. През дългите, възбуждащи часове в обятията му Мелиса беше разбрала, че нейното желание отговаря по сила на неговото и че начинът, по който я любеше, я караше да жадува за милувките му.

Тя се усмихна мечтателно и се опита да си припомни всички мигове на огнена страст и как изглеждаше Доминик, когато влезе гол в стаята ѝ...

Страните ѝ пламнаха от срам. *Май започвам да се превръщам в маниачка*, каза си сърдито тя и скочи от леглото с внезапно пламнало желание да види мъжа си. Навлече набързо един халат и позвъни за камериерката си. Ана ѝ съобщи, че Доминик е излязъл на езда и че банята вече я чака.

Ана не можеше да не забележи, че господарката ѝ витае някъде много далеч с мислите си, но не направи нито една забележка, а бодро ѝ помогна да се облече и да срещне разкошните си коси. След като изпи чаша кафе и изяде няколко пресни бисквити, Мелиса се скри в стаята си, обхваната от внезапен пристъп на плахост — не на последно място и защото се беше събудила сама в собственото си легло. Изникна въпросът дали пък не беше разочаровала Доминик. Може би

прекалената ѝ страст беше събудила недоволството му? Дали не я беше отнесъл обратно в леглото ѝ именно по тази причина?

Хапейки нервно долната си устна, тя ходеше напред-назад в малката си стая и старото недоверие постепенно вземаше връх над радостта. Между нея и съпруга ѝ все още съществуваха твърде много неизяснени неща. Все пак, за свое голямо учудване, тя установи, че вече не е склонна да вярва в изневярата му.

Доминик беше първият ѝ любовник и в своята неопитност тя нямаше на какво да се опре. Все пак не можеше да приеме, че той може да поддържа връзка с лейди Боудън и в същото време да я целуна и люби с такава нежна отдаденост.

Ако Доминик желаше Дебора, защо беше дошъл при нея? Защо отричаше, че между него и Дебора има нещо? Мелиса знаеше, че законът е на негова страна — тя му беше жена, той определяше живота ѝ, той можеше да прави, каквото си ще, следователно изобщо не му беше нужно да се преструва, че я желае!

Не, нямаше смисъл. Тя му бе заявила, че двамата биха могли да се забавляват поотделно и той беше реагирал остро — дали защото не беше извършил греховете, в които го обвиняваше тя?

Мелиса поклати замислено глава. Не, тя не можеше да повярва, че съпругът ѝ е подлец и само се преструва, че изпитва към нея любов и страст, а в същото време миеш за друга. Особено след като във всички други отношения се беше проявил като честен и почтен.

Мелиса се загледа пред себе си, смръщила чело, докато здравият ѝ човешки разум се бореше с упорития натиск на сърцето. Дали поведението му в леглото е доказателство за чувствата му? — запита се обезкуражено тя. Нима всеки опитен любовник не действаше по същия начин? Нали цял свят знаеше, че мъжете са твърде различни от жените! Мъжете се любеха с много жени, бяха непостоянни и физическото желание ги тласкаше към все нови и нови легла. Докато жената... жената се отдаваше само на мъжа, когото обичаше. Това е ужасна глупост! — каза си ядосано Мелиса. Щом мъжът може да притежава една жена, без да я обича, защо жената да не направи същото? Възбуждаща мисъл, която обаче не допринесе с нищо за решаването на проблема ѝ. Може би трябваше да прегледа още веднъж доказателствата, които имаше срещу него.

Джош. Присвила очи в тесни цепки, Мелиса си припомни изказванията на чичо си по адрес на Доминик. Най-обезпокояващото беше, че чичо Джош, който я обичаше и милееше за благо то й, беше прещастлив да я омъжи за човека, когото само преди няколко дни бе определил като развратник. Възможно ли беше Джош да е обрисувал Доминик в много по-черни краски, отколкото беше в действителност, с надеждата да събуди интереса й? Дори повече от възможно, изфуча от яд Мелиса, която знаеше, че чичо й гореше от нетърпение да я омъжи.

Второ: Лейтимър. Мелиса сви презрително рамене. Спокойно можеше да забрави писмото му. И без това не придаваше никакво значение на думите му, а самият той се беше оказал точно такъв, какъвто Доминик не беше. Беше достатъчно проникателна, за да разбере, че след като не бе постигнал целта си да я направи своя любовница, Лейтимър се е опитал да я настрои срещу бъдещия й съпруг с онова злобно писмо. Да, вероятно беше така.

А що се отнасяше до лейди Боудън... Лицето на Мелиса се помрачи. Що се отнасяше до безсрамната лейди Боудън, тя открай време знаеше, че англичанката е ужасно нахално същество. Нима след пристигането си Дебора не бе приела благосклонно ухажването на всеки що-годе приличен и богат мъж? Беше хвърлила око даже на Закари и той се бе хванал на въдицата й, както доказваха замъглените от страст погледи, с които я преследваше! Е, със Закари не се държеше чак толкова дръзко, колкото с Доминик, но все пак...

Зарадвана от посоката, която взеха мислите й, Мелиса разкри лице в усмивка. Все пак доказателствата не бяха достатъчни. Беше разгледала положението само от един ъгъл, но слава Богу, беше успяла да реши някои загадки, които й създаваха доста главоболия.

Първата й задача беше да отиде в Оук Холоу и да зададе няколко неудобни въпроса на чичо си Джош. Даже ако той се разсърдеше и почнеше да й крещи, тя щеше да открие дали обвиненията му срещу Доминик са били измислени или не.

Може би един разговор с Ройс също щеше да извади нещо на бял свят. Ройс трябваше да знае дали приятелят му е непоправим женкар или не. Мелиса се усмихна самодоволно и си каза, че много по-рано трябваше да се обърне за помощ към Ройс. Джош може би беше готов да я омъжи дори за човек със слава на женкар, за да се добере до наследството на жена си, но Ройс, който познаваше добре Доминик,

никога нямаше да допусне братовчедка му да се сдобие с мъж, който според него за нищо не ставаше.

Извънредно доволна от умозаклученията си, Мелиса изскочи с танцуваща стъпка от спалнята си. Да, днес щеше да разреши няколко загадки наведнъж. А ако се окажеше права... тя потръпна в екстаз при представата за бъдещето.

Мелиса не беше единствената, която бе прекарала сутринта в сериозни размишления и бе стигнала до окуражаващи заключения. Доминик се събуди още на размъване и прекара дълго време в наблюдаване на спящата си съпруга.

Сит и доволен, той огледа всяка подробност от великолепното ѝ тяло — от разбърканите медноцветни къдрици до розовите пръсти на краката, които се подаваха изпод одеялото. Желанието да я целуне стана неудържимо и той се наведе над нея. Мелиса леко се раздвижи под нежната му милувка. Реакцията ѝ предизвика усмивката му — нищо чудно, че не се събуждаше, след такава нощ...

Знаейки, че няма да се сдържи да лежи мирно и тихо до нея, но не желяейки да я събуди от сладкия сън, Доминик се протегна и стана от леглото. За миг се изкуши да се окъпе в нейната спалня, но бързо отхвърли тази мисъл, вдигна жена си от леглото и я отнесе в съседното помещение, където внимателно я положи в собственото ѝ легло.

Върна се в стаята си и позвъни на камериера да му приготви банята и да му донесе чаша силно кафе.

След като закуси, той реши, че сега има нужда от кратка утринна разходка на кон. Подсвирквайки си, слезе по стълбата, събуди конярчето и само след няколко минути вече препускаше в луд галоп, без да знае къде отива.

Утрото беше великолепно. Непоносимата августовска горещина беше отстъпила мястото си на приятната топлина на месец септември. В този ранен час беше дори прохладно и конят на Доминик, елегантен тъмнокафяв скопен жребец с три бели копита и голяма бяла звезда на челото, препускаше бодро, сякаш искаше да покаже, че и той се наслаждава на утрото.

Без определена цел пред себе си, Доминик отпусна юздите на коня и се задълбочи в спомена за изминалата нощ. На няколко пъти си

повтори, че се държи като хлапак, но трябваше да признае, че бракът — разбира се, с истинската жена — има някои неоспорими предимства. А Мелиса беше истинската, тя беше единствената жена, която му подхождаше, колкото и противоречива да беше и пред каквито и загадки да го изправяше.

За него не беше важно единствено пълното сливане, което бяха постигнали в леглото. Вече бяха прекарвали известно време заедно и като обърнеше поглед назад, Доминик виждаше не само принудителното физическо въздържание, но и безкрайното наслаждение, което му бяха донесли тези седмици. Той смръщи чело и се опита да възстанови в паметта си образа на пресметливата малка мръсница, която го беше уловила в капана на брака, за да задоволи алчността си.

Лицето му потъмня от гняв, ръцете му гневно се стрелнаха към юздите и откъснаха жребеца от сочните стръкове трева, които растяха по края на пътеката. Без да обръща внимание на местността, в която беше попаднал, Доминик препусна напред и отново се отдаде на мрачните си размишления. Кой беше в състояние да разгадае противоречива личност като Мелиса...

През времето, откакто бяха женени, той не можеше да си припомни нито един случай, в който жена му да е проявила алчност или да е показала интерес към парите му. Вярно, той я беше засипан с подаръци, един от друг по-скъпи, но всеки път оставаше с впечатлението, че щедростта му по-скоро я смущава. Естествено това можеше да бъде и театър, но все пак...

Разгневен от посоката, в която бяха поели мислите му, но неспособен да ги спре, Доминик се опита да огледа безпристрастно отминалите седмици и събитията, довели до сватбата. Беше му много трудно, тъй като чувствата постоянно излизаха на преден план, ала най-после успя да се пребори с хаоса, който цареше в главата му, и стигна до някои много интересни заключения. Отдавна трябваше да е прозрял истината.

Доминик открай време се смяташе за познавач на човешкия характер. Още като младеж се славеше с умението си да прозре истината за някой човек, колкото и той да се преструваше. Това умение му беше оказало някои големи услуги и скоро той започна да се смята за непогрешим в тази област. Един-единствен път инстинктът му

измени — и това беше през краткото време, когато беше пламнал от луда страст към Дебора Лейтимър.

Тогава се оказа, че не е съумял да открие истината зад красивото й личице и примамливата усмивка. Нима сега можеше да бъде сигурен, че е успял с Мелиса? Дали пък не ослепяваше, когато ставаше въпрос за жени? Ройс беше прозрял Дебора от пръв поглед, но не и той. Дали пък не беше един от бедните глупаци, които жените винаги щяха да водят за носа? Всеки виждаше хитростта и коварството им, само той не!

Доминик отвратено изкриви лице. Това беше възможно, но не му се искаше да приеме, че инстинктът го е измамил — и то два пъти подред!

Замисли се за брат си Морган. Стефани го разочарова горчиво, но после той все пак срещна щастието в лицето на Леони.

Може би това важеше и за него. Може би не виждаше истинската същност на Мелиса, също както Морган не бе успял веднага да види истинската Леони.

Тази нова идея го стресна до дън душа. А ако се беше излъгал в Мелиса? Ако тя е имала основателна причина да дойде онази нощ в стаята му?

В момента не му хрумваше нищо разумно, но можеше да тръгне от предпоставката, че тя е дошла в стаята му без задни мисли. Ако случаят беше такъв, тя беше попаднала в капана също както и той... Той отново смръщи чело. Ако наистина беше невинна, защо тогава се съгласи да се омъжи за него? Трябваше просто да обясни на чичо си как е, попаднала в гостилницата и готово. Макар че положението беше деликатно, Джош щеше да прояви разбиране към мотивите й, стига да бяха достатъчно разумни. А тя отказа твърдо да стане негова жена и след това внезапно се съгласи!

Недоволен от хода на разсъжденията си, Доминик посвети вниманието си на хората около Мелиса и си припомни всичко, което му бяха казали за нея. По тази точка теорията му се доближи по забележителен начин до нейната, но той, разбира се, не можеше да знае това. Все пак Доминик стигна много по-лесно до своите изводи, тъй като не беше нужно първо да се пребори с представата, че жена му е човек без морал. При него не бяха дошли нито Джош Манчестър,

нито Лейтимър, за да я очернят, нито пък съществуваше такава сериозна заплаха като бившата му любима лейди Боудън...

Тъй като познаваше отдавна Ройс и се доверяваше на мнението му, Доминик си припомни дума по дума оценката на приятеля си, както и всичките му изказвания по адрес на Мелиса. При това се сети за нещо, което отдавна би трябвало да му направи впечатление. Ройс искаше този брак да се осъществи! Той се зарадва като хлапе на обрата, който взеха събитията. И винаги подкрепяше Джош, когато старият се впускаше в хвалби за племенницата си. Ако Мелиса наистина беше коварна и алчна, нима приятелят му щеше да подкрепи брака му с такава жена, па макар и негова братовчедка? Със сигурност не, каза си ухилено Доминик. Дори напротив, Ройс щеше да го предупреди, че изпитва известни съмнения относно характера на бъдещата му съпруга. Колкото по-дълго размишляваше, толкова по-ясно му ставаше, че Ройс е много привързан към братовчедка си и я уважава. Дори беше защитил честта ѝ, макар че за това му се наложи да извика на дуел своя стар и много скъп приятел! Струваше му се невероятно, че жена, принадлежаща към сорта, към който първоначално бе причислил Мелиса, би предизвикала такава реакция у циничния Ройс.

Доволен от заключението си, Доминик обърна коня и препусна обратно към къщи. Нямахме никакви доказателства, но с всеки изминал миг се убеждаваше, че е бил несправедлив към младата си жена. Все пак се радваше на новото си мнение за нея и беше на път да вземе важно решение.

Само един-единствен човек можеше да отговори на въпросите, които все още го измъчваха, и това беше самата Мелиса. Още преди денят да е изтекъл, той трябваше да поговори открито с жена си и да я помоли да му обясни по каква причина е дошла в Уайтхорн и защо се е съгласила да се омъжи за него. Веднага след това обаче му хрумна, че може би е по-добре да не предприема нищо, което заплашва да застраши пламналите в сърцето му чувства към Мелиса. Може би беше твърде рано за този разговор, може би трябваше да изчака, въпреки горещото желание да узнае истината. Трябваше да види как ще се развият събитията и да избере подходящ момент за голямото обяснение. А този момент щеше да дойде скоро. Може би дори много скоро. По лицето му пробяга чувствена усмивка. Ако получеше

задоволителен отговор, щеше без задръжки да се наслаждава на страстната си съпруга...

Докато яздеше по тясната пътека, еротичните фантазии взеха връх над логическите разсъждения. За съжаление беше рязко изтръгнат от приятните си мисли, когато забеляза вързания за железния стълб пред къщата дългокрак вран жребец. Позна коня от пръв поглед и пришпори коня си, за да поздрави неочаквания, но много приятен гост.

След като хвърли юздите в ръцете на протичалия коняр, Доминик хукна нагоре по стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж. Едва беше стъпил на галерията, когато от лявата му страна се чу смях. Той се обърна с усмивка и се озова лице в лице с едър, широкоплещест джентълмен, облечен с небрежна еlegantност. Доминик протегна ръце и се провикна с неподправена сърдечност:

— Адам Сейнт Клер! Когато не се появи на сватбата ми, си рекох, че най-после си бил застигнат от справедливата ръка на някой разгневен съпруг!

Ясносините очи на Адам засвяткаха дяволито. В гласа му прозвуча престорен гняв:

— Е, поне не попаднах в капана на брака като теб! Да знаеш, че не повярвах на очите си, когато получих поканата за сватба! — Лицето му изразяваше приятелско съчувствие. — Нали знаеш, че Катрин няма да ме остави на мира, докато не ида и аз под венчило! Досега можех да се позовавам на теб, но как ще се оправдавам отсега нататък?

Доминик избухна в луд смях. По лицето му личеше, че искрено се радва на срещата със стария приятел от Начез. Двамата здраво си стиснаха ръцете и след няколко потупвания по гърба и шеговити забележки за външния вид и качествата на другия се запътиха към края на дългата галерия, където Мелиса беше посрещнала госта. Сякаш го правеше всяка сутрин, Доминик се наведе към жена си и нежно я целуна по устата, без да се интересува от изпитателния поглед на приятеля си.

— Добро утро, любов моя — проговори меко той и впи поглед в златнокафявите ѝ очи. После се отпусна в креслото до нея.

Смутена, Мелиса се зае да подрежда чашите върху сребърната табла. Като видя, че няма чаша за Доминик, позвъни на

прислужницата, облекчена, че може да отклони вниманието си с домакински задължения, докато възвърне самообладанието си.

Доминик, който беше протегнал небрежно дългите си крака, отмести очи от жена си към приятеля си и отбеляза шеговито:

— Май всеки път, когато излизам на езда, заварвам жена си заобиколена от гости. Днес съм особено разтревожен, тъй като неочакваният посетител е известен със склонността си да преследва чуждите съпруги. — Той прокара пръст по пламналата буза на Мелиса и добави: — Май ще се наложи да му дам добър урок, още преди да е помислил да приложи уменията си към жена ми.

Мелиса, чието сърце биеше лудо под дантеления корсаж на модерната черешово-червена муселинена рокля, отговори с леко треперещ глас:

— Той вече ме осведоми за славата си, но обеща да не засяга чувствата ми, тъй като добре познава уменията ти да се дуелираш. — Тя сведе очи и продължи скромно: — Смятам, че това е много благородно от негова страна. И много деликатно. Все пак той е не по-малко очарователен от теб...

Адам Сейнт Клер наистина беше красив и много привлекателен млад мъж. Когато двамата приятели бяха заедно, човек не можеше да определи кой изглежда по-добре. Преценката се затрудняваше още повече от обстоятелството, че двамата много си приличаха и по външност, и по произход. Като Домиинк, Адам беше едър на ръст, с гъста черна коса, макар и не толкова къдрава. Освен това бяха на една възраст. Доминик беше само с няколко месеца по-стар. Преди Доминик да се сдобие с Таузънд Оукс, областта около Начез беше родина и на двамата — плантацията на Адам „Бела Виста“ беше само на три мили от Боньор. Все пак между тях имаше и една голяма разлика: роденият и отрасъл в Англия Адам беше дошъл в Америка чак на осемнадесетата си година. Ако Доминик говореше провлечения английски на Юга, Адам се отличаваеше с несъмнен английски акцент, почти недокоснат от многото прекарани в Начез години. Освен това Адам беше много по-избухлив и лесно се горещеше за разлика от хладния и невъзмутим Доминик.

Дори ако не бяха се харесали от пръв поглед, двамата млади хора непременно щяха да станат приятели — сестрата на Адам, Катрин, беше съпруга на най-добрия приятел на Морган Джейсън Севидж.

Семействата Севидж и Слейд бяха в постоянен контакт, а Адам с удоволствие гостуваше у сестра си. В последно време двамата не се виждаха често, тъй като бяха заети с плантациите си, и Доминик се зарадва много на неочакваната поява на приятеля си.

След като им поднесоха прясно сварено кафе и всеки се обслужи, Доминик се облегна назад в креслото си и попита:

— Е, какво извинение си измислил за неявяването на сватбата ми?

Адам изкриви лице. Красивите му черти се напрегнаха.

— За съжаление делата на Джейсън ме задържаха далеч от Бела Виста до преди няколко дни. Спрях за малко в къщи на път за Ню Орлиънс и едва тогава узнах за женитбата ти. Вчера пристигнах и веднага отидох в Оук Холоу, за да разбера от Ройс къде се намиращ. — Адам се усмихна и продължи: — Вече бях взел стая в една гостилница, но Ройс настоя да прекарам нощта при него. — В погледа му се четеше ирония. — След като и ти се отказа от ергенския живот, той се чувства осиротял и пожела да получи от мен потвърждение, че не принадлежи към бързо измиращ вид особняци.

— Е, успя ли да разсееш съмненията му? — ухили се злобно Доминик. Ала очакваният остроумен отговор не дойде и когато вдигна очи, Доминик бе учуден от странното изражение на приятеля си.

Адам смръщи чело, сякаш удивен от собствените си чувства.

— Да... Разбира се, че успях — отговори бавно той, после разтърси глава и прибави ухилено: — Мога да те уверя, че го оставих в най-добро настроение.

Разговорът продължи така още няколко минути, докато Мелиса, усетила, че Доминик би желал да остане насаме с приятеля си, стана и се извини с домакинските си задължения. Но тъй като такива нямаше, тя слезе в градината и тръгна по една дълга алея. Погледът ѝ беше замъглен, по устните ѝ играеше мека усмивка.

Между нея и Доминик имаше още твърде много неясноти, миналата нощ не беше доказала нищо, което да не знаеше — Доминик желаше тялото ѝ и беше в състояние да я докара до екстаз. Въпреки това нещо се беше променило и то не само от нейна страна. Доминик също го усещаше. То говореше от погледите му, от начина, по който се държеше с нея. Нима започваше да се влюбва? Дори ако всички неща,

които беше чула за него, се окажеха верни, може би опитният женкар бе срещнал накрая жената, която да обикне истински, за пълн живот?

И Доминик, който слушаше с интерес приятеля си, беше с мислите си при Мелиса и се радваше на доверието, което се беше възцарило между тях. Беше се зарадвал искрено на появата на Адам, но много скоро се улови, че се пита кога приятелят му най-сетне ще си тръгне. В момента най-важното беше да запази разцъфналото през нощта чувство, да му вдъхне нова сила. Вече беше готов да помоли Адам да им погостува отново в по-подходящо време, когато следващите му думи го стреснаха до дън душа.

— Още откакто пристигнах, се готвя да го кажа, но не посмях да го сторя пред Мелиса. Новините от фронта са ужасни. — Като забеляза, че е завладял вниманието на приятеля си, Адам се приведе напред и обясни без заобикалки: — На двадесет и четвърти август британците нападнаха столицата ни и я подпалиха!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ЛЮБОВ И ДОВЕРИЕ

*Теменужката обича нежно слънцето,
Игликата обича тучните морави, Лозата се вие
по бряста, Сгушва се до мощния му ствол, А аз
обичам — теб.*

„Любовно
обяснение“ Байард Тейлър

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

За миг настъпи тишина. Доминик трябваше първо да осъзнае катастрофалното значение на донесената от Адам вест. Ако Вашингтон беше паднал... Той преглътна тежко и се опита да си представи родината си под английско господство. Досега войната му се беше струвала нещо нереално, твърде отдалечено, а тъй като сраженията пламваха периодично и пак угасваха, той я беше възприемал само като източник на гняв и досада. А сега това! Падането на Вашингтон променяше всичко.

— Какво е станало с президента и кабинета? — попита задавено той.

По тази точка Адам беше в състояние да го успокои.

— Президентът е успял да избяга, макар че генералният щаб е проявил истинска некадърност. Само си представи — президентът и кабинетът му са щели да попаднат посред британската офанзива, ако не се е намерил един разузнавач, който да ги спаси в последния момент!

Лицето на Адам отразяваше обзелото го възмущение. Нищо не можеше да извини позорното поведение на американските войски в битката при Бладънсбърг, пред портите на града. Той поклати глава и продължи:

— Там са били генерал Уинтър, негодният главнокомандващ армията ни, Армстронг, вечно недоволният и надменен военен министър, Джеймс Монро, който изпълнява ролята на вътрешен министър, но се мисли за отличен военен тактик, и накрая най-негодният — самият президент! И всички носят вина за победата на британците! — Възмущението му угасна така бързо, както беше пламнало, и той продължи обезкуражено: — Още не мога да повярвам, но британците разполагаха само с две хиляди и шестстотин души, докато нашата армия наброяваше над шест хиляди! Можехме да ги победим, но още при първия оръдеен залп линиите ни се огънаха и само след половин час войската започна да отстъпва. Никога не съм виждал по-позорно поражение!

Доминик, който все още не можеше да повярва в чутото, изгледа стъписано приятеля си. Ала положи усилия да се овладее, приведе се напред и попита с плаха надежда:

— Досега ми разказа само за Бладънсбърг. А какво е станало във Вашингтон? Надявам се, че поне при защитата на столицата армията ни е показала малко повече издръжливост?

Адам се изсмя горчиво.

— Изобщо не се защитаваха. В града се възцари пълен хаос. Хората бягаха във всички посоки, натоварили багажа си на ръчни колички, носеха се от страшни по-страшни слухове, а армията... — Той отново се изсмя. — ...армията бързаше не по-малко от цивилните да се отдалечи колкото се може повече от победоносните британци. Е, Уинтър се опитал да събере хората си, но повече от половината му полк дезертирал и той не успял да опази дори и едно укрепление — хората му се разбягали като овце, гонени от глутница вълци.

Доминик, който сякаш виждаше пред широко отворените си очи недостойната картина, описана от Адам, поиска да узнае и най-лошото.

— Ти каза, че столицата е изгорена. Щом не е имало битка и съпротива, как се е стигнало до пожара?

Адам вдигна рамене.

— Генерал-майор Рос и адмирал Кокбърн, командващите британската армия, искаха да ни дадат урок. Нямам обичай да хваля противника, но трябва да призная, че този път британците проявиха съдържаност и благоволиха да пощадят Капитолия, след като няколко отчаяни жени ги помолиха да проявят милост, защото експлозията щяла да разруши близките къщи. Подпалваха най-вече обществени сгради, но въпреки това Вашингтон представлява тъжна гледка... Столицата ни е прах и пепел.

Доминик слушаше изумен. Вестта го изпълни с безпомощна ярост. Позорното поражение при Бладънсбърг и опустошението на столицата представляваха страшни удари срещу американското правителство и той се опасяваше, че това ще доведе до падането му.

— Британците все още ли владеят града? — попита най-сетне той, люшкайки се между гнева и отчаянието.

— Не. След като подпалиха най-важните сгради, те се оттеглиха. Преди да напусна околността, чух, че се очаква нападение над

Анаполис или Балтимор. — Адам уморено прокара пръст по челото си. — Всъщност, смятах да остана там, докато се изясни окончателно коя е следващата цел на британците, но не посмях да се забавя толкова дълго. Нали Джейсън чакаше доклада ми... — Той се усмихна горчиво. — И тъй като бях във Вашингтон по негова... молба, с единствената цел да си държа очите и ушите отворени, сметнах, че е редно да тръгна веднага щом положението в града започна да се нормализира.

— Значи Джейсън те е изпратил — установи делово Доминик. Адам кимна.

— Нали го познаваш — той държи винаги да е в течение на най-важните събития. Доколкото знам, успял е да убеди дори един беден глупак да шпионира за него в Англия. Пипалата му са навсякъде. — Тясното му лице се озари от невесела усмивка. — Прилича на чичо си Роксбъри повече, отколкото му е приятно.

— А, да, щом заговорихме за Роксбъри... — Доминик разказа на приятеля си за поръчението на Джейсън, без да пести обидните изрази.

Адам, който познаваше достатъчно добре зетя си, го изслуша с разбиране и съчувствие, но не пропусна да отбележи и комичното в ситуацията.

— И какво, жена ти прояви ли разбиране към този флирт с друга толкова скоро след сватбата? — попита той и в очите му проблеснаха дяволити искри.

— А ти как мислиш? — озъби се Доминик, който помнеше всяка дума от жестоката разправа с Мелиса. Освен това знаеше, че тепърва има да си изясняват отношенията. — Не смятам, че Мелиса е някоя клюкарка, но не мога да поема риска да я посветя в делата си. Освен това е твърде възможно да не ми повярва, дори ако реша да ѝ кажа истината. Сигурно ще помисли, че нарочно съм съчинил тази история.

Адам не можа да се удържи от няколко шеговити забележки, но темата за войната беше твърде важна, за да я отминат. Не мина много време, и двамата се задълбочиха в спор за евентуалното въздействие, което подпалването на Вашингтон щеше да окаже върху по-нататъшния ход на военните действия. Скоро обаче стана време Адам да си тръгне и двамата се надигнаха.

— Надявам се, че когато се срещнем следващия път, ще ти донеса по-добри вести — рече на тръгване Адам. — Съжалявам, че не

мога да остана по-дълго и да снема от раменете ти тежкия товар да флиртуваш с лейди Боудън.

Доминик се усмихна едва забележимо.

— Да, мога да си представя, че тази задача е в състояние да те заинтересува.

Адам се засмя, но само след миг тъмното му лице помрачня и той проговори полугласно:

— Пази се, Доминик. Братът на тази дама е безскрупулен негодник.

Доминик нямаше нужда от това приятелско предупреждение. Натрупаният в Лондон опит му беше показал какво може да се очаква от Лейтимър, Затова отговори кратко:

— Ройс ще си отваря очите и ще пази гърба ми. Повярвай, аз съм добре осведомен за качествата на Лейтимър и знам как да се пазя от него.

Адам му кимна окуражително, пришпори коня си и препусна в луд галоп. Доминик го проследи с поглед и между веждите му се проряза дълбока бръчка. Положението ставаше все по-неприятно. Идващите дни щяха да бъдат много трудни...

Британското нападение над Вашингтон промени напълно представата му за войната. Все още размишлявайки за възможните последствия, той тръгна да търси Мелиса. Беше безсмислено да крие от нея жестоката вест, която скоро щеше да се разпространи по цялата страна.

Доминик се оказа прав в предположенията си и в първите тъжни дни, когато новината за разрушаването на столицата достигна до всички кътчета на голямата страна, общественото мнение се обърна срещу президента и кабинета му. Скоро обаче гневът и възмущението отстъпиха място на горещото желание британците да бъдат прогонени далеч от бреговете на Америка. Надигна се вълна на симпатия към президента и цялата страна се надигна като един човек. Посипа се помощ от всички страни, под формата на войски, пари и морална подкрепа. Най-дейни бяха големите градове по крайбрежието, особено на североизток. Дори Нова Англия, която не криеше настроенията си срещу войната, се обърна на сто и осемдесет градуса. Накратко, по цялото крайбрежие закипя трескава дейност.

Във вътрешността на страната, където новината пристигна едва след няколко седмици, реакцията не беше толкова бурна, макар че гневът се разгоря с не по-малка сила. Беше решено да се мобилизират войски и да се съберат пари, но скоро здравият човешки разум взе връх. Тук бяха толкова далеч от местата на военните действия, че помощта щеше да пристигне там едва след седмици, ако не след месеци, а слуховете за възможно нападение над Мобил в Алабама или над Ню Орлиънс, които се разпространяваха като огън, доказваха, че е необходимо първо да се помисли за защитата на собствения щат.

Както се очакваше, изясняването на отношенията между Мелиса и Доминик отстъпи на заден план пред събитията, които държаха в напрежение цялата страна. Минаха доста дни след посещението на Адам, преди да имат възможност да прекарат няколко часа насаме. През останалото време Доминик или беше зает с размишления за по-нататъшния ход на войната, или участваше в многолюдни събрания, на които плантаторите и деловите хора от Батън Руж обсъждаха различни стратегии за оптимално използване на войските и оръжията, с които разполагаха.

Морган и Леони бяха напуснали Батън Руж веднага след Адам, тъй като Морган беше на мнение, че мястото му е в Ню Орлиънс. През следващите дни, когато страстите се нагорещиха до крайност и участващите в дискусиите започнаха да си разменят обидни думи, Доминик все по-често се улавяше, че усеща потребност от хладния, практичен ум на брат си. Двамата с Ройс правеха всичко възможно, за да попречат на съседите и приятелите си да се сбият помежду си. Така например Доминик укроти двама почервенели от гняв, готови да се нахвърлят един срещу друг джентълмени с думите: „Господа, нали сме тръгнали да убиваме британците, а не собствените си хора!“

Присъствието на Лейтимър на някои от тези събрания създаде доста главоболия на Доминик, но тъй като обсъжданите проблеми не бяха тайна за никого, той се успокои, че врагът му не е узнал нищо от особена важност. И без това хората говореха все едно и също, размяната на мнения в обществото не секваше и всяко улично хлапе знаеше какво обсъждат почтените граждани на събранията. Въпреки това той държеше англичанина под око, отбелязваше с кого разговаря по-дълго и с кои от присъстващите господа се разбира най-добре. Затова не се изненада, когато Лейтимър съсредоточи вниманието си

върху лицата, които или бяха служили в британската армия, като например полковник Грейсън, или бяха потомци на избягалите от Нова Англия тори, намерили убежище на територията на Луизиана. Поведението на Лейтимър потвърждаваше опасенията на Джейсън, но все още не можеха да се сдобият с доказателства, обстоятелство, което не малко ядосваше Доминик... това и факта, че трябваше да стои и да гледа как човекът, когото смяташе за свой враг, е приеман и ухажван от хора, които би трябвало да го ненавиждат. Двамата с Лейтимър почти не си говореха, разменяха само нищо незначещи учтивости и кратко кимване. За съжаление срещите помежду им бяха неизбежни в тесния обществен кръг, в който се движеха.

Царящата помежду им сдържаност остана незабелязана на многобройните граждански събрания, но когато първите страшни седмици отминаха и Доминик и Мелиса започнаха да посещават почти всички приеми в околността, заинтересованият наблюдател можеше да установи две неща: Закари Сеймур се беше превърнал в постоянен придружител на Дебора Боудън — освен в случаите, когато тя предпочиташе Доминик Слейд, — а мистър Слейд не проявяваше особена симпатия към красивия и очарователен англичанин. Не помалко ясно беше, че Лейтимър не цени особено компанията на Доминик Слейд.

Мелиса беше първата, която установи това, но пък тя имаше основателна причина да наблюдава и мъжа си, и Лейтимър. Не се изненада от хладната им враждебност, макар да се учуди от размера на взаимното им отвращение. Все пак тя само беше намекнала на Доминик, че би могла да приеме ухажването на англичанина. След като размисли, стигна до извода — особено като взе предвид писмото на Лейтимър, — че антипатията между двамата няма нищо общо с нея, а е възникнала още в Лондон и е свързана с лейди Боудън. Прозрение, което не беше в състояние да я обнадежди.

Макар че отношенията между Доминик и Мелиса бяха неясни и двамата продължаваха да спят в отделни стаи, все пак се усещаше нещо като безмълвно примирие. В това време на страх и възбуда те бяха оставили настрана личния си проблем и бяха посветили цялата си енергия на изпитанията, пред които бе поставена страната им. Новината за подпалването на Вашингтон беше истински шок за Мелиса и, както беше с всички жени на Америка, загрижеността ѝ за

мъжете от семейството и за възможните опасности, на които скоро щяха да бъдат изложени, нарастваше с всеки изминал ден.

Тя беше реагирала с облекчение на решението да не се изпраща корпус от доброволци на Атлантическото крайбрежие, но едновременно с това усещаше угризения на съвестта. Представата, че ще изпрати на война обичан човек, бил той съпруг, любим, баща или син, беше винаги ужасна, но тъй като между нея и Доминик имаше още много неясноти, тя се опасяваше най-много от факта, че може би ще се наложи да се сбогува с него, без да знае дали пламналото помежду им чувство, което се задълбочаваше с всеки ден, е истинско или е само плод на въображението й... Вероятността съпругът й да се бие с британците я изпълваше с ужас. Съвсем внезапно войната се беше превърнала в страшна действителност.

Ала дните минаваха и когато септември свърши и започна октомври, първоначалният й страх се уталожи. Слава Богу, новините, които пристигаха от фронта и се разпространяваха от север по течението на Мисисипи, не бяха лоши като предишните: британското нападение при Балтимор беше отблъснато, при Платсбърг в щата Ню Йорк една голяма британска армия беше претърпяла поражение, край Лейк Чъмплейн беше постигната победа. Новините бяха остарели със седмици, преди да достигнат отдалечените градчета край реката, но се приемаха с такова огромно облекчение и въодушевление, сякаш битките се бяха разиграли само преди ден.

Положението започваше да се нормализира и много скоро мислите на Мелиса започнаха все по-често да се насочват към смущаващата и незадоволителна тишина, която се беше възцарила между нея и Доминик. Тя го виждаше рядко, тъй като събранията, в които участваше, отнемаха цялото му време и не му позволяваха да остава дълго насаме с нея. Все още живееха като брат и сестра, факт, който представляваше загадка за нея, защото след онази нощ беше сигурна, че съпругът й я желае. Е, не й беше обещал, че ще прекарва всяка нощ в обятията й, нито й се беше обяснил в любов, но все пак... Макар да не можеше да се примири с неясното положение, тя не намираще кураж да го промени. Нощем се мятеше без сън в леглото си, измъчвана от изкушението да стане и да отвори свързващата врата между спалните им. Защо да не влезе при него и да не го прелъсти? Няколко вечери дори беше посягала към бравата, но всеки път куражът

я напускаше и тя се скриваше отново в леглото си с чувството за поражение. Нощите ѝ бяха изпълнени с еротични фантазии.

Може би накрая Мелиса щеше да осъществи намерението си, ако не беше мъчителната неизвестност за връзката между Доминик и Дебора. Много пъти се беше клела, че другата жена не я интересува, че Доминик не изпитва никакви чувства към нея, че посреща с видима досада и гняв опитите ѝ да завладее вниманието му при различните светски събирания. Но не можеше да си обясни защо съпругът ѝ продължава да приема това положение и защо търпи нахалството на англичанката. Мелиса се намираше в състояние на непрекъснато объркване, придружено от буйни изблици на гняв. Когато бяха сами, Доминик се държеше мило и любезно и изразът в сивите очи караше сърцето ѝ да бие по-силно, но когато бяха в общество, посвещаваше голяма част от времето си на Дебора и изпълняваше глупавите ѝ прищевки.

Естествено тя също носеше голяма част от вината за създалото се положение, защото твърде често допускаше Лейтимър до себе си. Но какво друго бих могла да направя? — запита се ядосано тя. След като мъжът ми обсипва с внимание друга жена, на мен също ми е позволено да се позабавлявам с някой красив джентълмен, нали? Проблемът се състоеше в това, че тя изобщо не се забавляваше с Лейтимър и всеки миг, прекаран в компанията му, беше мъчителен. Не, че той ѝ се натрапваше — напротив, винаги се държеше с подчертана учтивост, — но всеки път, когато бяха заедно, тя си повтаряше, че понася присъствието му само заради сестра му и че никога не би го допуснала до себе си, ако Доминик нея оставяше, за да се забавлява с Дебора.

Фанатичното ѝ придържане към мнението, че Доминик не е негодникът, за каквото го представяха Джош и Лейтимър, се разколеба значително през последните седмици, но тя продължаваше да си вътълпява, че може би все пак го е преценила неправилно. Все още беше решена да поговори с Джош, но досега не беше успяла, защото чичо ѝ, също както Доминик, беше постоянно в движение.

Ройс също нямаше време за нея, или поне така ѝ се струваше, защото плахите ѝ опити да го въвлече в сериозен разговор винаги завършваха с напомняне, че братовчед ѝ има важна среща и не бива да я пропусне. Ако не знаеше, че мъжете наистина имаха много работа, Мелиса щеше да си помисли, че Ройс я избягва. Но имаше още нещо,

което не ѝ даваше мира. Защо Ройс беше толкова... толкова стеснителен в нейно присъствие? Какво криеше от нея?

Разочарованието ѝ вдъхна нова смелост и един следобед в началото на октомври тя спря решително Ройс, който беше дошъл у тях да търси Доминик, но не го беше намерил.

— Не си отивай! Искам да поговоря с теб! — помоли тихо тя.

Ройс веднага застана нащрек. Тъй като беше вече на вратата, той се обърна към нея и отговори учтиво:

— Друг път, мила, сега нямам никакво време.

Този път Мелиса беше решена да постигне своето. Тя улови ръката му, вдигна очи към лицето му и проговори с тон, в който се смесваха молба и заповед:

— Не бързай толкова, Ройс. Трябва да говоря с теб.

Бледото ѝ лице и тъмните кръгове под очите, свидетелство за безброй безсънни нощи, трогнаха сърцето на мъжа. Той се подчини и отговори меко:

— Щом настояваш, мила.

Мелиса го отведе в салона и го накара да седне на дивана. Той я изглежда загрижено, целуна ръката ѝ и попита:

— Е, кое те тревожи толкова много?

Красивите ѝ устни потръпнаха.

— Нима личи? А аз си мислех, че добре го прикривам.

— Не и от мен — усмихна се Ройс. Колкото и неприятно да му беше, заговори направо: — Доколкото разбирам, става въпрос за Доминик и флирта му с Дебора? Още първата вечер ти казах, че няма защо да се боиш от онази, личност.

— Добре, но защо Доминик ѝ позволява да го преследва? — проплака Мелиса, обезумяла от страх и несигурност.

— Защото така трябва — отговори кратко Ройс. Ролята, която бе поел, ставаше все по-неприятна.

Мелиса отвори широко очи. Вместо да я успокои, Ройс още повече я обърка.

— Защото така трябва? — повтори слисано тя. — Какво значи това? Дебора държи Доминик в ръцете си, така ли?

Ройс въздъхна.

— Разбира се, че не, и ако ти не беше толкова наивна, щеше да забележиш, че съпругът ти гори от желание да удуши досадната лейди

Боудън и никога повече да не се отделя от красивата си женичка.

Погледът ѝ се спря върху него с болезнена настойчивост.

— Откъде знаеш? Той... той изобщо не искаше да се ожени за мен. Не помниш ли, че баща ти беше този, който ни принуди да го сторим! — Тя преглътна с мъка. — А Дебора Боудън е красива и знае как да се харесва на мъжете.

— Освен това е интригантка и егоистка! — изръмжа Ройс, който вече не можеше да се сдържа.

Тъй като братовчед ѝ винаги се беше отнасял любезно с красивата англичанка, Мелиса още повече се обърка.

— А аз си мислех, че ти си очарован от нея... също като Закари и Доминик.

— Всемогъщи Боже! — изрева сърдито Ройс. — Какви ги говориш! Никога не съм могъл да я понасям, дори когато Доминик беше изпаднал в умопомрачение и твърдеше, че е влюбен в нея. Слава Богу, това трая твърде кратко. Всеки, който не е наказан с пълна слепота, открива от пръв поглед, че тази жена е не по-малко опасна и безскрупулна от брат си.

— Аха — промърмори тихо Мелиса. — Значи ти не обичаш и Джулиъс? Защо тогава си непрекъснато до него? На всеки прием, на който съм присъствала в последно време, двамата сте неразделни... освен когато Лейтимър сяда до мен.

— Ето, затова исках да поговоря с теб — заяви Ройс и златнокафявите му очи заблестяха опасно. — Какво, по дяволите, целиш с това поведение? Защо окуражаваш онзи негодник?

Избухливият темперамент на Мелиса не закъсна да се обади.

— Щом Доминик не намира нищо лошо в това да ухажда други жени, аз също имам право да се... забавлявам с други мъже!

— Тогава си потърси някой джентълмен! — изкрещя извън себе си Ройс. — Защо си се насочила към човек като Лейтимър?

Изявленията на братовчед ѝ съдържаха някои очебийни несъответствия. Мелиса присви очи и попита заплашително:

— Щом Лейтимър е негодник, защо продължаваш да дружиш с него?

Ройс веднага усети опасността. Все още не можеше да разкрие истината на Мелиса. Беше сметнал за нужно да я утеши, но нямаше право да ѝ казва неща, които можеха да я изложат на опасност. За

разлика от Доминик, той знаеше, че братовчедка му умее да мълчи, когато е необходимо, и при други обстоятелства не би се поколебал нито за миг да ѝ се довери. Но много добре знаеше, че освен разумна, Мелиса е и смела до безумие, и има склонност към приключенията. Дори не смееше да си помисли какво можеше да се случи, ако тя решише да се намеси в историята с Лейтимър. А той не се съмняваше, че тя ще направи точно това, ако узнае истината. Не, не биваше да ѝ казва нищо повече. Трябваше бързо да измисли някаква лъжа. Освен това само Доминик имаше право да даде обяснение на жена си — той беше само неин братовчед и не биваше да си присвоява правата на съпруга!

След като взе това решение, той веднага пренесе дискусията в лагера на Мелиса. С най-сериозната си физиономия той проговори така самоуверено, че Джош би се зарадвал да го види:

— Не ти подобава да поставяш под въпрос действията ми. Освен това не си вече малко момиче, което не знае, че мъжът може да има някои приятели, които никога не би представил на жените от семейството си.

— Я не говори глупости! — изсъска с пламнали очи Мелиса. — Лейтимър не е някой уличен безделник, с когото си се запознал в кръчмата. Той е добре приет в обществото и много от почтените ни съседи канят с удоволствие и него, и сестра му. Затова те питам още веднъж — защо го наричаш негодник, а пред хората се преструваш, че ти е приятел?

В яда си Ройс си пожела Мелиса да не беше надарена с толкова остър ум. Трябваше да отклони вниманието ѝ, иначе тя скоро щеше да разбере каква игра играят с Доминик. Ако не беше сигурен, че братовчедка му ще поиска да участва в изобличаването на Лейтимър, той щеше веднага да ѝ разкрие истината. Но като си помисли как ще реагира Лейтимър, ако Мелиса му зададе няколко добре прицелени въпроса, направо го заболя стомах.

Той се постара да изглежда невъзмутим и отговори хладно:

— Не те засяга какво правя и какво мисля. Искях само да те предупредя, че Лейтимър не е джентълменът, за който се представя, и бих желал да проявиш малко повече разум и да си намериш друг мъж, с когото да флиртуваш.

Мелиса стисна ръце в юмруци, готова да се нахвърли върху братовчед си, както беше правила като дете. Днес обаче се задоволи да го изгледа заплашително и да отвърне като изискана дама:

— Както виждам, нямаме повече какво да си кажем. Искам да се извиня, че те задържах. — Тя му обърна гръб и не можейки да преглътне обидата и гнева си, заключи: — Сигурна съм, че и сам ще намериш пътя навън.

Ройс, който се чувстваше извънредно неловко и ядно проклрнаше несръчността си, се поколеба. Не само, че не беше постигнал нищо, ами и беше засегнал болезнено Мелиса и между тях бе зейнала пропаст.

— Лиса, не исках да се карам с теб, нито пък да ти причиня болка. Моля те, нека не се разделяме с лошо.

Мелиса също се разколеба, но нямаше никакво намерение да отстъпва. Не можеше да се преструва, че всичко е наред, след като Ройс очевидно беше скрил нещо важно от нея. *Какво ли е то?* — питаше се със смръщено чело тя. Първо показва загриженост за нея, но когато стана въпрос за Лейтимър, държанието му рязко се измени. Лейтимър... Лейтимър и сестра му в последно време предизвикваха странни реакции у мъжете от семейството ѝ. Дори Закари се влачеше след Дебора. Внезапно Мелиса се сети, че Ройс стана студен и пренебрежителен едва когато тя го обвини, че казва едно за Лейтимър и Дебора, а върши друго. Това беше интересно! Тъй като много добре разбираше, че няма да има никаква полза, ако се отчужди от братовчед си, тя реши да приеме предложението за помирение.

Обърна се към него и по устните ѝ пробяга усмивка.

— Ние с теб винаги ще бъдем приятели, Ройс — даже когато ме докарваш до бяс.

Мъжът се засмя и я целуна по челото.

— Ето я отново моята Лиса! А, сега, сърце мое, е време да тръгвам. — Лицето му отново стана сериозно и той направи последен опит да я успокои: — Лиса, не се тревожи за нищо. Всичко ще свърши добре.

Той изскочи навън и остави Мелиса сама, неспособна да се помръдне от мястото си. Мислите ѝ се насочиха точно в посоката, от която Ройс се страхуваше. Ройс не можеше да понася Лейтимър и сестра му и въпреки това се преструваше, че компанията им му е

приятна. Защо? Защо братовчед ѝ твърдеше така упорито, че флиртът на Доминик с Дебора не означава нищо, а съпругът ѝ се държеше като замаян от любов хлапак? Дали пък Доминик не играеше с Дебора същата загадъчна игра, която Ройс играеше с Лейтимър? Дали само се преструваше на очарован от нея, макар че истината беше друга? Защо правеха всичко това? — питаше се Мелиса, измъчвана от непоносимо любопитство.

Дори след много часове напрегнат размисъл тя не успя да достигне до някакъв резултат. Докато размишляваше, на няколко пъти се натъкна на един проблем, който досега не я беше смущавал особено: Дебора беше хванала на въдицата си не само Доминик, но и Закари.

Едва сега Мелиса осъзна колко често беше заварвала Дебора в Уилоуглен и колко пъти английчанката придружаваше брат ѝ при посещенията му в дома на сестра му. На приемите Дебора беше винаги близо до Закари — разбира се, когато не висеше на ръката на Доминик.

Оставяйки настрана проблема Дебора и Доминик, тя посвети мислите си на отношенията между Дебора и брат ѝ и някои от заключенията, до които стигна, никак не ѝ харесаха. Лейди Боудън не беше удостоила с нито един мил поглед Закари, преди финансовото състояние на семейство Сеймур да се подобри и преди младежът да получи своята част от наследството на дядото. Възможно ли беше Дебора да е протегнала нарочно пипалата си към един млад и неопитен ерген, за да го заслепи със зрялата красота на една напълно разцъфтяла жена?

Обезпокоена от хода на мислите си, Мелиса се разхождаше нервно в малкия салон, изпълнена с надеждата тези неприятни размишления да произтичат единствено от антипатията ѝ спрямо Дебора. За съжаление не я напускаше чувството, че, обсебена от тревогите около Доминик, тя е пропуснала да види опасността, която Дебора представляваше за младото сърце на Закари. Мелиса се опита да прогони грозните мисли, които непрекъснато се връщаха в главата ѝ, но два въпроса не излизаха нито за миг от ума и: Дали Дебора само се забавляваше за сметка на Закари или зад лицемерното ѝ удоволствие от компанията му се криеше по-сериозен мотив?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Същия въпрос си задаваше и Джулиъс Лейтимър, който седеше в дневната на красивата, наета само преди месец къщичка в края на Батън Руж, и се взираше внимателно в сестра си. Присвил очи, той я оглеждаше изпитателно, докато тя се играеше с чашката за кафе и се преструваше, че не забелязва погледа му.

Братът и сестрата бяха сами. Джулиъс беше седнал в едно високо кожено кресло, а Дебора беше заела място насреща му, до една масичка, на която бяха поставени сребърна кана и чинийки със сладкиши. Разговорът им, едносричен и прекъсван от дълги паузи, не беше интересен за никого, ала когато Дебора небрежно спомена името на Закари, Лейтимър веднага наостри уши.

За разлика от Мелиса, която почти не познаваше Дебора, той не се съмняваше нито за миг в мотивите на сестра си. Все пак двамата бяха обсъдили подробно поведението си и бяха стигнали до извода, че Закари Сеймур може да се окаже много ценен източник на допълнителни доходи, особено след като вече имаше достъп до поставеното под попечителство наследство, фактът, че момъкът имаше богат и щедър зет, го правеше още по-привлекателен за тях. Затова и двамата незабавно се бяха заели да приложат метода, който в миналото винаги се беше оказвал успешен: Дебора омагьосваше жертвата с ослепителната си усмивка и влюбеният се стараяше да завоюва вниманието ѝ със скъпоценни подаръци. За голямо задоволство на брата и сестрата всичко вървеше по план: Закари не закъсня да засипе с подаръци жената, която му се усмихваше така примамливо, която така умело изразяваше възхищението си от него.

В последно време обаче Лейтимър все по-често се питаше дали Дебора не прекалява с тази малка комедия — един превъзбуден, улучен право в сърцето отблъснат обожател беше в състояние да причини много вреди, а той не можеше да допусне това. Нищо незначещ флирт, няколко срещи, това беше, което имаше предвид той, когато обясняваше плана си на Дебора. Дългите му, тесни пръсти потропваха нервно по масичката, но гласът му прозвуча небрежно:

— Не отиваш ли твърде далеч с младия Сеймур? Вече получи няколко много красиви нещица. Сапфирените обици от последната седмица са чудесни и сигурно ще ни донесат значителна сума в Лондон. Не разбираш ли, че не можем да си позволим грозни сцени и каквито и да било усложнения?

Дебора се усмихна лениво.

— Не си въобразявай такива страшни неща, Джулиъс. Повярвай ми, аз знам как да се справям с мъжете, а Закари е истинска овчица.

Лейтимър, който не си правеше илюзии за суетността на сестра си, не беше убеден.

— Преди известно време, докато ти се носеше с онзи Слейд в ритъма на валса на бала у Хамптънови, малкият не ми се стори никак кротък.

— Да, спомням си. Той се разсърди, даже избухна — промълви тихо Дебора и със замечтана усмивка продължи: — Закари е толкова мъжествен! Едва не отстъпих пред настойчивостта му...

Лейтимър застина на мястото си. В гласа му прозвуча неприкрита заплаха:

— Доколкото си спомням, уговорката ни гласеше, че няма да си позволяваш волности. Ти ме увери, че ще го омагьосаш, но няма да го прелъстиш.

— Не се тревожи за нищо, братко — отговори не без твърдост Дебора. — Много добре знам какво правя! Освен това — продължи с обичайния си хленчещ гласец тя — мисля, че заслужавам награда, след като пропуснах възможността да стана жена на Доминик и живях в онзи ад със стария Боудън. — Красивите й черти се опънаха. — Нима не знаеш какво ми струваше да целувам онзи похотлив стар пръч, да понасям отвратителните му ласки! Ако не го беше премахнал, кой знае колко още щях да издържа, без самата аз да посегна на живота му.

— Ти ще се научиш ли най-после да си държиш езика зад зъбите! — изръмжа вбесено Лейтимър. — Твоята бърбровост ще ни отведе на бесилката. Епизодът с Боудън е минало и най-строго ти забранявам да го споменаваш.

Дебора сви рамене и отпи глътка чай.

— Е, добре, но не ми се карай непрекъснато. — В очите й проблесна злоба. — Ти също не стигна далеч с онази жена.

Лейтимър отговори ледено:

— Вярно е, че не съм я имал в леглото си, но все пак си получих дълга — цели двадесет и пет хиляди долара, не забравяй! Те ни бяха много необходими, нали? Едва когато започнах да се опасявам, че няма почти никаква надежда да получа тези пари, реших да се възползвам от ситуацията и по друг начин. Най-доброто ми се стори да отведа в леглото си онази високомерна и дръзка личност. — По тесните му устни заигра злобна усмивка. — Струваше си да я науча на послушание... Бях готов да се откажа дори от парите...

— Така е, но ако не се откажеш от хазарта, ще загубиш и последното пени. Виж какво правиш в последно време!

— О, я си дръж устата! Аз знам какво правя. Роксбъри ни плати пътуването и ни обеща цяло състояние след връщането, но междуременно трябва да се представяме според положението си, да бъдем приети добре в тукашното общество. Особено от хората, които Роксбъри иска да спечели за своята кауза. Като споделям навиците им, те ме смятат за един от своя кръг. Знаеш ли, много от тези плантатори са невероятно дръзки играчи и човек, свикнал да борави с картите, може да направи от тях пяло състояние. Така ще се сдобием с доста повече пари, отколкото ни е обещал Роксбъри. Възнамерявам да се възползвам в пълна степен от този неочакван източник на средства. А ако всички смятат, че в момента не ми върви, толкова по-добре. — Сините му очи святкаха злобно. — Скоро ще почна да печеля и ти ще промениш мнението си за картоиграческата ми страст.

— Имаш ли предвид някой определен човек?

Лейтимър кимна.

— Да. Младият Франклин. Той е толкова безобиден и толкова лесно се оставя да го мамят, че чак ми е неприятно да го върша.

Дебора изпуктя презрително.

— Дано само не забележи, че го мамиш, защото никак не ми се иска да се стигне до някоя грозна сцена като онази в Лондон.

Лейтимър отхвърли забележката ѝ с яден жест.

— Няма за какво да се тревожиш — увери я самодоволно той. — Дори ако заподозре, че не играя честно, не може да направи нищо друго, освен да ме извика на дуел. Пък и какво ме е грижа за тези американски диваци! Няма да останем дълго тук. Към края на годината ще бъдем в Ню Йорк, а скоро след това ще се върнем в Лондон — по-богати от всякога.

Дебора все още не беше убедена.

— Трябва ли първо да загубиш толкова пари?

— Нямам намерение да губя безкрайно, не се бой. Важното беше да го накарам да повярва, че е по-добър играч от мен, и да приспя бдителността му. Щом съм загубил определена сума, а след това започна да печеля, всички ще повярват, че късметът ми е проработил, и няма нито за миг да помислят, че съм ограбил онзи млад глупак.

— Да не мислиш, че Доминик няма да прозре ходовете ти? — попита сухо Дебора.

Грозна омраза разкриви класическите черти на Лейтимър.

— Толкова по-добре! Нека ме прозре, но аз няма да допусна още веднъж същата грешка, когато застана срещу него на полето на честта! Този път ще остане жив само един от нас и можеш да бъдеш сигурна, че не аз ще лежа в праха залян с кръв.

Дебора отново изкриви устнички и изхленчи обвинително:

— Все още не разбирам защо не се съгласи да се омъжа за него, когато имах тази възможност. Той е много по-богат от ужасния Боудън, освен това щях да се чувствам много по-приятно в неговото легло, отколкото в леглото на онзи старец...

— Затова ли продължаваш да се умилкваш около него? Да не се надяваш, че ще получиш онова, което тогава не успя?

— Ами ако е така? — попита разгорещено Дебора. — Ти имаш достатъчно жени, не виждам защо и аз да не се позабавлявам с мъж по свой избор. Нима трябва цял живот да омагьосвам мъжете, които ти си избрал според богатството им? Знаеш ли колко исках да се омъжа за Доминик!

Лейтимър скочи от мястото си и застана пред нея. Наля си чаша чай и заговори с глас, в който се примесваха гняв и съжаление:

— Ако знаех, че е толкова богат, нямаше да ти попреча да го заведеш пред олтара. Тогава обаче бях на мнение, че си имаме работа с един нахален дръвник от колониите, който е дошъл да си търси съпруга, с която да се изфука пред провинциалните си приятели. — Докато разбъркваше чая със сребърната лъжичка, той продължи да разсъждава на глас: — Но дори да знаех нещо за богатството му, надали бих се съгласил да го направя свой зет. Доминик е твърде умен и никога не би допуснал да го измамим. Сигурно щеше да се наложи да го убия много по-скоро, отколкото стария Боудън.

— Бракът със стария не донесе нищо — отвърна хапливо Дебора. — Освен това не съм сигурна, че бих допуснала да премахнеш Доминик — може би щеше да ми достави удоволствие да бъде негова жена.

— Много се съмнявам. Можеш ли да си представиш, че ще живееш някъде на края на света, заобиколена от цяла тълпа деца? Откакто сме тук, не си престанала да се оплакваш, че и страната, и хората са скучни и глупави. Наистина ли смяташ, че би се задоволила да живееш погребана в тази пустош, далеч от блясъка на Лондон? Не си въобразявай такива глупости, сестричке!

— Вероятно си прав. За съжаление трябва да призная и друго — Доминик е много променен. Станал е дори по-красив от някога, но пък...

— Но пък не е толкова влюбен в теб, нито е склонен да не забелязва грешките ти, нали? И изобщо не се стреми да ти се хареса — установи цинично Лейтимър. — Не забравяй, че си има жена, и то красива жена!

— А това те вбесява! — парира го със сладък глас Дебора. — Макар да се преструваш на безразличен, ти не можеш да й простиш, че ти избяга и се ожени за друг. И то не за кой да е, а за Доминик Слейд! Аз те познавам твърде добре, братко.

— Нямам нужда от поучения! Положих твърде много усилия да си възвърна доверието на Мелиса и сега няма да ти позволя да развалиш всичко с проклетата си бързивост! Твоята задача е да омагьосаш Закари, а ако толкова искаш, преспи с Доминик, само не затормозявай красивата си главица с разсъждения за отношението ми към Мелиса.

Дебора му хвърли отровен поглед, но предпочете да премълчи. След сцени като тази желанието ѝ да се отърве от ботуша на брат си се събуждаше с нова сила, макар че обикновено се задоволяваше той да разполага с живота ѝ, дори ако това означаваше да се омъжи за човек, който можеше да ѝ бъде дядо. Джулиъс я владееше изцяло, а тя, ленива, алчна и суетна, каквато си беше, се подчиняваше, защото той ѝ разрешаваше повече свободи от който и да било съпруг или любовник. Влюбена в себе си, тя не пречеше на Джулиъс да урежда живота ѝ във всяко едно отношение — което не изключваше някои гневни избухвания. Но само толкова. Тя се вгледа мрачно в красивото му лице.

— Това не е почтено. Ти имаш определени намерения към онази малка глупачка, а на мен не е позволено да се позабавлявам с брат ѝ, така ли?

— Не ти ли е достатъчен съпругът на дамата? — подигра се злобно Лейтимър.

Изражението ѝ стана още по-мрачно.

— Достатъчно ми е да го привлека в леглото си, но как да остана насаме с него?

— Щом е толкова важен за теб, защо не го поканиш на среща? Ако обстановката е подходяща, няма да ти е трудно да го прелъстиш.

Ясните сини очи светнаха.

— О, да, разбира се! Как не се сетих по-рано!

Мрачното ѝ настроение се изпари, тя скочи и се втурна с танцуващи стъпки навън. Ала горе, когато седна пред малкото си писалище, лицето ѝ отново помръкна и тя се взря безпомощно в листа хартия. Знаеше много добре какво трябва да напише, за да го накара да се отзове на поканата ѝ, но работата беше там, че не познаваше подходящо място за среща, където никой нямаше да им попречи.

Потънала в мислите си, тя седеше и отхвърляше възможностите една след друга. Накрая скочи и ядно смачка хартията. Нямаше смисъл да пише на Доминик, без да е сигурна за мястото на срещата...

Дебора не беше единствената, която планираше прелъстяване. Лейтимър възнамеряваше да направи същото с Мелиса, макар да не знаеше дали просто я желае или го прави само защото е съпруга на Доминик Слейд. През последните месеци беше положил извънредни усилия да поправи грешката си спрямо нея. Осъзна, че е подценил гордостта и куража ѝ, и едва в последно време повярва, че доверието помежду им е възстановено. Това изпълни сърцето му с нова надежда. Беше му много трудно да играе ролята на разкайващ се, да крие бясната злоба и завист към Доминик, които го гризяха, и да не дава израз на разочарованието си, че плячката се е изплъзнала от ръцете му и се е омъжила за смъртния му враг. Коварна усмивка заигра на устните му. Скоро покорността и упоритостта му щяха да дадат плодове.

Усмивката му стана още по-широка. Без да знае, сестра му бе подкрепила плана му. Дебора щеше да направи опит да улови в мрежата си Доминик, а това щеше да го сближи още повече с Мелиса.

Само заради това беше позволил на Дебора тази тайна среща. Ако сестра му успееше да прелъсти съпруга на Мелиса, той щеше да утеша измамената съпруга, да я окуражи, да ѝ предложи помощта си... А когато Мелиса се почувстваше достатъчно унижена... Лейтимър се ухили. Ако оценката му беше правилна, тя щеше да плати със същата монета на мъжа си веднага щом узнаеше за измяната му. И тогава той щеше да я посрещне с отворени обятия...

Неочакваната и нежелана женитба на Мелиса и Доминик Слейд беше тежък удар за Лейтимър. Той беше толкова сигурен, че заложеният от него капан ще щракне, толкова уверен, че младата дама ще предпочете да му се отдаде, вместо да изгуби бащиния си дом, че новината за предстоящата женитба го накара да загуби ума и дума. Минаха седмици, преди да се примири с факта, че плячката му се е изплъзнала и че добре обмисленият му план да се наслади на прелестите ѝ и след това със съжаление да ѝ съобщи, че все пак държи да получи парите си, се е провалил. Беше побеснял от гняв и дори получаването на дължимата сума не беше в състояние да прогони чувството, че е бил жестоко измамен.

На всичкото отгоре времето напредваше. Според плана, разработен преди година с Роксбъри, той трябваше много скоро да замине за Ню Орлиънс. Затова, ако желаше да получи удовлетворение, трябваше да побърза. Преди да си тръгне оттук, трябваше да свърши и някои други неща. Една от най-големите радости, които му предстояха, беше да сложи рога на смъртния си враг. Освен това трябваше да обере паричките на младия Франклин...

Подсвирквайки си доволно, Лейтимър стана и отиде в спалнята си. Трябваше да се преоблече за предстоящото си излизане. Предстоеше му приятна мъжка вечеря в дома на Томас Нортън, богат ерген, който живееше на миля извън Батън Руж. Ройс Манчестър беше обещал да дойде да го вземе, за да отидат заедно.

Мисълта за Ройс го накара да смръщи чело. Привързаността на младия мъж му създаваше немалко тревоги, защото не беше забравил, че в Лондон Ройс беше добър приятел на Доминик и се беше отнасял към него с хладно пренебрежение.

Първата му мисъл беше, че Ройс го шпионира, за да го улови в някоя безчестна постъпка. Лейтимър едва не избухна в смях. Планът на Роксбъри беше толкова съвършен, че не криеше почти никакъв

риск. Пък и той нямаше никакво намерение да пъхне главата си в примката, дори заради парите, обещани от онази стара лисица.

Освен това — защо да рискува кожата си, когато имаше толкова други начини да се сдобие с пари? Така самодоволно размишляваше Лейтимър, докато се спускаше по витата стълба. Особено когато имаше насреща си безгрижен глупак като младия Франклин! Жестока усмивка разкриви устните му. Днешната мъжка вечер щеше да означава край на късмета за някои от тукашните господа...

За разлика от врага си Доминик, който също беше поканен на тази вечеря, никак не ѝ се радваше. В последно време не беше оставал нито за миг насаме с Мелиса и много му се искаше да прекара една спокойна вечер с нея. За съжаление Ройс унищожил плана му в зародиш с настояването си да приемат поканата на младия Нортън.

Даминик си спомни как само преди три дни приятелят му се оплака с недоволно святкащи очи:

— Вярно е, че ти трябва да понасяш непрестанните умилквания на красивата Дебора, но аз не само трябва да търпя компанията на Лейтимър, а и да се преструвам, че го смятам за най-добрия си приятел — при това без никакъв резултат! Водих го по бордеите, пиянствахме по цяла нощ, посещавахме борбите с петли — нищо! Да не мислиш, че ми беше много приятно! Този човек е негодник и душата му е по-черна от тази на дявола! Не мога да го понасям и ако трябва да издържа още една вечер, нищо чудно да прибегна до насилие. Най-малкото, което можеш да направиш, е да дойдеш с мен у Нортън и да споделиш бедата ми.

Макар и неохотно, Доминик се съгласи и вместо тиха и спокойна вечер сред собствените си четири стени, сега го очакваше весела и необузdana мъжка компания. Закари също беше обещал да дойде. Двамата възнамеряваха да отидат заедно. Доминик тъкмо оправяше бялата си вратовръзка пред огледалото, когато чу гласа на Закари откъм стълбата.

Братът на Мелиса беше дошъл много рано, но тъй като можеше да влиза по всяко време в дома на младото семейство, това не представляваше проблем. След като предаде шапката си на слугата, той влезе в малкия салон и радостно поздрави седналата на дивана Мелиса, която стискаше в ръка томче със сонети. Домашната ѝ роба издаваше, че възнамерява да си остане в къщи.

— Какво става? — провикна се Закари. — Най-ухажваната красавица в околността седи сама до камината? Или очите ме лъжат?

Мелиса остави книгата настрана и се засмя.

— Не ми се подигравай, братко! Говориш така, сякаш съм станала маниачка на тема забавления.

Младежът се отпусна в едно кресло и отговори на усмивката ѝ.

— Трябва да признаеш, че последните месеци бяха изпъстрени със забавления — и това въпреки войната! Откакто се омъжи — и откакто получихме наследството, разбира се, — всички ни канят на приемите си. Струва ми се, че не съм прекарал нито една вечер в къщи...

Мелиса огледа брат си и сърцето ѝ заби от любов и гордост. В тъмносиния копринен жакет и колосаната бяла вратовръзка Закари изглеждаше великолепно — типичният богат, безгрижен аристократ! Струваше ѝ се невероятно, че само преди половин година двамата се бореха отчаяно да опазят покрива над главите си.

В гласа ѝ прозвуча съжаление:

— Толкова неща се промениха...

Меланхолията ѝ не убягна от вниманието на Закари и усмивката му угасна. Той се приведе напред и попита:

— Лиса, ти не съжеляваш за брака си, нали? Щастлива ли си? Знам, че в началото имаше известно напрежение, но... но всичко това е вече минало. Или не е така?

Въпросите му изненадаха Мелиса и тя се поколеба какво да отговори. Дали съжеляваше за брака си? *Не!* — извика сърцето ѝ. *Не!* Само че отчаяно желаше обстоятелствата да се бяха стекли другояче. Щастлива ли беше? Усмивка озари лицето ѝ. Понякога просто хвърчеше от щастие. Друг път обаче...

Тя въздъхна. Въпреки привличането помежду им, въпреки вълнуващите погледи, които си разменяха, тя не можеше да бъде сигурна в чувствата на съпруга си. А историята с Дебора... Не, напрежението помежду им нямаше да изчезне, преди Дебора да се е махнала завинаги от живота им.

Между брата и сестрата нямаше тайни, затова Мелиса отговори внимателно:

— Не съм нещастна, но... Само ми се иска...

Тя не можа да продължи. Закари посегна към ръката ѝ.

— Лиса, ако мога да направя нещо за теб, трябва веднага да ми кажеш! Искам да си спокойна и щастлива!

Мелиса поклати глава.

— Никой не може да ми помогне. Проблемът е в Доминик и в мен.

Тези думи не бяха достатъчни за младежа и той стисна ръката ѝ с все сила.

— Бях много учуден от внезапното ти решение, знаеш ли? Уж не можеше да го търпиш, а се съгласи да се омъжиш за него! Не ти казах нито дума, но бях много разтревожен.

Братът и сестрата бяха толкова вдълбочени в разговора си, че никой не чу стъпките на Доминик по стълбата, нито пък го забеляза, когато спря до вратата, за да не им попречи. Той понечи да се върне, за да им даде възможност да си поговорят още малко, когато следващият въпрос на Закари го накара да замръзне на мястото си.

— Лиса, Джош ли те принуди да се омъжиш? Заради проклетото наследство, нали?

Мелиса се готвеше да отрече, но не посмя и Закари продължи:

— Сигурен съм, че е заради наследството! С какво те заплаши?

Мелиса седеше неподвижна, устремила поглед в брат си, не можейки да реши дали да му се довери. Тъй като знаеше, че нищо не е в състояние да го отклони от намерението му да узнае всичко, тя преговори колебливо:

— Наследството беше една от причините за тази сватба, но не единствената и не най-важната.

— Знаех си! — извика тържествуващо Закари. — Не, че не те разбирам — добави съчувствено той, — но ти отблъсна доста обожатели, не по-малко красиви и богати, а после, като гръм от ясно небе, се омъжи за човек, когото почти не познаваше.

Споменът за първата среща с Доминик я накара да се изчерви. Гласът ѝ прозвуча мечтателно:

— Да, понякога се случва... Времето няма нищо общо с чувствата.

— Може би — отвърна иронично Закари, — но трябва да признаеш, че в този внезапен годеж и в прибързаната сватба имаше нещо доста подозрително. Искам най-после да ми кажеш истината и да не ме отпращаш с двусмислени намеци.

Мелиса скочи като ужилена. Откъде брат ѝ можеше да знае? Сякаш бе прочел мислите ѝ, той се засмя.

— Мелиса, аз те познавам по-добре от всеки друг и отлично знам какво става в главата ти. Двамата преживяхме толкова неща заедно, но ти винаги си се старала да ме предпазиш от лошото. Спестяваше ми трудностите и сега не смей да го отричаш. — Той направи гримаса. — Аз не съм дете и не искам никога повече да криеш от мен неприятностите и проблемите си.

Мелиса уплашено потърси погледа му. Толкова ѝ се искаше да му каже истината! Но не можеше. Все още не.

— Ако ти кажа истината, ще ми обещаеш ли да не предприемаш нищо прибързано? Нали няма да предизвикаш никого на дуел, все едно колко грозна или позорна ще ти се стори историята ми?

Закари се отдръпна. Не беше очаквал такъв обрат на разговора им.

— Ами ако не ти обещаая?

— Или ще се закълнеш да мълчиш, или разговорът е приключен. — Мелиса знаеше много добре, че брат ѝ ще полудее от гняв и още сега ще предизвика Лейтимър на дуел. На всяка цена трябваше да му изтръгне това обещание.

Закари я изгледа недоволено, после неохотно кимна.

— Имаш думата ми. Макар изискването ти да ми се струва дяволски непочтено.

Доминик продължаваше да стои зад вратата, ужасен, че неволно е подслушал чужд разговор, и в същото време неспособен да се помръдне от мястото си. Дъхът му идваше на тласъци, сърцето му биеше като лудо и той чакаше нетърпеливо разкритията на Мелиса, разкъсван между страха и любопитството.

Едва що чула исканото от Закари обещание, Мелиса се отпусна облекчено на дивана. Сега, когато беше дошъл моментът на истината, думите изригнаха като вулкан от устата ѝ. Вече не можеше да се сдържи. Ужасните събития, довели до отиването ѝ в гостилницата, трябваше да бъдат споделени с някого, защото сърцето ѝ щеше да се пръсне. Макар да се ограничи само в най-важното, лицето на Закари помрачня и в очите му пламна луд гняв.

— Тази проклета свиня! — изпъшка задъхано той. — Само да го пипна!

Мелиса скочи на крака и улови ръцете му.

— Даде ми думата си!

Момъкът избухна в горчив смях.

— Имаш я — макар че с най-голямо удоволствие бих забил ножа си в мръсното му сърце! Няма да го направя, бъди спокойна! Само че не мога да си представя как тази вечер ще седя насреща му и ще се усмихвам. Защо си такава глупачка, Лиса! Защо още тогава не ми каза всичко!

— Защото веднага ще го извикаш на дуел, затова! Нали можеше да загинеш! Какво щях да постигна, ако ти бях разкрила истината?

Закари я изгледа гневно.

— Ти ще престанеш ли най-после да ме пазиш от всички трудности? — изръмжа той. — Щяхме заедно да се справим с тази заплаха. Поне нямаше да бъдеш сама, не разбираш ли! — Когато лицето ѝ остана безизразно, той продължи: — Не се бой, вече ти дадох думата си и няма да го извикам на дуел. А сега ми разкажи и останалото, макар че отлично си представям как е било. Заради Лейтимър предложи Фоли на Доминик, нали?

Мелиса кимна и отново заразказва. Не ѝ беше лесно да се изповяда, особено когато стигна до мига, в който беше объркала стаята и на сцената беше излязъл Доминик. Но не премълча дори заплахата на Джош да я лиши от настойничеството над брат ѝ.

След като свърши, в стаята се възцари напрегната тишина. Изтощена, но доволна, Мелиса се облегна назад и затвори очи.

— Вече знаеш защо се омъжих за Доминик.

— Всемогъщи Боже! Лиса, защо не ми каза нищо? Нима не вярваше, че ще те разбере? Ако беше казала истината, Джош и Ройс също щяха да проявят разбиране.

Мелиса отвори очи и го удостои с подигравателен поглед.

— Така ли мислиш? Джош само чакаше сгоден случай, за да постигне онова, което беше основната му цел още от седемнадесетия ми рожден ден насам. Освен това и двамата щяха веднага да хукнат при Лейтимър, за да го извикат на дуел! Нима трябваше да платят с живота си глупостта ми? Вярваш ли, че съвестта ми щеше да понесе подобен товар?

Закари беше извън себе си от гняв.

— Наш дълг е да защитаваме жените си от гадове като Лейтимър! Разбира се, че щяха да го извикат на дуел! — Безсилен да обуздае гнева си, той изкрещя: — Не беше почтено от твоя страна да ми изтръгнеш това обещание! Длъжна си да ме освободиш от него! Някой трябва да даде урок на онзи мръсник!

Мелиса поклати енергично глава и Закари скочи на крака.

— Трябва, Лиса! Трябва да ми позволиш да му се отплатя, както заслужава!

— Отплата! — повтори Доминик, който не беше напуснал мястото зад вратата. Влезе в салона, без да почука, и хладно попита, сякаш беше чул само последната дума: — Кой на кого иска да се отплати?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Като двама заловени на местопрестъплението грешници Мелиса и Закари се обърнаха рязко и погледнаха ужасено Доминик. Полагайки отчаяни усилия да скрият от него не само темата, но и сериозността на разговора, двамата се оплетоха в невероятни глупости.

— Отплата? — повтори с подозрителна невинност Закари. — Не е, ставало въпрос за това... само се опитвах да убедя Лиса, че съм много виновен пред нея. Последните седмици ѝ посвещавах твърде малко време.

— Така е — присъедини се забързано Мелиса, докато Доминик вдигаше вежди с неприкрито недоверие. — А аз му казах, че не му се сърдя за нищо. През последните седмици всички мъже бяха много заети.

Възцари се напрегнато мълчание. Братът и сестрата очакваха със страх реакцията на Доминик. Облекчението им беше видимо, когато той отвърна небрежно:

— Вашата взаимна привързаност е достойна за похвала. — После хвърли бърз поглед към Закари и продължи провлечено: — Не ми се иска да те отнемам от сестра ти, но е крайно време да тръгваме, не мислиш ли?

— О, да, разбира се — побърза да отговори Закари, целуна сестра си по бузата, потупа я успокоително по ръката и светкавично изскочи навън.

Доминик пристъпи към Мелиса, спря на сантиметри от нея и я погледна право в очите. На устните му се появи странна усмивка. Лицето му се смекчи. Нервите на Мелиса бяха опънати до скъсване и тя едва успя да скрие нервното си треперене, когато Доминик посегна към ръката ѝ. Той залепи гореща целувка върху студените ѝ пръсти и проговори дрезгаво:

— Искаше ми се да прекараме една спокойна вечер само двамата и нямам никакво желание да се забавлявам в мъжка компания... но може би така е по-добре — има неща, които повече не могат да бъдат отлагани.

Той стисна ръката ѝ и с едно-единствено мощно движение я вдигна от дивана и я привлече към себе си. Докато устните му се плъзгаха по бузата ѝ, прошепна с треперещ от желание глас:

— Цяло чудо е как издържах през последните седмици!

Мелиса, пронизана от стрелата на удоволствието, събра цялата си смелост и попита едва чуто:

— Защо? Аз мислех... мислех, че след онази нощ... че ти... Срамът ѝ попречи да продължи, но Доминик разбра какво искаше да му каже. Лицето му изразяваше бурна нежност.

— Смяташе, че ще повторя процеса, нали? — подразни я мило той. Пръстите му се впиха в рамото и, устните му се сведоха към нейните — чувствени, търсещи. — О, скъпа моя, ти дори не подозираш колко силно копнея да дойда отново в леглото ти, колко нощи съм лежал буден и съм мислил за теб, как се чувствах, когато те държах в обятията си, но... — Той изкриви отвратено уста. — Има известни... задължения, от което трябва да се освободя, преди да се поддам на изкушението, което ти представляваш за мен. Когато отново легна до теб, помежду ни не бива да има сенки и неразбирателства. — Той я погледна настойчиво. — Разбираш ли за какво говоря?

Мелиса кимна бавно. Красивите ѝ очи бяха изпълнени с надежда и копнеж.

— Мисля, че разбирам — отвърна задавено тя. — Но те моля... погрижи се това да стане по-скоро.

Доминик простена и устните му завладяха нейните в страстна целувка, целувка, която възплащаваше целия глад и разочарование на изминалите седмици. Целувката свърши така внезапно, както беше дошла. Доминик се отдръпна от нея и проговори накъсано:

— Бих го направил още сега, в този момент. Но ти се кълна, че въздържанието няма да трае дълго. — След още една бърза целувка по тръпнещата ѝ уста той се обърна и изскочи от салона.

Мелиса, в чийто очи грееха звезди, докосна с трепереща ръка устните си, неспособна да повярва в току-що разигралата се сцена. Дали можеше да се надява? По гърба ѝ пробягаха сладостни тръпки. После, поддавайки се на някакъв внезапен импулс, тя сложи ръце на кръста си и затанцува като безумна из стаята. На устните ѝ играеше по детски непосредствена усмивка.

Не по-малко глупава беше усмивката на Доминик, който намери Закари в галерията. Ала само след няколко минути езда усмивката се изпари, очите му се присвиха в тесни цепки. Цялото му същество се бунтуваше. Как може да бъде толкова сляп? Всичко се беше разиграло пред очите му, а той не пожела да го види! Своенравен и дебелоглав, какъвто си беше, той не поиска да се довери на инстинкта си. *Но сега вече край*, каза си решително Доминик. *Никога няма да погледна жена си със студени, преценяващи очи.* Мелиса беше точно такава, каквато изглеждаше — красива, смела, безстрашна, накратко, истинско съкровище! Глупавата усмивка отново огря лицето му, докато погледът му беше устремен право напред. В главата му танцуваха представи за бъдещето, една от друга по-прекрасни.

Въпреки слабата лунна светлина, която бе потопила местността в синкав полумрак, Закари скоро забеляза усмивката на зет си. Времето беше подходящо за доверителен разговор.

— Аз... надявам се, че между теб и Лиса всичко е наред? — попита почти плахо той.

— Добре сме — отговори безгрижно Доминик, — но се надявам, че много скоро ще бъдем още по-добре.

Окуражен от думите му, Закари отиде по-нататък. Устремил поглед в тесния път, той попита направо:

— Лейди Боудън постигна ли целта си при теб?

Доминик го изгледа подигравателно.

— Лейди Боудън никога няма да постигне целта си — дори ако целият свят повярва, че вече е успяла.

Закари дръпна юздите на коня си.

— Какво означава това? — попита остро той.

— Това, което казвам. Тази млада дама не ме привлича ни най-малко. — Доминик също спря, осенен от внезапно хрумване, и прибави, подчертавайки всяка дума: — Прелестите й загубиха всякакво значение за мен от мига, в който срещнах сестра ти.

— Значи ли това, че аз напразно съм ухаждал и отрупвал с внимание тази самовлюбена, повърхностна личност? — попита невярващо и малко ядосано Закари.

— Скъпи Закари, ти ме засрамваш — отвърна развеселено Доминик. — Да не би да твърдиш, че си се пожертвал?

Закари заби шпори в хълбоците на коня си и препусна напред.

— Ами да, аз повярвах, че си в интимни отношения с онази нахална англичанка, и си казах...

— Че малко конкуренция няма да ми навреди?

— Да, защо не? Лиса ми е сестра и трябваше да ти попреча да я направиш нещастна — провикна се в отговор Закари, чийто очи святкаха войнствено.

Веселието на Доминик се изпари. Гласът му прозвуча тържествено:

— Нямам никакво намерение да правя Мелиса нещастна и никога повече няма да ѝ давам основания за тревога. Ако ми позволи, през всички дни, които ми остават, ще ѝ показвам какво означава за мен и колко празен щеше да бъде животът ми без нея.

Закари, засрамен от този изблик на чувства, се постара да скрие обхваналото го вълнение и отвърна с нарочна небрежност:

— Не убеждавай мен! Аз отдавна знам, че си мъж на място, но увъртането ти около тази жена ме разтревожи до смърт.

— Можеш спокойно да забравиш лейди Боудън, приятелю. Тя изпълни предназначението си.

Закари се изкушаваше да продължи тази интересна тема, но нещо в поведението на Доминик му подсказа да си мълчи. Преди да са намерили друга тема за разговор, в края на тесния път се появи къщата на Том Нортън. След минута двамата скочиха от конете си и бяха посрещнати сърдечно от очакващия ги домакин.

Том Нортън, едър рус младеж, великодушен по природа и дарен от съдбата със значително богатство, не си отказваше никое развлечение. В негова полза говореше фактът, че, макар и единствен син на рано овдовяла майка, не беше разглезен, нито се отличаваше с някакви екстравагантности. Навършил пълнолетие само преди няколко месеца, той сметна, че е крайно време да заживее самостоятелно. Купи си неголяма, но много удобна къща, като заяви, че това е само първата крачка към независимостта. В тази къща щеше да се състои и днешната мъжка вечер.

Нортън беше поканил цяла дузина господа, повечето от които бяха на неговата и на Закари възраст. Четири или пет гости бяха в началото на тридесетте, така че Доминик не се чувстваше като старец между момчета. Тъй като беше дошъл само поради настояванията на Ройс, той не се учуди, като завари приятеля си в големия, елегантно

обзаведен салон, небрежно облегат на мраморната камина. Присъствието на Лейтимър до една от масичките за игра също не представляваше изненада.

След като бе представен на няколко младежи и получи чаша с превъзходно бренди, Доминик се запъти с отмерени крачки към Ройс.

— Както виждам, нашият общ познат продължава да доказва сръчността си на онези, които не са се вразумили — проговори тихо той, вдигайки чашата към устните си.

— Така изглежда. Онзи там е младият Франклин. Лейтимър играе с него вече няколко седмици и е загубил значителна сума пари. Сигурен съм, че скоро ще се погрижи съдбата да стане благосклонна към него. Не бих се учудил, ако Франклин почне да губи още днес — отбеляза сухо Ройс, без да сваля очи от младия мъж с кръгло детско лице, който седеше срещу Лейтимър.

Лейтимър и Франклин играеха карти на малка масичка в другия край на салона. Тъй като Лейтимър беше с гръб към тях, двамата приятели можеха да наблюдават играта, без англичанинът да забележи интереса им. И двамата видяха как в мига, когато щастieto мина на негова страна, от ръкава му се плъзна карта.

— Много е добър, трябва да му се признае — отбеляза лениво Доминик. — Толкова добър, че въпреки огромното си внимание едва успях да проследя движението му.

От устата на Ройс се изтръгна сочно проклетие.

— И с този негодник трябваше да се държа любезно и приятелски! — изсъска ядно той. — Повярвай ми, твоята задача беше много по-лесна.

— Може би... но лека-полека започвам да мисля, че Лейтимър и сестра му ни правят на глупаци въпреки всичките ни усилия. Дълго размишлявах и стигнах да някои много важни заключения... — когато Ройс вдигна вежди, Доминик докосна ръката му и настойчиво продължи: — Лейтимър не е шпионин. Играч, измамник и изнудвач, да, но не и шпионин — за това му липсва разум. Смятам, че оскъдните сведения, които получих от Дебора, са достатъчни. Тя също не е особено умна, но никога не би издала връзката с Роксбъри или намерението му да осъществи контакт с бивши британски офицери, ако беше имала основания да предполага, че това ще застраши положението на брат й.

— Ами ако не е посветена? Ако Лейтимър има и други задачи? Ако не ѝ е казал всичко?

Доминик поклати глава.

— Помисли малко, Ройс. Двамата работят заедно. Сега ми е ясно, че го правят открай време. Двамата се интересуват единствено от себе си, от подобряването на финансовото си положение и в никакъв случай не биха рискували живота си в такъв опасен терен, какъвто е шпионажът. Забрави ли, че шпионите у нас ги бесят?

Ройс, втренчил замислен поглед в гърба на Лейтимър, отговори прегракнадо:

— Убийците също увисват на бесилката... а ние сме почти сигурни, че старият Боудън тежи на съвестта на Лейтимър... и че Дебора е съучастница.

— Знам това. Но рискът е бил твърде малък. Един старец, останал сам, след като прислугата се е оттеглила за нощта... Какъв шанс би могъл да има срещу двама? Лесно са осъществили плана си. Но шпионаж? — Доминик смръщи чело. — Един шпионин, още повече човек, който на всяка цена държи да се отърве жив, не може да избира хората, с които работи... а да шпионираш означава да си имаш работа с много хора по цялата страна, не само с един оглупял от любов старик. — Тъй като Ройс продължаваше да мълчи, Доминик заговори нетърпеливо: — За Бога, само погледни ясната следа, която са оставили двамата, идвайки от изток! Изобщо не са се опитвали да се прикрият. Дори са подчертавали факта, че са британци и ще останат тук само докато трае войната. Е, навсякъде твърдят, че вършат всичко това само от симпатия към нашето дело, но направили ли са нещо, за да ни подкрепят? Влезли ли са в някоя организация, който работи за войната? Лейтимър споменал ли е поне веднъж, че би желал да се присъедини към армията?

— Това нищо не доказва. Ако е шпионин, военните задължения няма да му попречат да си върши работата. А и не е било възможно да скрият факта, че са британци.

Доминик въздъхна уморено.

— Не, това не, но аз просто не мога да повярвам, че Лейтимър е шпионин, макар че много ми се иска да го видя на бесилката! — Той помълча и прибави замислено: — По-скоро бих го определил като авангард на някой по-добър агент...

Ройс го изгледа смаяно.

— Ама разбира се, точно това е! — извика невъздържано той и веднага сложи ръка на устата си. Трябваше на всяка цена да скрие вълнението си.

Доминик, чиито мисли работеха интензивно в тази посока, заговори отново:

— Как не се сетихме по-рано! Той не е шпионин, той е само инструмент, който подготвя почвата, който влиза във връзка с определени хора, склонни да предадат страната си. Конкретното предложение ще дойде от онзи, който излезе на сцената след Лейтимър.

— Това е единственото смислено обяснение — промърмори унило Ройс. — Особено като се има предвид какво знаем за Лейтимър и склонностите му.

Доминик отпи голяма глътка бренди, без да откъсва очи от стария си враг. Вече не се интересуваше от основанията му да дойде в Америка, вълнуваха го други мисли. Този негодник трябваше да си получи заслуженото. Доминик изкриви уста. Всъщност Лейтимър му беше направил услуга. Ако не беше... тогава и Мелиса нямаше да... Внезапно бе обзет от дива жажда за отмъщение. Какво ли щеше да стане с Мелиса, ако онази нощ не беше объркала стаите в гостилницата! В сивите му очи засвяткаха опасни искри. Крайно време беше Лейтимър да получи урок. Урок, който освен унижението ще му струва и много пари, каза си той и на устните му се изписа заплашителна усмивка.

Веднъж взел решение, той остави чашата си.

— Мисля, че е време да отида при нашия приятел Лейтимър. Все пак той заслужава по-добър противник от онзи младок с жълто около устата.

При тези думи Ройс застина на мястото си. Погледът му издаваше отчаяние. Не можеше да не забележи, че приятелят му има по-дълбок мотив за действията си. В позата на Доминик имаше нещо от решителността на звяра, който дебне плячката си. Ройс хвана приятеля си за ръка и се опита да го разубеди:

— Не ставай глупак! Нямам намерение повторно да ти бъда секундант и да гледам как излагаш живота си на опасност за някаква дреболия.

Доминик го изгледа пренебрежително и издърпа ръката си.

— Нямам намерение да рискувам. Освен това не ми е достатъчно просто да го убия. Искам да му сторя нещо, от което да го заболи истински — и най-доброто е да опразня кесията му!

Ройс беше безпомощен. Той познаваше много добре приятеля си и разбираше, че е безсмислено да го разубеждава. Запътилият се към масата на Лейтимър Доминик се държеше съвсем естествено, но приведената глава и отпуснатите рамене бяха недвусмислено предупреждение за всеки, който го познаваше добре. Ройс въздъхна, защото знаеше, че ще защитава приятеля си, каквото и да се случи. Изруга тихо, отдели се от любимото си място до камината и също се запъти към масичката за игра.

Сякаш усетил надигащата се опасност, Лейтимър хвърли бърз поглед към врага си. Изразът на самодоволна небрежност се изпари в миг и отстъпи мястото си на бдителна загриженост. Все пак се постара да изпише на лицето си учтив интерес и проговори лениво:

— Днес младият Франклин не играе в обичайния си стил. Струва ми се, че още не е дорасъл за опитен играч като мен... Бихте ли заели мястото му?

Доминик се усмихна с вълча усмивка, в сивите му очи проблеснаха стоманени искри.

— Точно такова намерение имах! — Той се обърна към смутения младеж, който седеше срещу Лейтимър на тапицираната с филц маса, и му се усмихна топло и с разбиране. — Нали нямате нищо против, Франклин? — попита учтиво той. — Лейтимър и аз сме стари... противници и тъй като в момента съдбата явно е благосклонна към него, струва ми се, че е дошло времето да съживим старото си... съперничество. Разбира се, само в случай, че вие нямате нищо против!

Франклин, който се беше почувствал засегнат от обидното пренебрежение на Лейтимър, остана поласкан от учтивостта на Доминик.

— Не, разбира се, че не, сър! — отговори веднага той и фино изрязаната му уста се разкриви в горчива гримаса. — Тази вечер наистина играх ужасно.

Доминик зае мястото на Франклин и проговори многозначително:

— Е, може би причината е в картите, не в уменията.

Лейтимър застина на мястото си, но бързо се овладя и попита заплашително:

— Какво трябва да означава това?

— О, съвсем нищо — отговори небрежно Доминик. — Да започваме ли? — Вълчата му усмивка накара англичанина да се почувства несигурен.

Закари, който разговаряше оживено с Даниел Манчестър на другия край на салона, също забеляза раздвижването на Доминик. Ала едва когато видя накъде се е запътил зетят му, интересът му се събуди. Когато Джордж Франклин стана и отстъпи мястото си на Доминик, по гърба на младежа пробягаха студени тръпки. Страхът му нарасна, когато видя лицето на Ройс, изправил се като статуя зад стола на приятеля си.

Закари разбра, че предстои решителна битка. Усмивката на Доминик и преувеличената му учтивост криеха заплаха. Неволно Закари си припомни вечерта в гостилницата, когато случайно беше споменал името на Лейтимър. Никога нямаше да забрави реакцията на Доминик и предстоящата партия между двамата стари врагове можеше само да обтегне до краен предел нервите му.

— Искам да погледам партията между Доминик и Лейтимър — обърна се той към Даниел. — Ела и ти, ако желаеш.

Следван от учудения поглед на братовчеда си, Закари се запъти с бързи крачки към масичката за игра и зае място до Ройс. Даниел, зад чийто небрежни маниери се криеше остър ум, веднага усети надигащата се опасност и без да се бави, последва братовчед си. Повечето от младите господа забелязаха стълпилите се около масата гости и побързаха да се присъединят към тях, за да разберат има ли нещо интересно.

Може би Лейтимър се притесни от внезапния интерес към предстоящата игра на карти и от това, че изведнъж се оказа в центъра на вниманието на всички гости, но по лицето му не пролича нищо. Той посрещаше с усмивка и учтиво кимане всеки нов зрител. Присъствието на толкова зрители щеше да му попречи да приложи някои от известните си номера и тъй като не искаше да рискува да го уловят, той реши да играе честно. Наблюдаван от толкова много очи и то по време, когато почти всички господа бяха още трезви, всеки опит за измама щеше да бъде забелязан.

Доминик веднага разбра, че противникът му е притеснен. В дълбините на сивите очи пламна студена подигравка, когато проговори полугласно:

— Тъй като около нас се е събрала такава изискана публика, смятам, че е редно да ѝ предложим подобаващо представление... На колко играхте с Франклин?

След кратко колебание Лейтимър отговори:

— Партия между приятели — десет долара точката.

Доминик вдигна вежди.

— Хиляда долара за партия — доста висока цена за приятелството, не намирате ли? Но тъй като ние с вас също сме стари приятели, бих предложил да увеличим ставката. Какво ще кажете за петдесет долара точката?

Това не беше твърде високо, но и не беше никак малко, особено като се имаше предвид обстоятелството, че Лейтимър бе загубил от Франклин много повече, отколкото възнамеряваше първоначално. Той познаваше отлично уменията на Доминик и опита му в хазарта. Не особено доволен от обрата на събитията, той мълчеше, докато мислите лудо се блъскаха в главата му в търсене на някакъв изход. На всяка цена трябваше да обърне нещата в своя полза. Светлите му очи оглеждаха замислено затвореното лице на противника. От опитния му поглед не можеше да убегне, че Доминик търси открит сблъсък. Разбрал това, Лейтимър едва не избухна в смях. Мъж, който се оставяше да бъде воден от избухливия си темперамент, беше лесна жертва. Убеден, че ще спечели и ще си възвърне част от загубената от Франклин сума, той отвърна небрежно:

— Петдесет? Нали казахте, че трябва да се представим добре? Аз смятам, че по сто за точка е много по-приемливо от някакви си мършави петдесет.

Доминик се усмихна доволно и Лейтимър бе обзет от неприятната мисъл, че сам е пхнал главата си в примката. Ала преди да е успял да размисли, противникът му проговори в най-добро разположение на духа:

— Отлично! Вие ли ще давате или да започна аз?

Лейтимър сви рамене. Погледът му издаваше бдителност.

— Моля, раздавайте!

Доминик размеси бавно колодата от тридесет и две карти и раздаде по дванайсет с умение, свидетелстващо за дълга практика. И двамата бяха отлични играчи и партията напредна бързо, тъй като никой не се колебаеше в тегленето на карти и обявяването на взятките. Всеки отразяваше майсторски ударите на противника. Скоро се разбра, че двамата са равностойни. Загубите и печалбите се уравновесяваха.

Все пак първата партия бе спечелена от Лейтимър. Без да крие задоволството си, англичанинът промълви:

— Мисля, че ми дължите около десет хиляди долара, Слейд!

— О, надявам се, че ще ми дадете възможност за реванш? — попита невинно Доминик.

Сред гостите се надигна одобрително мърморене. Макар че Лейтимър много искаше да прибере парите на Доминик и да си тръгне, той знаеше, че е невъзможно да откаже реванша и с това да намали шансовете си за успех при младия Франклин. Освен това фактът, че беше победил стария си враг, му достави огромно удовлетворение. Самочувствието му нарасна, а перспективата да спечели още беше твърде привлекателна за човек като него, за да може да ѝ устои.

Следващата партия трая много по-кратко и бе спечелена от Доминик. Когато последното раздаване свърши, той изгледа противника си с безизразно лице, облегна се назад, отпи глътка бренди от чашата, която бе помолил да му донесат, и проговори провлечено:

— Е, сега сме квит... Няма нищо по-скучно от игра, завършила наравно, не намирате ли? Още една партия?

Вбесен от загубата и в същото време сигурен, че е била случайност и че е многократно по-добър от противника си, Лейтимър се съгласи и в очите му просветнаха алчни пламъчета. Започна следващата партия. С всяко раздаване самодоволството на англичанина нарастваше, макар че печалбите и загубите запазваха сравнително равновесие.

С напредването на вечерта тълпата зрители започна да се разрежда, ала Ройс и Закари не се помръднаха от местата си. И двамата наблюдаваха внимателно представлението, което им се предлагаше. Даниел, който усещаше, че нещо става, макар да не знаеше точно какво, също не се отделяше от масата. От време на време разменяше по някоя дума с гостите или правеше кратка обиколка на салона, без да изпуска от очи двамата играчи.

Полунощ дойде и отмина. Стана един часът, после два. Свещите догоряха, някои гости се сбогуваха, но Лейтимър и Доминик не спираха да играят. Около три и половина, след края на поредната партия, резултатът отново беше равен. Доминик се прозина и уморено предложи:

— Както изглежда, няма да има победител. Да свършваме ли?

Лейтимър прецени предложението и неистовото желание да спечели срещу мъжа, когото смяташе за свой враг, надделя над тъмното предчувствие за надигаща се беда. Все още беше уверен, че равенството е случайно и че има реален шанс да увеличи печалбата. На всяка цена трябваше да спечели. Беше забелязал, че Франклин го наблюдава отдалеч, и не искаше младежът да го сметне за недостоен противник — мнение, което щеше да унищожи в зародиш всичките му планове. Потънал в мрачни размишления, той изгледа противника си, отбеляза мътните очи зад натежалите мигли, празната чаша до ръката му. После вдигна чашата си и отпи голяма глътка.

— Желаете ли да продължим? — попита бавно той.

Сякаш за да потвърди, че късният час му създава проблеми, Доминик се прозя отново.

— Зависи само от вас — отвърна любезно той и махна с ръка на застаналия наблизо слуга да му напълни чашата.

Окуражен от тези признаци на умора, Лейтимър се усмихна.

— Защо не? — попита небрежно той. — Не ми е за първи път да седя на масата до разсъмване.

Доминик сведе поглед.

— Както желаете, но тъй като е вече късно, а и имахме достатъчно време да се опознаем, бихме могли да увеличим ставката.

— Какво предлагате? — попита спокойно Лейтимър. — Може би по сто и петдесет на точка?

— Слабо, скъпи мой, извънредно слабо! Имах предвид нещо съвсем друго... Да речем, по петстотин?

Зрителите извикаха в един глас. Дори Ройс вдигна изненадано вежди. Това вече беше прекалено! Какво, по дяволите, беше намислил Доминик?

Лейтимър, чиято алчност се бореше с предпазливостта, се поколеба. Петдесет хиляди долара бяха цяло състояние! Ако изгубеше, финансовото му положение щеше сериозно да се разклати. Загубата

щеше да погълне всичко, което бе успял да събере до този момент, и да го изправи на ръба на пропастта. Обаче ако спечелеше... Непоправимият играч, който живееше в него, отказваше да мисли за бъдещето в случай на загуба. В крайна сметка изкушението да спечели такава огромна сума именно от Доминик Слейд надделя над всички останали мисли.

— Много добре — отговори той с алчно святкащи сини очи.

— Само една партия — заяви решително Доминик. — Както и да свърши, няма да настояваме за реванш, нали?

Беше ясно, че това ограничение е неприятно на Лейтимър. Доказа го нервното потръпване на лицето му. Предчувствието за опасност, което досега успешно потискаше, отново се обади, този път по-ясно от всякога. Но след като тълпата зрители го бе принудила да играе честно, така сега същите тези зрители и неблагоприятното впечатление, което щеше да предизвика в случай на отказ, го накараха да отговори кратко и ясно:

— Съгласен.

Лейтимър загуби правото да дава и от този миг нататък късметът го изостави. Той губеше непрекъснато, а Доминик играеше с такава безмилостна агресивност, че англичанинът изгуби голям брой точки, смятани за сигурна печалба. Когато започна последното раздаване, в салона вече проникваха първите утринни лъчи.

Доминик се облегна назад в креслото си. Лицето му издаваше сънено безразличие.

— Точката ви е добра, сър — проговори раздражено Лейтимър.

— А квинтата ми?

Лейтимър изкриви уста.

— Тя също.

Партията продължи и стана ясно, че Доминик е по-добрият. Краят дойде бързо. След кратък поглед към отворените пред Доминик карти Лейтимър втренчи невиждащи очи в единствения коз, който Доминик държеше в ръка. Тъй като знаеше, че всичко зависи от тази единствена карта, той огледа внимателно всички свои бройки и след минута проговори решително:

— Купа! — И със замах остави последната си карта на масата. Доминик се усмихна.

— Това е за мен — промълви бавно той и показа девет пики. Събра набързо спечелените точки и продължи подчертано любезно:

— Не е лошо за една нощ. Сумата, която ми дължите, възлиза на около петдесет хиляди долара.

Скривайки с мъка гнева и отчаянието си, Лейтимър сви рамене.

— Една вечер загубих в лондонския Уайт Клуб двойно повече от това. — Той се надигна, издуха от ръкава си несъществуваща пращинка и прибави с уморено безразличие: — Най-добре е да се срещнем утре при банкера ми. Вероятно разбирате, че не нося у себе си толкова пари.

Доминик се усмихна отново с вълчата си усмивка и отговори дружелюбно:

— Както ви е удобно. Да кажем, в два часа?

Лейтимър се съгласи, без да трепне:

— Много добре.

Ройс и Закари едва сдържаха любопитството си. Без да се съобразяват с присъствието на Даниел, те нападнаха Доминик с въпроси веднага щом се сбогуваха с прозяващия се домакин, който търкаше зачервените си очи.

— Ще ми обясниш ли най-после защо го направи? — развика се Ройс. — Всички знаят, че нямаш нужда от пари, освен ако не те е постигнала някоя внезапна катастрофа.

— Нали не можеше да понасяш Лейтимър! Защо цяла вечер игра с него? — попита обвинително Закари.

Доминик се усмихваше невъзмутимо.

— Да речем, че имаше да ми връща известна сума... с лихвите.

Ройс го изгледа с присвити очи.

— Е, и уреди ли дълга си?

Доминик му намигна и отговори през смях:

— В пики, драги мой, изцяло в пики.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Едва когато предаде коня си в ръцете на ратая и тръгна бавно към къщата, Доминик се сети, че не беше много прилично да се връща толкова късно в къщи, особено след нощ, прекарана на игралната маса. Времето, когато се съобразяваше единствено със собствените си желания, беше безвъзвратно отминало. Беше сигурен, че Мелиса няма да реагира любезно на завръщането му в тази ранна сутрин, макар че мотивите за закъснението му бяха повече от благородни.

Положението се усложняваше още повече от многото неизречени неща помежду им. Стана му неприятно при мисълта, че жена му може да го помисли не само за женкар, но и за пристрастен към хазарта.

Той изкачи на пръсти стълбите към галерията, надявайки се да проникне в къщата незабелязан. Открехна бавно входната врата и се взря в полумрака като човек, замислящ нещо лошо.

Преддверието беше празно и той въздъхна облекчено. Изкачи няколко стъпала и когато повярва, че се е отървал, на площадката се появи Мелиса, отспала си и много бодра след една нощ, изпълнена с приятни сънища. Така и не се разбра кой от двамата остана поизненадан.

Като видя жалкото състояние на Доминик, Мелиса смръщи чело. Безгрижната и усмивка угасна. Погледът ѝ се плъзна по тъмните кръгове под очите, разхлабената вратовръзка и омачканите бричове.

— Нима се връщаш едва сега от вечерта у Том Нортън? — попита невярващо тя.

Доминик, който усети как вратовръзката стяга гърлото му, се изкачи с мъка по оставащите му стъпала.

— Представях си другояче срещата ни, но ако ми позволиш няколко часа отсрочка, ще ти дам задоволително обяснение за това къде и как съм прекарал нощта.

Моментът беше труден за Мелиса — по най-различни причини. Седмици наред си бе втъпявала, че съпругът ѝ не е толкова лош, колкото го представяха, а сега... След като почти бе повярвала, че

Доминик не се интересува от други жени, сега той изискваше от нея да извини отсъствието му през нощта.

Доверието ѝ бе поставено на огромно изпитание — Мелиса отлично помнеше как изглеждаше баща ѝ, след като бе загубил огромни суми на игралната маса. Трябваше ли сега да преживее същото и с мъжа си! В сърцето ѝ се надигна луд гняв, но тя се овладя и попита с подчертано равнодушие:

— Често ли го правиш?

Доминик се опита да улови погледа ѝ и с отслабващ кураж установи, че жена му се е отдръпнала от него. В красивите ѝ очи се четеше пренебрежение. Къде изчезнаха топлите искри, които през изминалите седмици му вдъхваха надежда? Трябваше на всяка цена да предотврати издигането на нова преграда помежду им! Той посегна към ръката ѝ и заговори настойчиво:

— Заклевам се, че това няма да се повтори. Уверявам те, че нямам навика да оставам по цяла нощ на игралната маса, и ти трябва да ми повярваш. Трябваше да уредя нещо... нещо, което със сигурност ще оправдаеш, когато узнаеш за какво се касае. — Макар че Мелиса се дърпаше, той я привлече към себе си. Притисна устни в бузата ѝ и продължи, подчертавайки всяка дума: — Ако настояваш, веднага ще ти кажа за какво се отнася. Аз обаче бих предпочел да не ти обясня сега, когато все още не разполагам с доказателства за онова, което съм свършил през последните няколко часа.

Мелиса не можеше да реши. Сърцето ѝ беше склонно да му даде всичко, което поискаше, но здравият човешки разум я съветваше да не се оставя да бъде омагьосана от властния му чар. Беше възможно той да иска само да печели време, за да измисли някакво оправдание, което да го оневини в очите ѝ... Ами ако казваше истината?

В гласа ѝ прозвуча неприкрито недоверие:

— Кога ще бъдеш в състояние да ми дадеш обяснение, след като не можеш да го направиш сега?

Доминик се усмихна и сърцето ѝ направи огромен скок.

— Какво ще кажеш за четири следобед?

Мелиса кимна хладно, казвайки се, че е изгубила ума си, едновременно с това изпълнена с отчаяна надежда, че сляпото ѝ доверие в Доминик ще бъде оправдано.

Той я целуна бегло по челото и заключи бодро:

— Много добре! Облечи най-хубавата си рокля и ме чакай в люлката точно в четири следобед.

Не знаейки да плаче или да се смее, Мелиса продължи да гледа след него, докато той изчезна в спалнята си. След малко вдигна рамене и тръгна надолу по стълбата. Скоро щеше да узнае дали е най-щастливата жена на света — или най-голямата глупачка!

Точно в два следобед Доминик пристигна пред единствената банка на градчето и не се учуди ни най-малко, когато завари на входа Ройс и Закари. След като завърза коня си за един кол, той скочи от седлото и се осведоми с ироничен поглед:

— Дойдохте, за да се убедите лично, че Лейтимър ще изплати дълга си, нали?

— И за да бъдем сигурни, че няма да направиш някоя глупост — изръмжа сърдито Ройс. — Например да го извикаш на дуел.

— Странно, но бях много по-доволен да го раня на игралната маса — отговори с усмивка Доминик.

Ройс го изгледа скептично, но премълча. Тримата влязоха в банката и веднага бяха поканени в кабинета на мистър Смитфийлд. Лейтимър, който изглеждаше уморен и мрачен, вече беше дошъл и седеше на тапицираното с кожа кресло пред огромното писалище на банкера. Възрастният мъж, чиито изискани черти изразяваха неодобрение, посочи на посетителите си столове, покашля се многозначително и заговори отмерено:

— Мистър Лейтимър ми обясни положението и ме упълномощи да ви изплатя голямата част от сумата още днес следобед.

— Голямата част? — повтори цинично Доминик. — Доколкото си спомням, вчера играхме на цялата сума, не само на част от нея.

Лейтимър застина на мястото си. Студените му сини очи святкаха злобно.

— Днес мога да ви платя тридесет и пет хиляди долара, не повече. Нима искате сестра ми и аз да останем без стотинка? — изсъска той.

Доминик го изгледа незаинтересовано.

— Простете, но ако си спомням добре, сумата възлизаше на петдесет хиляди!

— По дяволите! Много добре знаете колко ви дължа! — изрева ядно Лейтимър, поддал се за миг на омразата и разочарованието си.

Ала успя да се овладее, потисна гнева си и само злостните искри в сините очи разкриваха обзелата го ярост. След малко се покашля и отговори:

— Ще изплатя дълга си. Знайте, че нямам обичай да играя на суми, които превишават възможностите ми. За съжаление ще се наложи да изчакате известно време, преди да успея да събера остатъка. Надявах се, че сте достатъчно джентълмен, за да ми дадете известна отсрочка.

Погледът на Доминик издаваше безкрайно равнодушие.

— Джентълмен значи... Джентълменът не е способен да ви лиши от средствата за живот... да ви отнеме покрива над главата... да изхвърли вас и очарователната ви сестра на улицата и да ви остави само дрехите на гърба. Кой знае, ако трябваше да разчитате на милостта на някой непознат... Човек, попаднали в такава ситуация, е в състояние да извърши неща, които иначе са му отвратителни, неща отблъскващи и унижителни... Сигурен съм, че един истински джентълмен не би ви изложил на такава опасност. — Доминик погледна врага си право в очите и в погледа му нямаше капка милост. — Не, само един негодник, само един подлец и мерзавец би извършил подобно нещо. — Гласът му звучеше опасно тихо.

Лейтимър се скова, сякаш очакваше да го ударят. Ала Доминик му обърна гръб и заключи с безразличие:

— Разбира се, давам ви време да съберете парите. За разлика от някои хора аз не съм подлец. Колко време ви е необходимо? Седмица? Две?

Лейтимър се беше надявал на по-дълга отсрочка, но се излъга в очакванията си. Дори да беше имал намерение да върне цялата сума, което не отговаряше на действителността, той нямаше да успее да събере парите, преди да е изтекла поне половин година. Ръцете му се свиха в юмруци. Един ден Слейд щеше да си плати за унижението, на което го беше подложил... скъпо щеше да си плати...

Потискайки обзелата го жажда за отмъщение, той се постара да обмисли положението си. Сега най-важното беше да спечели време. Случилото се миналата нощ ограничаваше силно обсега на действията му, но все още в ръкавите му бяха скрити няколко коза. На първо място, младият Франклин. Трябваше на всяка цена да обере този младок, за да възстанови разклатените си финанси. Второ, корабът,

който след Нова година щеше да го отведе обратно в Англия, вече го чакаше. Ако успееше да отложи с няколко месеца изплащането на останалата сума, двамата с Дебора щяха да се измъкнат тайно от града и много скоро щяха да бъдат разделени от опасния Доминик Слейд с безкрайния океан — е, поне за известно време. Но поне щеше да има възможност да размисли какво да предприеме, ако Доминик се появи в Лондон и започне да настоява за парите си.

Лейтимър се намираше в много неловко положение. За да не рискува младият Франклин да откаже да играе с него, трябваше непременно да възстанови доброто си име в малкия град. За съжаление обаче не притежаваше достатъчно пари, за да си върне дълга на Доминик. Ако станеше известно, че не е платил дълговете си, плановете му щяха да пострадат. Почтените граждани щяха да престанат да го канят на приемите си и лошата слава без съмнение щеше да го последва чак в Ню Орлиънс. А трябваше на всяка цена да оскубе още няколко птички... Лейтимър възлагаше големи надежди на Ню Орлиънс и не искаше да рискува шансовете, които този известен с пороците си град предлагаше на човек като него.

Сега най-важното беше да получи отсрочка от Доминик. Ако успееше да го накара да почака поне до Нова година — а дотогава оставаха по-малко от три месеца, — тогава щеше да има време да спечели тлъста сумичка от Франклин и да се укрие в Ню Орлиънс. Роксбъри беше обещал да депозира известна сума в една от тамошните банки, следователно най-неотложните му проблеми щяха да бъдат решени още с пристигането. Но Лейтимър нямаше намерение да напусне страната само с парите от Роксбъри, макар в Лондон да го очакваше едно малко състояние. Като начало, възнамеряваше да измъкне колкото се може повече от Франклин и да плати на Доминик само толкова, колкото беше абсолютно необходимо.

След като премисли подробно възможностите си, той положи усилия да се усмихне и заговори с лениво безразличие:

— За съжаление положението ми е твърде трудно. — Забелязал острия поглед на Доминик, той разпери умолително ръце и продължи угоднически: — Както знаете, тук съм сред чужди хора. Дойдох в Америка с намерението да я пропътувам надлъж и нашир, затова още на тръгване от Лондон прехвърлих средствата за пътуването в няколко банки в различни градове, които възнамерявах да посетя. Стори ми се

по-просто, отколкото да нося парите със себе си. Една доста голяма сума ме очаква в една от банките на Ню Орлиънс. — Той се облегна назад и се постара гласът му да звучи безгрижно: — Колкото и приятно да беше пребиваването ми тук, смятам след седмици или две да се отправя към столицата на Луизиана. Ще ме облекчите извънредно много, ако ми позволите да уредя дълга си към вас след пристигането в този град. — И заключи с израз на учтив интерес: — Разбира се, вие сте в правото си да се откажете. Ако парите са ви необходими веднага, аз съм готов да изискам прехвърляне на сумата от банката си в Ню Орлиънс.

Доминик познаваше добре англичанина и не се съмняваше нито за секунда, че никога няма да получи парите си. Затова се поколеба какво да реши: дали да настоява за цялата сума или да остави Лейтимър още малко да се мята на въдицата...

Точно така, нямаше да му навреди, ако му нанесеше още един удар. Затова проговори отмерено:

— Нямам нищо против да почакам, докато заминете за Ню Орлиънс. — Усмихна се отзивчиво и прибави: — Всъщност, това стечение на обстоятелствата е благоприятно за мен, защото аз също имам намерение да посетя този град в най-скоро време. Закъсняло сватбено пътешествие, така да се каже.

Лейтимър, който вече си беше отдъхнал, усети как нервите му отново се опънаха. Почувства се като мишле в ноктите на безмилостна котка. Неловкостта му нарасна, когато Закари се провикна учудено:

— Лиса не ми е казала нищо за пътуване до Ню Орлиънс!

Без да сваля очи от Лейтимър, Доминик обясни:

— Реших го само преди миг. Смятам да я изненадам.

Лейтимър разбра много добре какво имаше предвид врагът му и попита, треперейки от гняв:

— Е, разбрахме ли се? Мога ли да платя остатъка в Ню Орлиънс?

Доминик, който започваше да се отегчава, се надигна от мястото си.

— Да. Предлагам да определим дата. Не бих желал да отлагаме твърде много.

— Да кажем, на първи декември? — предложи Лейтимър и също се изправи.

— Отлично. Но защо си тръгвате, Лейтимър? Не ви ли е интересно къде ще отидат парите ви?

Едва успявайки да овладее бушуващия в гърдите му гняв, англичанинът проговори мрачно:

— Какво значение има, след като вече не са мои?

Доминик се усмихна.

— Чуйте и ще видите дали няма да промените мнението си. — Без да сваля поглед от него, той продължи отсечено: — Желая да откриете нова сметка, мистър Смитфийлд, и да внесете в нея сумата, получена от мистър Лейтимър. Сметката да бъде на името на жена ми. Парите ще принадлежат само на нея. Нещо като... възмездие...

Устните на Лейтимър нервно потръпнаха. Най-после беше започнал да разбира. В погледа му пламна огън и той направи крачка към Доминик.

— Значи знаете! — изсъска той и цялата насъбрана омраза се отрази по лицето му.

Доминик се усмихна като сит тигър.

— Разбира се — отговори хладно той.

Тъй като не беше в състояние да запази приличие, Лейтимър изрева:

— Може и да сте спечелили този рунд, Слейд, но ще има и следващ път и тогава ще си платите за всичко!

Той се обърна рязко, изскочи от стаята и тресна вратата зад гърба си. За миг се възцари напрегната тишина, прекъсната от смаяния мистър Смитфийлд:

— Божичко, никога не бих повярвал, че мистър Лейтимър е в състояние да се държи по този начин! А аз го смятах за съвършен джентълмен...

Останалите трима се отказаха от коментар и банкерът се зае отново със задълженията си.

— Изчакайте за момент, мистър Слейд. Трябва да подготвя документите.

Доминик сведе учтиво глава и малко след това приятелите се сбогуваха тържествено с добрия банкер. Когато се качиха на конете си и потеглиха към края на града, те не бяха разменили и две думи, но веднага след като оставиха зад себе си последната къща, Ройс заговори възбудено:

— Не смяташ ли, че ни дължиш обяснение? За какво беше този цирк? Още от снощи имам чувството, че участвам в драма, от която съм пропуснал първите две действия.

Доминик се ухили широко.

— Работата е частна, Ройс, и засяга една дама, която ми е много скъпа. Не мисля, че е редно да я обсъждаме. — В очите му святкаха весели искри. — Ще се задоволиш ли, ако ти кажа, че получих удовлетворение с помощта на картите, вместо с шпагата? Освен това споменатата дама много ще се зарадва на това обстоятелство.

Още преди Ройс да изкаже гласно оформилата се в главата му хаплива забележка, Закари се провикна смаяно:

— Вчера си подслушал разговора ни!

Доминик кимна и без заобикалки призна:

— Точно така. Само те моля да не казваш нищо на сестра си. Най-добре е изобщо да забравиш, че този разговор се е състоял.

Ройс отново се намеси, без да крие любопитството си:

— Не смятате ли, че не е прилично да обсъждате тайните си пред трети човек? — Забелязал усмивките им, той продължи унило: — Е, от мен да мине. Сигурен съм, че и сам мога да си съчиня вълнуваща история. Пазете си проклетите тайни, колкото си искате!

Ройс изглеждаше толкова обиден, че двамата му приятели избухнаха в луд смях. Само след минута той се включи в общия изблик на веселие и тримата се сбогуваха в отлично настроение.

Щом пристигна в къщи, Доминик отведе коня си в обора и изкачи с лека стъпка стълбището към галерията. Нареди на прислугата да не го безпокои при никакви обстоятелства и тръгна да търси жена си.

Намери я в люлката, опъната между два млади дъба в едно сенчесто кътче доста настрана от къщата. Вечно зелени дъбове, от които висеше испански мъх, брези и брястове, обрасли с червени лози, обграждаха полянката. Лекият бриз носеше дъх на магнолиевы цветове и жълт жасмин. Доминик вдъхна дълбоко сладкия аромат и се запъти към яркосинята люлка.

Мелиса спеше дълбоко, притиснала до гърдите си томче сонети. По лицето на мъжа се изписа безкрайна нежност. Той се надвеси над спящата и я загледа. Мина известно време, преди с радост да установи, че е последвала съвета му и е облякла нова рокля, въздушно творение

от зелена коприна, украсена с много лакти тънка като паяжина брюкселска дантела. Жадният му поглед се плъзна по дългите тъмни мигли, малкия прав нос, сладката мека уста и своенравната брадичка. Моята жена, каза си той със смесица от учудване и радост. Моята скъпа, любима, смела жена.

Не можеше да си представи, че някога я беше смятал за алчна интригантка. Честно си признаваше, че е бил сляп за качествата ѝ. Че се е водил единствено от ината си и може би от съпротивата срещу начина, по който тя си беше играла с чувствата му още от първия миг. Не искаше да се влюбва, нямаше намерение да се жени, но щом в живота му се появи Мелиса, всичко се промени. Само да не беше се съпротивлявал толкова дълго срещу тази промяна...

В този миг Доминик беше готов дори да благодари на Лейтимър, който практически беше тласнал Мелиса в обятията му. Ала гневът, който го обзе след разкритията на Мелиса пред Закари, не можеше да угасне толкова лесно. Лицето му се помрачи, пръстите, които досега бяха милвали една копринена къдрица, неволно я стиснаха по-здраво.

Мелиса се раздвижи и отвори очи. Огледа се сънено, без да знае къде се намира, и когато видя гневното лице на Доминик толкова близо до своето, от гърдите ѝ се изтръгна уплашен писък.

Изпълнен със съжаление и разкаяние, че я е стреснал, Доминик пусна кичура, който държеше.

— Прощавай! Не исках да те уплаша.

Все още нащрек, Мелиса го изгледа крадешком, не можейки да вземе решение как да се държи. Двамата толкова отдавна не бяха оставали сами. Все още беше възбудена и потисната от късното му завръщане и от факта, че беше прекарал цяла нощ край игралната маса. Не стига, че беше женкар, а сега се оказваше, че е пристрастен към хазарта!

Макар че не беше престанала да се нарича глупачка, Мелиса се беше подготвила много грижливо за уговорената среща. Дойде при люлката много преди уговореното време и необичайната следобедна горещина бързо я измори. Без да съзнава какво прави, тя се отпусна в меката люлка и засънува как Доминик ѝ се кълне във вечна любов и как я моли за прошка. А сега сияйният образ от сънищата ѝ я гледаше с мрачно изражение на лицето.

Още преди да бе успяла да каже дума, Доминик се усмихна и отново заприлича на мъжа в съня ѝ.

— Отдавна ли ме чакаш? — прошепна нежно той, без да откъсва очи от разбърканите къдрици и зачервените ѝ страни.

Мелиса усети как сърцето ѝ заби по-бързо под този поглед. Тъй като се чувстваше неловко в това положение, тя понечи да се изправи, но Доминик меко я притисна обратно във възглавниците.

— Не ставай — промълви тихо той. — Изглеждаш толкова прекрасна... макар че ще е още по-прекрасно, ако можех и аз да легна до теб...

Мелиса искаше да се разсърди, или поне да изглежда овладяна и безразлична, но като видя тъмните кръгове под очите му и осеяното с тънките белези на умората красиво лице, сърцето ѝ се разтопи. Разгневена от поведението си, тя се нарече за кой ли път глупава гъска и отвърна, макар и не толкова твърдо, колкото ѝ се искаше:

— Ако прекарваше нощите си в къщи, вместо да скиташ...

— Сърдиш ли ми се, Лиса? — попита сдържано Доминик и посегна към ръката ѝ. — Имаш право, разбира се, но трябваше да свърша нещо много важно и то трая по-дълго, отколкото мислех първоначално. Както вече ти казах, нямам навика да не се прибирам по цяла нощ. — Усмивката му изразяваше смущение. — Е, случвало се е и това, когато бях млад и буен, но сега...

Тъй като не можеше да го остави да се отърве толкова лесно, макар че гневът ѝ беше отлетял някъде много надалеч, Мелиса се постара гласът ѝ да прозвучи възмутено:

— Тогава значи имаш странен начин да го показваш.

— И тук си права — отговори примирено той, бръкна в джоба на жакета си и извади чековата книжка, която бе получил в банката. Пусна я на гърдите ѝ и промърмори: — Надявам се това да ме извини, поне до известна степен.

Мелиса го изгледа смаяно, надигна се и така залюля люлката, че едва не се изтърколи на тревата. Доминик посегна да я задържи. Тя разтвори документа и между веждите ѝ се изписа дълбока бръчка. Не можеше да открие смисъла в цялата тази работа. В книжката пишеше, че на нейно име е открита сметка, по която са вложени тридесет и пет хиляди долара. Тъй като нямаше представа откъде са дошли парите,

логично беше да приеме, че Доминик е решил да я умилюва, като остави на нейно разположение такава голяма сума.

Засегнатата до дън душа, тя го изгледа хладно и заговори с леден тон:

— Как се осмеляваш да се отнасяш така с мен? Да не мислиш, че можеш да купиш всичко с парите си? Да не мислиш, че с богати подаръци ще ме накараш да си затворя очите пред скандалното ти поведение? Защо ме обиждаш, защо ме унижаваш? Как смееш! — При последните думи гласът ѝ затрепери. Тя се изправи като горда амазонка и великолепната коса се разсипа по раменете ѝ. Изгледа го с искрящи от гняв очи и хвърли книжката в лицето му. — Не искам проклетите ти пари! Никога не съм ги искала!

Доминик разбра веднага, че е направил грешка. Той обхвана с две ръце раменете ѝ, за да не ѝ позволи да избяга.

— Лиса, парите не са мои — започна да обяснява той. — Взех ги от Лейтимър. Цяла нощ играх с него — студено и пресметливо. Направих го само заради теб. Стори ми се, че така е по-добре, отколкото да го убия. Ти беше твърдо решена да не допуснеш дуел, затова реших, че е по-добре да го нараня по друг начин. Затова ме нямаше цялата нощ.

Мелиса замръзна на мястото си.

— Парите са на Лейтимър? — повтори слисано тя. — Защо си ги...?

В този миг ѝ просветна и изражението ѝ се промени невероятно очите ѝ станаха огромни, устата ѝ зяпна. Втренчила поглед в тъмното лице, тя беше неспособна да повярва в топлата му усмивка.

— Ти си подслушал разговора със Закари — проговори най-после тя.

Доминик кимна.

— Да, признавам, че безсрамно подслушах снощния ви разговор, и не съжалявам. — Той понижи глас и продължи, изпълнен с безкрайна нежност: — Откъде иначе бих могъл да узная, че съпругата ми, за която бях твърдо убеден, че ме е взела само заради парите, е невинна жертва на един безскрупулен подлец? Че онази вечер си попаднала неволно в стаята ми и че когато си ми предложила Фоли, това е бил отчаян опит да запазиш дома и честта си? Как иначе можех да разбера,

че не си опитна интригантка, алчна за парите ми, а една извънредно смела и почитена млада жена?

Обзета от внезапна плахост, Мелиса сведе очи към гърдите му, докато ръцете ѝ несъзнателно милваха реверите на елегантния жакет.

— Наистина ли мислеше, че съм се омъжила за теб само заради парите ти?

— Да, в началото да. — Устните му милваха къдриците на слепоочието ѝ. — Но само за кратко време. — Той се усмихна и продължи: — Много скоро забелязах, че не обръщаш внимание на подаръците ми, и това ме изправи пред нова загадка. Не можех да проумея защо не си склонна да обереш плодовете на усилията си, след като бе успяла да ме примамаш в клопката на брака.

Мелиса обви ръце около врата му.

— Не съм се омъжила за теб заради парите — пошепна едва чуто тя.

— Вече го знам... Смятам, че Джош е постъпил много зле, като е използвал Закари, за да те принуди да сключиш този брак, но от друга страна се радвам, че го е сторил...

Тъй като не искаше съпругът ѝ да поеме цялата вина за станалите недоразумения — все пак тя помнеше твърде добре известни събития, които я бяха представили в твърде неблагоприятна светлина, — Мелиса призна с готовност:

— Аз също нося вина за случилото се. Отнасях се ужасно с теб. Не биваше да те изхвърлям така жестоко от леглото си онази нощ и всъщност не исках да го направя. След това съжалявах, но бях толкова обърквана и толкова ме беше страх, че...

Тя замълча, защото съзнаваше, че само след миг щеше да му признае колко отчаяно се стреми към любовта му. Все още не беше готова за тази смела стъпка. Все още не вярваше в дълбочината на чувствата му. Доминик не беше произнесъл нито една любовна дума, а болезненият въпрос за връзката му с Дебора също оставаше открит.

Тъй като Дебора беше последната, за която Доминик би помислил в този момент, той не можа да свърже внезапното замълчаване на Мелиса с привидните си любовни афери. Беше толкова замаян от признанието ѝ, че едва се удържа да не я грабне в прегръдките си. Но тъй като гореше от нетърпение да чуе следващите ѝ думи, покри с целувки пламналите ѝ страни и тихо настоя:

— Беше те страх, че...?

Мелиса се разтопи в силните му ръце и Доминик повярва, че сърцето му е спряло да бие, докато чакаше напрегнато следващите й думи. За съжаление тишината беше прекъсната не от нежния глас на Мелиса, а от сърдечните викове на чичо Джош, който изскочи с големи крачки на полянката и гръмогласно изрева:

— Ето ви най-последно! Къде ли не ви търсих! Прислугата каза, че сте забранили да ви безпокоят, но аз знам, че няма да имате нищо против посещението ми! Особено след като нося такива добри вести!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Доминик имаше нещо против. Дори много. Потискайки идното проклятие, което напираше на устните му, той се отдръпна от Мелиса и се обърна към неканения посетител. Все пак трябваше да запази благоприличие. Изправи се и попита с много по-малък интерес, отколкото би проявил при други обстоятелства:

— Е, какви добри новини ни носиш?

Сияещият Джош потърка ръце и се провикна с ликуващ тон:

— Кораби, скъпи мой! Два кораба!

Докато Доминик го гледаше, без да разбира, Мелиса скочи от люлката. Тя знаеше много добре какво искаше да каже чичо ѝ.

— Два кораба са пробиха блокадата, нали? — попита зарадвано тя. Когато Джош кимна щастливо, тя се затича към него и се хвърли в прегръдките му. — Толкова се радвам за теб! Знаем колко копнееше за това!

— Вярно е, не мога да го отрека. Днес получих вест от Ню Орлиънс. Агентът ми съобщава, че товарът е много ценен и ще ни донесе цяло състояние. Както знаете, твърде малко кораби успяват да пробият английската блокада.

Мелиса помилва ръката му.

— Нали ти казвах да не се тревожиш и да проявиш малко повече търпение! Накрая нещата винаги се обръщат към добро. — Въпреки радостта си, тя не можеше да не си припомни твърдата му решимост да се добере до парите от поставеното под попечителство наследство на жена му... за нейна сметка. Вече не му се сърдеше, че я е принудил да се омъжи за Доминик, но добрата вест само потвърждаваше онова, което тя знаеше през цялото време — че рано или късно финансовото му положение ще се стабилизира и че ако се беше омъжила за някой от многобройните обожатели, които той се опитваше да ѝ натрапи, жертвата ѝ щеше да бъде напразна. Слава Богу, сега имаше мъж, когото обичаше, и макар че Джош беше допринесъл немалко за този брак, воден от користни подбуди, това вече нямаше никакво значение. Все пак тя не можа да се удържи да не го подразни. Намигна му весело

и пошепна в ухото му: Виждаш ли, парите от наследството всъщност не ти бяха необходими. Само като си представя, че ненужно пожертва щастието ми...

Джош хвърли нервен поглед в посока към Доминик.

— Хм. Недей така, скъпа. Сега не е време да разискваме тази тема. Исках само да ви съобщя добрата вест и да ви поканя на приема, който даваме вдругиден. Ще празнуваме заедно с всички съседи и приятели.

Мелиса едва се удържа да не се разсмее. Чичо Джош беше толкова лесен за разгадаване... колкото и да твърдеше, че иска да празнува, тя знаеше много добре, че ще му бъде много приятно да се похвали с късмета си. Целият свят трябваше да узнае, че Джош Манчестър отново има пари в джоба си!

— Сали и аз си казахме, че след вечеря господата биха могли да поиграят карти, а дамите да поклюкарстват за отсъстващите — допълни Джош и весело й намигна. — Ще дойдете, нали?

Доминик сложи ръка на рамото на Мелиса.

— Да, разбира се, че ще дойдем. — Слава Богу, че корабите не пробиха блокадата по-рано, каза си развеселено той. Ако Джош не беше изпаднал в толкова затруднено положение, сигурно нямаше да бърза да изпрати племенницата си под венчило. Той улови ръката на Джош и я разтърси с все сила. — Новината е великолепна! Радвам се за теб!

Джош, смаян от въодушевлението на Доминик, отговори несигурно:

— Да, новината наистина е прекрасна. А сега трябва да бързам, защото съм тръгнал да каня гостите.

Джош вече се беше обърнал да си върви, когато Мелиса реши да се възползва от неочакваното му посещение. Отдавна искаше да поговори с него за всичко, което й беше наговорил за Доминик. Като се добавеха събитията през изминалите седмици и особено случилото се последната нощ, тя не биваше да пропусне този удобен случай.

— Чичо, почакай! — извика тя. — Искам да ти кажа още нещо. — После се обърна към Доминик и плахо попита: — Нали нямаш нищо против да поговоря с Джош насаме? Няма да трае дълго.

Разбира се, че Доминик имаше нещо против, но след като моментът на интимност и без това беше разрушен и не беше много

вероятно да се върне, не му оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

— Разбира се, че не. Ще те чакам вътре.

Едва Доминик се бе отдалечил по посока към къщата, когато Джош се обърна към племенницата си с разкаяна физиономия. Със сигурност очакваше по главата му да се посипят обвинения за всички непочтени средства, към които беше прибегнал, за да се добере до наследството на Сали. Откъде можеше да знае, че двата кораба ще пробият английската блокада?

Той я погледна право в очите и раздразнено изръмжа:

— Лиса, ако смяташ отново да ми опяваш за проклетото наследство, нямам никакво намерение да те слушам! Действах според съвестта си и смятам, че всичко се обърна към добро, нали?

— Не става въпрос за наследството — поправи го с усмивка тя. — Става въпрос за Доминик.

— Какво? — изрева вбесено Джош. — Какво за него? Той е истински мъж! Добър човек. Много по-добър от всички, за които те сватосвах.

— Защо тогава ми наговори онези грозни неща за него? — попита делово тя.

Джош, който отдавна беше забравил първоначалния си план, се ядоса още повече.

— Какви грозни неща? — попита гневно той, не вярвайки на ушите си. — Никога не съм казал дори една обидна дума за него! Още от първия миг на познанството ни го смятах за... — Той млъкна като опарен, припомнил си какво беше замислил през онези първи седмици. — А, да... ами... Трябва да разбереш, че... — заговори безпомощно той и по лицето му се изписа чувство за вина.

Мелиса опря ръце на хълбоците си и нетърпеливо затропа с крак по земята. Въпросът ѝ прозвуча неумолимо:

— Ти наистина ли не помниш, че ме предупреди да се пазя от него? Не помниш ли, че го нарече страстен играч на карти и мъж, който предпочита определен тип жени? — Лицето на Джош изразяваше такова чувство за вина, че Мелиса едва не избухна в смях. Чичо ѝ наистина бе очернил пред нея Доминик с едничката цел да събуди интереса ѝ към забранения плод. Стараейки се да запази равнодушно изражение, тя присви очи. — Освен това ми заяви, че той

не е от типа мъже, които биха се омъжили за момиче като мен, така ли беше?

Джош подръпна нервно вратовръзката си и отговори заеквайки:

— Ами аз... аз сметнах, че след като отказа на толкова почтени момци... че ако опиша Доминик в малко по-ярки краски, ти ще...

Джош ме е излъгал! — помисли си щастливо Мелиса. Доминик не беше такъв, какъвто ѝ го беше описал! Много ѝ се искаше да се хвърли на врата на чичо си и да го разцелува.

— Ти си ме излъгал! — провикна се с добре изигран ужас тя. — А аз през цялото време вярвах, че съм се омъжила за женкар и играч!

— Не, Лиса, не! — Джош беше извън себе си. — Никога не съм искал да останеш с такова мнение за него. Исках само да събудя интереса ти.

Мелиса сведе поглед, за да не се издаде.

— О, чичо, как можа да ме заблудиш така! — въздъхна жално тя. — Аз ти вярвах и лъжите ти разрушиха брака ми.

Засегнат дълбоко от това драматично изявление, Джош изкрещя:

— Скъпо мое дете, никога не съм имал намерение да ти причиня болка! Ей сега ще отида да поговоря със съпруга ти и да му обясня всичко. — Само след миг обаче се сети, че Доминик ще приеме обясненията му с гняв и разочарование, и прибави разкаяно: — Сигурно ще ме повика на дуел, щом узнае истината.

Той хвърли боязлив поглед към племенницата си и се опита да измисли няколко утешителни думи. Като видя обаче, че тя е извърнала глава настрана и е сложила ръка пред устата си, в сърцето му се надигна подозрение. Сграбчи ръката ѝ и я дръпна с все сила.

— Лиса, ти, зверче такова! — изкрещя вбесено той и в следващия миг избухна в смях. Лицето на Мелиса сияеше. — Каква игра играеш с мен?

— Такава, каквато заслужаваш — отговори хладно тя. — Дано най-сетне проумееш, че е по-добре винаги да ми казваш истината.

Малко засрамен, Джош кимна.

— Вярно е, не биваше да се меся, но трябва да признаеш, че всичко се уреди много добре.

Усмивката на Мелиса стана мека и нежна.

— Може би... — промълви замечтано тя.

После махна с обич на чичо си и тръгна бавно към къщата. С всяка крачка чувството на завладяваща радост ставаше все по-силно. Доминик не беше казал, че я обича, но се държеше като влюбен. Защо иначе щеше да седне на масата срещу Лейтимър и да спечели всички тези пари за нея? Тя изглежда замислено чековата книжка, която все още държеше в ръка. Доминик беше неин съпруг и нямаше защо да открива сметка на нейно име, и въпреки това го беше направил. Това не беше просто проява на великодушие. *О, Боже, мили Боже, направи така, че да не се разочаровам!* — помоли се горещо тя.

Разбира се, беше много обидно, когато Доминик ѝ разкри, че я е подозирал в алчност и интригантство, но когато погледнеше назад, не можеше да не признае, че събитията, довели до брака им, я представяха в не особено ласкателна светлина.

Доминик изобщо не я познаваше и като се имаха предвид обстоятелствата, не можеше да не си помисли, че тя е сторила всичко, за да се добере до парите му. И въпреки това се беше отнесъл почтено към нея и беше проявил извънредно великодушие — като си припомни подаръците, с които я беше отрупал, Мелиса се засрами от начина, по който се беше отнасяла към него.

Докато тичаше по стълбите към къщата, в главата ѝ се загнезди една извънредно обезпокояваща мисъл и усмивката ѝ угасна. Доминик вече знаеше, че тя не беше искала да го принуди на този брак и се беше озовала в стаята му само по нещастно стечение на обстоятелствата, но фактът, че се беше оженил против волята си, не можеше да се отрече... Сам той ѝ го беше казал. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Може би само благородството и добротата го караха да се държи така с нея...

Въодушевлението ѝ се изпари, щастливите мисли бяха заместени от старите съмнения и тя влезе в преддверието с унило лице. Намери мъжа си в салона да разлиства нетърпеливо някакъв вестник.

Когато Джош им попречи, двамата се намираха в едно особено, повишено състояние на духа, което трудно можеше да се върне. Без разумна причина, между съпрузите отново се възцари предишното напрежение. Много им се искаше да продължат предишния разговор, но никой не знаеше как да започне.

Мелиса застана нерешително на прага. Доминик я погледа малко, после с усмивка се надигна и пристъпи към нея.

— Отиде ли си чичо ти?

— Да, и ми заръча да ти предам поздравите му — отвърна сковано тя. Стисна по-силно банковата книжка и направи крачка напред. — Искях да ти благодаря... и да се извиня, че прецених неправилно мотивите ти — заговори сериозно тя.

Двамата се погледнаха в очите и част от предишното сладко очарование се събуди за нов живот.

Доминик я привлече нежно към себе си.

— Не искам нито благодарност, нито извинение — промърмори едва чуто той.

Трепереща от вълнение, Мелиса се притисна до него.

— А какво искаш? — пошепна в ухото му тя.

Двамата бяха толкова потънали в този миг, че изобщо не чуха тропота от стъпки по галерията. Стреснаха се едва от силното чукане по къщната врата. Мелиса се дръпна настрана, от гърлото на Доминик се изтръгна полугласно проклятие.

— Ако е пак чичо ти, тежко му!

Той изскочи с големи крачки в преддверието и отвори с трясък външната врата. Недружелюбното изражение на лицето му не се промени ни най-малко, когато се изправи пред застаналия на прага Ройс Манчестър.

— Какво искаш, по дяволите? Лека-полека започвам да мисля, че хората от твоето семейство са твърдо решени да ме лишат от хармонията на брака!

— Май идвам не навреме, а? — попита заинтересовано Ройс, без да се засегне от нелюбезното посрещане. — Само че се ядосваш не на този, на когото трябва. Дошъл съм само защото Джейсън Севидж, приятелят на скъпия ти брат, ти е изпратил бърза вест.

— Джейсън ли? — учуди се Доминик.

— Ако ме пуснеш да вляза, ще ти разкажа всичко най-подробно — отговори с подчертана любезност Ройс.

Макар и неохотно, Доминик се отмести, за да му направи път. Тъй като знаеше, че Ройс не би дошъл по това време, ако не ставаше въпрос за нещо наистина важно, той разбра, че ще минат доста часове, преди отново да се наслади на сладостното усамотение с Мелиса. Не му оставаше нищо друго, освен да се подчини на съдбата си. Провря глава през вратата на салона и каза на жена си:

— Ройс е дошъл да поговори с мен за нещо важно и за съжаление не знам кога ще свършим.

Мелиса, която беше познала гласа на братовчед си, кимна сдържано. После обаче изтича при мъжа си и го погледна със святкащи от възбуда очи.

— Върви. По-късно ще имаме време един за друг. Все някога ще останем сами... — прошепна пламенно тя.

Този поглед и тонът на гласа ѝ накараха Доминик да загуби самообладание. В душата му нахлу такава бурна вълна на любов и желание, че той я притисна до себе си и впи устни в нейните, без да го е грижа за присъствието на Ройс.

— Повярвай ми, чакам с нетърпение да остана насаме с теб — пошепна в ухото ѝ той.

После се обърна и изчезна с Ройс, докато Мелиса остана като замаяна на вратата и се загледа след него. Мисълта за предстоящата нощ я изпълваше със сладостна възбуда. Обгърнатата от розова мъгла, тя изскочи от салона и хукна към стаята си.

Съвсем друго беше настроението на Доминик, който покани Ройс в малкия си кабинет в другия край на къщата.

— Е, какво те води тук по това необичайно време? — попита делово той, след като двамата се разположиха в удобните кожени кресла. — Смятах, че ще използваш по-добре следобед след дългата нощ, която прекарахме, вместо да идваш да ми досаждаш.

— Много добре знаеш, че обичам да ти досаждам — отговори невъзмутимо Ройс. — И двамата знаем, че нямам други занимания, освен да ядосвам приятелите си.

Боз да иска, Доминик се усмихна.

— Остави това и ми кажи какво иска Джейсън — подкани го малко по-любезно той.

Ройс извади от джоба на жакета си плик и го подаде на приятеля си с думите:

— Мисля, че знам какво пише в писмото. И аз получих вест от Джейсън, когато се прибрах на обед в къщи. Сигурно и на теб е писал същото.

Така и беше. Писмото беше кратко, новината от голямо значение.

Доминик,

Един британски шпионин, някакъв тип на име Антъни Дейвис, беше заловен в Ню Орлиънс. Първо отказа да говори, но заплахите на някои известни джентълмени го принудиха да промени мнението си. Призна, че Роксбъри го е изпратил да се срещне с Лейтимър на пети декември. По време на обиколката си Лейтимър изготвил списък на хората, които били склонни да работят с този шпионин. Трябва да узная имената им! Трябва да ги изтръгнеш от Лейтимър, без той да заподозре нещо. Не предприемай нищо срещу него — ще го хванем, когато пристигне в Ню Орлиънс. Междувременно намери списъка и направи копие. Един от вас трябва да ми донесе това копие възможно най-бързо. Както изглежда, ти се оказа прав — Лейтимър не е нашият шпионин. Задачата му е била да открие хората, подходящи за целите на Роксбъри. С помощта на списъка му шпионинът е трябвало да почне да работи.

Като се има предвид откритието ни, ти можеш да спреш с ухажването на прекрасната Дебора. Сигурен съм, че това ще те зарадва, но първо трябва да намериш списъка. Изпращам това писмо до Ройс, защото не съм сигурен дали все още си в Батън Руж. И на него писах същото. Надявам се двамата да побързате и да се сдобияте със списъка без особени трудности.

Най-сърдечни поздрави на теб и жена ти.

Джейсън

Без да каже нито дума, Доминик подаде писмото на Ройс и той го прочете набързо.

— Да, същото пише и на мен — потвърди замислено приятелят му. Доминик не знаеше какво да каже. След малко прокара ръка по лицето си и заговори глухо:

— Най-добре е да претърсим личните вещи на Лейтимър. Не смея да твърдя, че съм особено въодушевен от тази работа, но трябва да я свършим колкото се може по-скоро.

— Прав си — съгласи се Ройс и се облегна назад в креслото си. — Благодарение на достойната за съжаление връзка, която поддържах с него, аз знам, че тази вечер скъпият ми приятел ще вечеря със сестра си у семейство Ричардсън в имението Роуз Маунт. Ричардсън е страстен играч, макар че в последно време непрекъснато губи. Сигурен съм, че Лейтимър ще се опита да си върне поне част от парите, които изгуби от теб.

Доминик отметна глава назад и се загледа мрачно в тавана. Толкова чаканата нощ с Мелиса се отдалечаваше безкрайно. В гласа му прозвуча мрачно примирение:

— Щом трябва, ще отидем още тази нощ. — Тъй като не му се искаше да се откаже от всичките си надежди, той хвърли кратък поглед към Ройс и промълви: — Не може ли утре... Какво значение има един ден повече или по-малко?

— Ами ако не намерим списъка? Защо не помислиш, че могат да минат няколко дни, преди да го открием? Затова е най-добре да започнем още днес и дано късметът е на наша страна, за да замина веднага за Ню Орлиънс.

Доминик го изгледа иронично.

— Как така не си на мнение, че аз трябва да отнеса списъка на Джейсън?

— Разбира се, че не съм на това мнение! — отговори с ангелско изражение Ройс. — Ти си младоженец и времето ти е твърде скъпо, за да го пилееш с дълго пътуване по реката към един известен с пороците си град.

— Аха, а ти жадуваш за малко приключения и нови пороци, така ли? — ухили се подигравателно Доминик.

Без да се бавят, двамата се заеха да обмислят подробностите около рискованото си предприятие. Тъй като вече беше шест вечерта, Доминик покани Ройс на вечеря, която премина в много приятна атмосфера. Мелиса се справяше отлично със задълженията си на домакиня и въпреки това се усещаше известно напрежение. Това не беше най-приятната вечер, която тримата бяха прекарвали заедно — особено след като двама от триото горяха от желание третият да излезне колкото се може по-скоро!

След вечеря Мелиса остави господата пред бутилка порто и кутия пури и се оттегли в салона, където се отдаде на приятни мечти за

предстоящата нощ. Скоро Ройс щеше да се сбогува и тогава... Едва когато мъжете се присъединиха към нея, тя узна неприятната вест, че Доминик отново трябва да излезе.

Втренчила объркан поглед в мрачното лице на мъжа си, тя попита с нарастващо раздражение:

— Искаш да излезеш? Сега? Да излезеш с Ройс? А аз мислех...

Ройс, който местеше очи от едното тъжно лице към другото, спаси ситуацията, като се намеси:

— Мисля, че ще си позволя още една пура и ще изчакам навън, докато Доминик се приготви.

Младата двойка изобщо не забеляза излизането му. Доминик се изправи пред седналата на дивана Мелиса, улови ръцете ѝ и заговори с искрена молба:

— Мелиса, трябва да отида с него! Кълна ти се, това е последният път, когато те оставям сама!

Огорчена до дън душа, тя го изгледа със старото недоверие.

— Струва ми се, че тази сцена започва да се повтаря твърде често. Винаги има място, където трябва да отидеш, събитие, в което не ми е позволено да участвам... а и историята с лейди Боудън. — Погледът ѝ издаваше болка и наранена гордост. Гласът ѝ прозвуча глухо: — Търпението ми свърши. Върви, щом трябва, но не очаквай да ме завариш у дома, когато най-после се сетиш да се върнеш!

Доминик побледня като платно и отговори потиснато:

— Не ставай глупава! Най-горещото ми желание е да прекарам вечерта насаме с теб, но времето напират — трябва да свърша някои работи, колкото и да са неприятни.

В очите на Мелиса лумна златен огън, издаващ обзелата я дива ревност.

— Лейди Боудън, нали? — промърмори полугласно тя. — Пак ли преживява криза, която изисква съчувствието ти?

Възхитен от тази проява на ревност, Доминик се ухили широко и белите му зъби блеснаха в полумрака.

— Не, скъпа моя, не става въпрос за лейди Боудън. Нищо, което тя е извършила или казала, не е в състояние да ме откъсне от теб!

Мелиса го изгледа подозрително, изпълнена с желание да му повярва, но неспособна да се отърси от старите съмнения. Думите му я омагьосваха, но магията не продължи дълго.

— Щом не е лейди Боудън, кой или какво е толкова важно? — попита остро тя.

Доминик се поколеба. Много добре разбираше, че връзката му с Мелиса е навлязла в нова фаза. И тъй като не вярваше в любовта без доверие, нерешителността му не трая дълго. Усети огромно облекчение, когато без заобикалки и подробно ѝ описа всички събития около Лейтимър и сестра му и обясни мотивите, които го бяха накарали да ухажда Дебора Боудън.

Странно, но Мелиса му повярва безусловно. Това обясняваше досегашните противоречия в поведението му. Повярва му, защото го обичаше и искаше да му вярва. Очите ѝ се разшириха от учудване, тя отваряше и затваряше уста, сякаш за да проумее по-добре значението на думите му. За нея представляваше огромно удовлетворение, че Доминик не се е интересувал ни най-малко от прелестите на англичанката и е понасял натрапчивостта ѝ само за да узнае повече за действията на Джулиъс Лейтимър. Не по-малко възхитително беше откритието, че Лейтимър е не само негодник, но и шпионин! На устата ѝ напирара безброй въпроси, но един беше по-важен от всички. Обзета от внезапна плахост, тя сведе очи и попита:

— Но ти не искаше да се ожениш за мен, нали?... Джош те принуди да го сториш.

— Ах, Лиса, ти си истинско глупаче! — отвърна през смях Доминик, който едва сдържаше нетърпението си. — Джош ни завари в неудобно положение, вярно е, но знай, че никой не е в състояние да ме принуди да сторя каквото и да било, ако сам не го искам. В най-лошия случай Джош щеше просто да те отведе обратно у дома по задната стълба и да ме нарече безскрупулен негодник. Никой не би могъл да ме накара да се оженя за теб, ако сам не го исках.

Сърцето ѝ заплашваше да разкъса тънкия корсаж. Тя вдигна очи и погледна с безкрайна любов тъмното му лице.

— Наистина ли искаше да се ожениш за мен? — попита задъхано тя.

Доминик държеше да ѝ каже цялата истина.

— Не бих казал, че беше точно така. В началото знаех само, че те искам в прегръдките си, в леглото си и че представата да бъда твой съпруг не ми е неприятна. — Усмивката му беше почти плаха. — Едва

с времето забелязах, че те желая отчаяно и че не мога да си представя живота без теб.

Признанието на Мелиса прозвуча неочаквано сухо:

— Аз също нямах възражения против брака с теб.

— Нямахте възражения? — повтори слисано Доминик и неodobрително вдигна вежди. — Не ти ли хрумва нищо друго, след като току-що сложих сърцето си в краката ти?

— Наистина ли сложи сърцето си в краката ми? — попита тя с разширени от учудване очи.

Тъй като Ройс със сигурност беше загубил търпение, Доминик се провикна отчаяно:

— За Бога, Лиса! Та аз те обожавам! Би трябвало да го знаеш! Защо иначе щях да купя Фоли на тази невероятна цена? Защо иначе щях да купя тази къща и земята около нея за теб и да те отрупам с подаръци? Толкова ли не разбираш, че съм луд по теб и се стремя да изпълнявам всичките ти желания!

Мелиса се усмихна със страстна отдаденост и привлече главата му към себе си.

— Не съм искала нищо друго — прошепна в непосредствена близост до устните му тя, — само теб...

Отговорът на Доминик дойде бързо и достави и на двамата невероятно удоволствие. Той обгърна с ръце тънката ѝ талия и впи устни в нейните. Мелиса се сгуши в него и отговори на целувката му с жар, която говореше за дълго сдържани чувства.

Доминик, който усещаше лудото биене на кръвта в слепоочията си, забрави всичко около себе си и се отдаде цял на безумната сладост да държи в обятията си любимата жена. Целувката му стана непоносимо страстна. И по-рано я желаше, но не с такава сила, както сега, когато знаеше, че към нея го тласка любовта, истинската любов, която прави физическата жажда толкова сладка и привлекателна.

Мелиса, която пламтеше под милувките му, също бе понесена от изблик на чувства, който отнемаше всичките ѝ сили.

Едва когато чуха гласа на Ройс, двамата се върнаха в жестоката действителност. Завръщането беше внезапно и болезнено.

— Хм... Никак не ми се иска да ви преча, но старият ми приятел не бива да забравя уговорената среща.

Премаляла, Мелиса се отпусна на гърдите на Доминик. Дълбоко в душата си тя кълнеше братовчеда си с най-неприлични думи. Доминик, не по-малко развълнуван от жена си, проговори заплашително:

— Ройс, когато всичко свърши, ще ти се отплатя с най-голямо удоволствие.

— Както желаяш — отговори с усмивка приятелят му. — Доколкото разбирам, двамата сте успели да изгладите противоречията си.

— Да, би могло да се каже и така — но без твоята решаваща намеса — промърмори в отговор Доминик, взрян в пламтящите устни на жена си.

— Нали знаеш, че никога не се меся в чужди работи — заяви намусено Ройс и беше възнаграден с многозначителни погледи, които го накараха да свие платната. — По-добре да почакам навън — оттегли се с достойнство той.

Доминик се обърна отново към Мелиса.

— Никак не ми се иска да те оставя сама, но...

— Знам. Колкото по-скоро откриете списъка, толкова по-скоро ще изтрием Лейтимър и сестра му от живота ни — завинаги. — Подчертавайки всяка дума, тя заключи: — Чакам с нетърпение това време.

Доминик се засмя и я притисна до себе си.

— Скъпа моя, няма защо да се боиш от тази личност. Проклинам всеки миг, който бях принуден да прекарам с нея, а не с теб.

За Мелиса беше извънредно утешително да знае това. Тя потърка нежно буза о неговата и промълви замечтано:

— Дано само не сънувам. Дано всички тези прекрасни неща, които ми казваш, са истина.

— Не, това не е сън. Бих искал да ти кажа още много прекрасни неща, но сега трябва да вървя.

— Нали няма да се излагаш на опасност? — попита загрижено тя. — Обещай ми, че ще бъдеш предпазлив!

Доминик поклати глава и се усмихна с увереност, каквато не изпитваше.

— Не се бой. Лейтимър няма да си бъде в къщи, а и Ройс ще е до мен. Ако всичко мине гладко, ще се върна само след няколко часа —

със списъка в ръце. — Той я целуна за сбогом и проговори с предрезгавял глас: — А сега е време да тръгвам, иначе Ройс отново ще нахлуе в стаята.

Мелиса излезе да го изпрати и махна с ръка на братовчед си. Но не изчака двамата да се скрият от погледа ѝ, защото беше суеверна. Обърна се веднага щом мъжете ягнаха конете си и влезе обратно в къщи с усмивка на уста и замъглен от щастие поглед.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Макар да не беше суеверен и нещастieto да не го плашеше, Доминик би предпочел да избере друго време за претърсването на къщата на Лейтимър. Е, работата трябваше да бъде свършена, затова той побърза да прогони копнежа си по Мелиса и се съсредоточи върху предстоящата задача.

Трябваше им по-малко от час, за да стигнат до къщата, наета от Лейтимър на края на града. Вече притъмняваше, така че вероятността да ги разкрият беше нищожна, въпреки това двамата предпочетоха да се скрият в гората, която обграждаше къщата и имота. След като вързаха конете си за един дъб и изчакаха да се стъмни окончателно, те се отправиха към къщата, за да я огледат.

Тя не беше особено голяма, едноетажна, партерът обкръжен с голяма веранда като повечето къщи в Луизиана. Кухнята, отделна малка постройка, беше на няколко метра от къщата, зад нея бяха оборите и стаите на прислугата. Мътна светлина от свещи в едно-две помещения на къщата издаваше, че господарите или прислугата все още не са се оттеглили за сън.

Беше малко след девет часът, къщата и околността бяха ярко осветени от сребърната луна. Облегнат на стъблото на един висок бук, Доминик прошепна:

— Щеше ми се луната да не свети така ярко. Дано не ни види някой. — Той посочи към къщата. — Какво ще кажеш за онези светлилки? Дали Лейтимър е променил плановете си или слугите подреждат стаите?

— Откъде да знам? Най-добре да проверим в обора дали конете и колата са още там.

До обора не беше далеч. Двамата мъже се промъкнаха предпазливо покрай заспалото конярче и Ройс бързо огледа потъналото в полумрак помещение. След минута се наведе към Доминик и пошепна:

— Колата и впрягът липсват, следователно Лейтимър не си е в къщи. Сигурно са слугите.

Приятелите пропълзяха обратно при конете си и се разположиха удобно на земята, решени да изчакат докато къщата утихне. Доминик облегна глава на стъблото и уморено се прозина.

— Не знам как се чувстваш ти след изминалата нощ, но аз съм като разбит.

Ройс изръмжа нещо в знак на съгласие, после предложи:

— Защо не се опиташ да поспиш, докато аз стоя на стража? Надявам се слугите скоро да се приберат по стаите си — ако не, ще те събудя, когато ми се доспи.

Доминик нямаше нужда от повторна подкана. Само след няколко мига той вече спеше дълбоко и дори леко похъркваше. За съжаление светлинките в къщата не угасваха и Ройс, който бе подценил собствената си умора, също клюмна над коленете си най-много след половин час.

Силно тракане на съчки, причинено от промъкващо се горско животно, стресна Доминик и той подскочи уплашено. Кратък поглед към Ройс му показва, че приятелят му спи дълбоко. Вторият поглед беше отправен към къщата, която най-последно беше тъмна. Ако се съдеше по положението на луната, приближаваше полунощ. Тъй като нямаша време за губене, Доминик доста грубичко разбута Ройс.

— Всемогъщи Боже! — изстена приятелят му. — Нямах представа, че съм толкова уморен. Доволен съм, че животът ни не зависи от моята бдителност.

Двамата съсредоточиха цялото си внимание в предстоящото приключение. Тъй като бяха на мнение, че евентуално по-ранно завръщане на Лейтимър със сигурност е щяло да ги събуди, те решиха въпреки късния час да проникнат в къщата, излагайки се на опасността да бъдат заварени на местопрестъплението.

Използвайки прикритието на гората, двамата прибягаха до другата страна на къщата, след което гъвкаво и безшумно се покатериха на верандата. Мина само секунда, докато се промъкнат вътре през един отворен прозорец. Доминик запали една свещ, която беше взел със себе си, и внимателно огледа малкото помещение, което служеше за будоар на Дебора.

Без да губят време, двамата излязоха в коридора и отвориха единствената врата, която видяха. И двамата въздъхнаха облекчено, когато краткият оглед им показва, че се намират в мъжка спалня.

Веднага се разделиха и започнаха методично да претърсват акуратно подредените вещи. Дейността беше не само неприятна, но и изнервяща. Докато се вслушваха напрегнато да доловят и най-малкия шум от приближаваща се кола, двамата се движеха безшумно из стаята и се ровеха във всяко подходящо за скривалище място. Претърсиха основно целия гардероб, ала не откриха нищо, което дори малко да напомняше на списък с имена, и увереността на Доминик започна да отслабва.

От гърдите му се изтръгна тихо проклятие, но той окачи внимателно дрехата, която току-що беше претърсил. Съвсем случайно погледът му падна върху ботушите и обувките на Лейтимър, които бяха наредени в дъното на гардероба. Без да съзнава какво прави, той вдигна първия попаднал му в ръцете чифт и го огледа внимателно на трепкащата светлина на свещта. Тъй като не откри нищо във вътрешността им, понечи да ги остави на мястото им и да вземе следващите, когато нещо прикова вниманието му към токовете. Втренчил подозрителен поглед в тях, той повика Ройс, който беше зает да опипва вратовръзките.

Доминик посочи изкусно изработения ток и промърмори:

— Не съм подозирал, че нашият приятел използва стелки, които го правят по-висок.

— Аз също! — изръмжа учудено Ройс.

Двамата се заеха да оглеждат внимателно ботушите, сравниха отделните чифтове и откриха, че токовете на един чифт са доста по-високи и по-широки от останалите. Мина известно време, преди да открият тайника в кухия ток на левия ботуш. Доминик се усмихна триумфално и измъкна нагънат неколкократно лист хартия. Двамата прочетоха набързо имената от списъка и на няколко пъти не можаха да сдържат учудването си, откривайки познати, ползващи се с всеобщо уважение хора.

— Някои от тях разполагат с власт и връзки — пошепна Доминик. — И повечето живеят близо до столицата. Добре, че Джейсън залови шпионина и знаехме какво да търсим.

Ройс беше съгласен с него, но сега не беше време за размишления. Той извади донесените неща за писане и започна да преписва имената от списъка. Веднага след това прибра листа в

скривалището му, а Доминик угаси свещта. Внезапно и двамата наостриха уши.

— Внимание! — проговори глухо Доминик. — Струва ми се, че чувам коне!

Той имаше право. Тихата нощ се огласи от плющене на юзди, тропот на колела и удари на конски копита. Двата приятели изскочиха светкавично в коридора, втурнаха се в стаята на Дебора, после се прехвърлиха през отворения прозорец на верандата и безшумно се плъзнаха на земята, преследвани от усиливащия се шум на приближаващата кола. За щастие тя спря пред отсрещната страна на къщата и двамата нощни посетители успяха да се скрият незабелязани в близката гора. Скочиха на седлата, обърнаха конете си и препуснаха напред, без да се обърнат нито веднъж. Едва когато оставиха къщата на Лейтимър далеч зад себе си, Доминик се осмели да заговори за рискованото начинание.

— Може и да не сме професионални шпиони, но бихме могли да се поздравим за добре свършената работа — заяви през смях той.

Ройс се ухили доволно.

— И аз съм на същото мнение, макар че се отървахме на косъм. Трябва да призная, че този епизод беше безкрайно вълнуващ! Много ми се иска да разбера дали Лейтимър е имал същия успех като нас...

Вечерта не беше минала добре за Лейтимър, макар че бе станал като победител от масата за игра. Ала в сравнение с онова, което бе загубил от Доминик, спечеленото беше дреболия, някакви мизерни хиляда долара. Макар да беше склонен да приеме печалбата като добра поличба, тя не беше достатъчна да уталожил гнева и омразата, които пламваха в сърцето му всеки път, щом помислеше за Доминик Слейд.

След пристигането на Доминик в Батън Руж всичко беше тръгнало наопаки. Ако не беше той, Мелиса щеше да се съгласи с предложението му; ако не беше той, нямаше да стане нужда да се откаже от разкоша, с който беше свикнал, поради липса на пари — а трябваше да се представя добре, ако искаше да покрие загубите си, като обере някои заможни местни господа. Най-важната му цел си оставаше младият Франклин. Днешната печалба от Ричардсън беше само временна утеха.

Той спря колата пред обора, събуди грубо конярчето, хвърли юздите в ръцете му и помогна на сестра си да слезе. Докато вървяха

към къщата, Дебора не престана да се оплаква:

— Ужасна вечер, ужасна! И толкова скучна! Ти поне се забавляваше на игралната маса, но аз трябваше да седя и да слушам безкрайните разкази на онази стара крава за пътуването ѝ до Лондон! Ако следващия път, когато ме поканят на вечеря, не съм сигурна, че ще присъстват някои поне малко забавни гости, изобщо няма да отида!

Лейтимър, който също не беше в добро разположение на духа, изсъска сърдито:

— Я да мълчиш! Поне имаме хиляда долара повече от преди.

— И кой е виновен, че останахме без пари? Петдесет хиляди долара! Колко пъти ти повтарях да се откажеш от картите! За всичко си виновен ти — изфуча разярено Дебора. — Ох, как мразя тази дива Америка! Иска ми се никога да не бях идвала!

Лейтимър се обърна рязко към нея и замахна с десница. Ударът, който изплющя по бузата ѝ, огласи нощната тишина. Без да се трогне от писъка ѝ, той заповяда твърдо:

— Престани да ревеш и ме изслушай! Не разбираш ли, че те чуват най-малко на две мили оттук!

Дебора притисна пламналата си буза и го погледна с дива омраза.

— Нима не те слушам? Забрави ли, че се омъжих за онзи изкуфял дъртак само защото ти го смяташе за по-добра партия от Доминик Слейд? — От гърлото ѝ се изтръгна горчив смях.

Лейтимър, чиито черти се разкривиха от гняв и обида, изрева заплашително:

— Престани да хленчиш! Трябва да поговорим за твоя любим Слейд.

Гневът на Дебора се изпари, сякаш никога не беше се появявал, и очите ѝ пламнаха жадно. Тя забрави зачервената си буза и отпусна ръка.

— Кажи какво има! Нали ще ми помогнеш?

От мига, в който бе станал от игралната маса в дома на Том Нортън, Лейтимър не беше спрял да размишлява как да отмъсти на омразния си враг. Сега обаче, двадесет и четири часа по-късно и след като бе узнал какви са били мотивите на Доминик да го разори, след прозрението, че Мелиса е издала всичко на мъжа си, той беше твърдо решен да даде урок и на двамата. Да засегне Доминик и да го унижи, като хладнокръвно прелъсти жена му и се погрижи врагът му да го

узнае — това беше най-сладкото отмъщение. Точно така, щеше да сложи рога на Доминик и да има в леглото си Мелиса! Това беше отмъщение, компенсиращо дори загубата на огромната сума на игралната маса. Вероятно щеше да я има само един-единствен път, но тя непременно щеше да поиска да се отплати със същата монета на неверния си съпруг и той беше сигурен, че тази единствена погрешна стъпка щеше да разруши целия им семеен живот и да ги преследва до края на дните им!

— Да, ще ти помогна да го доведеш в леглото си, и то скоро! — отговори решително той и устреми поглед в лицето на сестра си.

— О, ти си чудесен брат, Джулиъс! Знаех си, че няма да ме изоставиш! — провикна се въодушевено Дебора и се хвърли на врата му.

— Какво си намислил? — попита плахо тя, изпълнена с надежда.

Лейтимър се почувства доста по-добре и приятелски я потупа по същата буза, по която преди малко я беше ударил.

— Съжалявам, че те плеснах, малката ми, но понякога наистина ме изкарваш из нерви.

Дебора беше готова да му прости всичко, стига само да ѝ помогнеш.

— Можеш да ме биеш, колкото си искаш, само ми помогни да доведе Доминик Слейд в леглото си! — заяви великодушно тя.

Лейтимър се засмя, влезе в дневната и напълни две чаши порто.

— Е, откри ли някое подходящо гнезденце за любовната среща?

— Не! Търсих навсякъде, но не намерих нито едно усамотено място, което да не е далече от къщата — отговори жално тя.

— Защо държиш да е близо до къщата? Не може ли да уредиш нещо в града?

— Нали ще ни видят! Освен това се разбрахме да го повикам под предлог, че ме е страх от теб и че искам да ме вземе със себе си, нали? Това означава, че трябва да го чакам в къщи!

— Права си. Най-добре е да представиш любовното гнездо като свое убежище, място, където се криеш от гневните ми избухвания — проговори замислено Лейтимър. — Какво ще кажеш за павилиона край езерото?

— Онази рухнала стара барака? — възмути се Дебора. — На брега на вонящото блато?

Лейтимър кимна невъзмутимо.

— Изслушай ме, преди да отхвърлиш идеята ми. Първо, павилионът е част от имота, следователно можем да разполагаме с него. Второ, той не се вижда от къщата, нито се чува нещо. А що се отнася до блатото... — Той се усмихна многозначително. — Имай предвид, че вниманието на Слейд ще бъде привлечено от други неща, не от миризмата на някакво си блато.

Дебора се постара да обмисли внимателно предложението на брат си и стигна до извода, че павилионът наистина предлага някои предимства. Вярно, щяха да бъдат необходими доста усилия, за да преустроят помещението по неин вкус, но...

— Утре ще го огледам и към края на седмицата бихме могли да пристъпим към действие — предложи тя.

Лейтимър поклати глава.

— Не, нямам намерение да губя повече време тук Щом обер младия Франклин, двамата тръгваме за Ню Орлиънс. Това градче изгуби за мен голяма част от очарованието си. Ако всичко мине добре, в петък сутринта ще вземем пощенския кораб за столицата. О, не! — Той отпи голяма глътка порто и втренчи поглед в стената, обмисляйки внимателно подробностите. — Приемът на Джош Манчестър е определен за петък! Сигурен съм, че младият Франклин също ще присъства. Това е единствената възможност да му взема паричките, така че се налага да почакаме до петък. Жалко, че пощенският кораб тръгва ден по-рано и не можем да заминем с него.

— Е, значи имаме време да уредим въпроса с Доминик.

Лейтимър се усмихна накриво.

— За да осъществя своя план, трябва ти да си свършила своята работа. Още утре ще се насладиш на удоволствията, за които копнееш толкова отдавна.

Дебора се разкъсваше от желание да направи Доминик свой любовник и сега беше огън и пламък. Суетността ѝ беше толкова голяма, та беше сигурна, че Доминик няма да се задоволи с един-единствен път, че ще настоява за все нови и нови срещи, фантазията ѝ вече рисуваше розово бъдеще, в което завладеният от прелестите ѝ Доминик се разделяше с жена си и беше готов да я последва чак в Англия... Гласът ѝ прозвуча замечтано:

— Както желаяш, скъпи братко.

Готовността ѝ получи първия по-сериозен удар, когато рано-рано на другата сутрин Джулиъс я изтика от леглото и я отведе до езерото. Докато разглеждаше бъдещото любовно гнездо, съмненията ѝ се увеличиха. Павилионът беше полусрутен. Уловена за ръката на брат си, Дебора се приближи предпазливо до някога представителната, сега обаче занемарена и почти рухнала постройка.

Преди време павилионът се ползваше със славата на особено идилично местенце, защото голямото езеро, смятано от местните хора за прокълнато, се почистваше естествено от минаващия през него поток и водите му бяха винаги свежи. През пролетта бреговете му бяха изпъстрени с цветя, безбройни брези и върби свеждаха клоните си към водата. Малкият павилион, чиито странични стени представляваха красиво изработена дървена решетка, се намираше малко навътре в езерото, в края на тесния кей. Човек лесно можеше да си представи, че някога тук са седяли деца с въдици в ръце или че са плували в хладките води, докато майките им безгрижно са бърбрили в хладния павилион на чаша лимонада.

Тези времена бяха отдавна отминали. Днес езерото беше пълно с водорасли, водата гъмжеше от гъши тор, потокът беше променил течението си и поради липсата на прясна вода езерото се беше превърнало в мътно зелено блато, което през лятото вонеше нетърпимо.

Дебора закри с парфюмирана кърпичка чувствителния си нос и извика ужасено:

— Не, изключено! Каква отвратителна миризма!

— Ще се справим с нея — отговори безгрижно Лейтимър и се запъти към павилиона. Огромните паяжини и изпотрошената решетка бяха ярко доказателство, че помещението не се използва от години. Все пак това не беше достатъчно основание да се откажат от прелъстяването на Доминик.

Въпреки хленчещите протести на Дебора, веднага след връщането в къщи той даде строга заповед на слугите да се заемат с ремонта на павилиона. Когато след няколко часа недоверчивата му сестра отново пристъпи прага на малката постройка, тя трябваше неохотно да признае, че милият ѝ Джулиъс е имал право. След основно почистване и след подреждане на донесените от къщата мебели, павилионът изглеждаше съвсем различен.

На пода беше постлан ориенталски килим в зелено и бежово. За да се създаде интимност и да се прикрийт изпочупените дървени решетки, по стените висяха десетки метри розов муселин, чиито краища, събрани и закрепени на покрива, образуваха красив балдахин.

Тапициран със златна дамска диван служеше за сядане. До него бяха натрупани планини копринени възглавници. На масичка от махагон, чиято блестяща повърхност беше закрыта от сребърна табла, бяха поставени гарафа с бренди и две чаши. На входа имаше свещник с кристален канделабър. Въздухът ухаеше на люляк и теменужки, защото килимът и възглавниците бяха обилно напръскани с одеколон.

Макар и неохотно, Дебора похвали усилията на брат си.

— Точно така си го представях — пошепна възхитено тя и нежно поглади висящия от стената муселин. — Прекрасно е! Отивам да напиша писъмце на Доминик и да го пратя по някой от слугите.

Само минути по-късно, съчинила сълзливо послание, в което молеше Доминик за помощ, тя го предаде в ръцете на един слуга и разрови гардероба си, опитвайки се да намери най-прелъстителната си роба и най-вече тази, която се събличаше най-лесно. Тъй като нямаше представа, че Доминик е бил цяла нощ навън, тя не можеше да знае, че той е още в леглото и че пратеникът ще предаде свързаното с толкова надежди писъмце на господарката на къщата. Дебора беше бързала да изпрати любовното послание и изобщо не беше забелязала, че на плика няма адрес. Единственото ѝ указание към слугата беше колкото се може по-бързо да предаде това писмо в къщата на мистър Доминик Слейд.

Дълго след като вестоносецът се сбогува, Мелиса остана загледана в ненадписания плик. Дори да не беше познала парфюма на Дебора, слугата беше обяснил учтиво, че е изпратен от лейди Боудън. От ясно по-ясно беше, че е предназначено за мъжа ѝ.

Мелиса седеше в галерията, без да изпуска от очи оставеното на масичката писмо. Изражението ѝ издаваше съмнения. Дали да събудя Доминик? — питаше се сериозно тя. Може би писмото беше важно. От друга страна обаче... Чертите на лицето ѝ се втвърдиха. От друга страна беше възможно лейди Боудън просто да е повикала съпруга и на интимна среща. Мисълта за Доминик, който спеше непробудно, когато го остави на сутринта, бързо прогони покълналите в сърцето ѝ съмнения.

Тя бе прекарала дългите часове до завръщането му в състояние на трескава възбуда, примесена със страх. Все пак тревогата ѝ беше в разумни граници, защото знаеше, че Ройс и Доминик са способни да се пазят. Скоро обаче не издържа и потърси убежище в спалнята на Доминик. Сви се на леглото му и заспа, притиснала лице във възглавниците. Така я намери Доминик, който се прибра в къщи към четири сутринта, уморен до смърт, но доволен от свършената работа.

Тъй като не повярва на очите си, той я повика тихо:

— Мелиса?

Младата жена долови гласа му и скочи като ужилена. Косата ѝ беше разбъркана, бузите зачервени от съня. Като различи очертанията му в мрака, тя извика щастливо:

— Слава Богу, че се върна! Толкова ме беше страх!

Той приседна на края на леглото и започна да разкопчава ризата си. Мелиса, която вече не беше в състояние да се сдържа, се хвърли в прегръдките му.

— Сънувах те... — прошепна тя, скрила лице на гърдите му.

— Така ли? — Усетил близостта на топлото ѝ тяло, Доминик забрави умората. Забрави ранния утринен час, забрави, че през последните четиридесет и осем часа почти не беше спал... Притисна я силно до себе си и нежно попита:

— И какво правех в съня ти?

По гърба на Мелиса пробягаха сладостни тръпки. Смаяна от собствената си смелост, тя покри лицето и врата му с целувки, пъхна ръце под разкопчаната му риза и впи пръсти в твърдата плът на раменете му.

— Ето това направи... — пошепна тя и плъзна ръка към гърдите му. — А после това...

Доминик простена дрезгаво и болката на физическото желание изпълни тялото му. Беше я пожелал още в мига, когато я видя в леглото си. Той сведе глава към лицето ѝ и я целуна горещо, ръцете му се склупчиха около тънката ѝ талия и въздържанието, което си беше наложил през изминалите седмици, отстъпи място на бурна, дълго потискана страст. Двамата се отпуснаха на леглото и сляха устните, крайниците и телата ви...

Мелиса пламна от срам и се застави да погледне отново към писмото на Дебора. Макар че вече беше следобед, Доминик щеше да

се събуди най-рано след час или два, безсилен, но доволен, защото любовта им си беше пробила път. Когато Мелиса стана от леглото му, беше вече обед — но той изобщо не се помръдна. Не биваше да го буди само защото бе пристигнала вест от Дебора Боудън!

В продължение на няколко минути тя се поколеба, после реши, че е най-добре веднага да отвори това проклето писмо. Успокои съвестта си с факта, че пликът не беше адресиран и можеше да бъде предназначен и за нея. Пое дълбоко дъх и бързо, за да не промени решението си, разкъса тънката хартия. Прочете набързо сърцераздирателното послание и в сърцето ѝ нахлуха съмнения.

Не можеше да повярва, че положението на Дебора е толкова лошо, колкото твърдеше тя. От друга страна пък, помнеше отлично студените сини очи на Лейтимър и насилието, което се излъчваше от него, и беше склонна да повярва, че в отчаяния вик за помощ се крие зрънце истина. Сигурно я беше набил и тя се беше уплашила за живота си. Възможно беше Доминик наистина да ѝ е предложил убежище. В такъв случай...

Мелиса присви очи. Твърде възможно беше цялото писмо да е замислено като примамка за интимна среща. Не, тя нямаше да допусне това, в никакъв случай!

След един последен поглед към дребния почерк тя реши, че ако писмото отговаря на истината, Дебора ще е благодарна за всяка помощ, независимо откъде идва тя. Решена да действа, Мелиса скочи на крака. Ако се окажеше, че Дебора не е излъгала, тя самата щеше да ѝ предложи помощта си. Докато тичаше към обора, на лицето ѝ се изписа горчива усмивка.

За щастие беше облечена в костюм за езда и можеше незабавно да се отправи към уговореното място. Едрият вран жребец, който си избра, я отведе бързо до целта. Къщата, наета от Лейтимър, ѝ беше позната, познат ѝ беше и павилионът, където Дебора беше обещала да чака Доминик. Тъй като все още се съмняваше в истинността на изпратения зов за помощ, тя реши да не рискува и на известно разстояние от къщата сви по една странична пътека, която щеше да я изведе точно пред павилиона откъм отсрещната страна на езерцето.

Мелиса огледа внимателно местността и макар че не откри нищо подозрително, продължи пътя си под защитата на дърветата чак докато стигна до малкия кей. Слезе и завърза коня за последното дърво. Едва

сега се запита дали е действала разумно, защото внезапно си припомни всевъзможни ужасяващи истории за шпиони и друга подобна паплач. Е, нали Доминик беше казал, че Лейтимър всъщност не е истински шпионин! Ядосана, че е позволила на фантазията си да вземе връх, Мелиса изскочи от храсталака, стиснала здраво камшика си за езда — за свое собствено успокоение.

Тя тръгна бавно към кея, прекоси го и се запъти към павилиона. Когато наближи, тежката миризма на виолетки я удари право в носа и тя втренчи смаян поглед в розовите драперии, които не ѝ позволяваха да надникне вътре. Затова пък чу доволното тананикане на женски глас и с нарастващо недоволство установи, че звукът издава отлично настроение. Нямахше и следа от отчаяно хълцане!

Увереността ѝ, че е постъпила правилно, като е дошла, нарастваше с всяка изминала секунда. Без да се бави повече, Мелиса пристъпи към вратата и сърдито смръщи носле, за да избегне ужасния мирис на виолетки. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, беше повече от ясна. Слава Богу, че не събуди Доминик! Писмото на Дебора не беше вик за помощ, а покана за интимна среща.

Ярките розови драперии я заслепиха и тя започна да примигва, но когато погледът ѝ падна върху разположилата се на дивана красавица, едва се удържа да не избухне в смях.

Дебора, която не подозираше, че я наблюдават, лежеше на дивана с чаша бренди в ръка, в поза, очевидно смятана от нея за неустоима. Дрехата ѝ беше най-безсрамното нещо, което Мелиса беше виждала досега — прозрачна лилава роба, отворена отпред, пристегнатата с тънък копринен шнур под пълната гръд. Мина известно време, преди Мелиса да се сети, че такъв воал се обличаше върху бална рокля. Смелостта на Дебора да се яви пред чужд мъж в толкова предизвикателна одежда беше достойна за възхищение. Продължавайки да си тананика доволно, съперницата ѝ отпи голяма глътка бренди и ленивите ѝ движения издадоха, че тази чаша съвсем не ѝ е първата.

Мелиса толкова често си бе представяла по какъв начин ще си отмъсти на Дебора Боудън, но сега, застанала на прага на това смешно любовно гнездо, тя усети съжаление и в същото време презрение към безскрупулната англичанка, която беше положила толкова усилия да спечели за себе си един женен мъж.

Внезапно Мелиса прозря, че вече няма причини да мрази Дебора. Не и сега, когато знаеше, че Доминик обича само нея! Дебора отдавна беше пропиляла шансовете си да спечели сърцето му. Обзета от копнеж да се върне при мъжа си и малко засрамена от довелата я тук жажда за отмъщение, Мелиса започна бавно да отстъпва назад.

Дали греда проскърца под ботушите ѝ или движенията ѝ привлякоха вниманието на Дебора, тя не можеше да каже, но съперницата ѝ изненадващо обърна глава и я погледна право в очите. Мелиса, която отчаяно си пожела да потъне вдън-земя, усети как цялата се изчервява и безпомощно отговори на погледа на Дебора.

Неочакваната поява на съпругата на Доминик оказва ужасно въздействие върху полупияната англичанка. Тя побеля като платно, изпищя, като че я колят, и затрепери с пялото си тяло. Свлече се на пода и брентито се изля върху гърдите ѝ. Позата ѝ беше толкова комична, че Мелиса не можа да погасне усмивката си. Дебора гледаше ужасено високата, строго изправена женска фигура на входа и очите ѝ непрестанно се връщаха на тънкия камшик за езда.

Понякога нечистата съвест оказва странно въздействие. Вместо да забележи, че Мелиса е не по-малко уплашена от самата нея, Дебора видя пред себе си единствено русата, жадна за отмъщение амазонка, която беше дошла да я накаже с камшика си. Тя имаше толкова грехове към тази жена! Всеки отделен път, когато беше увисвала на ръката на Доминик, за да го примами далеч от жена му, премина ясно и отчетливо през главата ѝ. Ето че беше дошъл часът за справедливото наказание, което Мелиса нямаше да се поколебае да изпълни.

Без да осъзнава какво прави, Мелиса пристъпи крачка напред. Дебора скри лице в ръцете си, сви се на кълбо и изпищя:

— Не мърдай! Ако се приближиш, ще викам!

Мелиса я гледаше смаяно, както се гледа луда. А и Дебора не беше нормална в този момент с опулените си очи и истеричното треперене. Все пак Мелиса не загуби самообладание и проговори спокойно:

— Няма защо да викате. Освен това никой няма да ви чуе.

Дебора, която си въобрази, че е чула заплаха в безобидната забележка на Мелиса, изплака и започна бавно да се отдръпва назад, за да се отдалечи колкото се може повече от тази богиня на отмъщението. Без да сваля очи от Мелиса, тя проговори с треперещ гласец:

— Идеята беше на Джулиъс. Той измисли всичко. Той ме убеди да го сторя!

— Това е смешно! — промърмори презрително Мелиса. Подлият начин, по който Дебора прехвърляше вината върху брат си, събуди гнева ѝ. Тя размаха заплашително камшика и продължи отсечено: — Вие лъжете! Може би Лейтимър наистина е в дъното на цялата работа, но вие, вие сте тази, която се е разположила полугола на този смешен диван и чака чуждия мъж!

Видът на вдигнатия камшик подежда унищожавашо върху Дебора. Мелиса още не беше свършила, когато тя запищя:

— Не ме докосвайте!

Полудяла от страх и отчаяние, тя забрави къде се намираше и колко малък е павилионът, политна назад и се удари в муселинената драперия. В дървената решетка зейна огромна дупка и в следващия момент Дебора пропадна през нея. Тя се вкопчи отчаяно в плата и за миг увисна във въздуха. Само след секунди обаче тънкият муселин се скъса и пищящата от ужас англичанка плъсна в зелената, застояла вода на блатото.

Мелиса, която беше зяпнала от учудване, не загуби самообладание. Тъй като се уплаши за живота на съперницата си, тя прекоси с бързи стъпки малкото помещение и надникна навън. Дебора беше точно под нея, увита в безброй метри розов муселин, омазан с водорасли и гъши тор — мокра, кашляща, побесняла от гняв.

След като беше избягнала непосредствената заплаха от страна на Мелиса, Дебора си възвърна част от предишната увереност. Темпераментът ѝ се обади и тя засипа съперницата си с поток проклетия, толкова вулгарни и груби, че Мелиса ококори очи от учудване. Дебора спря за миг да си поеме дъх и изсъска със святкащи от гняв очи:

— Само ме погледнете! За всичко сте виновна вие! Мразя ви! Мразя цялата ви страна и всичките ѝ хора! Искане ми се никога да не съм идвала!

След като вече беше ясно, че Дебора е невредима, Мелиса се усмихна с невинна любезност, обърна се да си върви и извика през рамо:

— И аз искам същото, скъпа лейди Боудън!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Мелиса изтича при коня си, метна се на седлото, после се обърна и проследи как Дебора, увита в много метри мокър муселин и прилична на хлъзгава розова змия, мъчително опипваше дъното с крак, за да стъпи на твърда земя. Това не беше лесно, защото напоеният с вода материал ѝ пречеше при всяка крачка, а неравностите по дъното не ѝ позволяваха да запази равновесие. Мелиса едва се удържа да не се изсмее, когато Дебора се препъна и падна по лице в тежката блатна вода само на няколко метра от брега. Тъй като не искаше да си тръгне, преди да се е уверила, че англичанката е достигнала брега здрава и читава, тя задържа коня си, докато Дебора излезе с несигурни стъпки на твърда земя, повлякла след себе си дълъг, предълъг розов шарф, осеян с водорасли. Едва тогава Мелиса пришпори коня си и се отдалечи в тръс.

Дебора, която беше твърде заета със собственото си жалко положение, бързаше да се прибере в къщата и не забеляза нищо. Единственото ѝ желание беше да се скрие зад дебелите ѝ стени и да се освободи от мокрия муселин и отвратителната миризма, която се беше полепила по кожата ѝ. А веднага след това щеше да обърне гръб на Батън Руж — завинаги! И никой нямаше да успее да я разубеди!

Ето как, когато след около три часа се прибра в дома си, Лейтимър, който дискретно се беше оттеглил за следобеда, завари в преддверието бъркотия от куфари и кутии за шапки.

— Всемогъщи Боже, какво става тук? — обърна се той към измъчения портиер.

— Сестра ви реши да замине веднага, сър — отговори невъзмутимо мъжът. — Тя ви очаква в големия салон, но смята още днес да се качи на пощенския кораб, който утре сутрин потегля за Ню Орлиънс.

Лейтимър хукна по коридора към салона, докато мислите лудо се блъскаха в главата му. Какво беше подтикнало Дебора към това прибързано отпътуване? Дали не се беше случило нещо с Доминик...

Дали пък не го беше убила в пристъп на ярост? Какво се беше объркало, по дяволите?

Ухаеща на рози, красива както винаги в синята си пътническа рокля, Дебора се разхождаше нетърпеливо из обширното помещение. Лейтимър нахлу вътре и се хвърли към нея.

— Какви са тия глупости? — изфуча гневно той. — Какво стана?

Все още възбудена от случилото се, Дебора му описа събитията от следобеда — само че Мелиса нямаше да познае историята, ако можеше да я чуе!

— Тя ме нападна! Уплаших се да не ме убие! Като че не ѝ беше достатъчно, дето се нахвърли върху мен с камшика за езда, ами се опита и да ме удави в блатото! — Сините ѝ очи святкаха от гняв. — Тя е дива и брутална — като страната си. Няма да остана тук нито минута по-дълго. Ще чакам в Ню Орлиънс кораба, който ще ни отведе в Англия, и колкото по-скоро се махна завинаги от Америка, толкова по-добре!

Лейтимър се опита да я разубеди, но скоро забеляза, че е безсмислено. Каквото и да се беше случило в действителност, внимателно изработеният план беше пропаднал. Всяка надежда да доведе Мелиса в леглото си благодарение на прелестите на Дебора беше разрушена.

— Е, добре — предаде се той. — Ще те отведе на кораба.

— Нима няма да тръгнеш с мен? Тук вече не може да се постигне нищо! Крайно време е да се махаме! — настоя сърдито Дебора, която едва сега осъзна, че през следващите дни и месеци вероятно ще ѝ се наложи да разчита единствено на себе си.

— Може би наистина е крайно време, но първо трябва да си разчистя сметките със Слейд и жена му — отговори Лейтимър и красивата му уста се разкри в грозна усмивка.

— Какво смяташ да правиш? — попита страховито Дебора.

— Още не знам — призна ледено брат ѝ, — но нямам никакво намерение да напусна Батън Руж, преди да сторя нещо на семейство Слейд, което ще ги накара да съжаляват цял живот, че са се изпречили на пътя ми. — Успокоен, той продължи с по-мек тон: — Не се бой, сестричке, обещавам ти преди края на месеца да бъда в Ню Орлиънс. Знаеш в кой хотел да отседнеш, знаеш и в коя банка са парите ни. Ще ти дам пълномощно да теглиш от моята сметка. — Той я щипна

приятелски по бузата. — Само не харчи прекалено много за нови рокли — и без това ще се наложи да оставим голяма част от багажа тук, защото ще пътуваме с военен кораб и мястото е ограничено. И още нещо — не забравяй утре вечер да ми стискаш палци, защото трябва непременно да оберa младия Франклин.

Когато час по-късно придружи Дебора на борда на пощенския кораб, той продължи да я наставлява:

— Не забравяй, че в Ню Орлиънс ще те потърси джентълмен на име Антъни Дейвис. Можеш да говориш открито с него, той е от хората на Роксбъри. Възможно е също да те посети и един друг човек, казва се Самюел Драйтън. Този Драйтън трябва да ни отведе на кораба през януари. И двамата знаят, че скоро ще пристигнем в Ню Орлиънс, и ще ни очакват.

— Ще се справиш ли тук сам? — попита страхливо тя.

Лейтимър се усмихна самоуверено и я отведе в малката каюта, която беше поръчал за нея.

— Нищо няма да ми се случи — успокои я той.

Дебора, която лесно се успокояваше, започна многословно да се оплаква от тясната и неудобна кабина и не престана дори когато брат ѝ се сбогува и слезе от борда. Хленчещият ѝ глас дълго звучеше в ушите му.

Ала Лейтимър имаше достатъчно свои грижи. По време на краткия път до къщи той обмисли внимателно различните възможности за отмъщение. Беше стигнал дотам, че приписваше на намесата на Доминик вината за всичките си неуспехи в Америка. А що се отнасяше до Мелиса... Устните му се опънаха в тънка линия. Мелиса беше наранила болезнено гордостта му и той гореше от желание да я накаже жестоко. Защо предпочете да се омъжи за Доминик Слейд, вместо да се подчини на желанията му! С течение на времето той беше успял да убеди сам себе си, че е бил готов да я направи своя съпруга. Тя дори не си даде труд да обмисли предложението му, но продължи да го залъгва, докато си намери по-богат кандидат! Подобно на Дебора, Лейтимър винаги извърташе фактите така, че да послужат на намеренията му, а единственото му намерение беше да си отмъсти!

За разлика от него, Мелиса изобщо не мислеше за отмъщение, когато се прибра у дома. Дори смешната сцена с Дебора беше

избледняла в съзнанието ѝ, защото всичките ѝ мисли бяха насочени към Доминик. Изпълнена с нетърпение, тя отведе в обора запенения кон и изтича към къщата.

Когато прекосяваше вестибюла, се натъкна на камериера на Доминик, който мъкнеше ведро с гореща вода към горния етаж. Тя го изпревари и попита:

— Водата за мъжа ми ли е? Значи вече се е събудил?

— Да — отговори с обичайната си невъзмутимост Бартълмю. — Мистър Слейд се събуди преди известно време... и малко се ядоса, когато узна, че сте излезли на езда, без да кажете никому къде отивате и кога ще се върнете.

Мелиса се изчерви и се усмихна виновно.

— А сега? Още ли се сърди?

Камериерът ѝ намигна и отговори развеселено:

— Смятам, че ядът му ще премине в мига, в който ви види да влизате.

Мелиса го дари със сияеща усмивка.

— Надявам се да сте прав! — прошепна с копнеж тя. Посочи му да влезе пръв и обясни тихо: — Не му казвайте, че съм се върнала. Искам да го изненадам.

Бартълмю кимна мъдро и изпълни желанието ѝ.

— Върна ли се вече? — чу се от стаята недоволният глас на Доминик.

— Не знам, сър — отговори спокойно камериерът. — Да проверя ли в обора?

Седнал в голямата медна вана с красиво изрязани крака, Доминик беше с гръб към нея и не можеше да види влизането ѝ. Сърцето ѝ подскочи радостно, когато мъжът ѝ продължи да се оплаква:

— По дяволите! Никога не е правила така! Как е могла да излезе толкова рано на езда, и то сама, особено след последната... — Той млъкна стреснато и след малко продължи по-спокойно: — Кажи ми веднага, щом я видиш.

— Разбира се, сър — отговори камериерът, намигна още веднъж на Мелиса и излезе. Младата жена беше застанала в рамката на вратата, устремила влюбен поглед в гърба на Доминик. В сърцето ѝ се надигаше радостно очакване.

Тя се обърна тихо към вратата, напипа ключа и заключи. Доминик, който продължаваше да ръмжи недоволено, не чу шума. Мелиса събу тихичко ботушите си и започна да откопчава роклята си, пристъпвайки предпазливо към ваната.

Изглежда обаче шестото чувство го беше предупредило, защото изведнъж се обърна и се озова лице в лице с жена си. На лицето му изгря доволна усмивка, в сивите очи проблесна желание.

— Дошла си да ми правиш компания, нали? — попита щастливо той.

Мелиса се засмя и бавно свали горната част на костюма за езда, изпод която се показва тънка ленена риза. Обзета от горещо желание, не по-малко от неговото, тя попита с добре изиграно съмнение:

— Трябва ли? Редно ли е да правя такива неща?

Доминик не можеше да откъсне очи от голата ѝ плът и горещото желание пулсираше все по-силно във вените му.

— О, разбира се, че е редно — отговори дрезгаво той и погледът му бе привлечен към свличащата се на пода пола.

Мелиса застана пред него само по риза и започна да си играе с тънките презрамки на раменете си. След малко пристъпи бавно към ваната и започна да сваля остатъците от облеклото си. Мъжките очи изпиваха всяка частица гола плът, която се разкриваше пред тях: високите гърди с коралови зърна, тънката талия, алабастровите хълбоци и дългите, стройни крака.

Доминик гледаше жена си с присвити очи, в които пламтеше страстта. Увереността, че това е неговата съпруга, жената, която обожаваше, изпълваше цялото му същество с блажено очакване. Той се изправи на колене във ваната и протегна ръце към нея. Притисна буза в мекия ѝ корем и промърмори с добре изиграно недоволство:

— Ако при следващото си събуждане не те намеря в леглото си, ще те напляскам!

Мелиса, която изобщо не се стресна от тази заплаха, закима усърдно в знак на съгласие и зарови пръсти в гъстата му черна коса.

— Разбира се — промълви покорно тя. — А след като ме напляскаш...

— Ще целувам всеки белег поотделно — изръмжа Доминик. — Ето така... — Устните му се сключиха около връхчето на гърдата ѝ и го замилваха с език.

Мелиса простена от удоволствие и притисна главата му до гърдите си, за да усилва сладката болка. Обзелият я копнеж лумна в буйна страст.

Този път не бързаха. Нощта беше утолила горещата им страст и сега просто се наслаждаваха на удоволствието от сливането. Миналата нощ беше празник на зажадените влюбени, но сега... сега жаждата беше задоволена и беше дошъл ред на радостта от взаимната принадлежност.

— Толкова те желях, скъпа моя... Само като те докосна, и тялото ми пламва в огън — проговори дрезгаво Доминик. Той се отпусна назад във водата и увлече Мелиса със себе си.

Тя се прекачи през смях във ваната и седна върху дългите му крака, наслаждавайки се на усещането на твърдите мускули. Усети набъбналата му мъжественост между бедрата си и в тялото ѝ нахлу вълна на удоволствие.

Двамата се целуваха, езиците им се намираха и разделяха, усилвайки още повече изгарящата страст на телата.

— Ти ме подлудяваш! — Погледът на Доминик се устреми към прелъстително надничачите над водата твърди гърди.

Телата им се движеха с нарастващо нетърпение. Когато ръката на Мелиса се плъзна с мъчителна бавност по гърдите му и слезе надолу към плоския корем, от гърлото на Доминик се изтръгна дрезгав стон. Тя се поколеба и той помоли, останал без дъх:

— О, Лиса, помилвай ме там! — После поведе ръката ѝ към мястото, където я искаше.

Възхитена от властта, която имаше над усещанията му, Мелиса го милваше всеотдайно и страстта ѝ се разгаряше все по-бурно.

Най-после Доминик обхвана талията ѝ и я привлече върху тялото си така, че коленете ѝ се озоваха от двете страни на тесните му хълбоци. Ослепял от страст, той потърси меката плът между бедрата ѝ и започна да я милва в ускоряващ се ритъм, докато Мелиса се разтрепери с цялото си тяло.

Разтърсена от силата на страстта си, тя пошепна в ухото му:

— Вземи ме. Искам да те усещам в себе си.

Доминик нямаше нужда от подкана. Копринената ѝ топлота, в която проникна със сладостна бавност, разтърси из дъно издръжливостта му и той се задвижи в луд ритъм. Пръстите му се

впиха в хълбоците ѝ, за да се преборят с безмилостно бързото настъпване на върха.

Мелиса го забеляза и започна бавно да се движи нагоре и надолу. Огънят, пламтящ в тялото на Доминик, беше и неин.

Доминик не издържа. Движенията му станаха трескави, всеки миг го приближаваше към екстаза.

Мелиса, забравила всичко около себе си, усети мощната вълна на оргазъма, извика и се отпусна на гърдите му.

Веднага след нея Доминик също простена и се отдаде на удоволствието от освобождаването. Задоволен и заситен, той привлече Мелиса към себе си и обсипа лицето ѝ с нежни целувки, докато устните му мълвяха несвързани любовни слова.

Сгушени един в друг, двамата лежаха във ваната, докато изстиващата вода ги изтръгна от сладките мечти. Те се спогледаха, избухнаха в смях и набързо се изкъпаха — а това доведе и до някои други неща.

Темата Дебора Боудън излезе на дневен ред едва когато бяха седнали в трапезарията и поглъщаха с апетит пълненото пиле. Малко смутена, Мелиса заговори за писмото и призна, че го е прочела. Доминик прояви интерес, но изобщо не се разтревожи от дързостта ѝ. Едва когато узна какво е било написано в писмото, се ядоса ужасно и направо се разяри, когато чу, че Мелиса е отишла на срещата вместо него.

— По дяволите, Лиса, как си могла да поемеш такъв риск! — провикна се загрижено той. — Нима не помисли, че може да е капан? Можеха да те отвлекат или да ти сторят кой знае какво. Повярвай ми, Лейтимър има достатъчни основания да ни мрази и да иска да си отмъсти.

Мелиса се усмихна дръзко.

— Е, трябва да ти кажа, че всичко мина добре.

— Така ли? — Доминик застана нащрек, блясъкът в очите на жена му му се стори подозрителен.

Мелиса, която с мъка се удържаше да не се разсмее, описа накратко срещата си с лейди Дебора Боудън, без да разкрасява и без да измисля. Ако беше хранила някакви съмнения, че съпругът ѝ е изпитвал нещо по-силно към тази жена, те се изпариха окончателно, когато Доминик избухна в луд смях.

— Наистина ли падна в езерото? — попита развеселено той и когато Мелиса плахо кимна, заяви: — Много добре! Така ѝ се пада!

Свършено е с Дебора, каза си доволно Мелиса. След малко се сети нещо и извика уплашено:

— О, божичко! Утре е приемът на чичо Джош! Много съм любопитна как ще се държи, като се срещнем отново...

Доминик беше втренчил поглед в гърдата на жена си и не можеше да се насити на нежната ѝ закръгленост, щедро разкрита от дълбоко изрязаното деколте на зелената сатенена рокля. Гласът му прозвуча равнодушно:

— Какво те интересува? Хайде да си говорим за нас, вместо за проклетата лейди Боудън!

Мелиса се съгласи с него. Остатъкът от вечерята премина в непомрачавана хармония и веднага след това двамата се оттеглиха в спалнята.

В петък вечер обаче, когато влязоха в обзаведения с нови мебели салон на дома Манчестър, Мелиса не можа да се сдържи и крадешком се огледа за бившата си съперница. Лейтимър вече беше пристигнал и разговаряше оживено с младия Франклин, но сестра му не се виждаше никъде.

Вечерята премина в приятни разговори и весела атмосфера. Едва когато дамите се оттеглиха и салона и господата се скриха в библиотеката, за да поиграят карти и да отдадат дължимото на любимите мъжки развлечения, Мелиса узна за прибързаното отпътуване на англичанката. Тя приседна до леля си на тапицирания в синьо и златно диван и Сали побърза да я осведоми:

— Сигурно вече знаеш, че лейди Боудън ни напусна?

— Отишла си е? — попита с безразличие Мелиса. — Как така? Брат ѝ е тук...

Да, но сестра му е заминала тази сутрин за Ню Орлиънс. Влажното и задушно време се отразявало зле на крехкото ѝ здраве. Двамата решили, че е най-добре да замине веднага. Лейтимър се извини от нейно име веднага щом пристигна. — Светлосините очи на Сали святкаха дяволито. — А аз се надявах, че Ройс ще се почувства привлечен от лейди Боудън... Би било много приятно, ако в семейството влезе английска аристократка, нали? Но пък нашият

климат щеше да представлява постоянен проблем за нея... — продължи несигурно тя.

Мелиса едва не се задави с чая си. Ройс и Дебора! Само почакай да останем насаме, миличък! — каза си злобничко тя. Ще има да те дразня, че си се измъкнал на косъм от един толкова представителен брак, скъпи ми Ройс!

Ройс и Доминик също нямаха особено желание да присъстват на днешния прием, макар и всеки по различна причина. Ройс бързаше да замине за Ню Орлиънс. Куфарите му вече бяха готови, а приготвеният за Джейсън списък пареше крака му през копринения чорап, в който беше скрит. Възнамеряваше да не се разделя със списъка, докато не стигне при Джейсън, дори ако това означаваше да го носи винаги до тялото си.

Що се отнасяше до Доминик, той много искаше да бъде някъде по-далеч, но това нямаше нищо общо с тайния списък. Любовта между него и Мелиса беше толкова прекрасно откритие, че всичко, което го отделяше от нея, го дразнеше. Насладата да открива отново и отново прелестите на тялото ѝ и силата на чувствата ѝ беше виновна за нежеланието, с което тази вечер участваше в приема на семейство Манчестър.

Все пак двамата приятели се примириха с предстоящите забавления и посветиха времето си на разговори с многобройните познати и съседи, поне докато забелязаха, че Лейтимър и Франклин са се уединили до една от трите игрални маси, поставени от Джош, и залагат обезпокояващо високи суми. Всъщност Закари беше този, който насочи вниманието им към играчите, като се приближи незабележимо към неголямата група мъже, задълбочени в разговор. Той отпи небрежно от чашата си с мадейра, изгледа многозначително Доминик и промърмори под носа си:

— Както изглежда, късметът е отново на страната на Лейтимър. Двамата с Франклин са изиграли само две партии, а Джордж вече е загубил около хиляда и седемстотин долара.

Доминик и Ройс размениха кратък поглед. След като се разбраха без думи, двамата се запътиха бавно към игралната маса. Лейтимър вероятно забеляза, че два чифта подозрителни очи наблюдават всяко негово движение, но лицето му не издаде нищо. Без да се трогне, той продължи да играе срещу младежа с безмилостна агресивност.

Толкова по-странно беше, че именно Франклин залови противника си в измама. Тъкмо бяха започнали ново раздаване, когато ръката на младежа се стрелна като светкавица по малката маса и задържа като в клещи дясната китка на Лейтимър.

Така си и мислех! — извика триумфално той. — В края на последната партия не бях съвсем сигурен, но този път вниманието ми бе възнаградено. — Той разтърси с все сила ръкава на Лейтимър и когато от него изпадна карта, мъжете в салона застинаха по местата си. След миг се надигна заплашителен ропот. Доминик усети злобно удовлетворение. Падналата карта беше дамата-пика...

— Нищо чудно, че при последното раздаване имахте *carte blanche*! — установи гневно младият Франклин. Лицето му издаваше детско възмущение. — Колко още карти сте скрили в ръкава си? Вие сте един жалък мошеник!

Присъстващите в салона мъже устремиха погледи в лицето на Лейтимър. Имаше твърде малко неща, които тези опитни в пиенето, избухливи и дръзки американски джентълмени не биха простили на човека, когото бяха приели в редиците си, но измамата на игралната маса беше равна на обществено самоубийство. Лейтимър беше загубен! Нямаше да му позволят да се мерне повече в Батън Руж, а ако се съдеше по гневните лица на господата, той щеше да има голям късмет, ако успееше да се измъкне без порядъчна порция бой. Само Доминик и Ройс изглеждаха незасегнати от случилото се. Двамата бдително очакваха следващата крачка на стария си познат.

Обезчестен, лишен от възможността да си възвърне изгубените от Доминик пари, Лейтимър вече виждаше пред себе си оставащите му в Америка мрачни месеци. Перспективата беше ужасна и той побледня като платно. Но не само от гняв и разочарование от жалкия край на така добре започналата вечер, а преди всичко от увереността, че много скоро по течението на Мисисипи и чак до Ню Орлиънс ще се разпространи вестта, че Джулиъс Лейтимър е измамник, прогонен завинаги от доброто общество, достоен единствено за презрение... Роксбъри веднага щеше да се откаже от него и пребиваването му в Америка щеше да се окаже безполезно. През главата му мина и друга, още по-неприятна мисъл: старият хитрец със сигурност щеше да се възползва от удобния случай и да откаже да му изплати пълната сума, за която се бяха договорили. Лейтимър не се съмняваше, че лошата

слава ще го последва и в Англия. Вместо да бъде добре дошъл в домовете на богатите и силните на деня, щеше да се задоволява с евтините игрални салони, с мръсните кръчми на простолудието...

Секундите минаваха и тъй като нито Франклин, нито Лейтимър помръдваха от местата си, в залата надвисна предчувствие за беда. Повечето от присъстващите господа бяха на мнение, че на света няма нищо по-достойно за презрение от измама на карти, и ръцете ги сърбяха да накажат Лейтимър, както заслужаваше.

Уловен на местопрестъплението, англичанинът беше в извънредно опасно положение. Докато погледът му се мятеше от едно злобно и заплашително лице към друго, по гърба му започнаха да се стичат вадички студена пот. Това не беше елегантният, цивилизован Лондон, където джентълмените изясняваха различията си според твърдо установени и педантично спазвани правила, това беше пустошта на Луизиана, където споровете открай време се решаваха по бърз и брутален начин.

Всички тези размишления преминаха през главата на Лейтимър в продължение само на няколко секунди. Острият му ум отчаяно търсеше някакъв изход. Тласкан от безмерния си гняв, той експлодира като бомба и най-неочаквано заби свободната си ръка в изненаданото лице на Франклин. Другата му ръка без усилия се освободи от безсилната хватка на младежа. В следващата секунда той бръкна в джоба на жакета си и измъкна малкия, но смъртоносен пистолет, който винаги носеше със себе си.

— Назад! — изсъска яростно той. — Който се осмели да направи само крачка напред, ще умре!

Когато нанесе удара на Франклин, присъстващите пристъпиха едновременно напред, но при тези думи всички замръзнаха по местата си. Лейтимър се усмихна с изтънели устни, опиянен от съзнанието за собствената си мощ.

— Е, къде остана смелостта, с която постоянно се хвалите? — подигра ги злобно той.

Никой не му отговори, защото всички усещаха колко е опасен.

Лейтимър наистина беше опасен. Дори много. Той беше човек, който няма повече какво да губи. Целият му живот беше разрушен, на всичкото отгоре беше жесток и подъл. Докато стоеше неподвижен, насочил пистолета си в тълпата, той обмисляше трескаво

възможностите за бягство. Да, той можеше и трябваше да превърне поражението в победа! Погледът му случайно падна върху Доминик.

Заслепен от буйно пламналата омраза, той изгледа безумно човека, комуто приписваше цялата вина за нещастията си, прицели се и стреля. Изстрелът отекна в салона като гръмотевица. Обширното помещение се напълни с барутен дим.

Доминик не беше имал време да се предпази. Усети режеща болка в слепоочието, пред очите му причерня и той се свлече в безсъзнание на пода.

Обзет от дива жажда за отмъщение, Ройс се хвърли към Лейтимър, но англичанинът беше подготвен и се прицели в главата му.

— На ваше място бих си кротувал — изсъска студено той. — А сега моля господата да се отдръпнат от пътя ми!

Кипящ от безсилна ярост, Ройс трябваше да остане на мястото си. Погледът му беше впит в неподвижната фигура на Доминик и в увеличаващата се до главата му локва кръв. Докато сърцето му се късаше от болка, Ройс безмълвно молеше и заклинаше приятеля си да се раздвижи. Когато забеляза, че едната ръка на Доминик леко се помръдна, той затаи дъх. В гърдите му пламна нова надежда. Той се обърна рязко към Лейтимър и изкрещя гневно:

— Е, какво чакате? Няма ли да избягате, докато е време! Не виждате ли, че всеки момент най-малко двайсет души ще се нахвърлят върху вас? Вярно, имате няколко куршума, но дори да убиете един или двама от нас, останалите ще ви довършат. — В тона му звучеше неприкрита заплаха.

Лейтимър беше стигнал до същото заключение. С поглед, струящ от омраза, той започна да отстъпва бавно към вратата. От мястото си не можеше да види Доминик, но се надяваше, че ако и този път не е успял да го убие, поне го е ранил тежко, фактът, че врагът му ще помни до края на живота си тази вечер, го изпълваше със злобно удовлетворение.

Лейтимър се скри зад вратата и в следващия миг Ройс се втурна към приятеля си. Коленичи до него и посегна да попипа раната, когато свитото на пода тяло се раздвижи. Доминик се претърколи настрана и простена:

— Слава на Бога! Ако знаеш колко съм радостен, че онзи тип така и не се научи да стреля!

Думите му предизвикаха облекчени усмивки, но повечето гости оставаха сериозни и напрегнати. Джош, побледнял от страх и срам, проговори с треперещ глас:

— Не мога да повярвам на очите си! Той щеше да те убие, без да му мигне окото! Да стреля по невъоръжен човек! — В този миг му хрумна още нещо и той се провикна невярващо: — И това в моята къща! В моята къща един негодник си позволи да стреля по невъоръжен човек!

Ройс помогна на Доминик да се изправи на крака и сред гостите се надигна загрижен шепот. Тъмната коса на ранения беше слепена от кръв. Кръв течеше и по едната му буза, но след кратък преглед Ройс установи, че куршумът само го е одраскал.

Доминик също опипа предпазливо раната си и потрепери от болка. После попита с подозрителна мекота:

— Какво стана, след като загубих съзнание? Знам само, че Лейтимър стреля по мен, после всичко ми се губи. Но когато дойдох на себе си, чух шум от затваряща се врата.

— Не си пропуснал много — отговори сухо Ройс. — Вратата, която се затвори преди по-малко от две минути, провъзгласи оттеглянето на Лейтимър.

Доминик го изгледа укорително.

— Никой ли не тръгна да го преследва? — През ума му мина ужасяваща мисъл. Той се втурна като безумен към вратата и изхриптя дрезгаво: — Защо поне не се уверихте, че дамите не са пострадали?

— За Бога! — изрева Джош. — Нима смяташ, че...

Лицата на мъжете помрачняха и всички се втурнаха като един към вратата. Доминик посегна към бравата, когато някой я блъсна отвън и едва не го събори.

С разширени от ужас очи, иначе спокойното лице разкривено от страх, Сали Манчестър се хвърли в прегръдките на съпруга си.

— О, Джош, това е ужасно! Онзи отвратителен човек отвлече Мелиса! — изплака тя.

Доминик не дочака по-нататъшни обяснения. Без да се интересува от състоянието си, той се обърна към Ройс и кратко попита:

— Имаш ли пистолети?

Ройс безмълвно пристъпи към писалището на баща си, изтегли едно от долните чекмеджета и извади скъпоценна махагонова кутия.

Отвори я и показа на приятеля си два тесни пистолета за дуел, истински произведения на изкуството.

В салона цареше потискаща тишина, прекъсвана само от хълцането на Сали и утешителното мърморене на Джош. Без да се бавят, Ройс и Доминик се заеха да напълнят пистолетите и да ги подготвят за стрелба. Ройс хвърли загрижен поглед към окървавеното лице на приятеля си и попита тихо:

— Ще се справиш ли?

Доминик го изгледа сърдито.

— Тя ми е жена. Как няма да се справя!

Закари, почти толкова бледен, колкото Доминик, проговори умолително, макар че гласът му трепереше от гняв:

— Тя ми е сестра! Вземете ме със себе си!

Доминик въздъхна уморено.

— Не мога. Ами ако ти се случи нещо... — Той не можа да продължи, защото гърлото му беше пресъхнало. Трябваше да стисне зъби, за да не позволи на страха да го завладее. Той отиде при Сали и Джош и попита делово:

— Какво стана? В каква посока изчезнаха?

Сали изтри сълзите си и отговори колебливо:

— Той се втурна при нас като обезумял! Не мога да повярвам — един толкова мил човек!

Доминик потисна с мъка желанието да я разтърси здраво и продължи да задава въпроси:

— Какво стана после?

— Той взе Мелиса със себе си! Отиде право при нея, сграбчи я за рамото и заяви, че я взема за заложник. Щял да я убие, ако мъжете тръгнат да го преследват. Опря пистолета си в главата ѝ и каза, че ако посмеем да мръднем, ще я застреля пред очите ни. После я извлече навън.

— Колко време мина, преди да дойдеш при нас? — попита напрегнато Ройс. — Видя ли в каква посока тръгнаха?

— Не пропилях нито миг — отговори гордо Сали. — Мелиса започна да се отбранява и това толкова затрудни онзи негодник, че аз успях да се измъкна през страничната врата и да дотичам при вас!

Доминик, в чието сърце пламна надежда, попита настойчиво:

— Това означава ли, че още не са излезли от къщата?

— Не съм сигурна — отговори колебливо Сали. — Мелиса се отбраняваше с ръце и крака и той трябваше буквално да я влачи. Навярно не е стигнал далеч.

Доминик хукна към високата врата за верандата.

— Ройс, ти провери в преддверието! Аз ще обиколя къщата и ще се опитам да им пресека пътя. Всички останали да не мърдат от местата си!

Без да обръща внимание на болките в главата си, Доминик хукна навън. Сърцето му се разкъсваше от страх и надежда. Излезе на верандата, втурна се тичешком по галерията, която опасваше къщата, и спря над парадния вход. Раната го болеше толкова силно, че трябваше да се пребори с гаденето и виенето на свят. Ала всичко бе забравено, когато забеляза Лейтимър и Мелиса, борещи се в самия край на стълбището.

Дебелите колони, които крепяха галерията, затрудняваха прицелването. Стиснал в ръка малкия пистолет, Доминик скочи от галерията на моравата, и изтича по-далеч от къщата, за да вижда ясно жена си и похитителя ѝ.

— Лейтимър! — изкрещя пронизително той. — Не бихте ли желали още веднъж да стреляте по мен?

Англичанинът се вкамени. Не можеше да повярва на очите и ушите си. Моментално забрави Мелиса и се взря като безумен в посоката, от която беше дошъл гласът на Доминик. Не искаше да повярва, че отново не е улучил врага си.

Ужасена, Мелиса също гледаше мъжа си. Страхът за него прогони всяка друга мисъл от съзнанието ѝ. Това беше кошмар! Не можеше да бъде истина! Та нали само до преди минути седеше мирно и тихо в салона и слушаше бърбенето на годеницата на Даниел! След това някъде в къщата проехтя изстрел, Лейтимър се втурна в салона с разкривено от гняв лице, издърпа я брутално от мястото ѝ и я поведе със себе си...

В началото тя беше толкова стъписана от това, което ставаше с нея, че не осъзнаваше заплашващата я опасност. Едва когато разбра какво ѝ предстои, започна да се отбранява със заби и нокти. Нямахте да му позволи да я отвлече! Опита се да се освободи, но когато Лейтимър опря дулото на пистолета в слепоочието ѝ, се ограничи да влачи краката си и да затруднява всяка негова стъпка. По едно време го

изрита с все сила, но последва оглушителна плесница и тя не се осмели да го гневи повече.

А сега насреща им беше застанал Доминик, лицето му беше цялото в кръв и искаше да рискува живота си заради нея! Не, това беше по-страшно от кошмар. Лейтимър можеше да го убие! Тя усети как тялото на похитителя ѝ се напрегна. Усети също и как хватката му се разхлаби, как пистолетът се отмести от слепоочието ѝ и се насочи право срещу Доминик...

Мелиса изкрещя някакво предупреждение и с все сила заби лакът в корема на Лейтимър. Мислите се надпреварваха в главата ѝ... Едно беше повече от ясно: Доминик никога нямаше да стреля, защото можеше да улучи нея! Почти едновременно с удара тя се хвърли на земята и балната роба с цвят на бронз я обгърна отвсякъде. Лейтимър остана сам, незащитен.

Доминик не се поколеба нито секунда. Тъй като вече се беше прицелил, само натисна спусъка, сигурен, че ще улучи врага си точно между очите. После захвърли димящия пистолет и хукна като луд нагоре по стълбите, за да притисне до гърдите си любимата жена...

През нощта, когато лежаха един до друг в тишината на спалнята си, Мелиса проговори замислено:

— Знаеш ли, всъщност не ме беше страх... Уплаших се едва когато те видях навън — да, в този миг се научих да се страхувам.

Ръката на Доминик я обгърна по-силно.

— Не мисли повече за това, любима. Всичко свърши. Лейтимър никога повече няма да ни безпокои.

— Какво ли ще стане с Дебора?

Доминик вдигна рамене.

— Нищо. Има много като нея на този свят и съм убеден, че всички отлично се справят и сами. Сигурен съм, че брат ѝ ще ѝ липсва, но също така съм сигурен, че е само въпрос на време да си намери мъж, който да се грижи за нея.

— Аз не бих могла — пошушна Мелиса и помилва бузата му.

— Какво не би могла?

— Да си намеря друг.

— Надявам се да е така — или поне не преди да е минало известно време, изисквано от приличието — отговори през смях Доминик. После се приведе над нея и прошепна, станал отново сериозен: — Лиса, толкова те обичам! Само ако Лейтимър...

Мелиса, която се топеше в силните му ръце, сложи пръст на устните му.

— Тихо! Не говори повече за това! Нека го забравим. Хайде да си поговорим за нашата любов и за новия ни дом. — Тя го изгледа и в златнокафявите ѝ очи блеснаха дяволити искри. — Някой хубав ден ще ме заведеш в Таузънд Оукс, нали?

— Тъй вярно! — отговори тържествено Доминик и я целуна. — Но едва когато ми кажеш колко ме обичаш.

Мелиса въздъхна щастливо, обви с ръце врата му и зашепна:

— Обичам те повече от чичо Джош и леля Сали... — Гласът ѝ звучеше невинно. — Обичам те повече от Закари и Ройс. А, да, смятам, че те обичам дори повече от Фоли...

— Значи смяташ, че ме обичаш повече от един кон? — попита сухо Доминик и зарови лице в къдриците ѝ.

Мелиса целуна косата му.

— Сигурна съм, че те обичам много повече от Фоли!

— Колко много?

Прегръдката ѝ стана още по-страстна.

— Много, много повече... — пошепна пламенно тя. — Просто с думи не може да се опише...

Издание:

Шърли Бъзби. Среднощен маскарад

ИК „Ирис“ 1996

Редактор: Христина Владимирова

Коректор: Виолета Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.